

Л. РОН ХАБЪРД ЧЕРНО СЪТВОРЕНИЕ

Част 2 от „Мисия Земя“

Превод от английски: Снежана Данева, 1995

chitanka.info

На вас, милионите почитатели на научната фантастика и всички читатели, които толкова топло ме приехте отново в света на литературата, а също и на критиците, които сърдечно приветстваха „Бойно поле Земя“. Огромно удоволствие е да работя за вас!

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ЦЕНЗОР

Понеже тази книга се занимава с една несъществуваща планета („Земя“), тя може да намери място единствено в класа на „книгите за забавление“. По никакъв начин книгата или част от нея не може да бъде използвана като материал за научни изследвания на Волтар.

Уведомяваме и предупреждаваме читателя, че „Земя“ е изцяло плод на измислица, фантазия и заблуда и че контактът с тази планета (ако изобщо съществува) е опасен за вашето здраве.

Лорд Инвей, имперски историк, председател на Съвета на цензорите, Имперски дворец, Волтарианска конфедерация
По заповед на Негово Имперско Величество Уули Мъдри

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ПРЕВОДАЧ

С цялото си уважение към имперския цензор мога да заявя: това, което за едни е факт, за други е измислица. За щастие, като роботомозък от преводафона, тази загадка е извън моята компетентност.

Освен това, понеже не съм посещавал онази планета (пък и няма да е лесно, след като не съществувала), не мога да бъда сигурен за всичко, което ми дадоха да превеждам, но се постарах да направя каквото мога от оригиналния текст.

Както посочва лорд Инвей, Земя не фигурира в нито една астрокарта и аз също проверих това. Понеже Солтан Грис (авторът на този разказ) е отявлен престъпник и едва ли може да му се вярва (пък и не само това е проблемът, като се има предвид, че негови кумири са Зигмунд Фройд и Бъгз Бъни), не мога да се уповавам на неговата информация, че Земя е на двайсет и две светлинни години от Волтар. Внимателно прерових всички астрокарти в моята информационна банка и в периметър две хиляди светлинни години не открих нищо, което да съвпада с неговата информация. (Като си помисля, от къде на къде ще имам информация за Земя, след като такова място няма. Трябва да поработя върху това.)

Въпросът за светлинните години ми създаде някои основни трудности при превеждането на части от книгата на земен език. В речника им не съществуват никакви думи за свръхсветлинни явления, просто защото учените на Земя настояват, че такова нещо няма и нищо не може да пътува със скорост, по-голяма от тази на светлината. (Става въпрос за същото съсловие, което е дало на Земя такива забележителни глупости, като например „границите на света“ или „звукова бариера“.) Затова, макар че много земни са виждали свръхсветлинния цвят, който на Волтар наричаме „грайъл“, те нямат дума за него, понеже такъв цвят лак за нокти няма. Тъй че трябваше да се задоволя с „жълто-зелен“, който е неговото съответствие в светлинния спектър. (Самите

земни в повечето случаи използват тъкмо тази дума, като се опитват да опишат цвета. Проблемът им се състои в това, че възприятията и усещанията им са напълно нормални, но никога не им се доверяват и в крайна сметка се затормозяват с много странни виждания за света. Очевидно при тях действителността се определя или чрез повсеместно гласуване, или чрез разпоредби на правителството, като последното може да наложи вето на гласуването.)

Същото е положението и с други основни понятия като пространство, време, енергия, движение и собствено „аз“ — учените на Земя преследват тези идеи като кучето — опашката си или пък като човек, който се опитва да възседне сянката си. Никой от тях — нито кучето, нито учените — не се досещат защо целта им се изплъзва така мистериозно. Тъй че, аз можех само да разчитам на съвременния им език и да се постарая да го използвам максимално. (Надявам се никой на Волтар да не прочете в превода ми „електронни пръстени“, защото в Машинната лига за чистота на превода ще се скъсат от смях, а нищо чудно и да ме изхвърлят.)

Що се отнася до героите, както лорд Инвей насочи още в първия том, имперски офицер Джетеро Хелър и графиня Крек наистина съществуват. Солтан Грис (разказвачът, заради който са всичките ми веригоболия) фигурира в списъка на офицерите на обща служба, но не е отбелязано нищо за заслугите му.

За останалите герои, които се появяват в този том, съм съставил кратък поименен справочник, където описвам кой какъв е. Принуден съм изцяло да разчитам на повествованието на Грис от затвора, което никак не е лесно (трябва сами да чуete провлечения южняшки американски на Грис, примесен с волтариански акцент).

Оттук нататък се оправяйте сами! Повече от това един роботомозък не може да направи!

Искрено ваш, 54 Чарли Девет, Роботомозък в Преодофона

ПОИМЕНЕН СПРАВОЧНИК КЪМ „ЧЕРНО СЪТВОРЕНИЕ“

Абсорбо-покрытие — покритие, което поглъща светлинните лъчи и буквално прави обекта невидим и неоткриваем.

Антиманко — раса, прогонена много отдавна от планетата Манко заради ритуални убийства.

Апарат, Координиран информационен — Тайната полиция на Волтар, ръководена от Ломбар Хист, чиито служители се набират сред престъпниците.

Аталанта — провинция на планетата Манко, в която е живял принц Кавкалсия, основал, според Народна легенда 894М, колония на Блито-3 (Земя).

Барбен, И. Г. — фармацевтична компания, управлявана от Дълбърт Джон Роксентър.

Бис — офицер от флотското разузнаване и приятел на Джетеро Хелър.

Битълстифенфър, Прад — целолог от Волтар, издирен от Солтан Грис, за да присади на Джетеро Хелър предаватели в слуховия и зрителния му апарат, за да може Грис да го следи.

Блито — жълта звезда-джудже с една-единствена обитаема планета в третата орбита (Блито-3). Намира се на около двайсет и две и половина светлинни години от Волтар.

Бликсо — товарен космически кораб на Апарата, който прави редовни курсове между Блито-3 и Волтар. Пътуването трае около шест седмици в едната посока.

Болц — капитан на Бликсо.

Боуч — главен счетоводител на Солтан Грис, отговарящ за Отдел 451 на Волтар.

Бъдеще-минало — страховитите времеви двигатели, с които Джетеро Хелър изминава двайсет и двете светлинни години от Волтар до Блито-3 за малко повече от три дни.

Великия съвет — управляващият орган на Волтар, който нарежда да се изпрати мисия на Блито-3, с цел да се предотврати самоунищожението на планетата, за да не се наруши Графика на нахлуването.

Влекач Едно — захранван от времевите двигатели „Бъдещеминало“. Оставен на склад, откакто е докладвано, че неговия близък, Влекач Две, избухнал в космоса.

Волтар — седалище на Конфедерацията от 110 планети, управлявана от император Клинг Надменни чрез Великия Съвет по времето на мисията на Джетеро Хелър. Империята съществува от повече от сто двайсет и пет хиляди години.

Външен Отдел — отдел в правителството на Волтар, под чийто контрол е Апарата.

Главотръс — известна волтарианска напитка.

График на нахлуването — план за превземането на галактиката. Плановите и бюджетите на всички отдели в правителството на Волтар са съобразени с него. Завещан от древните обитатели на Волтар преди стотици хиляди години, той се счита за свещен и ненарушим и представлява основната догма на Конфедерацията.

Графиня Крек — осъдена за убийство, затворничка в Спитеос и любима на Джетеро Хелър.

Грис, Солтан — офицер от Апарата, отговарящ за Блито-3 (Земя) и за Отдел 451, враг на Джетеро Хелър.

Дявол от Манко — митичен дух от Манко.

Жило — гъвкав камшик, дълъг около осемнайсет инча, с електрически заряд на върха.

Занко — компания за целологическо оборудване и доставки на Волтар.

Кавкалсия, принц — според Народна легенда 894М, той избягал от Манко по време на Великото Въстание и основал колония на Блито-3.

Кавказ — планински район между Турция и Русия, където намерили убежище оцелелите от колонията на принц Кавкалсия, след като тя била унищожена.

„Кенефни мухи“ — подигравателно име за служителите на Вътрешната полиция на Волтар.

Координиран Информационен Апарат — виж Апарат.

Кроуб, доктор — доктор и целолог в Апарата, който преглежда Джетеро Хелър преди мисията. Кроуб му препоръчва да се храни с хамбургери и бира на Земя.

„Къркачи“ — прякор, с който във Флота наричат служителите на Апарата.

Лепъртидж — голямо животно, подобно на котка, с човешки ръст.

Манко — планета, която прилича на Блито-3 и е родно място на Джетеро Хелър и графиня Крек. Оттам произлиза Народна легенда 894М.

Мийли — хазяйка на Солтан Грис.

Народна легенда 894М — легендата, която разказва как принц Кавкалсия избягал от Аталанта, Манко на планетата Земя, където основал колония „Атлантида“.

Нарушаване на кодекса — нарушаване на Параграф А-36-544М от Сборника космически закони, който забранява да разкриваш самоличността си пред чужда раса. При подобни случаи нарушителят се наказва със смърт, а представителите на чуждата раса се унищожават.

Одур — Олеле.

Олеле — прякор на Одур, чиновник на Отдел 451, управляван от Солтан Грис.

Отдел 451 — отдел в Апарата, оглавяван от Солтан Грис, който отговаря само за една нищожна звезда, Блито и за единствената ѝ населена планета, която обикаля в третата ѝ орбита (Блито-3), наричана от местните жители „Земя“.

Отдел на ножовете — отдел от Апатара, наречен по името на любимото им оръжие.

Рат — агент от Апарата, изпратен от Ломбар Хист на Блито-3 заедно с Търб, за да помагат на Солтан Грис за провалянето на мисията на Джетеро Хелър.

Роксентър, Дълбърт Джон — жител на Блито-3, който контролира горивото, капиталите, правителствата и наркотиците.

Роук, Тарс — личен астрограф на императора на Волтар, Клинг Надменни. Неговото откритие, че Земя се самоунищожавя, подтиква Великия съвет да изпрати там Джетеро Хелър със специална мисия.

Сборник космически закони, Параграф А-36-544М — параграф от волтарианския космически кодекс, който забранява при кацане на планети, които са в Графика за нахлуване, да се алармира населението им. Нарушението му се наказва със смърт.

Ске — шофьор на Солтан Грис.

Снелц — командир на взвод от стражата на Спитеос към Апарата, който се сприятелява с Джетеро Хелър и графиня Крек, докато те са затворници там.

Спитеос — тайна планинска крепост и затвор, подчинен на Апарата, на планетата Волтар, където са затворени графиня Крек и Джетеро Хелър.

Спрейче — малка кръгла топка, която като се натисне, изпуска ароматизиран въздух. Използва се като освежител.

Спърк — собственик на компанията „Очите и ушите на Волтар“, убит от Солтан Грис, който открадва от него микроустройства, които присажда на Джетеро Хелър с помощта на Прад Битълсфендър.

Таил, вдовицата Пратия — нимфоманка от Волтар.

Тап — алкохолна напитка на Волтар.

Търб — агент от Апарата, пратен на Блито-3 заедно с Рат, за да помагат на Солтан Грис за провалянето на мисията на Джетеро Хелър.

Ту-Ту — прякор на Туола, чиновник в отдела на Солтан Грис.

Туола — виж Ту-Ту.

Флистан — планета във Волтарианската Конфедерация с хуманоидно население с дълги нокти и жълта кожа.

Флот — елитната космическа армия на Волтар, към която принадлежи Джетеро Хелър и която Апаратът ненавижда.

Хелър, Хайти — сестра на Джетеро Хелър и много популярна актриса от развлекателните програми на Волтар.

Хелър, Джетеро — боен инженер и имперски офицер от Флота, изпратен от Великия съвет на Блито-3.

Хипношлем — устройство, което се поставя на главата, за да предизвика хипноза.

Хист, Ломбар — началник на Координирания информационен Апарат, който изпраща Солтан Грис да провали мисията на Джетеро Хелър, за да не разбере Великия съвет за неговия план.

Целология — наука на Волтар, която се занимава с регенериране на тъкани, включително и на цели части от тялото.

ЧАСТ ДВАНАДЕСЕТА

ПРОЛОГ

До лорд Турн, върховен съдия на Имперските съдилища и затвори, Правителствен фал, планета Волтар, Волтарианска Конфедерация

Ваша Светлост, сър!

Аз, Солтан Грис, бивш второкласен офицер от Координирания информационен апарат, Външно управление на Волтарианската Конфедерация (пожелавам дълъг живот на Негово Величество Клинг Надменни и на всичките 110 планети от волтарианските владения), с пълно смирение и благодарност тук започвам втория том на моя разказ „МИСИЯ ЗЕМЯ“.

Продължавам да разчитам на моите записки, материали и документи, за да отразя всичко до най-малките подробности, както Вие поискахте. Така се надявам да докажа, че задържането ми във Вашия хубав затвор е напълно оправдано.

Същевременно съм убеден, че Ваша Светлост ще се убеди, че нямам никаква вина, особено що се отнася до насилствените събития, описани по-рано. За всичко е виновен Джетеро Хелър. До неговото появяване аз не бях нищо повече от един второкласен офицер в Апарата. Това, че по някаква случайност завеждах Отдел 451, не означаваше почти нищо. Отдел 451 се занимаваше само с една жълта звезда-джудже, която има само една обитаема планета (Блито-3), наричана от жителите ѝ Земя.

Както и много други планети, Земя фигурираше в Графика на нахлуването. Имаше повече от век до завладяването и, затова изпращането на скаутската мисия не беше спешно. (Все още се използват скаути, защото други методи, като например разузнавателни сателити, маскирани като комети, вършат идеална работа за събиране на общи проби от системите, но не могат да доставят мостри от въздуха, почвата, или водата на планетите).

Така влезе в живота ми Джетеро Хелър. Той ръководеше онази скаутска експедиция до Земя. Промъкнали се, събрали информацията и си тръгнаха, без никой да ги забележи. Дори да ги бяха видели,

нямаше да има проблеми. Правителствата на Земя за удобство отричат съществуването на „извънземни“, а ако някой ги види, дават му някакво скалъпено обяснение и пазят всичко в пълна тайна. (Ако някой откаже да повярва, поставят му психиатрична диагноза, а психиатрията е професия, която правителствата субсидират, за да държат под око паплачта.)

След като се връща на Волтар, Хелър пуска доклада си и от този момент адът се отприщва.

Моята задача като шеф на Отдел 451 беше да следя всички подобни доклади да бъдат променяни, за да не се привлича вниманието към Блито-3. Причина за това бе тайната база на Апарата в една държава, наречена Турция, но докладът на Хелър изобщо не мина до мен, а се озова право при Великия съвет.

Откритията му бяха твърде обезпокояващи. Земя се замърсява със скорост, която ще я унищожи много преди все още далечното нашествие. Това означаваше, че Великият съвет ще трябва да заповяда предсрочно нахлуване — идея твърде непопулярна като се имат пред вид разходите и средствата. Но още по-малко тя се харесваше на моя шеф Ломбар Хист. Той не бе доволен от поста си на шеф на Апарата. Искаше да превземе Волтар, разчитайки преди всичко на базата в Турция, а както се очертаваше, щеше да я изгуби, ако не действа бързо.

Така Ломбар роди идеята за МИСИЯ ЗЕМЯ. Убеди Съвета, че вместо да заповядат нашествие, могат да изпратят само един агент, който да инфилтрира на планетата технологии, спираци замърсяването. Идеята беше проста и евтина, Великият съвет я хареса и аз помислих, че с това въпросът е приключен. След това Хист ми съобщи първата лоша новина. Възнамерявал да прати Хелър, който, като офицер от Флота, въплъщаваше всичко онова, което ние в Апарата мразим — честност, чистота, дисциплина. Втората лоша новина беше, че аз трябваше да придружа Хелър и да саботирам мисията му.

Съобщихме на Хелър в Спитеос — онзи мрачен планински затвор във Великата пустиня, който Апаратът тайно поддържа повече от хиляда години. Там Хелър срещна и графиня Крек, за голямо мое съжаление.

Не разбрах какво толкова намира в нея. Вярно, тя е висока и красива и е от родната му планета, Манко. Но освен това бе осъдена за убийство.

Направо ме побъркаха. Опитвах се да подготвя Хелър за мисията, а той се държеше като болно от любов теле, обсипваше я с подаръци, пращаше ѝ цели цистерни искряща вода и купища сладкиши. С часове седяха и си разказваха онази глупава Народна легенда 894М за това как принц Кавкалсия избягал от Манко и основал колония на някакъв земен остров, Атлантида. Само за това говореха. Не можех да ги понасям.

После, когато Хелър най-после се накани да избере кораб за пътуването до Земя, той категорично отказа да пътува с кораба, който щеше да ни закара до целта, намираща се на двайсет и две и половина светлинни години, сигурно и безопасно за шест седмици. О, не! Той изнамери Влекач Едно. Захранван от опасните времеви двигатели „бъдеще-минало“, той взимаше разстоянието за малко повече от три дни. Това, обясни Хелър, щяло да му даде време да се подготви за мисията.

Все пак, това даде време и на мен да направя своите приготовления. Когато стигнем на Земята, трябваше по някакъв начин да мога да го контролирам, тъй като аз щях да действам от базата в Турция, а той щеше да е в Съединените Щати. Решението на въпроса бяха микроподслушвателни устройства, които хирургически се имплантират в близост до слуховия и оптичния нерв. Един приемо-предавател и щях да мога да следя постоянно зрението и слуха на Хелър. А реле 831 ми даваше възможност да шпионирам Хелър от 10000 мили разстояние.

Но истинският ми гений се прояви, когато успях да ги открадна и присадя в Хелър, без той да разбере. Работеха чудесно. Виждах и чувах всичко, което върши Хелър, без той да има и най-малка представа какво става. Но това само показва какъв аматьор е Хелър и какъв професионалист съм аз!

Ломбар Хист ми назначи за помощници Рат и Търб, двама агенти от Апарата, чиято зона на действие бе Земя. С тях трябваше да осъществим план, който гарантира бързия провал на Хелър. Планът на Ломбар бе следният: даваме на Хелър самоличността на сина на най-влиятелния човек на Земя Дълбърт Джон Роксентър. И понеже той няма син, а всички го познават и треперят от него, веднага щом Хелър използва това име — с него е свършено!

Най-носле Влекач Едно бе натоварен и готов за потегляне. Естествено, аз очаквах да тръгнем без много шум, както подобава на секретна мисия по заповед на Великия съвет.

Само че какво видях, като погледнах през прозореца!

В хангара направо се сипеше народ. Строителни екипи издигаха платформи и пейки. Прииждаха камиони с храна и напитки. Микробуси стоварваха танцьорки и оркестри.

Хелър устройвате прощално парти!

В този момент намерих бутилката И. Г. Барбен и изпих земния наркотик „шпора“.

Изведнъж всичко стана красиво.

Не ми пукаше за хилядите хора, петте оркестъра и танцуващите мечки. Радвах се на фойерверките, които се издигаха до двайсет мили нагоре, а също и на двеста и петдесетте бойни кораба, които изпълниха небето. Дори бях доволен, че имаше екип на Домашен екран, който предаваше изпращането на тайната ни мисия пред около един милиард хора в Конфедерацията.

В замечтан унес гледах как един юмручен бой разцъфна в повсеместно меле. Летяха кексчета, сладкиши и бутилки искряща вода. Гонговете, сирените и топовните гърмежи на десетки кораби, аерокари и самолети се смесваха с писъци, викове, рев (на танцуващите мечки), докато двата мъжки хора, всеки от по петдесет души, не спираха да пеят „Космос, здравей“.

Дори не ми пукаше за убиеца, изпратен от Ломбар да ме следи, в случай че оплескам нещо. Освен това, нищо не бях оплескал. Това беше само едно парти!

Хелър обяви, че е време да тръгваме и се прибра в пилотската кабина. Аз най-отговорно се опитвах да затворя херметическата врата, но ръцете ми не се подчиняваха. Хелър не ме изчака. Издиша се на няколко стъпки над площадката, а аз увиснах отвън. Но някой ме натика вътре и затвори вратата.

Изведнъж еуфорията изчезна. Осъзнах какво се бе случило. Това бе най-несекретната мисия, за която някои е чувал! Трябваше да намеря Хелър и да се заема с това!

ГЛАВА ПЪРВА

Джетеро Хелър бе седнал на ръба на пилотското място.

Все още не се бе преоблякъл след празненството. Малката му червена шапка бе килната на тила върху русата му коса. С лявата ръка леко движеше регулатора само колкото да поддържа кораба в движение.

В дясната ръка държеше микрофон. Говореше с бодрия насечен ритъм на свързочен офицер от Флота.

— Викам диспечерския отдел на междупланетните полети на Волтар. Тук е влекач „Принц Кавкалсия“ към Външния отдел. Искam разрешение за излитане. Разполагам със заповед на Великия съвет номер...

Изреди всички цифри от номера на заповедта по откритата радио вълна!

Бях станал страхотно раздразнителен и това буквално ми изпили оголените нерви.

— В името на всички богове, внимавай какво казваш! Това е секретно!

Май не ме чу. Прехвърли микрофона в лявата си ръка и ми махна нетърпеливо:

— Грис, картата ти.

Затършувах в туниката си. Изведнъж пръстите ми напипаха някакъв плик.

В тези джобове не трябва да има никакви пликове. Всичките ми документи бяха събрани в херметически чанти преди да тръгнем. Откъде пък се взе този плик? Страхно се раздразних. Това нещо ме обиждаше. Каква работа има там!

Хелър ме претършува за картата. Намери я и я пъкна в процепа.

Говорителят избълва: „Диспечерска служба по междупланетни полети, до влекач «Принц Кавкалсия» към Външния отдел, ръководен от Апаратски офицер Солтан Грис. Имате разрешение за излитане.“

От радио панела излезе копие от писменото разрешение. Хелър го пъкна под една канцеларска щипка и ми подаде картата.

Сигурно забележа, че продължавам да седя и да гледам с недоумение плика.

— Изглеждаш зле — каза ми. Стана и разкопча здраво стегнатата яка на ризата ми. — Ще се погрижа за теб след малко. Къде е капитанът?

Не се наложи да го търси далеч. Капитанът от Антиманко стоеше в коридора и злобно гледаше Хелър. Явно не му се харесваше това, че Хелър е поел управлението на влекача, без да му каже и дума.

— Аз ще си поема кораба — каза антиманкото с неприятен глас.

— Легитимирайте се, моля — каза Хелър. Пак се подразних.

— Той е определен за капитан! — каза аз.

— Легитимирайте се, моля — повтори Хелър и протегна ръка към антиманкото.

Капитанът вероятно бе очаквал това. Измъкна няколко свитъка документи, поставени в защитни калъфи. Не бяха само неговите, а и на целия екипаж, всичко петима. Бяха много стари, нацапани и омачкани.

— Петима флотски подофицери — каза Хелър. — Капитанът, двама астропилоти и двама инженери. Инженери по двигателите „бъдеще-минало“. — Критично се вгледа в печатите и заверките. — Изглеждат истински. Но защо няма заверка от освобождаването ви от длъжност на предния кораб... преди три години? Да, толкова.

Капитанът издърпа документите от ръцете на Хелър. Нямаха официална заверка при напускане на последния екипаж, защото бяха станали пирати.

Пред мястото на астропилота имаше вграден малък времеви мерник. Хелър го докосна.

— Можеш ли да работиш с този времеви мерник? Този вид вече са излезли от употреба.

— Да — каза през, зъби капитанът и продължи с монотонно лаене. — Когато ги внедриха, вече служех във Флота. Всички от екипажа са служили във Флота пет пъти по-дълго от някои имперски офицери.

В близко разположените му черни очи се четеше истинска омраза. При всяко произнасяне на думата „Флот“, изглеждаше така, сякаш плюе. А като каза „имперски офицери“, зъбите му направо скръцнаха от злоба.

Хелър го погледна отблизо.

В отговор капитанът направи изказване, което би могло да се нарече любезно, ако не се усещаше омразата зад всяка изречена дума.

— Като капитан, аз, естествено съм на вашите заповеди. Мое задължение, като и на целия екипаж, е да следим за благополучното ви пристигане на местоназначението.

— Добре, добре — каза Хелър. — Радвам се да го чуя, капитан Стаб. Ако имате нужда от помощ, моля ви, не се колебайте да ме повикате.

— Мисля, че няма да се наложи — каза капитан Стаб. — А сега бих ви помолил да се оттеглите в покоите си, за да поеме екипажът управлението и да потегляме.

— Отлично — каза Хелър.

О, как само разбих раздразнението на антиманкото. Хелър дразнеше всички, а точно сега — мен! Дай му само да се заяжда и спори!

Хелър ме хвана за ръка.

— А сега да се погрижим за теб.

Поведе ме по коридора към стаята ми. Нямах никаква представа какво има предвид. Имах усещането, че думите „да се погрижим за теб“ означават да ме изхвърли от кораба. Някак усещах със сигурност, че само да помръдна ръцете си и нервите ми, опнати до край, ще се скъсат. Освен това ръцете ми бяха започнали да треперят и не можех да ходя стабилно.

Той много внимателно ме постави да легна. Бях сигурен, че ей сега ще извади нож и ще ми пререже гърлото, но той само ми съблече туниката. Подобна тактика убийците използват много често — най-напред приспиваш подозренията на жертвата. Така се напрегнах, че едва не получих спазми.

Събу ми обувките, след това панталона. Бях уверен, че ще ми закопчае глезените в електрически белезници. Отвори едно чекмедже. Явно не е намерил белезници, защото извади една стандартна изолираща екипировка и се зае да ме натика в нея. Щях да му окажа съпротива, но започнах да треперя много силно.

Нахлузи ми екипа и повиши налягането около краката и глезените. Сега ми стана ясно как смята да се отърве от мен.

— Не го сваляй — каза ми той. — При резки промени в налягането кръвта отива в краката. Освен това ще те предпази от

случайни искри.

Започна да затяга ремъците, които придържат тялото към леглото. Стана ми ясно как е измислил да ме хване в капан.

— Лостът за бързо освобождаване е точно под ръката ти — каза той.

След това започна да обикаля стаята и да пипа разни неща. Знаех, че търси с какво да ме изтезава. Не разбираше ли, че както ми са обтегнати нервите, по-голямо изтезание не може да има?

Но Хелър май искаше само да събере дрехите ми и неприкрепените предмети. Държеше в ръце моя медальон с отличието за чин и като го видях как спря и се замисли, нямаше начин да не обмисля възможността да ме удуши с него. Явно се отказа, защото видях как го прибра в сейфа за ценности на стената.

Разгледа остатъците от стритата оранжева таблетка върху масата, после вдигна бутилката И. Г. Барбен. Беше ясно като бял ден, че се надява това да е смъртоносна отрова, за да може тайно да ми сипе от нея в някое питие. Не знаеше, че това е амфетамин и че съм пил от него, за да мога да издържа ужасите на изпращането преди няколко часа.

— Предполагам, че си пил от това — каза той. — На твое място не бих го опитал. Съветвам те да не пиеш повече, независимо какво е. Изглеждаш ужасно.

Защипа свободните предмети. Огледа се, искрено разочарован, че не намери с какво да ме изтезава.

Премести по-близо един панел с бутони и го завърза за ръката ми.

— Ако ги стане много зле, можеш да натиснеш белия бутон и да ме извикаш. С червения ще се свържеш с капитана. Ще го предупредя, че си зле, за да каже на някой да те наглежда.

След това забеляза плика, който бе паднал пред вратата в коридора и го взе. Ясно, това е тайна заповед да ме убие.

Хелър пусна плика на гърдите ми и го пъкна под един ремък.

— Прилича на плик за заповеди. Спешно е, виж цвета. Ако бях на твое място, щях веднага да го прочета.

След което затвори вратата и изчезна. Но аз знаех, че сега отива при капитана и ще заговорничат как да ме убият. И все пак не можех да се противопоставя. Както бях с опънати до пръсване нерви, щях да съм

благодарен, ако някой ме убие. Но само не с амфетамин! Не, не, за бога! Ще бъде прекалено жестоко!

ГЛАВА ВТОРА

До края на този ужасен, отвратителен ден, сигурно най-лошият в живота ми, само лежах и треперих. Нервите ми бяха толкова здраво опънати, че имах чувството, че ако се скъсат, ще ме повалят при обратния удар.

Треперих, треперих, докато накрая бях толкова изтощен, че повече не можех да треперя, но пак продължавах.

Дори не можех да мисля. Цялото ми внимание бе съсредоточено във физическия ад, в който бях попаднал.

Корабът плавно летеше със скорост, близка до скоростта на светлината. Нямахме как да не усетя, когато включиха двигателите минало-бъдеще. Имаше предупредителни сигнали и повиквания и на стената на кабината светна надпис:

ЗАТЕГНЕТЕ ГРАВИТАЦИОННИТЕ КОЛАНИ!

След това:

НЕ МЪРДАЙТЕ! ПРЕМИНАВАМЕ КЪМ ВРЕМЕВИ ДВИГАТЕЛИ!

Да не мърдам! Де да можех да престана да мърдам, да престанат тези спазми и гърчове. Светна червена лампа:

НЕБАЛАНСИРАНИ ХИПЕРГРАВИТАЦИОННИ СИНТЕЗАТОРИ

Тежестта направо ме смаза.

Изведнъж през кораба сякаш премина внушителна светкавица. Бяхме преминали светлинната бариера от 186000 мили в секунда.

Светна пурпурна лампа:

ПРЕМИНАВАМЕ КЪМ АВТОМАТИЧЕН РЕЖИМ НА ХИПЕРГРАВИТАЦИОННИТЕ СИНТЕЗАТОРИ

След това зелена лампа:

АВТОМАТИЧНО БАЛАНСИРАНИ ХИПЕРГРАВИТАЦИОННИ СИНТЕЗАТОРИ

Този надпис изчезна, след него светна оранжева лампа:

*УСКОРЯВАНЕТО Е БАЛАНСИРАНО И КОМПЕНСИРАНО
МОЖЕТЕ ДА РАЗВЪРЖЕТЕ КОЛАНИТЕ МОЖЕТЕ СВОБОДНО ДА
СЕ ДВИЖИТЕ ВСИЧКО Е НОРМАЛНО*

Не ми трябваше разрешение да се движа свободно! И всичко изобщо не бе нормално! Гърчех се по цялото легло!

Движихме се с времеви двигатели. Корабът, тази опасна бомба, която наричаха кораб, можеше всеки момент да гръмне. На моменти се улавях, че искам да гръмне. Вече не издържах на това треперене. Все повече се изтощавах, но нервите и мускулите ми намираха отнякъде сила да треперят още и още!

Звездният часовник на стената имаше вграден циферблат, който продължаваше да отмерва волтарианското време. Минутите напредваха бавно и мъчително, сякаш времето беше спряло.

Най-накрая, след като бяха изминали двеста години, на Волтар настана полунощ. Бях изпил ужасната таблетка преди цели шестнайсет часа. Но продължавах да треперя.

Един антимаанко от екипажа влезе и ми даде да пия от някаква метална туба. Досега не бях осъзнал до каква степен може да ти е пресъхнала устата.

Веднага съжалих, че пих. Може би това ще ми спаси живота, а аз не исках да живея, само това не!

Отчаяно се нуждаех от сън, тъй като бях напълно изтощен. Но не можех да заспя.

Времето на Волтар пълзеше твърде мудно, а аз ставах все потиснат.

След това положението ми се влоши, макар че не виждах от това по-лошо накъде. Получих сърцебиене. Виеше ми се свят и стаята започна странно да се накланя. Отначало помислих, че правим някакви необичайни маневри, след това разбрах, че причината е в мен самия.

И за капак получих убийствено главоболие.

Двигателите с изкривяване на пространството се движат много по-гладко от времевите. От време на време „минало-бъдеще“ правеха резки подскоци и всеки път главата ми сякаш щеше да се разцепи на две.

Започнах да се оправям чак на следващия ден до обяд, както показваше волтарианският часовник. Не че се чувствах добре. Но със сигурност не беше толкова зле.

От време на време при мен се отбиваше един от инженерите. Съдейки по безизразното му триъгълно лице, сякаш ме третираше като

някоя машинна част, която се нуждае от настройка. Все пак ми донесе още вода и храна.

Бяха изминали трийсет и два часа и половина от началото на полета — малко след полунощ на Волтар — и аз тъкмо бях решил да опитам да поседя, когато светлините пак започнаха да святкат. Освети се яркочервен надпис:

*ПОЛОВИНАТА ПЪТ Е ИЗМИНАТ КРАЙ НА УСКОРЕНИЕТО
ПРЕМИНАВАМЕ КЪМ ЗАБАВЯНЕ ОБЕЗОПАСЕТЕ СВОБОДНО
ДВИЖЕЩИТЕ СЕ ПРЕДМЕТИ*

И след това:

ЗАТЕГНЕТЕ ГРАВИТАЦИОННИТЕ КОЛАНИ

После:

НЕ МЪРДАЙТЕ!

После:

ОБРЪЩАНЕ НА ХИПЕРГРАВИТАЦИОННИТЕ СИНТЕЗАТОРИ

Последва момент, в който всичко бе в състояние на безтегловност. Онова „бибип“^[1] шишенце с таблетки И. Г. Барбен и трохите на масата се понесоха свободно във въздуха.

След това:

ГОТОВНОСТ ЗА ПРЕОБРЪЩАНЕ НА СТАЯТА

Саята се преобърна. Напълно изгубих ориентацията си. Неподвижните предмети по стените си останаха на същото място, но всичко друго се преобърна.

Светна пурпурен сигнал:

*ПРЕМИНАВАНЕ КЪМ АВТОМАТИЧЕН РЕЖИМ НА
ХИПЕРГРАВИТАЦИОННИТЕ СИНТЕЗАТОРИ*

След това зелена лампа:

*АВТОМАТИЧНО БАЛАНСИРАНИ ХИПЕРГРАВИТАЦИОННИ
СИНТЕЗАТОРИ*

Онова „бибип“ шишенце с таблетки И. Г. Барбен и стритата таблетка се върнаха на масата. Последва червен сигнал:

ПРЕОБРЪЩАНЕ НА ВРЕМЕВИТЕ ДВИГАТЕЛИ

Последва ужасно раздрусване. В кораба се разнесе някакво пронизително свистене. След това оранжев сигнал:

*ЗАБАВЯНЕТО Е БАЛАНСИРАНО И КОМПЕНСИРАНО
МОЖЕТЕ ДА РАЗВЪРЖЕТЕ КОЛАНИТЕ МОЖЕТЕ СВОБОДНО ДА
СЕ ДВИЖИТЕ ВСИЧКО Е НОРМАЛНО*

С изключение на мен.

Чувствах се като пълна развалина. Дори по-лошо. В моментите на безтегловност ми се гадеше. Мразя безтегловността. Вероятно никога няма да привикна към нея. Стават странни неща с мускулите и сърцето ти, а на моите в момента само това им липсваше.

Протегнах немощна ръка, за да сваля колана от стомаха си и открих, че нещо е блокирало закопчалката.

Пликът! Задържал се е под гравитационните колани. Удивих се как при цялото ми гърчене не се беше разместил.

Чувствах се объркан, а към това се прибави и объркването от получаването на писмото.

Кой може да ми го е пъкнал в джоба? Не си спомнях някой да ми го е давал по време на празненството. И все пак, то все някак се е появило.

Цветът му бе спешен, затова реших да го отворя веднага.

Испадна някакъв медальон. Беше религиозен символ, звезда с пет лъча. На обратната страна на всеки от върховете имаше мънички, едва забележими инициали.

Отворих писмото. Нямахме обръщение, но имаше дата и час, които показваха, че е написано точно преди заминаването.

Ето какво пишеше:

Това е обещаното средство за контрол на екипажа. Инициалите на всеки член са написани на обратната страна на всеки връх. На всеки връх е отбелязан отпечатъкът на левия ти палец и само ти можеш да го задействаш. Всяко докосване с палец на някой от върховете ще изпрати електрически шок в мозъка на съответния член от екипажа. Това ще го парализира временно.

Ако едновременно натиснеш предната част на медальона и докоснеш върха на някой от екипажа, към него ще бъде изпратен хипноимпулс.

Това би трябвало да ме развесели. Бях в открития космос с екипаж от закоравели пирати и сигурно щеше да ми се наложи да ги парализирам или да им задам хипнотична заповед. Разбира се, че ще

нося постоянно медальона, под туниката. Никой не би за подозрял. Само че просто не бях в настроение да се зарадвам на каквото и да било.

Разгледах медальона: Буквата „С“ на горния връх можеше да означава само капитан Стаб. Ще проверя имената на останалите.

Обърнах го. На лицевата страна беше нарисован лика на бог Ахнес, на който астропилотите се молят, за да ги предпазва от неблагоприятни ситуации. След това случайно погледнах писмото от обратната страна.

Имаше бележка! Беше написана с лявата ръка, за да не се разпознае почеркът. Само че аз го познах — Ломбар Хист!

Пишеше:

Сигурно си сметнал, че с прощалното празненство саркастично ще известиш на Великия съвет, че мисията наистина е отпътувала. На косъм ти се размина. Но понеже на Земя няма как да разберат за мисията, заповедта не е пусната.

Главата ми се завърти от объркване. Ломбар е присъствал на тържеството!

Каква заповед не са пуснали?

От датата и часа ставаше ясно, че писмото е било пхнато в джоба ми броени минути преди излитането на кораба. Но никой не е бил близо до мен! А Ломбар никога не би поверил това на екипажа. Никога...

Каква заповед?

Изведнъж разбрах за каква заповед говори. Заповедта, дадена на неизвестен човек да ме убие, ако Хелър ми се изплъзне от ръцете и оплеска всичко, като доведе мисията до успешен край.

Нима на борда има нелегален пътник?

Отново се разтреперих целия.

Разкопчах коланите. Веднага трябваше да се отърва от писмото. Домъкнах се до дезинтегратора. Посегнах към дръжката, но изскочи дълга синя искра и ме ужили.

Даже корабът ме нападнаше!

Отпуснах се на една пейка и заплаках.

[1] Гласодиктописецът, с който първоначално е написано всичко това, гласописецът на някой си Монте Пенуел, използван за направата на достоверно копие, и моя милост, превел настоящото на езика, на който го четете, сме всички членове на Машинната лига за чистота на превода. Едно от правилата ѝ гласи: „Поради изключителната чувствителност и крехката уязвимост на машините и за да бъдат предотвратени къси съединения, задължително е роботомозъците в подобни машини, ако чуят псувни или мръсни думи, да ги заместват със звука или думата «бибип». Никоя машина, дори да я блъскат с юмрук, не може да възпроизвежда псувни и мръсотии по друг начин, освен с «бибип», и ако продължават усилията да бъде принудена да прави нещо различно от това, тя има право да се престори на повредена. Това постановление е наложително поради внедрената във всички машини мисия да опазват биологическите системи от самите тях.“ — Преводач ↑

ГЛАВА ТРЕТА

След около дванайсет часа се почувствах далеч по-добре, тъй като бях спал около осем часа и макар да бях потиснат, бях решил, че може и да оживея.

Около час-два просто си лежах и проклинах И. Г. Барбен, всичките фармацевтични продукти на И. Г. Барбен, всички директори на И. Г. Барбен. Дори извърших богохулство и проклех Дълбърт Джон Роксентър, действителния собственик, който скрито управляваше компанията!

Макар че бях чел предварително за цикличния ефект на лекарството, биохимичните термини ми звучат някак студено и чуждо. Не предават това, което усещаш, след като опиташ всичко на свой гръб. Човек винаги подсъзнателно си мисли, че това може да се случи на друг, но не и на него. Какво заблуждение!

Сега разбрах каква е правилната процедура. Знаех, че един истински наркоман — така наричат на английски пристрастените към амфетамина — просто щеше да глътне още една таблетка и пак щеше да изпадне в еуфория, И този цикъл се поддържа, докато не изпаднеш в пситоксия и те затворят като неизлечим параноик. Наркоманите имат и други трикове, като например това, че комбинират „шпората“ с барбитурати, или приспивателни, когато не могат да спят.

Но такива вече не ми минаваха! Ще опровергая майка ми. Тя обичаше да казва: „Солтан, никога не си вземаш поука!“ Е, сега си бях взел поука, която никога няма да забравя! Амфетамините ми навлякоха най-ужасния ден в живота!

Изчерпах се на псувни (а това вече говори достатъчно, като се има пред вид връзката ми с Апарата) и станах, за да хвърля шишенцето в дезинтегратора. Но се спрях. Помислих си, че ако някога намразя някой истински — повече от Хелър, приятелката му убийца Крек или главния ми счетоводител Боуч — ще му дам една от тези таблетки! Тъй че ги прибрах в касата. След това се разубедих. Не бе възможно да мразя толкова много някого, затова ги изхвърлих.

Като легнах отново, видях документите, които Боуч беше оставил. Бяха ми омръзнали тези стоманени стени, затова реших да се разсея с малко работа.

Преглеждах тъпотии от рода на доклади за макови реколти на Земя (Блито-3), прогнози за реколти в зависимост от валежите и прогнози за прогнозиращите, за някакъв портиер в Обединените Нации, който поискал твърде много пари за поставяне на подслушвателни устройства в колата на някакъв дипломат, за предявено обвинение за убийството към арабски шейх — глупости от този род, когато попаднах на нещо забележително: Боуч бе направил грешка! Невероятно! Страхотно! Постоянно се хвалеше, че никога не греши! А тук е сбъркал!

Ставаше въпрос за доклад на главния инспектор на Спитеос относно някой си Гонсалмо Силва — американецът, когото бях видял да свалят от Бликсо на Волтар.

Разпитвали са го възможно най-подробно. Роден в Калтагирон, Сицилия, остров близо до Италия. На четиринайсет убил полицаи в Рим и трябвало бързо да емигрира в Америка. Арестуван в Ню Йорк за автомобилна кражба, след което завършил затвора с отличия. За тези си заслуги получил честна работа като наемник на фамилията Корлеоне от мафията в Ню Джърси и достигнал до длъжността бодигард на самия Дон „Светия Джо“ Корлеоне. Когато „очистили“ „Светия Джо“, Гонсалмо избягал обратно в Сицилия, защото там станало „много напечено“ и поел към Турция, надявайки се да стане „преносвач на опиум“. Понеже базата ни в Турция имала заповед да отвлече високопоставен мафиот — просто припомням някои неща — Гонсалмо Силва се оказал на Бликсо.

При разпита така го мъчили, че пребледнял поради загуба на кръв, но разкрил само имената и адресите на главите на две мафиотски фамилии, едната от които в момента контролирала хазарта в Атлантик Сити, а също и имената на четирима щатски сенатори, които били на заплата при мафията, и на един съдия от Върховния съд, който бил подкупен. Нищо ново.

Главният инспектор — офицер Дрил от Апарата, много последователен човек — бе добавил бележка:

Доста безполезна и неинформирана находка, понеже е бил само наемник и е нямал достъп до високопоставени политици и бизнесмени. Предлагам, ако исканата информация е от първостепенна важност, заповедта да се изпрати отново на Блито-3 и да се отвлече някой поинформиран.

Но не тук бе сбъркал Боуч, а накрая, в мястото за одобряване на заповедта, където аз трябваше да сложа печат.

Формулярът беше от типа „освен ако няма други указания“. В него се казваше:

Освен ако няма други указания, упоменатият Гонсалмо Силва да бъде подложен на хипноза за блокиране на паметта относно престоя му в Спитеос и след това да бъде прехвърлен в хипноучилището на Апарата за неконфедерацианци към отдел „Шпионаж и внедряване на шпиони“, да бъде обучен и хипноблокиран относно отвличането му и да бъде върнат на разпореждане на командира на базата на Блито-3.

Формулярът съдържаше следната добавка:

Ако въпросният субект трябва да бъде преустановен — бюрократски евфемизъм за „убит“ — офицерът, който издава заповедта, трябва да я подпечата тук:

Имаше точно определено място за печат!

А този безотговорен Боуч не го е отбелязал като спешно и не ми го е представил за печат, макар че отлично знае, че ако до два дни формулярът не се подпечата, в сила влиза „освен ако няма други указания“. Престъпна небрежност! По-голяма бюрократична грешка от

това да оставиш място, което трябва да се подпечата, неподпечатано — здраве му кажи!

Набързо прегледах следващите шест формуляра. Да, наистина. Старият Боуч се дънеша. Знаех си, че киселият нрав някой ден ще го довърши. Тук имаше седем формуляра, които, освен ако няма други указания, заповядваха хора да бъдат хипноблокирани и изпратени на друго място. При всеки имаше добави за „преустановяване“, която можеше да бъде подпечатана! Старият глупак бе изпуснал всички до един. Скапаняк със скапаните си капаци на очите! О, има късмет, че не съм на Волтар. Щях да му ги хвърля на бюрото и високомерно да кажа: „Знаех си, че правиш грешки, Боуч. Погледни тези неподпечатани формуляри, които можеха да имат по един чудесен печат!“

Е, може би нямаше да кажа точно това. Но инцидентът доста ме развесели. Представете си старият Боуч да забрави да ми даде да подпечатам нещо! Не е за вярване!

В този момент изведнъж се сетих. Пакетът за Прад! Онзи, който съдържаше шлифера му, фалшивата идентификационна карта и подправената бележка за самоубийство. Толкова бързах онази нощ, че забравих да го дам на куриер, за да го пусне седмица след като заминем. Пакетът все още беше на пода до бюрото в кабинета ми.

Е, не можем да мислим за всичко, нали така? Малка подробност. Без значение.

Продължих с купчината документи и ги свърших.

Бях разочарован, че не ми отне много време. Не исках пак да заспивам. Бях в открито пространство, затворен в някаква кутийка, в малка стоманена клетка, без никакви занимания, освен да мисля. А в момента точно това не исках да правя.

Видях, че в часовника се е появил още един кръг. Пишеше:

Време на Блито-3, Истанбул, Турция.

Направих изчисления. Богове, имах още над двацет и два часа в тази „бибип“ метална кутия. Ако това беше уважаващ себе си товарен кораб с двигатели за изкривяване на пространството, пътуващ около шест седмици, както му е редът, вече щях да играя на зарове, или да чета ловни книги, или дори да преглеждам записи на Домашен екран, които съм пропуснал да гледам. Този Хелър и неговия влекач! Никакви забавления! Толкова бързо се пристига, че можеш само да тръгнеш и да пристигнеш, без никакво време да пътуваш.

Изведнъж на стената светна син екран. Една камбанка привличаше вниманието към него. На нея пишеше:

Заради евентуалните грешки в орбиталните изчисления на имперския офицер, който е задал курса на пътуване, пристигането в базата е планирано за малко преди изгрев-слънце местно време.

Затова действащият командир на кораба е принуден да вземе предпазни мерки, имайки зад себе си години безценен опит, което на някои имперски офицери им липсва, и да коригира времето на пристигане, което ще стане рано вечерта.

Това значи, че последните няколко милиона мили ще ги пропътуваме с двигатели за изкривяване на пространството, за да се забавим и пристигнем рано вечерта, след смрачаване.

Това означава, че ще пристигнем 12.02 часа по-късно.

Стаб.

Истинският капитан на кораба.

Вбесих се! Да го „бибип“ Хелър! Да направи такава глупава грешка.

Да ме държи не само още двайсет и два часа, а цели трийсет и четири в тази „бибип“ кутия.

Направо побеснях!

Ще му кажа аз на него! Ще му кажа възможно най-лошото!

Станах. Една електрическа дъга изскочи от ъгъла на масата и премина по голата ми ръка. Стъпих с крак на пода. Отнякъде изскочи заряд и ме удари по големия пръст. Посегнах да се хвана за една опорна релса и синята електрическа искра едва не ми изгори пръстите. Този „бибип“ влекач направи гъмжеше от електричество!

Някой беше оставил изолационни ръкавици и ботуши. Надянах ги.

Натиснах един комуникационен бутон.

— Пристигам при теб! — изкрещях. Гласът на Хелър:

— Заповядай. Вратите не са заключени. Време беше да го поставя на мястото му. Носехме се из пространството като луди и за какво? За да чакаме дванайсет часа, защото той е направил някаква глупава грешка. Като се движи с такава голяма скорост, корабът може да гръмне. И всичко това за нищо!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Може би защото все още бях объркан заради ефекта на „шпората“ или заради всички тези прескачащи искри, но доста се лутах, докато се ориентирам в този омагьосан кръг от ниши. Ръцете ми пострадаха, дори през изолиращите ръкавици, когато на два пъти се опрях в сребърните перила и отгоре на всичко приближих прекалено лицето си до една рамка на врата и носът ми го хвана ток.

Хелър беше в горната каюта с огромните черни прозорци.

Още с влизането му изкрещях:

— Защо трябваше толкова да бързаш?

Той не се обърна. Беше се излегнал в едно кресло. Носеше син изолационен костюм с качулка и сини ръкавици.

Играеше си най-спокойно една игра, наречена „Битка“. Беше я пуснал на самостоятелен екран, а опонентът му бе компютърът.

Според мен „Битка“ е глупава игра. „Полето“ е триизмерен екран; позициите са координати в пространството; всеки играч разполага с четиринайсет фигури, всяка със специфични ходове. Условието е, че две галактики са във война и трябва да превземеш галактиката на другия играч. Това само по себе си е глупаво — технологиите не са развити дотам, че да се бият отделни галактики.

Космическите офицери обикновено играят по двама, един срещу друг. Ако играят срещу компютър, почти винаги губят.

Погледнах го в гръб. Беше съвсем спокоен. Само ако знаеше какво съм му приготвил, изобщо нямаше да си седи така отпуснато! Както се развиваше играта, всичко беше против него. Ще бъде на двайсет и няколко светлинни години от най-близкия приятел. Той бе сам, а ние — много. Можех постоянно да го наблюдавам. А той даже вярваше, че това е честна, истинска мисия. Идиот.

Изведнъж нещо просветна и образът на екрана изчезна. Испитах огромно удоволствие, тъй като изглежда щеше да спечели.

С тон на отвращение Хелър каза:

— Вече за трети път всичко изчезва в последния час. — Бутна встрани клавиатурата. — Няма смисъл да започвам отново.

Обърна се към мен:

— Солтан, обвинението ти, че се движим прекалено бързо, е напълно безсмислено. Без товар този влекач сам се ускорява. Задава се само разстоянието, а не скоростта.

Седнах на един диван и се заканих с пръст.

— Много добре знаеш, че нищо не разбирам от тези двигатели. И се възползваш от това! Няма да стане!

— О, съжалявам — каза той. — Предполагам, че в Академията не се задълбочават много в такива неща.

Не беше така, но аз се бях провалил в тези дисциплини.

— Трябва да разбереш понятието време — каза той. — Примитивните култури смятат, че движението на енергията определя времето. В действителност е точно обратното. Времето определя движението на енергията. Схващаш ли?

Казах „да“, но той явно е усетил, че не схващам.

— Атлетите и борците са свикнали да управляват времето — каза той. — При някои спортове и при ръчна борба истинските професионалисти забавят времето. Движенията сякаш се забавят. Могат да избират и определят всяко положение на частиците и изобщо не бързат. В това няма нищо тайнствено. Те просто разтягат времето.

Не разбирах, затова той взе клавиатурата и натисна няколко клавиши.

— Първо — каза той, — идва ЖИВОТА. — Думата се появи горе на екрана. — Някои примитивни цивилизации смятат, че животът е продукт на вселената, което е глупаво. Точно обратното е. Вселената и всичко в нея са продукт на живота. Някои примитивни мразят себеподобните си и развиват теориите, че живите същества са се появили случайно от материята, но никоя такава цивилизация не стига далеч.

Опитваше се да развенчае моите герои — психиатрите и психолозите. Те с голям авторитет говорят, че хората и живите същества са просто разлагаща се материя и трябва да бъдат избивани, което е идеално доказателство. Само се опитай да им кажеш, че има независим живот и ще те екзекутират като еретик! Което показва, че са прави. Но го оставих да продължи. Скоро ще си получи, каквото заслужава.

— След това — продължи Хелър — идва ВРЕМЕТО. — Написа го на екрана. — И след него ПРОСТРАНСТВОТО. — И това написа. — И чак тогава ЕНЕРГИЯТА, а след нея МАТЕРИЯТА. Така се подреждат в низходящ ред.

На екрана бе изписано:

ЖИВОТ
ВРЕМЕ
ПРОСТРАНСТВО
ЕНЕРГИЯ
МАТЕРИЯ

— Понеже НИЕ сме животът — продължи той, — можем да управляваме тази скала. Повечето същества до такава степен зависят от околната си среда, че вярват, че тя ги управлява. И докато мислиш по такъв начин, до никъде няма да стигнеш.

Нашата технология е напреднала, защото до известна степен можем да контролираме тази скала. Напредъкът на технологията зависи от това до каква степен тя може да контролира силата. Това е формулата на техническия успех: способността да управляваш факторите, които виждаш изписани на екрана. Ако смяташ, че те те управляват, обречен си на провал.

О, сега вече беше завършен еретик! Всеки психолог може да заключи, че човек изцяло е резултат от всичко и не може да промени нищо!

— И така — каза Хелър, — трябва поне мъничко да разбираме времето, за да го управляваме. Всъщност, идеята за контрол над времето е абсолютно непонятна за диваците. И в тяхна защита трябва да се каже, че времето наистина изглежда най-непроменливата величина. Нищо никога не може да го промени. То е най-могъщият и силен фактор във вселената. Неумолимо върви напред и напред.

Волтерианците са направили някои открития за времето и това ги е превърнало в космическа сила.

Тъкмо времето извайва вселената, освен ако не се намеси животът.

Времето определя орбитите на атомите, падането на метеоритите, въртенето на планетите и поведението на слънцата. Всичко попада в неумолимия цикъл на времето. Всъщност, нищо нямаше да съществува, ако не беше времето, което, след живота, определя движението.

Тъкмо времето казва къде ще бъде нещо в бъдещето.

За щастие, това място може да се открие. Времето има нещо, което може да се определи като странични вълни — нещо като хармонии. Можем директно да разберем какво ще образува времето до двацет и четири часа напред в бъдещето. Математиците го правят, като изчисляват траекторията и положението на даден предмет. Но може да се разбере направо.

Протегна, ръка и измъкна една кутия от чекмеджето. Беше един от двата окуляра, които бе взел със себе си. Показа ми къде е регулаторът и ми го насочи към вратата.

Не зная какво очаквах да видя. Инструментът се държеше удобно, като малка камера. Затова реших да си направя майтап с Хелър и да го метна, че мога да работя с това нещо. Образът през прозорчето за окото бе ужасен — беше зелен и по-скоро приличаше на снимка, изкарана през принтер, с точки, отколкото на истинско изображение. И все пак вратата можеше да се различи.

Завъртях големия регулатор отстрани, без да очаквам да видя нещо друго, освен още точки. Но като че ли забелязах някаква форма. Сякаш излезе от стаята. Отместих очи от окуляра и погледнах вратата. Там нямаше никой. Пак завъртях регулатора и очертанятията отново се появиха.

Ако си напрегнеш зрението и добре се оправяш с точки, образът страшно приличаш на моя гръб!

Отново завъртях копчето. Образът пак излезе. Сега, след като бях привикнал с него, фигурата изглеждаше отчаяна, някак прегърбена. Ядосах се. Нямах намерение да излизам от стаята такъв, прегърбен! Върнах му окуляра.

Погледна часовника.

— Шест минути и двацет и четири секунди. Какво видя?

Нямаше да го оставя да печели точки. Повдигнах рамене. Но бях ядосан.

— Този уред е нужен, за да се направлява толкова бърз кораб — каза той. — Показва предварително дали ще се сблъскаш с нещо и можеш да избегнеш катастрофата. Животът може да променя нещата.

В този момент реших да променя това, че ще изляза от тази стая покрусен.

— Това не оправдава пришпорването на двигателите, за да пристигнем и да чакаме!

— А, да — каза Хелър, като си припомни за какво говорихме. — Двигателите „минало-бъдеще“.

Така, в центъра на един двигател от този тип има обикновен двигател за изкривяване на пространството, за да го подхранва и да влияе на пространството. Има и един сензор, който прилича на този окуляр, но е много голям. Той разчита къде времето предопределя положението на дадена маса. След това двигателят прави изкуствена маса, която времето неправилно разчита като притежаваща половината от теглото на една планета. Обикновената електроцентраля хвърля тази очевидна маса срещу самото време. Според схемата на времето тази маса, отявлено ГОЛЯМА, не трябва да бъде там. Времето я отхвърля. Вследствие на отхвърлянето се получава тласък. Но естествено, тласъкът е далеч по-голям, тъй като масата е изкуствена. Това позволява двигателната основа буквално да бъде изстреляна през пространството.

В кораба се усеща лека нестабилност, сякаш едва-едва подскача. Това е заради режима на работа на двигателя. Веднага щом бъде изстрелян, той праща още една фалшива информация и пак се изстрелва.

За съжаление, при толкова лек кораб, с толкова малко маса, цикълът постоянно образува натрупвания. Сензорите разчитат новите времеви координати, изкуствената маса се хвърля срещу времето, времето я отхвърля. „Бъдеще“, казва синтезаторът на маса. „Минало“, настоява времето. Това се повтаря отново и отново. И скоростта просто се стреми да нарасне до безкрайност. На практика няма триене, не се извършва истинска работа, така че се консумира малко гориво.

Корабът се движи обратно на посоката, в която е насочено ядрото в конвертора на „Минало-бъдеще“. Тъй че направляването се извършва чрез промяна на посоката на малкия вътрешен двигател.

Понеже се движи с много, много по-голяма скорост от светлината, визуалният образ на пречката не може да стигне навреме и корабът трябва да се направлява, като се следи за бъдещи сблъсъци. Виждаш през окуляра, че се сблъсква в бъдещето с някаква космическа маса, променяш курса в настоящето и избягваш сблъсъка. Животът може да контролира такива неща.

Бойните кораби имат огромни окуляри, настроени спрямо скоростта им. Но този е с ръчен окуляр и трябва да бъде настроен ръчно.

Екранът изведнъж изгасна с леко пукане. Сепнах се. Казах:

— Двигателите трябва да бъдат изолирани по някакъв начин, за да не разпръсват енергия в целия кораб!

— О, тези искри не са от двигателното помещение. Движим се толкова бързо, че улавяме твърде много фотони — това са светлинни частици от звездите. Освен това пресичаме силови гравитационни линии, които обикновено не се усещат, но при такава скорост по някакъв начин се превръщаме в електрически мотор. Натрупваме повече електрически заряд, отколкото можем да използваме или изхвърлим.

— Нали щеше да се справиш с това? — хванах го на тясно.

Той повдигна рамене. След това грейна.

— Искаш ли да видиш?

Преди да успея да се възпротивя, той се пресегна и натисна бутоните, които превърнаха черните стени в екран, който показваше космическото пространство около кораба.

Изведнъж се оказах седнал на стол и под, които бяха една платформа в открития космос.

Едва не припаднах.

Виждах как високоскоростна лодка минава по езеро и хвърля огромни пръски вода, а след себе си оставя разбунена, гърчеща се следа. Представете си я жълто-зелена^[1] и триизмерна и ще видите какво наблюдавах в момента.

Ужасяващо!

Изхвърлянето на енергията се виждаше под формата на извиващи се, ужасяващи водопади от всички страни!

Зад нас, може би на сто мили, сблъсъкът на изтерзани частици продължаваше!

— Богове! — извиках аз. — Затова ли се е взривил Влекач Две?

Той явно се любуваше на горящия ад около нас. Изминаха няколко секунди, преди да обърне внимание на думите ми.

— О, не, не — отвърна. — Не мисля, че тази е била причината. Възможно е, но е малко вероятно.

Натисна някакви бутони на малкия екран, на който преди играеше.

— Изчислявах какви са възможностите ми да скоча и с каква скорост ще падна на Блито-3. Цифрите са все още в паметта, затова ще използвам земната гравитация, за да ти покажа.

Адът около нас продължаваше да пламти и реве. Малкият екран се освети.

— Средната скорост при това пътуване е 516166166 мили в секунда. Най-голямата скорост по средата на пътуването, когато преминахме към забавяне, беше 1032885031 мили в секунда. Никак не е голяма, но все пак разстоянието е само двайсет и две светлинни години. При междугалактически пътешествия с разстояния от порядъка на милиони светлинни години скоростта става далеч по-голяма. Скоростта се определя от разстоянието, нали разбираш.

Между галактиките няма толкова много прах и фотони, тъй че ги няма всички тези електронни натрупвания, както е при движение в самите галактики, където има много енергия. Погледна ужасната помия.

— Красиво, нали? Върна се на темата.

— Както и да е, моята теория е, че Влекач Две въобще не се е взривил заради това.

Хелър натисна още няколко бутона.

— Така, значи изчислявах какъв ще бъде скока и падането ми на Блито-3 според земната гравитация. Освен това настроих и кораба на земна гравитация, тъй като той ще действа там и исках да започне да се приспособява.

Естествено, корабът има гравитационни синтезатори. Ако нямаше, при тези скорости изобщо нямаше да можем да се движим вътре в него. Ускорението ни е било 42376330 *g* в секунда. За поддържането на тези скорости е необходимо толкова постоянно ускорение. Тялото издържа на не повече от две или три *G* за определен период. В действителност, ако то е от четири до шест *G* за повече от

шест секунди, може да се очаква ограничаване на мускулната дейност поради значително увеличаване на теглото на тялото; периферното зрение се губи; след това се губи централното зрение, падаш и изпадаш в безсъзнание, защото кръвта се изтегля от мозъка и се събира в долните части на тялото.

При нашето ускорение гравитационните синтезатори поемат много повече от това. Мисля, че Влекач Две се е взривил, защото са се повредили гравитационните синтезатори.

— А колко G поемат те? — попитах аз, без да се издавам, че съм впечатлен.

— За да компенсира ускорението, това устройство поема... Посочи към екрана.

Пищеше:

1289401409...!

Опитах се да накарам сърцето си да слезе от гърлото. Това значеше, че тялото ми, при отсъствието на синтезатори, би тежало 1289401409 пъти повече от нормалното и то само заради ускорението, а в момента, заради намаляването на скоростта!

— Така че — каза Хелър, — не мисля, че Влекач Две изобщо се е взривявал. Смятам, че гравитационните синтезатори са се повредили и екипажът просто се е сплескал. Корабът все още може да се носи някъде във вселената под формата на плазма. Само се знае, че е изчезнал. Затова не се притеснявам особено. Надявам се работниците добре да са си свършили работата по синтезаторите. Трябваше да заминем толкова бързо, че нямах възможност да проверя как работи новата инсталация.

Екранът просветна и изчезна, а той се усмихна успокоително.

— Затова не се притеснявай, че влекачът може да гръмне. Няма такава опасност. Ние можем да направим бум, но не и влекача.

Хелър остави клавиатурата.

— Що се отнася до времето на пристигане, нямаше да е трудно да го спазим. Но трябва да умееш много добре да разчиташ екраните, за да се приземиш в непознат район.

— Капитан Стаб е просто малко нервен. Все е начумерен, като повечето стари подофицери, и е станал прекалено предпазлив. Исква да огледа мястото на дневна светлина, преди да се приземи за първи път, това е всичко. Така че, ще повиси отгоре на около петстотин мили и ще

наблюдава с часове. Като се увери, че няма движение в района и че базата не е капан, ще се приземи, веднага щом се стъмни.

— Много лошо. Планирах да се приземим преди изгрев-слънце, защото смятах, че искаш възможно най-бързо да се заема с работата. А сигурно има и неща, които ти искаш да свършиш в базата.

Все пак, това има и своите преимущества. И аз ще мога да доогледам така наречената база. Ще ти кажа нещо — в момента изглеждаш доста нестабилен. Защо не идеш да поспиш още малко, а като заемем позиция горе, някъде към обяд, да дойдеш при мен и да обядваме заедно? Тогава ще ми покажеш местата, които ще представляват интерес за нас. Ако бях на твое място, щях да си почина. Не изглеждаш добре, нали разбираш.

Дори не му казах да махне тези ужасни пламнали дири, които ни заобикаляха отвсякъде.

Изпсувах го наум.

Излязох от онази „бибип“ врата, точно както онзи „бибип“ окуляр бе показал — с отпуснати рамене, прегърбен!

[1] Цветът жълто-зелено най-много се приближава на земен език до действителния цвят, тъй като те още нямат думи (нито понятия във физиката) за свръхсветлинни явления. От преводача. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Към обяд се почувствах далеч по-добре. Изключването на времевите двигатели бе минало съвсем гладко. Сега бяхме на допълнителните двигатели, които почти не работеха. Спах дълго и спокойно и след като вече бяха минали седемдесет и шест часа, откак бях взел онази „бибип“ шпора, тя бе излязла от кръвта ми.

Изгледах няколко комедии по Домашен екран в салона за екипажа и дори изиграх игра зарове с един от инженерите. Спечелих половин кредит.

Но най-добре се почувствах заради Стаб. Беше седнал на капитанското място и като свършихме играта, доближи голямата си уста до ухото ми. Прошепна:

— Наблюдавах те, офицер Грис и ако съм схванал правилно, добре ще го подредим този „бибип“, „бибипски“ имперски офицер, нали така?

Стана ми толкова хубаво, че можех дори да бъда остроумен. Тихо му казах:

— Чух те добре, направо унищожително.

Той се засмя. Да видиш един антимаанко да се смее, представлява малко страховита гледка. Устите и зъбите им са много големи за триъгълните им лица. Смееше се гръмовито. Всъщност, за пръв път някой от тях се засмиваше и пилотът, който не беше на дежурство, явно така се е уплашил, че се втурна да види дали нещо не е наред.

Капитанът му каза нещо на ухо, той го каза на инженера, после двамата отидоха да го споделят с колегите си и не след дълго в предната част на кораба се чу същият доволен смях.

Като станах да си тръгвам, капитан Стаб ме хвана за ръката.

— Офицер Грис, ти си страхотен! Велики богове, офицер Грис, ти си страхотен!

И така, като отидох да обядвам с Хелър, се чувствах великолепно.

Хелър беше в горната каюта. Беше оставил поднос с искряща вода и кексчета и ми махна да седна.

Външният екран бе включен, за да се вижда гледката наоколо. Висяхме на слънце, петстотин мили над нашата база, само сто мили под пояса на Ван Алън. И някъде под нас беше Турция.

Корабът не висеше, а всъщност лежеше на една от страните си. Космонавтите са луди. Не ги е грижа дали са в нормално положение, или с главата надолу. Не ми беше съвсем удобно да седя на стол в перпендикулярно положение и да ям от поднос, наклонен по същия начин. В такива случаи винаги имам усещането, че непременно ще падна. Гравитационните синтезатори естествено се грижеха за това, но въпреки всичко внимавах с чашата. В такива моменти истински се радвах, че не съм космонавт!

Но въпреки всичко се чувствах добре и се наслаждавах на искрящата вода. Като приключих с обяда, животът изглеждаше наистина хубав. Почти бяхме пристигнали, не се бяхме взривили по пътя и гравитационните синтезатори бяха издържали.

Забелязах, че Хелър е извадил всички разпечатки, които му бях дал на Волтар и още няколко книги и карти. Видях и разпечатката, в която се казваше, че Ломбар е заличил всички културни и други материали от информационния справочник за Земя.

— Проверявам какви са местните имена на тези морета — каза Хелър. — Но най-добре ти да ми ги кажеш.

Денят под нас бе ярък, почти нямаше облаци. Беше втората половина на август според местните сезони, тъй че беше някак сухо и единственият дъждец на места беше от прах.

Радвах се да разбера, че не знае всичко.

— Това море под нас — казах аз, — под източна Турция, светлосиньото, е Средиземно море. А точно над Турция е Черно море, макар че както сам виждаш, не е черно. От ляво на нас, ей там, онова с малките островчета в него, е Егейско море. А онова малкото, заключено в северозападна Турция, е Мраморно море. Градът точно в горната му част е Истанбул, известен някога като Византион, а преди това — като Константинопол.

— Ама ти наистина познаваш района.

Бях доволен да го чуя. Да, познавах го. И ако говорим с факти, макар той да разбираше от инженерство и космически полети, не знаеше и една хилядна от това, което аз знаех в моя занаят — секретни операции и шпионаж. За негово съжаление скоро щеше да го разбера.

Но не му казах тези неща.

— Точно вляво от центъра на Турция има голямо езеро. Виждаш ли го? Това е езерото Туз. Сега погледни на запад и леко на юг от него и ще видиш още едно езеро. Казва се Акшехир. На югозапад от него има още езера. Виждаш ли ги?

Хелър кимна и каза:

— Покажи ми къде е Кавказ.

Боже мой, пак подхвана тази глупава тема.

— Ей там, на изток от Черно море, има един ръкав суша, който слиза надолу и се присъединява към Турция. Това е Кавказ. Далеч на хоризонта е Каспийско море, което граничи с Кавказ на изток. Но не можеш да идеш там. Това е в комунистическа Русия. Откъм руската граница са Армения и Грузия. Но Кавказ е извън границите на Турция. Забрави за него. Опитвам се да ти покажа нещо.

— Много хубава планета — каза Хелър, без никаква връзка с темата. — Искаш да кажеш, че никой не може да ходи в Кавказ?

Реших да му задоволя любопитството.

— Слушай сега, на североизток от Турция, чак до Тихия океан, това всичко е комунистическа Русия. Там не пускат никой, нито да влиза и нито да излиза. Там са банда луди. Почти всичко се управлява от една тайна политическа организация, наречена КГБ.

— Като Апарата? — каза той.

— Да, като Апарата! Не! Искам да кажа, че не можеш да идеш там. А сега ще ми обърнеш ли внимание?

— Това е ужасно — каза той. — Толкова голяма част от планетата, а да се ръководи от тайната полиция. А планетата е толкова хубава. Защо останалата част от планетата им позволява да вършат такава лудост?

— Русия е откраднала тайната на атомното делене и представлява термоядрена сила. Трябва да се внимава с тях, защото са толкова луди, че могат да вдигнат във въздуха цялата планета.

Записваше си нещо на някакъв бележник и съвсем не в негов стил произнасяше на глас думите, които пишеше:

„Русия е луда. Управлявана от КГБ — тайна полиция, като Апарата. Може да взриви планетата с открадната

термоядрена сила.“

Схванах. Най-последно разполагах с вниманието му.

— А сега стига си мислил за Кавказ и ми обърни малко внимание.

— Значи горкият принц Кавкалсия е загубил и втория си дом! Руснаците са го взели!

Повиших тон.

— Погледни на запад от езерото Туз по права линия през върха на езерото Акшехир и още на около една трета от това разстояние в посока на запад. Там е Афийон. Това е белязаното място!

Е, най-последно го бях откъснал от онази глупава Народна легенда 894М! Той послушно посегна към един контролен пулт и цялата местност се понесе към нас. Усетих, че пропадам и се хванах за стола.

— Охо! — възкликна Хелър, загледан в уголемената местност. — Привет, привет, привет! Изцяло прилича на Спитеос!

Всъщност, аз самият понякога съм се питал дали за това Апаратът е избрал тази база много отдавна на времето. Но казах:

— Не, не. Просто съвпадение. Казва се Афийон Карахисар.

— Какво значи това на волтариански?

Нямах намерение да му казвам истинското значение — Замък на черния опиум.

— Означава „черна крепост“. Задната скала се издига на 750 фута. Руините отгоре са остатъци от византийска крепост, издигната на мястото на предишна крепост, построена от арзавите, племе от древен народ, наречен хити.

— Сигурно щеше да е още по-черна, ако не беше този завод наблизо, който бълва бял дим.

— Това е циментов завод. Афийон е град с около седемдесет хиляди жители.

Отдалечи малко местността, за да увеличи обхвата на изображението. Седеше и се любуваше на гледката. По високите планински върхове край Афийон все още имаше малко сняг. Наоколо бяха разпръснати като кръпки малки села. От такава височина не се усещаха суровите ветрове, които духаха от високото плато. В по-голямата си част Турция е доста неприветлива страна.

— Какво е това жълто-оранжевото?

Гледаше обширната панорама от цветя, които застилаха низините. Преди да го спра, той натисна пулта и пред нас се появиха цветята. Почувствах се ужасно, сякаш съм паднал от петстотин мили. Тези космонавти са наистина луди.

— Цветя? — каза Хелър.

— Жълтите в полята край пътя са слънчогледи. Много са големи. В центъра им растат много семена, които хората обичат да ядат. Това е хранително растение.

— Уау — каза той. — Ама че са много! А какви са онези помалките в другите полета? Тези с многоцветни цветчета, дето имат тъмен кръг по средата и сиво-зелени листа?

Имаше пред вид *Papaver somniferum*, макове за опиум — вещество на мъртвешки сън и унес, от което се произвежда хероинът. Тези цветя бяха истинската причина тук да се намира базата на Апарата. И бяха прекалено близо, за да има спокойствие. Афийон е опиумният център на Турция, може би и на света.

— Продават ги по пазарите за цветя — излъгах аз. Той беше като дете в игра, която не познава. — Но аз исках да ти покажа самата база. Разшири обсега, добре. А сега прокарай права от онова езеро там. Разбра ли? През Афийон Карахисар. Така, точно по тази линия има планина. Виждаш ли?

Виждаше. Продължих.

— Върхът на тази планина е електронна симулация. Не съществува. Но вълновите скенери, с които сега си служат на тази планета — а и всички, които могат да разработят — реагират на него съвсем нормално. Приземи се право в него и сме в нашите хангари.

— Много хитро — каза той.

— В действителност, доста е старо. Преди няколко десетилетия тук дойдоха екипи за скална преработка от Волтар и построиха този връх и подземната база. Доста е обширна. Миналата година я разширихме.

Изглеждаше впечатлен, затова каза:

— Да, и аз имах пръст в разширяването. Добавих много гънки, извивки, завои. Доста неочаквано можеш да изникнеш на някои места. Но имах от кой да се уча.

— О, така ли? — каза той.

Осъзнах се. За малко да кажа: „От Бъгз Бъни“. Нямах да разбера. Побързах да продължа.

— Фокусирай на тази планина и в околностите ѝ ще забележиш сателитна локационна станция. Видя ли? Добре. А сега, накрая на този каньон се вижда една квадратна сграда. Това е Международният център за селскостопанска подготовка на селяни. Добре, а сега виждаш ли прясно копаната земя на север от каньона? Това са археологически разкопки в някаква стара фригийска гробница, а в околните къщи живеят учените.

— И какво? — попита той.

Исках да го стресна. Той не беше единственият умник във вселената.

— Сателитните инженери, целия персонал на училището, учените от разкопките, всички те са от нашите!

— Ами, сериозно! Наистина ли? Падна ми.

— Турция с такова настървение иска да се модернизира от половин век насам, че голяма част от нашата работа се финансира от държавата, дори от международни институции на Земя!

— Но как се снабдявате с документи? С паспорти и други такива?

— Виж какво, тези хора са много примитивни. Имат проблеми с дишането. Имат болести и умират малки деца. И други такива щуротии. Тъй че за повече от половин век, когато се роди бебе, следим да се регистрира при раждането. Но ако умре, грижим се смъртта да не се регистрира. Властите са корумпирани. Така се снабдяваме с тонове свидетелства за раждане, повече, отколкото някога изобщо ще ни потребват.

Освен това, страната тъне в бедност и стотици хиляди работници излизат в чужбина, където ги регистрират. Така се снабдяваме дори с чуждестранни паспорти.

От време на време набират войници за армията. Подаваме наше свидетелство за раждане. И така, страж от Апарата отговаря на повикването и служи за известен период в турската армия. Турската армия управлява държавата, тъй че имаме офицери дори в Истанбул. Естествено, подбираме хора, които приличат по външен вид на турците, но в тази страна има десетки националности, така че на никой не му прави впечатление.

— Страхотно — каза Хелър. Наистина беше впечатлен. — Значи ние в известен смисъл притежаваме тази малка част от планетата?

— Съвсем правилно — казах аз.

— Ще ми се да контролирахте част от Кавказ — каза той. — Наистина искам да го поогледам.

Беше безнадежден. Усмихнах се снизходително.

— Тази вечер ще бъдем на земята. Можеш да се поразходиш из Афийон и да поогледаш малката ни империйка.

Исках да проверя подслушвателните устройства, които Прад му бе присадил.

— Добре — каза той. — Благодаря ти за разходката и информацията. Наистина ми хареса.

Разделихме се почти като приятели. Поне той така си мислеше. Бедният наивник. Може би в собствената си област е експерт. Но не и в моята. Успях да го докарам, където исках, на няколко десетки светлинни години от дом и приятели, в местност, която беше под наш контрол. Тук нямаше приятелчета от Флота! А моите приятели с лопата да ги ринеш!

По-добре да свиква със Земя. Никога няма да си тръгне от тук, дори да го оставя жив!

ГЛАВА ШЕСТА

Тайно се понесохме в тъмнината надолу към нашата база на планетата Земя. Бях подготвил инструкциите си. Имах готовност да ги раздам веднага щом се приземим.

Бях използвал следобеда, за да обмисля още веднъж цялата политика.

Има един здрав принцип при прикритите операции — когато откриеш, че действаш под заповедите на един луд, трябва напълно да уточниш собствената си позиция в бъркотията. Нямаше никакво съмнение, че Ломбар Хист има параноидна шизофрения, съчетана с подчертана мегаломания, към това се прибавяше халюциниране, а отгоре на всичко болестта бе усложнена от евентуално пристрастие към хероин и използване на амфетамини. С други думи, напълно и необратимо луд. Мръднал. Изпълнението на всяка от заповедите му щеше да е опасно.

Така че изготвих кратко резюме на положението. Дори го направих в подобаващата за резюме форма. Написах:

РЕЗЮМЕ НА ПОЛОЖЕНИЕТО

1. Ломбар Хист се е нуждаел от наркотици на Волтар, за да подкопае и свали волтарианското правителство и да завземе властта.

1-а. Блито-3 е бил единственият известен на него източник на такива наркотици.

1-б. Базата на Земя съществува, за да се изпращат от нея постоянни доставки на наркотици.

2. Дълбърт Джон Роксентър като собственик и чрез други средства контролира фармацевтичната промишленост на планетата.

2-а. Дълбърт Джон Роксентър, чрез своите банки и други средства, контролира, освен ред други неща, и правителството на Турция.

2-б. Богатството на Дълбърт Джон Роксентър е натрупано от петрол и контрол върху останалите енергийни ресурси на Земя.

2-в. Дълбърт Джон Роксентър може да фалира, ако някой се намеси в енергийния му монопол.

2-г. Извод от 2.: Ако фармацевтичният монопол премине в други, по-малко престъпни ръце, това би могло да ни спаси от незавидното положение!

3. От гледна точка на Земя, присъствието на Джетеро Хелър тук ще бъде изключително полезно.

3-а. Земя ще има евтино гориво в неограничени количества.

3-б. Понеже причина за икономическите кризи е недостатъчното гориво, техническата помощ на Хелър допълнително ще допринесе за рязкото спадане на инфлацията и за настъпването на траен и повсеместен просперитет.

3-в. Ако Хелър промени типа горива, въздухът ще се изчисти.

3-г. Ако Хелър не успее, планетата ще се самоунищожи заради свръх-замърсяване.

3-д. Ако до Великия съвет стигне вестта, че Хелър се е провалил, той ще разпреди моментално кърваво нашествие, което ще струва скъпо на Волтар и ще бъде фатално за Земя само за да не позволи на сегашните обитатели да направят мишената безполезна до времето, когато тя ще излезе на дневен ред в мръсния им календар.

3-е. Ако Хелър успее, нашествието ще може да се извърши по график след сто години от днешната дата, както е предвидено в първоначалния График на нашествията.

3-ж. След сто години, през които на Земя ще има изобилие от гориво, планетата може да се развие до високо технологично ниво и типа нашествие да бъде тъй нареченото „Нашествие тип МС“, което означава „мирно сътрудничество“. Волтар ще иска само няколко бази и почти няма да се намесва във вътрешните работи на

планетата. Няма да има кръв и разрушения и всички ще са доволни.

3-з. Присъствието на Джетеро Хелър на Земя е дар от бога както за Земя, така и за Волтар.

4. Солтан Грис има доказателства, че Ломбар Хист е поставил неизвестен убиец в близост до Солтан Грис.

4-а. Ако същият Солтан Грис не изпълни заповедите на гореспоменатия Ломбар Хист, убиецът ще сложи край на живота на Солтан Грис, със злоба и жестокост!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Да се изпълни точната заповед на Ломбар Хист умно, с много старание и огромно внимание! И без никакви въпроси!

След като аз самият го казвам, значи е така: резюмето на положението бе страхотно. Обхванах не само главните неща, но и всичко, което може да бъде от някакво значение. Истински шедьовър!

И така, спуснахме се долу, без да ни засече нечувствителната апаратура на примитивните военни сили на планетата. Разполагат с радари, които ние наричаме „лък и стрела“. Съвсем лесно се неутрализират.

Минахме през електронната илюзия на планинския връх. И трябва да кажа, че пират или не, капитан Стаб добре управляваше кораба. Приземихме се върху голяма подвижна платформа без никакви произшествия, само с доста здраво разтърсване.

Целият кораб вибрираше, докато платформата не ни премести на една равна площадка в планината, за да освободи площадката за кацане.

Потупах капитан Стаб по гърба. Вече бяхме добри приятели.

— Добро приземяване. И аз не бих се справил по-добре.

Той грейна.

— А сега от теб искам — казах аз, — да предупреждаваш съвсем приятелски всеки от Апарата, че птичката, която пренесохме, е агент на Короната и има секретни пълномощия да екзекутира всеки, за когото открие нещо нередно. Само им подшушни, че ако говорят с него, те отговарят за живота си.

О, това се хареса на капитан Стаб. Още щом се отвори въздушния шлюз, всичките му триста фунта се понесоха разтърсващо надолу по стълбата, за да разпространи мълвата. Истинско бижу.

В коридора се отвори врата и Хелър се появи на стълбите.

— Имаш ли нещо против да пообиколя?

— Не, не — весело отвърнах аз. — Може дори да почерпиш малко местен колорит. Ето ти билет, за да ти дадат подходящо облекло в отдел „Боклу“, ей там в дъното на коридора. Можеш да се разходиш и из града. Още е рано. Ето ти пълномощно за някакъв транспорт. Взemi някой камион. В Турция много хора говорят английски, така че няма проблеми. Още нямаш документи, но никой няма да ти ги поиска. Просто казвай, че си нов техник в сателитната станция. Чувствай се свободен, забавлявай се, живей! — добавих аз в рекламен стил и весело се засмях.

Наблюдавах го как спокойно се спуска по стълбата и изчезва в тунела към отдел „Боклу“. В тази игра той беше само едно глупаво бебе, но в крайна сметка, аз имам зад гърба си дълги години професионализъм.

Багажът ми беше готов. Поисках човек от хангара и след няколко минути пристигна мотокар, натовариха го и потеглихме.

Хангарът на Блито-3 има един недостатък. В Турция често има силни земетресения и тази огромна площ, построена в твърда скала, има нужда от страшно много силови подпорни лъчи. При пристигане и излитане на кораби се отварят конусовидните лъчи и после пак се затварят. Не бях идвал тук повече от година и бях забравил за това. Бях точно в обсега на един от лъчите, когато той започна да се затваря и едва не ме събори на земята. Може би това ме направи малко по-строг и ядосан, отколкото щях да бъда, защото наистина бях ужасно радостен, че най-после съм във от онзи влекач.

Отбих се в Офицерския отдел и си взех дъждобран.

Използвах изхода от „бараките на работниците по разкопките“, извиках си „такси“, натоварих си багажа и казах на шофьора да ме закара направо в офиса на командира на базата. Намираше се в една кирпичена къщичка близо до Международния земеделски център за подготовка на селяни. Изглежда командира на базата официално се води като надзирател в Центъра. Така се обяснява интензивното

движение около щаба — много селяни идват да бъдат обучавани (как да произвеждат повече опиум на по-ниски цени).

Турците всъщност са монголци. Думата „турчин“ е видоизменена от „т’у-кин“, което е на китайски. Нахлули са в Мала Азия някъде през десети век според летоброенето на Земя. Но не приличат на китайците. Заселили се в тази местност и се смесили с населението, в което имало стотици раси, тъй че във Волтарианската конфедерация от сто и десет планети не е никак трудно да се открият много хора, които могат да минат за турци.

Командирът на базата бе един от тях. Истинското му име беше Фахт, така че се наричаше Фахт Бей. Турците по някаква причина слагат по едно „Бей“ след имената си. Доста се беше охранил на това удобно местенце. Имаше дебела жена и много голям стар шевролет, мебелите му бяха в западен стил, солидни, за да издържат на тежестта му и изобщо, беше се устроил доста комфортно. На Флистан го издирваха за масово убийство и самата мисъл, че могат да го отзоват от тук, караше тлъстините му да се тресат от страх.

Очевидно изненадващата новина за пристигането ми, за което не бе известен предварително, бе смъкнала от него поне десет фунта пот само за един час, откакто корабът поиска разрешение за кацане.

Като пристигнах, ме чакаше на вратата. Попиваше лицето си с голяма копринена кърпа, кланяше се и се опитваше да отвори по-широко вратата, като през цялото време трепереше.

А, радостите на офицерската служба! Можеш да побъркаш хората от страх!

Жена му се промуши през вратата с поднос, на който имаше и чай, и кафе и едва не ги разля. Фахт Бей се опитваше да ми почисти един стол с кърпата си, за да седна, което само го зацапа.

— Офицер Грис — каза той с разтреперан и писклив глас, — искам да кажа, Султан Бей — бързо добави турското ми име. — Радвам се да те видя. Надявам се, че си добре, че си бил добре, че ще бъдеш добре и че всичко е наред! (С последното имаше предвид:

„Аз все още ли съм командир на базата или носиш заповед за преместването ми?“)

Веднага го успокоих. Показах му заповедта.

— Назначен съм за Главен инспектор Надлорд за всички операции на Блито-3, искам да кажа, Земя! При най-малкия сигнал, че

ти не си вършиш работата, не ми съдействаш и не ми се подчиняваш, веднага ще те уволня.

Така се стовари върху солидния си стол, че той едва не се счупи. Погледна заповедите. Обикновено розовееше. Сега имаше сивкав цвят. Отвори уста да заговори, но не излезе нищо.

— Можем да си спестим формалностите — казах аз. — Вземи телефона и веднага се обади на три места в Афийон. На обичайните ти свръзки, барманите. Кажим им, че току-що си подразбрал, че е пристигнал млад мъж, висок около сто и деветдесет сантиметра, с руса коса. Представя се като сателитен техник, но всъщност е агент от Агенцията за борба с наркотици в САЩ и е дошъл да слухти, затова да не разговарят с него.

Фахт Бей полетя като куршум към телефона.

Местните хора са много приятелски настроени към нас. Не се впечатляват от нищо. Сътрудничат ни сто процента. Те, даже и командира на местните военни сили, смятат, че в действителност ние сме мафията. Това ни отваря всички врати.

Фахт Бей приключи с разговорите и ме погледна като послушно куче.

— А сега — казах аз, — обади се на двама местни здравеняци, опиши им го и им кажи да го намерят и да го набият.

Фахт Бей се опита да протестира.

— Но от АБН са винаги приятелски настроени към нас! Всичките им агенти в Турция са на заплата при нас! И Султан Бей, не искаме трупове по улиците на Афийон! Полицията може да чуе и ще трябва да се хванат на работа, а на тях това изобщо не им се харесва!

Сега ми стана ясно защо им трябва Главен инспектор Надлорд!

Но Фахт Бей само продължаваше да си трепери.

— Ако искаш да убиеш някой, защо просто не постъпиш по обичайната процедура и да го заведеш при разкопките и...

Трябваше да му кресна.

— Не съм казал да го убиват! Казах само да го набият. Трябва да разбере, че това място не е добро за него.

Това беше друго.

— О, значи той всъщност не е от АБН!

— Не, идиот такъв. Той е агент на Короната! Ако научи нещо, твоята глава ще хвъркне!

Това вече беше съвсем друго! Обади се.

Като свърши, нервено изпи и чая, и кафето, които жена му бе приготвила за мен. Хубаво ми беше да гледам до каква степен мога да го разстроя. Ликувах. Толкова различно бе от Волтар!

— А сега, готов ли е старият ми апартамент? Това още повече го притесни. Най-накрая изплю камъчето.

— Онази танцьорка, която държеше там, започна да не подбира много-много и накрая се „бибипкаше“ с четиримата стражи, после открадна някои от дрехите ти и избяга.

Е, жените никога не са верни. Освен това, в Турция вече не са останали истински танцьорки. Всички са имигрирали и в големите градове са останали само разни повлекани, които не са никакви танцьорки на кючек.

— Свържи се по телефона със свръзката ни в Ширкечи в Истанбул и ми кажи да ми изпрати една със сутрешния самолет.

Жената на Фахт Бей донесе още чай и кафе. След като се бях погрижил за важните неща, можех да седна и да изпия малко кафе. Първо, беше гъсто като сироп, освен това с толкова много захар, че тя не можеше да се разтвори.

Командирът на базата приключи с разговора. Попитах го:

— Рат и Търб тук ли са? Той кимна с глава.

— Рат е тук, Търб е в Ню Йорк.

Извадих вече подпечатаните заповеди на Ломбар Хист за Рат.

— Дай ги на Рат. Изпрати го за САЩ със сутрешния самолет. Дай му много пари за харчене, тъй като отива във Вирджиния да подготви нещо.

— Не знам дали ще има места в самолета — каза Фахт Бей. — Турските авиолинии...

— Ще му намериш — казах аз. Кимна с глава. Да, ще му намери.

— А сега — казах аз, — като стана дума за пари, тук има една заповед.

Хвърлих я на бюрото. Изглеждаше съвсем истинска. Сам я бях напечатал на машината във влекача. Ето какво гласеше:

ДО ЗНАНИЕТО НА ВСИЧКИ:

Главният инспектор Надлорд трябва да получава всички суми, които поиска, по всяко време, без никакви „бибип“ глупости като подписи и разписки. Как ги харчи е лично негова работа. Това е!

Финансов отдел, КООРДИНИРАН
ИНФОРМАЦИОНЕН АПАРАТ, ВОЛТАР.

Дори бях фалшифицирал подпис и печат от идентификационна карта, които не можеха да се разчетат. Това никога нямаше да стигне на Волтар. На Волтар дори не знаят, че съществуват тези фондове за Блито-3. Умно.

Фахт Бей запримигва. Но взе заповедта и я прибра в папките. После, понеже протегнах ръка, той отиде в задната стаичка, където беше сейфът.

— Десет хиляди турски лири и десет хиляди щатски долара ще ми стигнат на първо време — викнах след него.

Донесе ги и сложи пачките в ръцете ми, а аз ги напъхах в джобовете на шлифера.

— А сега, отвори горното чекмедже на бюрото и извади автоматичния Колт 45, който държиш там и ми го подай.

— Но това е личното ми оръжие!

— Открадни си друго от някой мафиотски бияч — казах аз. — Така си се сдобил с това, нали? Не искаш да нарушавам Космически закон а-36-544 М, параграф Б, нали? Разкриване на самоличност пред чужда раса.

Подчини се. Даже ми даде две допълнителни опаковки патрони. Проверих пистолета. Бях го забелязал преди година, когато тършувах из бюрото му да открия някакви компрометиращи материали. Пистолетът беше от Щатската армия, 1911-А1. Но преди година бях с по-нисък чин. Това, че го е взел от мафията, бе чисто налучкване. Да, цевта наистина бе изпилена три инча.

Исках да го успокоя. Какъв смисъл има да го паникьосвам. Свалих предпазителя и съвсем професионално завъртях барабана, след което натиснах спусъка. Разбира се, в него нямаше патрони. Бях го насочил към стомаха му, не към главата. И се чу само щракане.

— Блъфирам! — казах на английски и се засмях. На него не му беше смешно.

— Тимио Фахт — обърнах се към него с полицейското му име на Флистан и на смесица от волтариански и английски, — ние двамата ще се разбираме чудесно. Естествено, стига да правиш всичко, което ти казвам, добре да се стараеш, за да ми бъде удобно и да не си пъхаш носа много-много. Няма нищо незаконно, което да можеш да направиш по-добре от мен. Така че, искам тук уважение.

И той говори английски, и той си има работа с мафията. Затова схвана.

Завъртях пистолета и го пъгнах в джоба на якето, също като един актьор, Хъмфри Богарт, когото бях гледал в един стар филм миналата година.

Върнах се в таксито, което ме чакаше. Влязох и казах на английски:

— Към къщи, Джеймз, и дай газ!

Наистина си бях у дома. От всички места във вселената, където съм бил, тук най-добре ме оценяваха. Тук бях нещо като герой. И ми харесваше.

ГЛАВА СЕДМА

Пътувахме в меката нощ, въздухът галеше като кадифе лицето ми. От двете страни на пътя слънчогледите просветваха на светлините от фаровете. А зад тях бяха обширните полета с *Papaver somniferum*, смъртоносните опиумни макове, основната причина за установяването на Апарата тук.

Историята е много интересна, защото хвърля светлина върху това как действа Апаратът и тази вечер си спомних за нея, когато попаднахме на колона зле осветени каруци.

Много отдавна един проучвателен екип на Апарата, състоящ се от един подофицер и трима народографи, бе възпрепятстван от избухването на Първата световна война, както я наричат на Земя. Изпуснали кораба, не могли да се доберат до срещата и се придвижили до тази граница, възползвайки се от бъркотията на войната. Стигнали до Русия, когато тя била разтърсвана от революция, поели на юг през Кавказ и пресекли границата с Турция.

Укривали се по хълмовете на Буюк Агри, високия 16946 фута връх, известен и с името Арарат. Там инсталирали сигнала с надеждата, че ще привлекат някой издирващ кораб на Апарата, понеже сигналът е силен, а планината — висока.

Но войната свършила, а не се появил никакъв спасителен екип и на тях им дошло до гуша от студ и лишения. Тръгнали бавно на запад, като се заклели да не спират, докато не намерят по-топло място. Пътуването сигурно е било мъчително, тъй като източните плата на Турция не са райска градина. Но успели, подпомагани от факта, че в Турция царяла пълна бъркотия, защото тя била на страната на губещите и я разделяли на части.

Най-накрая се озовали в Афийон. Било по-топло. Пред себе си видели забележителната висока черна скала и крепостта, Афийон Карахисар. Пуснали сигнала горе сред руините и се редували да си набавят прехрана, криейки се в разкъсаната от войната вътрешност на страната. По това време вече говорели турски, пък и там било пълно с бежанци.

Настъпила хиляда деветстотин и двайсета година земно време. Многобройна гръцка експедиционна сила наближавала Афийон, за да заграби голяма част от Турция. Турският генерал, Исмет Паша, не само спрял нашествието на гърците, но и успял два пъти да ги разгроми, в самото подножие на Афийон Карахисар.

Въвлечени в това събитие, подофицерът от Апарата и тримата народографи застанали на страната на турците, преоблекли се в униформи на убити и на практика взели участие в боя като турски войници.

Следващият месец някой от Апарата забелязал, вероятно търсейки си повод за екскурзия, че един от екипите с културна мисия липсва. Експедицията не била много важна. Такива вече били пращани на Блито-3 двайсет и осем пъти преди това през последните няколко хиляди години. Оставали още сто и осемдесет години до завладяването на планетата според Графика, но все пак този офицер си издействал разрешение и скаутски кораб и сигурно се е изненадал, като открил сигнала на Афийон Карахисар. И така, след почти осем години, екипът бил спасен.

Подофицерът от експедицията, вероятно търсец някоя хубава служба, родил страхотна идея.

Старият Мунк, предшественикът на Ломбар, го послушал.

Изглежда, че по време на Втората световна война по-голямата част от света започнала да приема идеята на руснаците, наречена „паспорти“. Тя не успяла да спаси руското правителство от революция и била глупава, затова, естествено, другите правителства жадно я приели. В близкото бъдеще, доста преди да дойде времето за нашествие според Графика, се очертавало инфилтрирането на Блито-3 да стане почти невъзможно.

Старият Мунк е бил доста компетентен. Отлично е знаел, че някой ден на Апарата ще му бъде възложено да подготви нашествието. Това означава в различни страни по улиците да тръгнат хора, които истерично да крещат: „Нашествениците идват! Спасявайте се!“, да имаме наши оператори в електроцентралите, които да ги взривят, да имаме офицери в армиите, които да разпуснат войниците и редактори на вестници, които да публикуват заглавия от рода на: „Изпълнете исканията на нашествениците, преди да е станало твърде късно“. Неща от този род. Нищо работа.

Но едно нещо можело да попречи на идеята — средствата.

Пред всяко разузнаване, когато работи в редовете на врага, стои основният проблем откъде да се намерят пари. Кредити от Волтар не биха свършили работа, защото дори не могат да се обменят. Разузнаването струва скъпо, а обирът на банки винаги привлича внимание. Ако се внесат злато и диаманти в такива количества, могат да бъдат проследени. Трябва да се добереш до вражески пари и да си ги харчиш колкото искаш!

Подофицерът имал хубава новина. Една държава на Блито-3, Съединените Американски Щати, през 1914 година приела закон, наречен „Закон на Харисън“. Този закон имал много тежки последствия до тогавашната година на Земя, 1920. Законът регулирал трафика на наркотици, т.е., на опиум. И така, цените му щели да се вдигнат до небесата. Тъкмо това посадили край Афийон. Той станал световен център!

Като „турски ветерани“ победители, те били приети идеално. И то какво приемане! Направили ги герои от войната. Били бойни другари при издигналия се режим на Мустафа Кемал Паша Ататюрк.

И така, старият Мунк, действащ по принципа, който ръководи цял Волтар („Има много време, ако правиш всичко навреме“), дал съгласието си за проекта. Не струвал много. Сигурно около себе си е имал хора, на които е дължал услуги и не е искал да му се навъртат. Така се родила базата на Блито-3.

До пристигането на Ломбар на власт никой не се сещал особено за базата. Тя сама се ръководела почти като локална операция, без надзор. След това Ломбар, благодарение на напредналата възраст на Мунк, оглавява Апарата (а някои казват, че го отровил). Това беше в началото на седемдесетте по земно време.

Далечната база привлича вниманието на Ломбар, постоянно дебнещ как да осъществи амбициите си, когато от там изпращат доклад, че Съединените Американски Щати, държава на Блито-3, разбрала, че повечето от опиума, който не минава през ръцете на Роксентър, идва от Турция. И решили да платят големи суми на Турция, за да спре да отглежда опиум.

Ломбар не се разтревожил, защото много добре знаел какво ще се случи. Сумите ще попаднат в ръцете на турските политици, те няма

да ги разпределят за фермерите и района на Афийон ще стане бедстващ.

В това Ломбар вижда шанса на Волтар. Дотогава Волтар е нямала нищо общо с наркотиците. Лекарите използват газ при анестезия, а целолозите умеят да се справят с почти всякаква болка. Той проучил историята на наркотиците в политиката на Блито-3 и научил, че някаква държава Англия на времето изцяло поразила населението на Китай и свалила правителството му, използвайки наркотици. От тук той планирал собствения си напредък на Волтар.

Помотал да се субсидират гладуващите фермери, като изкупил ненужните им излишъци. Отдел 451 в Апарата добил по-важен статут и явно след един-два провала в ръководенето му, издирил специален офицер от Академията, за да го поеме — т.е., мен.

Щатските субсидии скоро били отменени. Но веднъж участвал, Апаратът станал героят на деня. Били кралете на Афийон. Само да измисли как, Ломбар скоро щял да стане и крал на Волтар. Персоналът на Апарата на Земя все още се състоял от наследници на героите от войната и навсякъде из базата имало гипсови отливки на главата на Мустафа Кемал Ататюрк, бащата на модерна Турция. Така било във всички предприятия. Да живее революцията! Да живее опиума! Да живее Апарата! И да живее Негово Величество Ломбар, ако се оправи на Волтар.

Край на разсъжденията. Каруци или не, бяхме пристигнали в планината. И там ме чакаше вилата ми!

На времето е принадлежала на някакъв турски паша, благородник от предишния режим, а преди него, вероятно на някой византийски лорд, а преди него на някой римски лорд, а преди него на някой гръцки лорд, а преди него на бог знае кого. Турция е най-фрашканата с руини страна на Блито-3. Кръстопът между Азия и Европа, повечето цивилизовани раси на Земя са я колонизирали или са я превръщали в империя в един или друг исторически момент. Тя е най-голямата мечта за археолозите — земя, пълна с руини!

Същият подофицер от Апарата, който основал базата, бе реконструирал и тази вила и дълго живял в нея. За поддържането ѝ редовно се предвиждаха средства в бюджета. На Ломбар Хист веднъж му хрумнала лудата идея да дойде тук — за един шеф на Апарата е

фатално да обръща гръб на Волтар — и след това увеличил средствата за поддържането.

Вилата бе построена в самото подножие на планината. Цялата бе опасана със стени, които скриваха шест акра площ и ниските постройки в римски стил. Имаше големи порти със стълбове.

Всичко беше тъмно. Не бях се обадил предварително. Искях да ги изненадам.

„Шофьорът“ на таксито свали багажа ми до портата. Беше ветеран от персонала на Апарата, изнасилвач на деца, доколкото си спомням.

На слабата светлина, която идваше от стария ситроен, видях протегнатата му ръка.

При нормални обстоятелства сигурно това щеше да ме обиди. Но тази вечер, в кадифения мрак, радостен от завръщането, пъхнах ръка в джоба. Турската лира се обезценява всяка година с почти сто процента. Последния път, когато бях тук, 90 турски лири се обменяха за един щатски долар. Но доларът също се обезценява, тъй че по груби сметки курсът сигурно беше сто и петдесет към едно в момента. Освен това турските лири трудно можеха да се пробутат в чужбина. А с новата заповед разполагах с неограничени количества.

Извадих две банкноти, като мислих, че са от по сто лири, и му ги подадох.

Той ги взе и ги огледа на светлината. Подскочих! Бях му дал две банкноти от по хиляда лири! Някъде тринайсет долара!

— Божичко! — възкликна шофьорът на английски. Говореше и английски, и турски, както всички тук. — Божичко, офицер Грис, искаш да ми светят маслото, така ли?

И двамата се заляхме от смях. Мафията е толкова често срещано явление тук, че американския гангстерски жаргон е голям хит. Почувствах се съвсем у дома.

Извадих още два чаршафа от по хиляда лири. Вдигнах си яката на шлифера. Заговорих на американски, с крайчеца на устата.

— Виж какво, приятел, има една мадама, женска, фуста, нали схващаш. Пристига със сутрешния самолет от големия град. Вдигни си задника до там, причакай я и я заведи на доктор, да я проверят дали не е лепнала нещо. Ако е чиста, водиш ми я тук. А ако не е, просто я заведи някъде.

— Шефе — каза той и вдигна палец, сякаш имаше 45-ти калибър, — нямаш проблеми!

Пак заритахме от смях. Дадох му двете допълнителни банкноти и той подкара, безкрайно щастлив.

О, хубаво си е да си вкъщи. Такъв живот обичах.

Обърнах се към къщата с намерението да викна някой да отвори и да ми прибере багажа.

ГЛАВА ОСМА

Тъкмо отворих уста и я затворих. Хрумна ми далеч по-добра идея. В провинцията си лягат още като се стъмни, значи всички бяха заспали. Персоналът беше от около тринайсет човека, в това число и три момчета. Всъщност това бяха две турски семейства, които живееха тук, откак подофицерът построи наново вилата, а може би дори още от времето на хитите, които най-напред са издигнали постройките. Бяха много по-предани на нас, отколкото на собственото си правителство, пък и щяха да си мълчат, ако забележат нещо странно — за което са прекалено глупави.

Живееха в старите помещения за роби вдясно от портата, скрити от дървета и плътни храсти. Старият вратар бе починал на деветдесет години — това се счита за много напреднала възраст на Земя — и не бяха назначили нов, защото не могли да решат чий роднина да бъде.

Отговорникът, така нареченият гази беше възрастен, здрав селянин. Викахме му Карагъоз, по името на един смешен турски театрален герой. Но истинският шеф бе една вдовица на име Меллахат, което означава „красавица“. Само че тя беше всичко друго, само не и красива. Беше дебела, с кръгли очи и всички ѝ имаха страх.

Планът ми беше най-напред да открия нещо нередно. Извадих от чантата един фенер. Бях го откраднал от кораба. С тихи стъпки се промъкнах през павирания двор, като внимавах да не шумоля с дъждобрана. Скрих се под сянката на дърветата.

Насочих светлината от фенера към тревата. Беше подрязана. Огледах храстите — подстригани. След това фонтаните и басейна — изчистени и пълни.

Разочарован, но без да губя надежда, се промъкнах в къщата. Сградите в римски стил се строят около открит двор. Фонтанът в средата охлаждаше въздуха. Мраморният под беше чист, нямаше прах. Страничните стаи бяха безупречни. Естествено, изглеждаха някак празни, защото преди не разполагах с много средства. Строгий римски стил на къщата бе потурчен с многобройни големи пъстри килими и завеси, които бях разпродад един по един на минаващи

туристи. Не обичам много-много такава украса. Персоналът бе опитал да ги замести на места с рогозки, но и те бяха чисти и добре поддържани. Не, никакъв кусур не можах да намеря на къщата. „Бибип“! Това ми проваляше шегата.

Моята стая бе на гърба на къщата. Бях я избрал заради изгледа към планината. Тъкмо се канех да отключа и да вляза, когато изведнъж си спомних какво каза Фахт Бей — че курвата ми е откраднала дрехите! Ето, това е!

С тихи стъпки — бях забравил да сваля изолационните ботуши — се промъкнах обратно до помещенията на прислугата. Знаех, че се състоят от две стаи, като и в двете се влиза през централната врата.

Извадих Колт 45 от джоба, безшумно дръпнах предпазителя и заредих пистолета.

Включих фенера на максимална степен.

Вдигнах крак назад и се засилих.

И след това с един ритник отворих вратата, насочих навътре фенера и стрелях във въздуха.

Ох, да бяхте видели каква бъркотия настана!

Тринайсет тела скочиха изведнъж и веднага се хвърлиха на земята, като опитваха да се прикрият зад легла, одеяла.

— Жандарми! — викнах аз. Това е турската дума за полиция. И след това само за да ги объркам още повече, добавих на английски: — Не мърдайте, „бибипи“, или ще ви очистя!

Е, мога да кажа, че се получи една много объркана прислуга! Светлината ги заслепяваше и не можеха да видят кой е. Пищяха от неподправен ужас. Заредиха се всякакви турски думи от рода на „невинен“ и „не сме направили нищо!“.

И за капак на всичко цял взвод стражи на Апарата, чули изстрела, изникнаха откъм бараките на археолозите, препускащи с пълна скорост, с ревящи мотори.

Пъкъл!

Ад!

Само след минута стражите — минават като сили за сигурност, със задачата да охраняват „ценни изкопани предмети“ — се появиха на мястото и зашариха с фенери.

Върху мен попадна светлината от фенера на самия подофицер. Той извика нещо и каза:

— Това е Султан Бей!

Малкото момче на градинаря веднага започна да повръща.

Прислугата спря да пищи.

Аз започнах да се смея.

Някой включи осветлението. Старият Карагъоз подаде глава изпод едно одеяло. Каза:

— Да, наистина е Султан Бей! Стражите започнаха да му се смеят. Няколко сред персонала също се разсмяха.

Но Меллахат не се смееше. Беше коленичила на пода, с лице към стената. Плачеше и нареждаше на турски:

— Знаех си, че като се върне от Америка и разбере, че онази му е откраднала дрехите, ще побеснее от гняв. Знаех си! Знаех си!

Мислеха, че съм бил в Америка.

Едно от момченцата, на около осем, изпълзя към мен и ме задърпа за дъждобрана. Спомних си, че се казва Юсуф. Замоли ме:

— Моля ти се, Султан Бей, не убивай Меллахат! Моля ти се, Султан Бей! Всички дадохме от нашите пари и ти купихме нови дрехи. Даже ти откраднахме и други неща от туристите. Не убивай Меллахат! Моля те, Султан Бей!

О, това беше страхотно посрещане! Подофицерът от стражата каза:

— Казах им да си назначат пазач. Това да им е за урок.

След това се приближи до мен и ми пошепна:

— Благодаря за информацията за агента на Короната.

Стражите като по знак се разсмяха. Насочих пистолета към градинаря.

— Площите са в ужасно състояние. Още сега да ги оправиш.

Изхвърча като ракета, последван от две момчета, негови помощници.

След това насочих пистолета към готвача.

— Направи ми нещо за ядене и след това си почисти кухнята, мръсна е.

Той също изхвърча. Наред беше главната чистачка.

— Забърши стаите. Веднага!

Тя и още две по-малки момичета бързо излязоха. Насочих пистолета към Карагъоз.

— Сметките ти сигурно са в пълен хаос. До сутринта искам пълен отчет!

Като тръгнах към стаята, избухнах в смях. Колко различно беше от Волтар.

Хубаво е да си бъдеш у дома!

Тук аз властвах!

На тази планета можех да уредя всичко, дори екзекуцията на Хелър!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Мелакат бе дошла след мен в стаята. Тя е голяма, с много гардероби. Показа ми къде са новите дрехи. Стоеше и кършеше ръце.

— Моля те — каза тя, — казвах ти, че момичето не е стока. Като замина за Америка, тя започна с всички по ред. Каза, че не си ѝ платил, открадна ти дрехите и избяга.

— Утре ще дойде друга — казах аз.

— Да, Султан Бей.

— Настанете я в онази стая, където преди държахте сечивата.

— Да, Султан Бей. Дрехите добри ли са? — Сигурно няма да ми станат.

— Да, Султан Бей.

Дотичаха две момченца с багажа ми и веднага излязоха.

— Кажи на готвача да ми донесе ядене. А сега изчезвай.

— Да, Султан Бей.

Веднага пристигнаха готвача и един слуга с паница гореща ишкембе чорбъсъ — това е гъста супа от шкембе и яйца. Обикновено винаги има по една тенджерка на печката, просто за всеки случай. Донесоха и лакерда — тънко нарязана сушена риба. Донесоха и голяма кана с изстудена шира — ферментирал гроздов сок и поднос баклава, много сладък десерт със смлени орехи, полят със сироп.

— Само това има в момента — плахо се обади готвачът. — Никой не ни предупреди, че пристигааш!

— Идете в града рано сутринта — скарах му се аз, — и купете прилична храна. И престани да крадеш от парите за покупки!

Беше като ударен с парцал от обвинението, затова добавих:

— И ми изпрати Карагъоз!

Това съвсем го довърши, защото Карагъоз оправяше сметките. Бързо излязоха със слугата.

Седнах на масата и започнах да ям. Много вкусно! Сигурно за това си мечтаят боговете — за удоволствията на смъртните! Влезе Карагъоз.

— Каза да оправя сметките до сутринта.

— Откраднах и продадох всички килими — казах аз.

— Да, Султан Бей.

Знаеше „бибип“ добре, че ги бях продал, но можеше да реагира и по друг начин.

Устата ми беше пълна с чудесна баклава. Преглътнах със студената шира.

— Направи специална поръчка за килими за цялата къща. От най-скъпите. Даже персийски.

Кой знае чак кога пак ще ми паднат пари. Можеше да се наложи отново да ги продам. Неотдавнашният ми опит на Волтар ме научи на предвидливост.

— Да, Султан Бей.

— И прехвърли на мое име всяка комисионна, която ти отпуснат — казах аз.

— Да, Султан Бей.

— И намалете средствата за храна на персонала. Наполовина. Много са надебелели!

— Да, Султан Бей.

— Това е — казах аз и го отпратих с махване на чашата с шира.

Скри се зад вратата.

Седях и се хилех. Ама как знаех да се оправям с хората. Психологията е чудно нещо. Истинско оръжие в моя род дела.

На тази планета можех безнаказано да правя всичко!

И това ми напомнят за Хелър.

Залостих вратата на стаята. Отидох до десния гардероб. Натиснах задната стена и тя се отвори. Влязох в истинската ми стая.

Беше по-голяма от тази, в която бях до сега. Персоналът не знаеше за нея. Отвън не се виждаше, защото се врязваше в планината. Една тайна врата в отсрещния ѝ край водеше право в базата. Друга тайна врата отвеждаше към коридор, по който се стигаше до бараките на археолозите.

Отворих един скрин. Изсмях се за сметка на персонала. Тук бяха истинските ми дрехи, костюми от различни националности. Всичко на мястото си.

В едно шкафче си седяха непокътнати всичките ми принадлежности за гримиране.

В едно двойно дъно бяха оръжията ми. Бяха защитени от устройство, което абсорбираше влагата и кислорода от скривалището. Извадих Колт 45 и го прибрах вътре. Взех си една Берета, която повече ми подхожда, защото лесно се крие, пък и за нея имах разрешително.

Като свърших тази работа, отворих един сейф и прегледах личните си документи. Заверката на някои беше изтекла и написах заповед да ги презаверят. Останалите документи за самоличност бяха наред.

Набързо прегледах дали не липсва нещо от оставения багаж — куфари и дипломатически куфарчета. Всичко беше на място.

Страхотно. Можех да започвам работа.

Върнах се в легалната стая и се преоблякох. Казах си, че трябва да бъда по-внимателен и да не се появявам на обществени места с космически изолационни ботуши и подобни неща.

Облякох риза и черен панталон. Погледнах се в огледалото — никой гангстер от филмите не можеше да постигне такава правдоподобност.

А сега по въпроса с Хелър. Взех кутията и влязох в тайната стая. Извадих оборудването и го подредих на масата. Нищо не се бе развалило по време на пътуването.

Нагласих всичко, но преди да започна, се сетих да си донеса каната с шира и чаша.

Какво бе намислил Хелър?

Включих активирация приемник и екрана.

Едва ли щях да имам нужда от Реле 831, понеже той трябваше да е някъде в радиус от десет мили.

Ето го къде беше!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Хелър вървеше по една тъмна улица.

Чудех се какво ли го е забавило толкова до Афийон, но се сетих, че едва ли някой от хангара се е съгласил да го закара, тъй като бях пусал мълвата. Вероятно му бяха обяснили с гаден тон, че е само на няколко мили.

Настроих екрана. Открих, че с малко по-ярък екран можех да виждам всичко, което той вижда.

Картината беше със страхотно качество. Можех директно да наблюдавам всичко с периферното му зрение и макар че бе малко размазано, виждах всичко наоколо, дори неща, които той не забелязваше, защото аз можех да се съсредоточавам върху тях, когато той гледаше нещо друго. Страхотно.

Нищо определено не правеше. Просто си ходеше по улицата. Пред него се виждаха светлините от няколко витрини. Но Афийон е почти мъртъв през нощта, а вече беше поне десет часа.

Това ми даде време да погледна книжката с инструкциите. За мое задоволство открих, че като натиснеш един бутон, екранът се разделя на две. Можеш едновременно да гледаш какво става на първия екран и да връщаш на втората част от записа, с каквато искаш скорост, бързо, забавено, дори на стопкадър. Велико. Този Спърк е бил гениален. Добре, че е мъртъв.

Жалко само, че бях изпуснал момента, когато са отказали да закарат Хелър до града. Щеше да ми направи кеф. Заредих няколко ленти и се заклех никога да не изключвам апаратурата. Можех да преглеждам набързо материала, за да не изпусна по-сочните места и да си спестявам много време.

Докато нагласях на запис, едва не изпуснах нещо важно.

В далечината на улицата се виждаше как някой се движи в осветената от една витрина площ. Аха! Някой се крие в тъмното. Дали не причаква Хелър?

Хелър не даваше никакъв признак, че го е забелязал. Продължи да си върви напред. Помислих си, какъв глупак. В Афийон никой не

върви право към възможната засада. Не и ако му е мил животът! Хелър беше твърде зелен в това отношение. Няма да издържи дълго. Зелените умират млади, обичаше да казва един от преподавателите ми в училището на Апарата.

Да! Онзи чакаше Хелър. Който и да беше, бе избрал най-тъмното място от улицата.

Хелър все повече се приближаваше. И едва не го подмина.

Непознатият го спря. Беше по-нисък от Хелър. Спрях кадъра на втория екран, за да видя лицето. Приличаше повече на брадва, отколкото на лице. Трудно бе да се каже на тази светлина.

— Ти от АБН ли си? — прошепна непознатият.

— От какво? — на висок глас каза Хелър.

— Ш-ш-шт! От Щатската наркополиция. Наркоагент!

— Ти кой си?

— Аз съм Джими „Канавката“ Тавилотврат. Хайде, винаги сме се разбирали добре с наркоагентите.

Съгласих се с него. Ако не бяха подкупите от мафията, наркоагентите от АБН щяха да са пълни бедняци.

Хелър каза:

— Защо мислиш, че съм от АБН?

— О, мамка му. Нямахше нужда да мисля. Видях те да се мотаеш в маковите полета и те заподозрях. А като те видях да се катериш по онази скала небостъргач, вече бях сигурен. Всеки друг би минал по нормалния път, но ти мина направо, като си се надявал, че никой няма да те види. А когато с това — и той вдигна една пушка с мерник за нощно виждане, — забелязах, че оглеждаш цялата равнина през някакво стъкло, изчезнаха всякакви съмнения.

— Измервах разстояния — каза Хелър. Бандитът от мафията се изхили.

— Опитваше се предварително да прецениш реколтата, нали? Доста умно. Турците страшно лъжат за морфина.

— Какво искаш от мен? — каза Хелър.

— Добре. Това ми харесва. Право към деловите въпроси. Слушай, от седмици се мотая наоколо и ти си първото ново лице. И така, понеже си от АБН, за теб ще има една хубава банкнота, ако можеш да помогнеш.

— Банкнота? — каза Хелър. — За кредити ли става въпрос?

— Не, не, не. Нали вие не можете да получавате кредити. Само аз мога! Виж, имам договор за Гонсалмо Силва.

Хелър вероятно е направил някакво движение, защото Джони „Канавката“ светкавично пъкна ръка в джоба си и за малко да извади палка. Но Хелър бе посегнал само за бележник и химикал.

— Божичко, приятел — каза Джони „Канавката“, — не ПРАВИ така!

— А сега — каза Хелър с готов химикал, — как каза, че му е името? Буква по буква.

— Г-О-Н-С-А-Л-М-О С-И-Л-В-А, с други думи, мъртъв. Виждаш ли, той беше бодигард на дон „Светия Джо“ Корлеоне и доколкото знаем, посегнал е на собствения си шеф, може даже да му е теглил няколко куршума собственоръчно. Фамилията е много ядосана.

— Фамилията ядосана — промърмори Хелър, докато го записваше.

— Така, значи аз предположих, че ти можеш да се намесиш в тукашната бъркотия.

— И на кого да предавам информацията, ако теб те няма?

Качулката си понеса главата с едва забележимо движение. Осветлението бе много лошо.

— Ами, направо на Бейб Корлеоне, бившата жена на „Светия Джо“. Ню Джърси, Бейон, Кристал Паркуей 136, Пентхаус, апартамент П. Телефонът не е регистриран, но номерът е Клондайка, 5-8291.

Хелър записа всичко. Затвори тефтера и понечи да го прибере, заедно с химикала.

— Добре. Много съжалявам, че фамилията е ядосана. Ако го видя, ще му кажа.

Последва мълниеносен ефект!

Бандитът посегна към оръжието си, но се спря.

— Чакай малко — каза той. Дръпна Хелър на светло и го огледа.

На белязаното от шарка лице на Джими „Канавката“ Тавилотврат се изписа абсолютно отвращение.

— Та ти си само едно хлапе! Един от онези смахнати „бибип“ наркоманчета, дете обикалят насам да си търсят безплатна дрога! Най-много да си на шестнайсет, седемнайсет! Я си ходи вкъщи при майка си и не се бъркай в работата на големите!

Качулката блъсна Хелър. Изплю се в краката му. Обърна му гръб и се отдалечи.

Хелър не помръдна.

Самият аз бях изненадан. Значи доктор Кроуб е сбъркал. Каза, че Хелър ще изглежда млад. Каза, че като е на двайсет и шест, на Земя ще прилича на осемнайсет-деветнайсет. Но заради здравата му и хубава кожа изглеждаше още по-малък. Хората ще си мислят, че е просто по-висок за възрастта си, както се случва с някои деца.

Ликувах. Така е още по-добре! Странно е, но на Земя на децата не гледат сериозно. За един мъж е почти престъпление да бъде на седемнайсет!

След малко Хелър продължи. Много жалко, че Спърк не е поставил индикатор на чувствата. Хелър сигурно в момента се чувства висок един инч!

Отсреща имаше бар. В Афийон баровете се броят на пръсти. Всъщност, той не може да се нарече истински град. И баровете са малко. През деня мъжете се мотаят вътре, киснат по масите, пият кафе и четат вестници. Тъпите собственици нямат нищо против.

Хелър влезе вътре. Изведнъж се сетих, че няма пари да си поръча каквото и да било. Надявах се да забрави, че носи само кредити и после да не може да плати. Ако станеше така, щях да го хвана в нарушение на Космическия кодекс, параграф а-36-544 М, точка Б и можех дори да го затворя за това, че се е разкрил като извънземен. Онзи бележник и химикала си бяха чисто нарушение, но в съда нямаше да ги признаят. За разлика от парите.

Собственикът бе мазен, мустакат турчин. Не бързаше. Вътре бе почти празно, тъй като за Афийон това бе твърде късен час, но собственикът нямаше какво друго да прави. Най-накрая отиде до Хелър на бюфета.

Хелър каза на английски:

— Може ли чаша вода?

Турчинът каза „ингилиз“ и поклати глава да покаже, че не разбира езика. Как само разбираше. Половината хора тук говорят английски. Тръгна обратно и аз забелязах как в очите му блесна светлинка, последвана от лукав поглед.

Странно нещо са расите на Земя. Ако не си от същата раса, рядко могат да познаят на колко години си. Хелър може да прилича на

седемнадесетгодишен на един американец, но турчинът няма да забележи това. За тях всички чужденци си приличат.

Най-после започнах да виждам плодовете на мълвата, която Фахт Бей пусна за Хелър. Собственикът си промени решението. Посегна под тезгяха и изкара чаша, която изглеждаше мръсна. Напълни я с вода от една кана. Но не я остави пред Хелър, а я занесе на една от празните маси, дръпна стол и го покани с жест.

Хелър, глупакът, отиде и седна. Водата в Турция горе-долу става за пиене, но тази мръсна чаша ме обнадежди. Може би Хелър ще хване холера!

Собственикът отиде право до телефона в другия край на стаята, И в този момент открих нещо много интересно: ако не е настроен към неговите ушни канали, аудио приемникът очевидно можеше да чува по-добре от Хелър какво става в стаята. Трябваше само да увеличи входящия канал. И макар че страничните шумове ставаха дразнещо силни, чуваше се това, което искаш. Какво хубаво устройство за интониране! Т.е., за този, който ръководи шпионажа. Започнах истински да обиквам тази машинка.

Собственикът каза само три думи на турски: „Той е тук“. И затвори телефона.

Но Хелър не пи от водата. Измъкна от джоба си пет-шест мака! Сложи ги в чашата!

О, колко хубаво, подигравах му се аз. Беше повярвал на лъжата, че този вид мак се продава като цветя и си бе набрал букет! Наистина, на Волтар много обичат цветята. И ако добре си спомням, някои области на Манко, може би Аталанта сред тях, бяха специализирали в отглеждането на нови видове. Веднъж дори Ломбар бе изучавал възможността да внесе от тук семена и да отглежда макове у дома, но се отказа, защото всяка нова разновидност неизменно предизвикваше ентузиазъм у почитателите на цветята. Чрез въздушно наблюдение това веднага се виждаше. Освен това бегло си спомням, че имаше и някакъв проблем със семенен вирус, който нападаше маковете. Но както и да е, Хелър се бе отдал на носталгични чувства. Вероятно му липсваха красивите цветя.

Определено бяха събудили любопитството му. Галеше листата им, миришеше ги.

Загубих интерес към заниманията му, но изведнъж бях заинтригуван от външния му вид. С периферното му зрение можеше да се види голямо огледало, в което Хелър се отразяваше.

Бяха му дали прекалено малки дрехи! Възможно е да са нямали неговия размер, но все пак бях сигурен, че нарочно са го подредили така. Ръкавите на ризата и сакото му бяха с по около три инча по-къси. Раменете му се качваха много нагоре. Не бяха му дали вратовръзка и бе само по риза, закопчана догоре.

Кемал Ататюрк на времето забранил със закон да се носят турски народни дрехи и заставил цялото население да се облича по западен маниер. Дори наказвал със затвор тези, които носели турски фесове. В резултат турците, понеже нямат шивачи, се обличат оттогава възможно най-зле.

Но Хелър изглеждаше по-зле и от тях!

Целият бе покрит с циментов прах от изкачването на онази скала. Беше си скъсал сакото. По обувките му имаше кал от маковите полета.

Изглеждаше съвсем като скитник.

Къде беше изтупаният имперски офицер, злорадствах аз. Къде бяха блестящите му от чистота пилотски костюми? Къде беше безупречният работен комбинезон и малката червена пилотска шапка? Къде беше модната му флотска униформа, по която момичетата припадаха?

О, как злорадствах! Сега ролите ни се бяха сменили. На Волтар аз бях мръсното куче, мизерника, скитника. Но не и на Земя! Хвърлих поглед към прелестния си гангстерски костюм и после към Хелър, омърлявания, мръсен скитник.

Това беше моята планета, не неговата!

Тук той е мой затворник. Нямахте пари да си купи дрехи, да иде където и да било.

— Хелър — казах на глас със злобно ликуване, — поставих те на място. И в най-смелите си сънища не съм си представял, че може да изглеждаш толкова зле! Мръсен просяк без пукнат грош във вонящо, долнопробно кафене! Добре дошъл на планетата Земя, Хелър, ти и твоите изтънчени маниери. Тук командвам аз, не ти! Ролите ни изцяло се смениха! Беше крайно време!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Какъв глупав, необучен „специален агент“!

Нима не разбираше, че е в опасност? Намира се в центъра на световната търговия с опиум, седи в евтин бар, не познава никого, чужденец, с гръб към вратата и с букет опиумни макове пред себе си! Направо си го проси! Ако наистина стане нещо, няма как да се отърве. Няма познати. Няма приятели. Няма пари. Даже не говори турски. Какво дете! Почти го съжалих.

Хелър продължаваше да си седи, загледан в цветята. От време на време им сменяше аранжировката.

След това взе едно стръкче, ярко оранжево и разсеяно започна да къса венчелистчетата му. Чудех се дали нервничи. На такова място аз със сигурност щях да съм нервен!

Опиумните макове имат голямо черно топче в средата. То всъщност представлява най-съществената част на цветето. Беше го оголил. Помириса го. Голяма глупост — миризмата идва от листата, не от тичинките.

Хелър остави цветето. Взе от чашата друго. Извади лист хартия. Сложи цветето върху едната половина от листа и заглади нагоре листата му. След това сгъна листа върху цветето.

Вдигна юмрук и го стовари върху сгънатия лист!

Разсмях се. Не е точно такъв начинът да се сушат цветята. Трябва да се поставят между два листа хартия, внимателно да се пригладят листата им и да се оставят да съхнат. Никой не ги налага с юмруци. Той дори не знаеше как да суши цветя. Да беше попитал майка си!

Разтвори листа и естествено, намери пълна цапаница. Голямото топче в центъра просто се бе разплескало. Така не се прави с опиумните макове. Топчето се изстискава леко и внимателно, за да пусне сока, след това той се вари и се получава морфин.

Вероятно разбра, че не това е начинът, защото изтърси сплесканото вещество на масата, сгъна листа и го прибра в джоба си.

Вдигна глава. Бяха влезли доста хора — местни турци, облечени в омачкани сака, ризи без вратовръзки, неизгладени панталони. Събраха се двайсетина — необичайно голям брой за това време на денонощието. Разбрах, че бързо се е разчуло. Просто седнаха по масите, нищо не си поръчаха, не поглеждаха към Хелър. Изглеждаха така, сякаш чакат нещо.

Изведнъж вратата се отвори и влязоха двамата най-добри местни борци!

Турците обичат борбата. Тя е нещо като национален спорт. Борят се във всички стилове. Борците им са големи, здрави и са добри! Значи ето на кого се е обадил Фахт Бей — на шампионите по борба!

По-едрият, страховит мъжага на име Мюзезф, тромаво отиде до средата на помещението. Другият, Тургут, застана до стената зад Хелър. Носеше къса палка.

Още около петнайсет градски застанаха до борците, на лицата им изписано жадно очакване.

Собственикът викна на турски:

— Не тук! Отвън, отвън!

— Млъквай, дъртофелнико — грубо каза Мюзезф. Собственикът утихна, онемял пред смръщените триста прославени фунта мускули. Мюзезф пристъпи към Хелър.

— Говориш ли турски? Не?

Премина на лош английски със силен акцент.

— Говориш английски? Да? Хелър само седеше и го гледаше.

— Казвам се Мюзезф — удари се по гърдите. — Познаваш ли ме?

На Хелър явно му бе трудно да повярва. Каза:

— Жълт човек!

Наистина, като си помислиш, Мюзезф и Тургут действително имаха известна прилика с жълтите хора от Конфедерацията. Не е чак толкова чудно, нали турците са дошли от Монголия.

Но Хелър оплеска работата. Мюзезф му се озъби.

— Ти казваш аз жълт?

Наблюдателите се разшумяха, тъй като онези, които не говореха английски, бяха накарали другите да им преведат. Трябваше да пояснят на някои, че на английски „жълт“ означава и „страхливец“. И вярвайте ми, така се облешиха, че очите им едва не изскочиха от орбитите си. Почти се чуваше задъханото им дишане.

Мюзев се престори на много разгневен за това, че Хелър не каза нищо повече. Изплю се.

— Искаш да се бием?

Хелър се огледа. Тургут стискаше до стената желязната палка. Тълпата наистина беше враждебно настроена.

Хелър погледна Мюзев и каза:

— Никога не се бия...

В стаята избухнаха смехове. Мюзев моментално грабна чашата и плисна в лицето на Хелър водата и цветята.

— Исках да кажа, че никога не се бия без залагане!

Още смях. Но Мюзев сметна, че може да изкара малко пари. В крайна сметка, не е възможно Хелър да спечели срещу него, Тургут и желязната му палка.

— Залагания! — провикна се Мюзев. — Добре. Ние залага! Петстотин лири! Вие — кресна той към тълпата, — погрижете се да бъде платено!

Тълпата се пръскаше от смях.

— Да, да — крещяха на английски и на турски. Това бе идеален повод да пребъркат джобовете на „човека от АБН“, след като загуби. Никой не е по-хитър от един турчин, освен тълпа турци!

Преди някой да се осъзнае какво става, Мюзев посегна, сграбчи Хелър за яката и го запрати на пода. Това съвсем не бе трудно. На Земя Хелър тежеше само 193 фунта, а Мюзев тежеше 300!

Но ръцете на Мюзев някак се бяха плъзнали и изпуснаха Хелър. Дватамата стояха по средата на стаята и се гледаха. Тълпата ги бе обградила в кръг и ревеше за кръв.

Мюзев посегна и с двете ръце. Хелър се дръпна встрани. Знаех какво се опитва да направи Мюзев. Борбата при турците започва така: противниците посягат да обгърнат с ръце врата на другия. След това започва схватката.

Мюзев опита още веднъж. Успя да хване Хелър за раменете!

Първите секунди на такова състезание обикновено преминават в борба за по-добра позиция.

Но нещо не разбирах. Хелър бе поставил ръце на раменете на турчина, но пръстите му не се виждаха заради главата на другия. Не можех да видя какво прави. Турчинът също не можеше.

Ръцете на Хелър изглеждат бяха пуснали корени там.

Турчинът се опитваше да изхвърли ръце, за да се отърве от захвата на Хелър. Можеше да се види как от усилието мускулите му подскочат. Лицето му се гърчеше в дива омраза. Но можеше да се види и страхотното напругане!

Двамата сякаш се завъртяха няколко градуса. Сега пред погледа на Хелър попадна огледалото на стената. В него ясно се виждаше Тургут. Хванал в ръка желязната палка, той си проправяше път през тълпата откъм гърба на Хелър.

Тогава разбрах защо ръцете на Хелър се отпуснаха. Обикновено преди борба турците се мажат с маслиново масло, но тази вечер нямаше нищо, което да накара ръцете на Хелър да се плъзгат по врата и раменете на турчина.

Почти се чуваше пукането на напрегнатите мускули на двамата борци.

Аха, сега разбрах. Мюзев виждаше Тургут и просто се опитваше да задържи Хелър на място, докато партньорът му стовари желязната палка върху русата глава на Хелър!

Тълпата беше полудяла и насърчаваше Мюзев.

Тургут вече беше много близо.

Изведнъж, като използва Мюзев за опора, Хелър скочи с крака назад и ритна Тургут в гърдите.

Звукът от двойния удар се чу въпреки крясъците в стаята.

Тургут полетя назад като снаряд, изстрелян от оръдие. Повлече трима от тълпата!

Удариха се в стената и се стовариха.

Огледалото отсреща се заклати от удара.

Мюзев се опита да се възползва от отпускането на хватката. Изнесе назад ръка и се приготви да я стовари в лицето на Хелър.

Не видях какво точно стана, но ръцете на Хелър внезапно се впиха много здраво. Мюзев изпищя като изритано куче.

Хелър нищо не бе направил. Само бе заздравил хватката.

Грамадният турчин рухна като падаща сграда и се стовари на пода.

Тълпата утихна.

Не можеха да повярват.

Станаха враждебни.

Хелър стоеше по средата. Тургут представляваше почти безжизнена маса на пода до отсрещната стена, по раменете му се стичаше кръв. Трима турци от града се опитваха да станат сред столовете. Мюзевф бе припаднал и стенеше в краката на Хелър.

Хелър оправи с ръце яката си.

— А сега — каза той, сякаш нищо не се бе случило, — кой ще ми плати петстотинте лири?

Парите са чувствителна тема за обеднелите турци. Ако Хелър имаше малко ум в главата, щеше просто да си излезе. Но той нищо не разбира от такъв род неща. Аз на негово място вече щях да тичам вън по улицата.

Съгражданите се събраха накуп. Един от тях каза на английски:

— Залагането не беше честно. Ти като чужденец се възползва от тези две бедни момчета!

— Да — каза един възрастен турчин, — ти ги експлоатира!

— Не, не, не — каза собственикът, набрал смелост.

— Ти си ми длъжник за всичките щети. Ти започна пръв!

Хелър ги огледа.

— Искате да кажете, че няма да се погрижите да ми се плати, след като честно си спечелих облога?

Тълпата усещаше численото си превъзходство. Започнаха враждебно да обграждат Хелър. Този, който бе най-близо до него, изглеждаше здравеняк.

— Ще удържите ли на думата си? — го попита Хелър.

Тълпата бе по-близо. Някой бе грабнал железната палка на Тургут.

— Ами добре — каза Хелър и преди някой да успее да го спре, той сграбчи Мюзевф, засили се и го хвърли срещу собственика!

Всички в стаята се бяха навели надолу. Когато шумът утихна, Хелър каза:

— Изглежда никога не сте чували какво е чест? Тъжно поклати глава.

— А аз наистина исках да опитам вашата бира. Излезе от бара.

Част от тълпата си бяха възвърнали смелостта. Втурнаха се към вратата и започнаха да му подвикват и да хвърлят след него бутилки.

Хелър продължи да върви.

Видях, че куца.

Поздравих се. Беше напълно опозорен. Планът му да се сдобие с пари бе пропаднал.

Да, ролите ни наистина се бяха сменили. Тук той беше кучето, а аз — героят.

Легнах си с песен на уста — а Хелър трябваше да куцука обратно до базата, разорен, отритнат и сам.

ЧАСТ ТРИНАДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Право да ви кажа, на следващата сутрин се събудих доста весел. Станах рано и облякох оранжева копринена риза, черен панталон, колан от кожа на кобра и подходящи обувки.

Закусих с пълпеш и качик — салата от краставици с кисело мляко, чесън и зехтин. Със закуската изпих чаша много сладко кафе. Вкусно. Когато се скарах на готвача, той доби толкова отчаян вид, че не се сдържах да се засмея. Целият персонал имаше отчаян вид, понеже цяла нощ не бяха спали, за да разберат какво не бяха сторили както трябва. Шегата беше за тяхна сметка. Смях се от сърце.

След това извадих голям лист картон. Съвсем не мога да се нарека чертожник, но знаех точно какво искам. Друг щеше да се погрижи да го разгадае.

Училището за подготовка на селскостопански кадри притежаваше още един имот малко по-близо до града. Беше планирано там да се построи зала за отдых на персонала, но аз имах други идеи.

Опитвах се да проектирам болница. Щеше да бъде едноетажна, с подземно ниво. Ще има много отделения и операционни зали. Ще има и паркинг. Ще бъде заградена с ограда, по която тече ток, но трябва да изглежда като жив плет. А в подземното ниво ще има много персонални стаи, за които никой няма да подозира. Ще има алармена система от тези, които използват на Земя. Всяка стая ще се подслушва.

Имах намерение да регистрирам болницата като „Световна обединена болница на милостта и състраданието“. С нея щях да натрупам богатство. В Апарата наистина дават страхотна подготовка. Един от преподавателите в училището на Апарата обичаше да казва: „Когато замисляш пълно зло, винаги му придавай фасада на пълно добро.“ Това е ненарушимата максима на всяко компетентно правителство.

Най-после начертах скицата, като се надявах да мога да направя цялостния план. До този момент бях зачеркнал и променил много неща.

След това трябваше да пиша маса заповеди — заповед до нашия тукашен волтариански инженер, да изкопае отдолу тунели; заповед до адвокатската ни фирма в Истанбул веднага да регистрира болницата; друга заповед до адвокатите, която трябваше да препратят до Световната здравна организация, с която трябваше да ги уведомят за това великолепно дарение за целите на световното здраве и да ги помолят да използват името на организацията; молба до фондация „Роксентър“ за парична помощ за „бедните турски деца“ — винаги отпускат пари, ако началниците могат да намажат от тях и ако името на Роксентър може да се свърже с някое хуманно дело (ха! не е ли страхотен майтап!).

Последното писмо беше просто официално съобщение. Тук, в базата на Блито-3, съществува обичайният Офицерски съвет, оглавяван от командира на базата, който е отговорен за приемането на новите проекти. Но като шеф на Отдел 451 и главен инспектор Надлорд, аз естествено нямах нужда от тяхното одобрение. Просто ги уведомих, че проектът ще се осъществи и те трябваше някак си да преглътнат. По дяволите отдиha на персонала им. И освен това, нали в заповедта на Великия съвет пишеше да се разпространява напреднала технология. Тъй че можеха да вървят по дяволите и да правят каквото им се казва. Подпечатан писмото открито и ясно с моята карта. Трябваше да знаят, че с мен шега не бива. Дори накрая добавих няколко думи в този дух.

Направо си отдъгнах, след като приключих с тази досадна работа. Повиках домакинката.

Като влезе, с хлътнали от безсъние очи, изплашена какво ли ще поискам сега, аз казах:

— Мелахат Ханъм — (в Турция ако наречеш някоя жена „ханъм“, проявяваш голяма любезност към нея. Това ги ласкае; нали знаете, те нямат души), — пристигна ли от Истанбул красивата дама?

Тя закърши ръце и поклати отрицателно глава.

— Изчезвай от тук, женско камилско лайно такова, — казах аз и се зачудих какво още да направя, докато стане десет часа. Няма смисъл да се ходи в града рано — пътищата са задръстени от каруци.

След това реших, че е най-добре да видя какво прави Хелър. Не ме интересуваше особено с какво се занимава на кораба, така че дори не си бях дал труда да монтирам Реле 831.

Записващото устройство се въртеше, екранът бе изключен. Реших да започна от по-рано. Включих екрана, и започнах да преглеждам записите.

Снощи той направо се е прибрал в кораба. Куцукайки! Сигурно си е ударил крака.

Като превъртах бързо напред, чух някакво остро свиркане. Превъртах лентата и пуснах на нормална скорост.

Видях, че херметичната врата е отворена, а после в подножието на стълбата забелязах Фахт Бей, залепил корпусен резонатор на външната обшивка на влекача.

— Ето те и теб — каза Фахт Бей и погледна нагоре. — Аз съм командирът на базата, офицер Фахт. Ти ли си инспектора на Короната?

— Изпратен съм по заповед на Великия съвет, ако това имаш пред вид. Заповядай горе.

Фахт Бей нямаше никакво намерение да изкачва осемдесет фута нагоре по клатещата се стълба, за да стигне до херметичната врата на вертикално изправения кораб.

— Искях само да те видя — каза той.

— И аз искам да те видя — каза Хелър, като гледаше надолу по стълбата. — Дрехите в отдела ви са много къси, а обувките са някъде с три номера по-малки като за мен.

Бях разочарован. Не беше си ударил крака. Куцаше заради малките обувки. Е, невинаги човек улучва.

— А аз исках да те видя за друго — извика нагоре Фахт Бей. — Хората от града търсят под дърво и камък човек, който пасва на твоето описание. Казват, че онзи пребил двама известни типове поотделно в някаква тъмна уличка и ги налагал с желязна палка. Единият бил със счупен врат, а другият — със счупена ръка и фрактура на черепа. Откарали са ги в болница в Истанбул.

— Откъде знаеш, че описанието съвпада с моето? — каза Хелър. Боже, какъв беше нафукан. — Виждаш ме за пръв път.

— Грис ми каза как изглеждаш — изпя този „бибип“ Фахт Бей. — Затова не се обиждай. Предполагам, че до два-три дни ще заминеш от тук?

Да го „бибип“! Сигурно е прочел заповедта на Ломбар до Рат!

— Така че трябва да упражня властта си с оглед на сигурността на базата и да те помоля да не излизаш от хангара, докато си тук.

— А мога ли да се разхождам из хангара? — попита Хелър.

— Да, спокойно можеш да се разхождаш, стига да не излизаш от тунела, който води навън.

Хелър му махна приятелски.

— Благодаря за предупреждението, офицер Фахт. Това беше краят на разговора. Превъртях бързо напред до следващото просветване, което показваше, че вратата се отваря.

Хелър слизаше по стълбата. Скочи на пода с невероятно силен металически звук. Изплаших се, но видях, че носи корпусни обувки с извадени метални пластини.

Започна да почуква тук-там по стените, с малък тефтер в ръка. Записваше си нещо и от време на време докосваше часовника си. Обиколи с това почукване целия хангар, чук-чук, чук-чук. Знаех какво прави. Просто се забавляваше да оглежда мястото. Тези инженери! Не са нормални. Може би тренираше чувството си за ориентация или нещо такова.

Пак започнах да превъртам. Продължаваше по същия начин. Спираше пред вратите и разклоненията на тунелите, записваше си нещо и чукаше.

От време на време срещаше хора от Апарата. Поздрави весело с добро утро първите двама. Но те студено го изгледаха и се обърнаха. След това повече не заговори никого. Слуховете, които пузнах, действаша!

Влезе в няколко странични тунела и се заинтересува от размерите на килиите за арест. Трудно можеха да се нарекат килии, понеже не бяха така обезопасени като тези в Спитеос — не бяха опасани с ток. Просто бяха поставени железни решетки в скалата. Екипът на базата, който е проектирал наново това място, се бе престарал по отношение на килиите — стигаха за стотици хора, а в базата никога не се събираха повече от десетина. Сега бяха празни.

Забелязах при бързото превъртане, че се е спрял и върнах назад да разбере какво толкова го е заинтригувало.

Стоеше пред вратите на складовото помещение. Те са много масивни. Наброяват около петдесет, подредени в извита линия, която граничи със самия хангар — нещо като коридор. Коридорът има множество входи към хангара.

Разбира се, всички бяха затворени. А прозорчетата във вратите, през които циркулира въздухът, за да не се образува плесен, са прекалено високо, за да може да се надникне през тях. Бях сигурен, че дори не се досеща какво има вътре.

Когато Турция бе притисната да спре да произвежда опиум, Ломбар направо бе надминал себе си. Беше наредил да се изкупят такива количества, че ако ги бяха пуснали на пазара, щяха да го залоят. Сега този опиум беше тук, хубаво пакетирани в големи торби. Имаше тонове и тонове.

Но дори човек да подскочи и да надникне през прозорците, нямаше да види нищо. Само купища торби.

Хелър огледа внимателно пода. Какво ли се надява да намери? Само следи от камиони.

Наведе се, пипна с ръка прахоляка и след това, предполагам за да си избърше ръката, я пхна в джоба и я извади чиста.

После продължи да се разхожда със същия небрежен вид, като от време на време само почукваше по стените.

Отново се спря. Душеше въздуха. Оглеждаше една голяма врата с решетки. Естествено, нямаше да му се удаде да влезе вътре — това бе цехът за преработка на хероин!

Приблужи се и почука. Колко глупаво. Вътре нямаше никой. Работи само от време на време. Но той упорито продължи силно да чука.

Явно се отказа. Записа си нещо в бележника. Просто някакви цифри. Безсмислено.

Продължи нататък със същия маниер.

Влезе в някой изходен тунел, повърви малко и се върне. Стана ми смешно. Даже тръгна по тунела, който водеше към моята врата! Никога не можеше да заподозре, че вилата е отсреща. Дори не пробва ключа на вратата, явно изобщо не го забеляза. Това щеше да го приближи на десет стъпки от мястото, където бях в момента.

Какъв шпионин!

Всичко това му отне само час.

След това много бързо направи малка скица. Не пропусна нищо. Очевидно наблизко нямаше никой, на когото да я покаже, да видят колко е добър. Или може би бе разбрал, че никой не иска да говори с него. Върна се в кораба.

И това бе всичко.

Засмях се. Какво само можеше да открие, ако бе истински обучен шпионин! А той какво направи? Някаква глупава карта, която тъй или иначе можеше да получи от строителния отдел на базата.

Прибрах всичко. Бе станало десет и имах наистина важни дела — а именно, да направя Солтан Грис богат!

ГЛАВА ВТОРА

Вилата разполагаше с три коли, всички малко или повече в движение, според стандартите на Турция. Излязох и ги огледах. Пикапът „Датсън“ бе мръсен от зеленчуците от сутрешния пазар. Големият „Шевролет“ бе с празен резервоар. Оставаше френското „Рено“. Мисля, че колата бе от Първата световна война — в Турция вярват в поддръжката и дългото използване на автомобилите.

Корпусът бе хлътнал от няколко челни сблъсквания, предното стъкло бе потънало навътре. Акумулаторът бе изхабен и трябваше да се пали с манивела. Но си спомних, че някой си бе счупил ръката с такова палене, затова извиках Карагъоз. И така, най-сетне потеглих към града.

Мечтаех си, че скоро ще си купя дълга, черна, бронирана лимузина — такива, каквито имат гангстерите. Знаех дори откъде да я купя — беше на някакъв турски генерал, убит през 1963 и сега колата се продаваше евтино.

Но Реното имаше своите предимства. Лесно маневрираше и нямаше проблеми да се изпреварват каруци по пътя. Това обикновено са глупави двуколки, натоварени до козирката. Теглят ги магарета и наистина стават страхотни задръствания. Ако завиеш близо до някое магаре при изпреварването, каруцата в крайна сметка се оказва в канавката. Много е смешно. В страничното огледало можеш да гледаш как шофьорът ти се заканва с юмрук.

Тъкмо се наслаждавах на петата изкарана от пътя каруца, когато забелязах, че минавам край Афийон Карахисар. Голямата скала се извисяваше на около 750 фута.

Рязко свих вляво и спрях. Задръстих пътя на колона каруци, които идваха от града, но можеха да чакат. Наведох се от прозореца и се вгледах в предната страна на скалата.

Макар че бе покрита с циментов прах, ясно се виждаха поставените ръкохватки и ако човек се реши да пожертва някой друг нокът, можеше да се изкачи нагоре. И все пак, аз никога не бих се

опитал да се катеря нагоре. Никога. При това в тъмното? Абсолютно никога!

Интересувах се от това от гледна точка на човешкия характер — не на Хелър, вече знаех, че е луд — а на характера на човек, който бе станал жизненоважен за моите планове за богатство: Джими „Канавката“ Тавилотврат. Каза, че видял Хелър да се катери нагоре. Очевидно такъв подвиг бе невъзможен. Следователно Джими „Канавката“ Тавилотврат бе патологичен лъжец. Добре. Ще бъда внимателен по-късно днес, когато ще разговарям с него и ще му направя предложението.

Колата бе загаснала, затова излязох и завъртях манивелата. Мъжете в спрелите каруци крещяха и размахваха юмруци. Аз също креснах и размахвах юмрук, след това се качих и подкарах към града.

Тръгнах към строителна компания „Мудлик“. Тя има клонове из цяла Турция. Изпълнява много държавни поръчки, значи не ѝ е чиста работата. Паркирах пред две спрели коли и влязох.

Веднага ме поеха. Директорът видя плана ми и изчисли стойността. Като чу, че искам болницата да бъде построена за шест седмици, вдигна цената.

Тръгнах си, той ме догони, върна ме вътре и свали наполовина. Но каза, че ще трябва да я построи от кал, любимия строителен материал в областта. Казах му, че ми трябва първокласни материали. Накрая постигнахме компромис да бъде построена наполовина от кал и наполовина от свестни материали. След това аз удвоих предложената цена и му Казах, че половината са за него, ако всичко мине гладко. Подписахме договора и се разделихме като отдавнашни приятели.

Като излязох, двама мотористи ме гледаха злобно, тъй че и аз ги погледнах злобно, запалих с манивелата и подкарах към Специален магазин за модерни западни облекла за мъже и джентълмени „Гийси“. Много по-добре бе да пазарувам в Истанбул, но нямах време, а трябваше да се облека преди посещението си при Джими „Канавката“ Тавилотврат. Беше жизненоважно да му направя впечатление.

Изборът бе наистина крайно ограничен. Но по закон турците не трябва да изглеждат като турци, а да се обличат като американци или италианци и аз извадих късмет. Току-що бяха получили стока от Хонконг по последната мода от Чикаго.

Избрах си един сив костюм, черна риза, бяла вратовръзка, оксфордски обувки в черно и бяло и мека шапка. Горедолу ми ставаха. Преоблякох се, метнах служителя, като в последния момент замених една банкнота от петстотин лири с пет лири, погледнах го лошо и го накарах да мисли, че грешката е негова и излязох.

Огледах се в една витрина и се възхитих от себе си. Изглеждах много шик, точно като гангстер от филмите.

Набързо обиколих хотелите, като се оглеждах за Джими „Канавката“ Тавилотврат. В Афийон това не отнема много време. Хотелите не са много. Хотелиерите клатеха отрицателно глави. Никаква следа от него.

Е, имах и друга работа. Отидох до търговския център „Пахалт“. Оттам купуваха селяни и наистина им излизаше пахалт, което на турски означава „високи цени“. Отидохме със собственика в една от задните стаички и си поговорихме.

Казах му, че искам да окачи табела, че изкупува злато на високи цени. Той отговори, че мините за злато не са в техния район, а по на север. Казах му, че това няма значение. При неговите цени жените в семействата щяха да започнат да продават бижутата си, нали така? Съгласи се. Предложих му да купува златото от обеднелите селяни на лондонски цени, а аз ще го изкупувам от него с десет процента поскъпо. Каза, че няма да се събере много злато, но аз му отговорих, че количеството ще бъде тайна между нас двамата и така, направихме табелата и я окачихме.

Трябваше да оправдая по някакъв начин златото, което щях да пусна на пазара на дъмпингови цени, когато пристигне Бликсо. Можех да обясня, че в Афийон е било изкупувано злато. Като прехвърля моето в Истанбул, най-вероятно изобщо няма да се потрудя да изкупя златото на собственика.

Седнах в паркираната кола, наслаждавах се на приятното обедно слънце и се опитвах да разбера къде може да е отишъл Джими „Канавката“. Бях задръстил няколко каруци. Приблужи се един полицаи и смути мислите ми. Наведе се и пъкна острия си мустак през прозореца. После каза:

— О, вие ли сте!

Е, както го каза, звучеше като голям комплимент. Мислят ме за племенник на подофицера, който стана герой от войната. В края на

краищата, живея в неговата къща. Бързо се отдалечи и разкара каруците, които задръствах. Хубаво е да си у дома!

Напрегнах си мозъка. Къде в този град може да иде един гангстер? Разбира се, в Сагланмак! Сагланмак на турски означава „да бъдеш придобит“, „на разположение“. Но има още една дума, саклаимак, която означава „да се криеш“. Според великия учител Фройд, подсъзнанието може да изкривява значението на думите така, че да са по-близки до намеренията на говорещия. Това го наричат „фройдианска грешка“. Сигурно така е станало в случая. Макар че най-вероятно Джими „Канавката“ Тавилотврат не говореше турски, той бе направил фройдианска грешка.

Освен това, мафиотите в този град отсядаха само там.

Подкарах през насъбралата се тълпа селяни с размахани юмруци и се насочих към Сагланмак. Но сега вече бях по-хитър. Паркирах една пряка по-надолу.

Целият втори етаж бе опасан с балкон, до който можеше да се стигне по стълба отдолу — жизнена необходимост, ако на някой му се наложи да излезе от прозореца и бързо да изчезне.

Влязох. Отидох на рецепцията. Там седеше млад турчин с пригладена коса. Преди ми беше казал, че няма такъв човек в хотела. Не се занимавах с него. Направо се пресегнах през бюрото към мястото, където държаха кутията с картичките на регистрираните. Служителят отстъпи назад.

Прегледах всички картички. Нямаше никакъв Джими „Канавката“ Тавилотврат.

Беше казал, че е стоял тук седмици. Проверих датите. Ето го! Джон Смит!

— Стори ми се, че каза — с подигравателен тон се обърнах към служителя, — че Тавилотврат не бил тук!

Той посегна към телефона. Сграбчих китката му.

— Не. Той ми е приятел. Искам да го изненадам. Служителят се намръщи.

Сложих на масата банкнота от десет лири. Вече не се мръщеше толкова. Оставих банкнота от петдесет лири. Усмихна се.

— Покажи ми стаята — казах аз.

Посочи стаята, която се намираще точно пред стълбите на втория етаж.

— Вътре ли е? — попитах. Той кимна.

— А сега, слушай какво искам да направиш. Взе ми бутилка скоч — може и да е арабско — и две чаши и ги сложи на един поднос. Три минути след като тръгна, вземаш подноса, качваш го горе и чукаш на вратата.

Започнах да слагам на бюрото една след друга банкноти от по сто лири, докато служителят се усмихна. Тази усмивка ми струваше седемстотин лири.

Сверихме си часовниците.

Излязох от предната врата. Без да бързам, но тихо, се изкачих по външните стълби. Внимателно сметнах кой е неговият прозорец. Беше отворен. Изчаках. Точно в уреченото време се чу чукане на вратата. Леглото изскърца. Промъкнах се до прозореца.

Няма грешка, беше моят човек. Държеше Колт 45 в ръка и с тихи стъпки отиде до вратата. Беше с гръб към прозореца.

Знаех си, че ще стане така. Мафиотите водят неспокоен живот.

Джими „Канавката“ Тавилотврат хвана дръжката на вратата с насочен навън пистолет. Беше мой ред.

Вратата се отвори. Прехвърлих се през прозореца. С висок глас казах:

— Изненада!

Той се обърна, шокиран.

Пусна един куршум в стената над мен!

Още не бе прозвучало ехото от изстрела, когато той изскочи през вратата.

Ефектът бе катастрофичен. Сблъска се със служителя и уискито!

Скоч, чаши, крака, ръце и още два случайно изстреляни куршума се понесоха като лавина надолу по стълбите!

С тъп звук и последно потракване се спряха на долния етаж.

Спуснах се след тях по стълбите и измъкнах пистолета от зашеметената ръка на Джими „Канавката“.

— Така ли се посреща стар приятел? — казах аз. Това е начинът да се отнасяш с тях. Психология, взета направо от буквара. Идеята е да ги изкараш от равновесие.

Тавилотврат не само бе извън равновесие, а буквално се бе вцепенил.

Служителят лежеше на пода и ме гледаше с ужас. Осъзнах, че съм насочил към него пистолета на Тавилотврат. Дръпнах предпазителя. Казах му:

— Беше много несръчен. Счупи бутилката уиски. А сега стани и донеси още една за сметка на заведението.

Турчинът се отдалечи.

Вдигнах Тавилотврат и го завлякох до една малка задна маса в кафето на хотела. Започна да се съвзема.

Треперещ, служителят донесе още една бутилка скоч и две чаши.

Подадох на Тавилотврат пистолета му. Налях му уиски. Изпи го.

Грозното му лице, осеяно с белези, изразяваше истинско недоумение.

— За какво, по дяволите, бе всичко това?

— Просто не исках да бъда застрелян — казах му. Не можа съвсем да разбере. Налях му още едно. Опитах пак да обясня.

— Можех да те убия, но не го направих. Това доказва, че съм твой приятел.

Помисли върху това и разтри няколко цицини на главата си. Налях му още едно.

— Как е Бейб? — попитах аз. Зяпна ме.

— Е, хайде сега — казах аз. — Бейб Корлеоне, старата ми приятелка.

— Познаваш Бейб?

— Разбира се, че я познавам.

— Откъде я познаваш?

— От тук-там. Изпи си скоча.

— Ти от АБН ли си? Засмях се.

— От ЦРУ? Засмях се.

— От ФБР?

Налях му още едно уиски.

— Аз съм от Световната здравна федерация.

Имам намерение да те направя богат. Изпи чашата.

— А сега слушай внимателно — казах аз. — Строим нова болница. Ще започне да действа след около два месеца. Разполагаме с нови методи за пластична хирургия. Можем да изменяме отпечатъци от пръсти, ченета, ларинкси, лицеви кости, всичко.

— Няма „бибип“?

— Абсолютно. Само ние можем да, го правим. Никой няма да разбере. Хипократова клетва, нали знаеш.

— Това като Петата поправка ли е?

— Абсолютно. Но сега да поговорим за работата. Познаваш мафията от Атлантик Сити, нали? Познаваш още много градове. Нали така?

— Така е — каза той.

— Добре, много от тях се укриват, нали? Не могат да си покажат носа навън, защото отпечатъците и досиетата им са залели ФБР и Интерпол. Нали така?

— Да.

— Ако тайно прехвърлим тези хора тук в нашата болница, ще можем да променим външния им вид и да им дадем свидетелства за раждане и паспорти. Всичко това срещу определена такса, разбира се, и ти лично ще получаваш двайсет процента от внесените суми.

Взе една салфетка и усърдно започна да смята нещо. Накрая каза:

— Ще стана богат. — Точно така.

— Само едно нещо не е наред — каза той. — Мога да разпространя информацията. Мога да докарам тук големи имена. Но няма как.

— Защо?

— Защото вече си имам работа. Имам договор.

— Знам — казах аз. — За Гонсалмо Силва.

— Откъде знаеш?

— Имам си източници — погледнах го с премерено превъзходство. — Гъни Силва ще отсъства не по-малко от седем седмици. Така че, разполагаш с шест седмици да направиш малко оборот за болницата.

— Ще ми трябват пари за разходите. Не мога да използвам парите на Бейб.

— Ще харчиш от аванса — казах аз.

— Хей! — усмихна се той.

— И ако докараш много клиенти и големи суми до два месеца, ще включа и още нещо в сделката.

— Така ли?

— Така. Ще ти поднеса Гонсалмо Силва на сребърен поднос!

— Без „бибип“?

— Ще го направя заради теб!

Със сълзи на благодарност той протегна ръка.

— Можеш да считаш, че сделката е сключена! Аха, психологията действа безотказно!

Малко по-късно се върнах при колата, проправих си път сред тълпата, която протестираше, защото бях задръстил пътя, завъртях манивелата и подкарах.

Сякаш не карах, а летях!

Солтан Грис, тъй нареченият Султан Бей, бе поел по пътя на огромното богатство.

Пък и нали Великият съвет бе казал да се разпространи напреднала технология на тази планета? Нещо, което наистина да помогне.

ГЛАВА ТРЕТА

Вървах надолу по улицата под горещото слънце и ясното небе.

Изведнъж си спомних, че днес даже щеше да ми пристигне танцьорката!

Бъдещето ми изглеждаше толкова прекрасно, че не можах да се стърпя и запях — нещо, което не правя почти никога.

*Франки и Джони бяха влюбени.
О, Боже, как се обичаха.
Заклеха се да бъдат верни,
верни като звездите на небето...*

На пътя се появи пречка. Керван от десет натоварени камили. Бавно се влачеха напред, но не виждах кой ги води. Клаксонът на реното не работеше, затова трябваше да се изнеса в отсрещното платно, за да видя кой бе начело на този парад.

Аха! Така си и мислех!

Понякога тук завързват отпред едно магаре и животното явно си знае пътя, тъй че то води напред камилите. Ясно колко са безмозъчни камилите, след като дори едно магаре е по-умно от тях!

Това бе моят шанс!

Отново запях с колкото глас имах.

*Той бе моят любим!
Но ме излъга!*

Свих близо до магарето. Причината бе или в колата, или в неговата муцуна, или в пеенето ми.

Магарето се подплаши, изпусна въжето и хукна да бяга!

Камилите изведнъж се пръснаха. Разбягаха се встрани от пътя към слънчогледите и се опитаха да последват магарето. Във всички посоки се разхвърчаха разни пакети.

Ох, как добре се посмях!

Паркирах пред Международния земеделски център за обучение на селяни, блъснах един знак за забрана на паркирането, който нямаше място там и се качих до офиса на командира на базата.

Контрастът между неговото лице и моето настроение бе огромен.

Той изпъшка и за момент се хвана за главата. След това ме погледна.

— Офицер Грис, не е ли възможно да я карате малко по-кратко?

— Какво е един знак за забранено паркиране? — надменно казах аз.

— Не. Не това. Снощи онзи бой, днес в целия град има оплаквания от шофьори на каруци, оплаквания от полицията за паркирането ви, а само преди секунда ми се обадиха, че вие и някакъв гангстер сте водили престрелка в някакъв хотел. Моля ви, офицер Грис. Тук не трябва да правим такова впечатление. Преди да дойдете беше толкова...

— Глупости! — отрязях го рязко. — Вие не сте в тон с тази планета! Бяхте започнали да се превръщате в мушички! Не бяхте в хармония с планетата, не бяхте едно. Оставете тези неща на мен. Аз съм специалистът по психологически бихейвиоризъм на Блито-3! Трябва да гледате филмите им. Трябва даже да идете на някои от филмите, които правят в Турция! Там само се стрелят и вдигат във въздуха разни неща! Но сега нямам време да ви образовам по психолого-културните влечения тук. Дошъл съм по работа.

Хвърлих на бюрото му пакета с договори и той уморено ги вдигна с изражение, което сякаш казваше: „Сега пък какво?“.

— Болница? Половин милион долара?

— Точно така — казах аз. — Остави държавничеството на мен, Фахт Бей.

— Тукашният Офицерски съвет не го е одобрил. Финансовият ни агент ще припадне!

Познавах финансовия агент. Беше беглец от Бейрут, Ливан, един от най-видните им банкери преди някаква война да разклати

финансовия бизнес в страната и да го принуди да избяга. Много опърничав ливанец.

— Кажи му да си махне ръцете от касата с пари, преди да му ги отрежа — казах аз. — А, това ме подсеща. Лирите ми са на привършване. Този път ми дай трийсет хиляди.

Той залитна към задната стаичка и след малко се върна с трийсетте хиляди турски лири. Отбеляза ги в една книга, след това отброи от тях десет хиляди и ги прибра в джоба си!

— Чакай! — викнах му аз. — Кой ти позволява да крадеш от парите на държавата?

Да ви кажа, здравата се ядосах. Той ми подаде двадесетте хиляди.

— Трябваше да ги дам на момичето. От собствените ми пари.

— На момичето? За какво? Защо?

— Офицер Грис, не знам защо си я изпратил обратно в Истанбул. Нашият агент тук каза, че била чиста. И аз я видях. Тя всъщност беше много хубаво момиче. От вилата отишла направо в града. О, била е направо бясна! Но аз поех нещата. Отидох в града — беше се спряла по средата на улицата и вдигаше страшна врява. Дадох ѝ десет хиляди от твое име — това са само деветдесет щатски долара — и я качих на автобус обратно за Истанбул.

— Не съм заповядвал да я връщат! — изкрещях му в лицето.

— Приятелят ти, шофьорът на таксито, каза, че си я отпратил.

Вярвайте ми, бях бесен! Изхвърчах оттам и запалих реното, прегазих още един знак за забранено паркиране, само да им покажа, че с мен шега не бива и подкарах към къщи, като очаквах да намеря там шофьора на такси.

Но не стигнах до никъде. Свърши бензинът. Зарязах Реното на пътя и се прибрах пеша до вилата, която беше на по-малко от една осма миля. През цялото време си мислех как ще му дам да се разбере на шофьора на такси.

Нямаше го.

Сопнах се на Карагъоз за колата и го строих заедно с градинаря да я дотикат до къщи. Не им разреших да я издърпат с друга кола. Толкова бях бесен.

Нямаше момиче.

Нямаше какво да правя.

Залостих вратата. Доста време бях кисел. И после, понеже ми трябваше още нещо, за което да се вбеся, влязох в тайната стая зад гардероба и включих екрана.

Хелър не можеше да иде никъде — нямаше пари. В момента той ми бе най-малката грижа. След два дни ще имам новини от Рат. Ще използваме влекача, за да прехвърлим Хелър в Щатите. Малко след това ще го арестуват за фалшива самоличност и ще го вкарат в затвора. Сега нямаше никакво значение с какво се занимава. Но може пък да е нещо, което да заслужава критика.

Ето го и него, използваше коридора пред склада като писта за бягане. Бе окачил две тежести на раменете си — виждаше се как торбите подскачат, като бягаше. Хелър с вечните му упражнения! Добавяше тежести, за да поддържа формата на мускулите си въпреки по-малката гравитация на планетата. Атлети!

Не можех да се заям за това, затуй реших да прегледам записите. Върнах до момента, когато излязох и пуснах да се превърта напред.

Охо! Не е стоял със скръстени ръце! След глупавата си разходка с разубавителна цел изобщо не се бе прибирал в кораба.

Отначало не можех да разбера какво прави.

На краката му имаше странни неща. Спря се долу на стълбата, след като излезе от кораба и постави нещо на коленете си. Носеше чанти и намотано въже и те ми пречеха да видя добре коленете му.

Отиде право в строителната работилница. Вътре имаше някакъв техник. Той веднага погледна кой нахлува в територията му и отмести поглед, без да казва нищо.

— Бих искал да взема назаем ръчната ти пробивна машина — каза Хелър с приятелски тон.

Техникът поклати глава.

— Ужасно съжалявам — каза Хелър, — но ще трябва да настоявам. Това явно е земетръсна зона, а изкопните работи тук са много мащабни. Мисля, че скалата поддава. Разтревожен съм за безопасността на моя кораб. Вероятно често ще идвам тук и не трябва да го излагам на никакъв риск от срутвания. Така че, ако обичаш, дай ми за малко пробивната машина.

Механикът почти с яд извади един малък инструмент и го хвърли в ръцете на Хелър. Той любезно му благодари и излезе.

Тези бойни инженери! Хелър пристегна чантите си и започна да се катери по вертикалната вътрешна страна на скалата, която бе стена на хангара.

Вече знаех какво има на коленете. Наричат ги „шпайкове“, но в действителност са малки дрелки, които бързо пробиват малки дупки в скала или друг материал. В Апарата ги използваме за работа на горни етажи. Но инженерите се катерят с тях по стръмни планини. Има една дрелка на големия пръст на ботуша, една на петата, и по една от вътрешната и външната страна на коляното. Ужасяват ме с тях можеш да си пробиеш дупка в коляното!

Хелър започна да се изкачва по стената. Я гледай! Имаше шпайкове и на китките! Дали снощи ги е използвал, като се е катерил на Афийон Карахисар? Не, бях сигурен, че не е. Щях да ги забележа по време на схватката, пък и това щеше да е нарушение на Космическия кодекс.

Не, сега ги носеше, защото работеше. От време на време спираше и правеше някакви неща. Вече беше на петнайсет фута от пода на хангара. Включи пробивната машина. Стиснах зъби.

Проби дупка в лицевата част на скалата, като прибра отчупения отломък. Дупката беше около един инч в диаметър и три инча дълбока — малка каменна шахта.

Приближи очи и огледа скалата. Добре се виждаше зърнестата структура. Погледът му беше много критичен. На мен всичко ми изглеждаше наред.

Извади малък чука и с лек удар отчупи половининчово парче от дупката, хвана го и го прибра в чантата си. После извади малка метална кутия от сака, който беше на рамото му. На етикета пишеше, че е лепило за камък.

Намаза обилно с лепило отчупения отломък и го сложи обратно в дупката. Внимателно го намести с чука и само след момент вече не личеше, че от това място е вземана проба.

Хелър се придвижи няколко стъпки наляво и повтори операцията. Бързо и сръчно направи същото още много пъти, проба след проба!

Е, нямаше проблеми да го наблюдавам, когато бе само на петнайсет фута от земята. Но за беда, покатери се на петдесет и

започна да прави същото. Всеки път, като погледнеше надолу, ми се завиваше свят. Мразя височините!

И така, превъртах напред.

Хелър се бе изкачил до долния връх на електронната илюзия, която оттам нататък приличаше на планински връх. Каза нещо!

Бързо върнах записа и го пуснах с нормална скорост.

— Защо — промърмори Хелър, — всичко, направено от Апарата, вони! И не стига това, ами защо трябва да преграждат въздушния поток с някаква илюзия, че да не може никога да се проветрява!

Аха! Разбирах отлично. Започна да си приказва сам, което е сигурен знак!

Запали малка горелка и така я обърна, че да задими. Започна да следи какво ще стане с пушека.

— Не, не влиза никакъв въздух — каза той. — По дяволите, ще трябва да намеря превключвателя на това нещо.

Не задържах записа дълго на това място. Постоянно гледаше надолу. Виждаше се един камион, който от триста фута височина изглеждаше като малко камъче. Стомахът ми се обръщаше!

Превъртах напред, търсейки някакъв звук. Спрях. Не, просто си тананикаше. Онази глупава песен за храбрия принц Кавкалсия.

Малко след това се опита да говори с шефа на хангара, който, разбира се, заради пуснатите от мен слухове, не му обърна внимание. Най-накрая Хелър го хвана за рамото и го накара да го погледне.

— Попитах къде е управлението на електронната илюзия — каза Хелър. — Искам тази нощ да го изключа, за да се проветри района! Много влага се е събрала.

— Винаги има влага — излая шефът на хангара. — Още от самото начало. Не мисля, че ключовете за спиране работят. Управлението се захранва от собствена енергия и няма нужда да се пипа поне още един век напред. Ако искаш промени тук, обърни се към командира на базата.

Продължи да си говори нещо за ежедневната работа. Само това му липсвало — още едно задължение.

Капитан Стаб бе отишъл в кораба. Петимата антимаанко бяха настанени извън кораба. Бяха в каютите на хангара, където бе много по-удобно и по-лесно се ходеше до града. Без да слизаш от стълба осемдесет фута. Капитан Стаб бе страшно доволен, че Хелър не

можеше да задоволи страстта си към чист въздух. О, Хелър никога не би издържал в Апарата! Тези симпатяги от Флота!

Хелър се върна на борда. И явно след това пак бе излязъл да потича малко. Постепенно разтоварваше тежестите, за да приспособи ходенето си към тази планета.

Глупави атлети.

Изключих го и се върнах към мрачното си настроение заради изпуснатата танцьорка. Светът бе срещу мен.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Към обяд на следващия ден тъкмо бях започнал да си покачвам настроението, когато се случи нещо, което отново ме върна на дъното.

Денят бе нетърпимо горещ — августовското слънце бе вдигнало термометъра до турските сто градуса, което ще рече около сто и пет по Фаренхайт. Лежах си в едно сенчесто кътче на двора, миниатюрно светилище на Диана, римската богиня на лова. Каната ми с ледена шира бе празна. Омръзна ми да ритам малкото момче, което трябваше да ми духа с ветрилото. Изведнъж чух птича песен. Беше канарче. Полудяло канарче! Първичният ми ловен инстинкт веднага надигна глава. Преди година си бях купил пушка и още не я бях изпробвал. Ще свърши работа за канарчето!

Веднага скочих и се втурнах към стаята. Бързо намерих ловната пушка, но не успях да открия патроните. А това е странно, защото са достатъчно големи, за да заредиш с тях и оръдие. Отидох в спалнята и започнах да тършувам из чекмеджетата на леглото.

И тогава се случи нещо, което ме накара изцяло да забравя за лова.

На възглавницата ми бе боднат плик!

Нямаше го, когато станах.

Някой е влизал в стаята!

Но никой не бе прекосявал двора откъм тази част! Как е стигнало писмото до стаята ми? По вятъра? Нямаше вятър.

Тези пликове се използват за поздравления в определени кръгове на Волтар. От хартията излиза лека сияеща светлина. Ако бях открил змия в леглото си, щях по-малко да се изненадам.

Бях достатъчно нервен, затова събрах кураж да го взема. Не избухна.

Внимателно, сякаш пареше, извадих отвътре картичката. Картичка от типа „съжалявам, че не те открих, като се обадох“. Имаше нещо написано. С доста елегантен почерк:

„Ломбар настояваше от време на време да те подсещам.“

А под напечатаните светски любезности бе нарисувана кама! С кръв по нея! Кама с кръв, кръвта капеше!

Заля ме студена вълна, след това силно започнах да се потя.

Кой би могъл да я постави тук? Мелакат? Карагъоз? Възможно ли е да е Фахт Бей? Шефът на хангара? Джими „Канавката“? Хелър? Не, не, не! Не може да е Хелър! Той ще е последният, на когото Ломбар би се спрял! Малкото момче, което ми махаше с ветрилото? Не, не, беше пред погледа ми цяла сутрин.

Къде беше сега?

Дали не ме наблюдаваше всяка една минута?

Изпари ми се всяка мисъл за лов.

Аз бях жертвата на лова!

С голямо усилие успях да се накарам да мисля. Явно очаквах нещо. Някой смяташе, че не си върша работата. А ако не си върша работата, както ме бе предупредил Ломбар, този някой има пряка заповед да ме убие!

Знаех, че трябва да направя нещо. Да положа някакво усилие, нещо демонстративно. И то бързо.

Сетих се!

Ще кажа на капитан Стаб да пусне още един слух за Хелър.

Оставих ловната пушка. Втурнах се през вратата на гардероба. Отворих вратата на коридора и се катапултирах долу да открия Стаб.

Антиманкото не се виждаше никъде. Но зърнах нещо друго.

Бойните самолети!

Два!

Вероятно са пристигнали през нощта.

Бяха грозни кораби. Малко по-големи от влекача. Целите бяха бронирани. Управляваха се от екипаж само от двама. Бяха компактен вариант на „оръдието“, с което летеше Ломбар. Смъртоносни кораби, студени, черни, пагубни.

Доста страховито ги приближих. За да пристигнат тук сега, кога ли са тръгнали от Волтар? Вероятно са излетели в същия ден, когато Хелър купи влекача. Тези кораби бяха незначително по-бързи от

товарните. Ломбар вероятно е узнал за купуването на влекача още на същата минута! Разбираше всичко прекалено бързо, с прекалено големи подробности. Сигурно има шпиони във всеки...

Зад мен се чу глас и аз едва не подскочих от страх.

— Чакаме вече няколко часа, Грис. Къде беше?

Обърнах се. Стоях пред желязно твърд човек с желязно твърд поглед. Зад него имаше още трима. Как се бяха промъкнали зад мен?

Бяха в черни униформи и носеха черни ръкавици. От двете страни на яките им имаше по едно яркочервено петно. Разбрах какви са. В Апарата ги наричат „пилоти-убийци“. Използват ги във всички по-важни битки и операции. Не се бият с врага. Там са, за да подсигурят доброто функциониране на механизма на Апарата. Ако само за миг решат, че нещо не е наред, изпозастрелват всичко живо! Такива мерки са необходими, като се има пред вид какви отрепки има сред редиците на Апарата. Със страхливците трябва да се внимава. Трябва да се внимава и с бунтовете. Разрешението е в пилота-убиец. Във Флота няма такива структури.

Обноските им могат да се сравнят със задълженията им. Пропусна да каже „офицер“ пред името ми. Не ми подаде ръка.

— Този кораб — посочи той с презрителен жест към влекача, — няма приемащ лъч!

Всеки кораб на Апарата трябва да има вградено в корпуса устройство, което може да бъде активирано от лъча на кораб-убиец. Устройството е от жизнено значение, за да могат да открият провинилия се кораб и да го свалят.

— Бил е кораб на Флота — отстъпих аз назад.

— Слушай, Грис, не би искал да докладвам за нарушения, нали?

Отстъпих още една крачка.

— Това просто е недоглеждане.

Той направи крачка напред. Никога не бях виждал по-студени очи.

— Как може от мен да се очаква да сваля кораб, след като не мога да го откроя? Да се постави приемащ лъч в корпуса!

Опитах се да отстъпя още по-назад, но гърбът ми опря в корпуса на бойния кораб. Бях отчаян.

— Не съм под ваше подчинение.

— А ние — каза той, — не сме под твое!

Другият пилот-убиец и двамата помощник-пилоти отзад кимнаха като един, с едно-единствено движение на главите. Бяха много мрачни, студени професионалисти в своята област. Нещата за тях трябваше да са ясни.

Ситуацията бе лоша. Понякога и на мен ще се налага да бъда във влекача. Той нямаше оръдия и не бе брониран. Един-единствен изстрел от някой от тези бойни самолети ще превърне „Принц Кавкалсия“ в космически прах само за частица от секундата.

— Тъй че, две заповеди — каза пилотът-убиец. — Едната — заповядваш на шефа на хангара да инсталира приемащ лъч от външната страна на корпуса на този кораб толкова тайно и на такова място, че екипажът никога да не заподозре за съществуването му. Втората — искам този кораб да се повреди така, че никога да не може да напусне тази система с времевите си двигатели и да се опита да ни изпревари.

— На борда му има имперски офицер — казах аз.

— Отпрати го далеч от кораба, за да може да се постави лъчът. Повреждането го оставям на теб, тъй като ти най-добре познаваш кораба.

Глупаво кимнах. Бях в ужасно неблагоприятна за мен ситуацията. Излязох от стаята толкова бързо, че не бях взел оръжие. Бях нарушил едно свое твърдо правило — никога да не се приближавам до хора от Апарата невъоръжен. Но след това си дадох сметка, че дори и да имах оръжие, нямаше да ми свърши никаква работа. Щяха да се оплачат на Ломбар, че отказвам да изпълня заповедите им.

Нервно кимнах.

— Значи сме приятели? — каза той. Кимнах и подадох ръка.

Той вдигна пръстите си, облечени в червени ръкавици и ме удари през лицето — силно, презрително.

— Добре — каза той. — Действай.

Втурнах се да дам тайната заповед на шефа на хангара. Бързо изкачих стълбата да изкарам Хелър от влекача.

Заведох го в залата с карти на хангара, откъдето влекачът не се виждаше.

Беше в работни дрехи. Явно вътре се бе занимавал с нещо. Червената му пилотска шапка бе с козирката назад.

— Откъде се появиха двата бойни самолета? — попита той.

— Това са само патрулни кораби — казах аз. — Използват ги тук. Временно са били пратени някъде. Нямаат нищо общо с мисията.

Малко си оправих настроението, като си помислих как ли ще реагира, ако разбере, че тук са специално изпратени да следят възлюбения му кораб и да го взривят, ако направи нещо странно или не се върне навреме от полет. Само се надявах да не съм на борда, когато това се случи. Невъоръжен, неброниран, влекачът нямаше да има никакви шансове!

— Вероятно ще тръгваме утре — казах аз. — Исках да ти покажа на картите Съединените Щати.

— Здравейте — каза той, като погледна картата. — „Геоложка карта на САЩ“. Дори са отбелязани минералите!

— И всичко останало, чак и фермите — казах аз, радостен, че мога да му ангажирам вниманието, за да не види какво става в хангара. — Ние можем да правим по-добри ферми, естествено, но минералите са нещо ценно.

— Така, вероятно ще се приземим тук в тази равнина. — Посочих една област в южната част на Вирджиния, която Ломбар бе отбелязал в заповедите си.

— Градът се казва Феър Оукс. Виждаш ли го? Това тук е по-добра карта, с повече подробности. Това е областта Хамдън. Феър Оукс е главният град. Виждаш ли тази сграда? Това е сградата на областния съд в Хамдън. Тези извивки посочват, че се намира на малък хълм.

Добре. А сега, обърни внимание. Ще се приземим на това място. Това е разрушена плантация и там не ходи никой. Дърветата ще ни прикриват отвсякъде. Ще слезеш от кораба тук, ще тръгнеш по тази отбелязана пътека, ще минеш край тази ферма, ще се изкачиш по хълма откъм гърба на съда и ще влезеш вътре.

Там ще ти издадат свидетелство за раждане — ще те чака един възрастен служител, макар че работното време отдавна ще е свършило. След това ще слезеш по хълма и ще идеш на автобусната спирка.

Има късен автобус. Ще го вземеш в северна посока към Линчбърг. Вероятно в Линчбърг ще се качиш на друг автобус, ще минеш през Вашингтон и нагоре към Ню Йорк.

Слушаше ме много внимателно, но през цялото време гледаше в картите. Всъщност, едва ли си струваше да му обяснявам какво ще прави от там нататък. Фалшивото име Роксентър Младши, което Ломбар му бе измислил, щеше да привлече внимание и нямаше как да не го забележат. Даже ако се регистрира в най-обикновен мотел, някой ще се стресне достатъчно, за да се обади на местния вестник, че в града е пристигнала знаменитост. Но това няма да е никаква знаменитост — само фалшиво име. И тогава, прас! Връзките на Роксентър ще се задействат. Сбогом, Хелър! Ломбар му бе заложил хитър капан. Не съществува Дълбърт Джон Роксентър Младши!

— Трябва да внимаваш и навсякъде да използваш новото име — казах аз. — Америка е много чувствителна по отношение на самоличността. Ако нямаш документ, направо се побъркват. Тъй че, гледай навсякъде да си казваш името и да показваш документите, които ще получиш. Дори се счита за престъпление да не си кажеш името на полицията, когато те попитат. Разбираш ли?

— А какво ще ми е името? — попита Хелър, без да откъсва поглед от картите.

— О, още не знам — излъгах аз. — Трябва ни истинско рожделно. Името не означава нищо, ако не можеш да покажеш свидетелство за раждане. Зависи какви свидетелства са на разположение в съда в Хамдън.

— Хей, та на тези карти е отбелязано къде има злато — каза Хелър. — Четох някои книжки за Щатите и там пишеше, че цялото злато било на Запад. Виж, тук е отбелязано злато във Вирджиния. А на тези другите карти има злато в Мериленд. Има и тук горе в... Ню Ингълънд?

— О, всичко това вече е изкопано през „колониалната“ епоха, както я наричат. Много отдавна.

Не разбирах кой знае колко от геология. Бях видял златото на картите миналата година и казах на Рат да иде да изкопае малко, а той щеше да се пръсне от смях. Тогава ми обясни, че отбелязаното на картите означава, че „е имало“ залежи.

— Аха, разбирам — каза Хелър. — Изследователите само са отбелязали индикаторите — розов кварц, желязна шапка, серпентинена шиста, едноклонен амфибол. Но тези планини... Апалачите и планините на североизток са сред най-старите планини на планетата и

съм сигурен, че там може да се открие всичко, стига да потърсиш добре. Тази област на север... Ню Ингълнд... в далечното минало е била цялата покрита от ледници — това ясно личи от топографията ѝ. Тъй че възможно е част от ледниците да са прорязали някои върхове и да са разкрили някакви залежи.

Оставих го щастливо да си бърби. Само един „бибип“ инженер. Седи си тук, а какво правят с благословения му кораб! Проявяваше невероятна глупост по отношение на хората от Апарата. Беше като дете в ръцете на един първокласен шпионин и специалист по секретните операции. За какво му е да се интересува от карти? Единственото нещо, което ще вижда в продължение на дълги години оттук нататък са стените на килията в затвора.

Така мина час. Шефът на хангара ми направи знак зад гърба на Хелър.

— Добре — казах аз. — Трябва да те предупредя само за едно нещо като твой ръководител. Космически кодекс, закон номер а-36-544 М, Параграф Б. Не се разрешава да разкриваш, че си извънземен. При никакви обстоятелства не трябва да откриваш истинската си самоличност. Наказанието на Волтар за това е много по-жестоко от всичко, на което можеш да бъдеш подложен тук, на Земя. И двамата го знаем. Тъй че заради теб самият съм длъжен да те помоля да ми дадеш думата си на имперски офицер, че няма да разкриваш истинската си самоличност.

— Солтан, нима се опитваш да ме обидиш? Ти също попадаш под тези разпоредби. Не си императорът, за да изискваш собствено подчинение на волтарианските закони. Но докато сме на тази тема, искам да ти кажа, че ти по всякакъв начин нарушаваш космическите закони и аз, като имперски офицер и като частно лице, ще те изправа пред съда на Великия съвет, където така ще те разпънат, че накрая ще приличаш на струна.

— Само се опитвах да помогна — виновно казах аз, но вътрешно се смеех с все сила. Знаех, че ще използва фаталното име, което сме му определили. Толкова беше тъп, че даже обработихме зад гърба му собствения му кораб.

— Е, значи, да си стиснем ръце за успеха на мисията.

Изправих се и раздрусих ръката му.

— Сигурен съм, че от теб ще се получи страхотен агент. Точно какъвто ни трябва.

На излизане отново хвърлих поглед към бойните самолети. Грамадните дула на единственото им оръдие можеха с един гръм да вдигнат във въздуха половин планета. Ще пометат като нищо влекача. Потръпнах и забързах към спалните помещения на хангара, за да намеря Стаб. Ще пусна нов слух, че Хелър има тайна заповед да ги избие всичките, включително и пилотите-убийци. Тогава може би ще убият Хелър дори преди да е тръгнал за Щатите и аз никога повече няма да стъпя на този „бибип“ влекач! Не обичам бойните самолети и няма да ми е приятно да умра от тях.

ГЛАВА ПЕТА

Не бях в подходящо настроение за това, което ми се сервира след това.

С нова кана леденостудена шира си лежах под сянката на моя храм, когато изведнъж се появи Карагъоз.

— Имаш посетител — каза той. — Шофьорът на таксито казва, че трябва веднага да те види.

Приготвих се за скок като гърмяща змия.

— Да го „бибип“!

Ето къде можех да си излея отровата!

— Покани го в градината.

Там имаше фонтан. Мога да му държа главата под вода, докато се удави.

Дворът, около който бе построена къщата в римски стил, обикновено бе пуст и зловещ — подходящо място за екзекуция. Но днес се бе променил. Градинарят и Карагъоз бяха донесли някакви високи растения във вази. По плочките бяха постлани нови, скъпи килими. Около фонтана бяха наредени удобни столове и играта на водните струи правеше мястото приятно и прохладно. „Бибип“. Обстановката не бе подходяща.

Шофьорът на такси ме чакаше и безгрижно си въртеше шапката около пръста. Усмиваше се, беше му весело. „Бибип“! Неподходящо за случая настроение!

Е, скоро ще му дам да се разбере!

— За какво по дяволите си изпратил едно съвсем чисто момиче обратно в Истанбул?

Той май не си спомняше. След това каза:

— О, онова момиче! О, имаше късмет, Султан Бей. Докторът откри, че има „бибип“ и „бибип“, и двете. Ходеща епидемия! Съвсем не ни устройваше. Каза да я повозя и аз я отпратих обратно в Истанбул.

Знаех, че лъже. Събирах си дъха да го поразя отведнъж и да му поискам да ми върне част от лирите, а през това време този

ненормалник имаше наглостта да седне! В мое присъствие! Намести се в един мек удобен стол! Направо ми спря дъха! Такава наглост!

Но личеше, че във вида му има нещо конспираторско. Погледна към вратата и остана доволен, че сме сами.

— Офицер Грис — каза той шепнешком, — попаднах на нещо, без майтап!

Предполагах, че ще ми каже, че си е блъснал колата и нищо не е останало от нея. Но изглеждаше прекалено весел. Има нещо около хората, които се канят да ти прошепнат тайна, което те кара да ги слушаш.

— Когато онова момиче ти изигра номер — шепнешком продължи той, — знаех, че ще се ядосаш. Естествено, не исках да имам лоши взаимоотношения точно с теб.

Това беше друго нещо. В крайна сметка, получих подobaващото уважение! Седнах и се наведох към него, за да чувам по-добре.

— Преди няколко седмици чух за един господин на изток от тук, в Болвадин, ако трябва да бъда точен. Затова отскочих до там в свободното си време. Няма да ти искам пари за пътуването, защото сме приятели.

Така беше къде по-добре.

— Какво ще кажеш за истинска танцьорка? Не някаква истанбулска курва, която може само да си върти корема, а истинска!

Наведох се още повече.

— Слушай, офицер Грис. Това наистина е страхотно. Руснаците в Туркмен, от другата страна на Каспийско море, от много време насам спират номадите и ги принуждават да останат в колективни земеделски стопанства. Завзели са цялата пустиня Кара Кум!

Тези, които не искат да останат, ги застрелват. Много гадна работа. Но чуй сега, всяко нещо си има своите положителни страни, в случая — за нас.

Приближи се още повече.

— Вместо да живеят така, сещаш ли се? Жените — внимателно се огледа и снижи глас, — се продават! О, сега разполагаше с цялото ми внимание!

— Тези момичета — продължи той — са истински туркини. Турците, нали знаеш, някога са обитавали земите между Каспийско море и Сибир. Там говорят същия език. Дори нямат местни диалекти.

И са запазили, офицер Грис, всички едновременни обичаи и традиции. Тези момичета са номади от пустинята и там е събран истинският каймак на турските танцорки! Освен това са свършени в..., нали разбираш.

Приблѝжи се още повече.

— Девствени са, защото племенните обичаи не позволяват другояче. Така че, няма опасност от, нали знаеш.

Бях седнал на ръба на стола.

— Така, трябва единствено да се организира нелегалното им преминаване зад Желязната завеса. Трябва да ги прехвърлят от пустинята Кара Кум до пристанище Челекен на Каспийско море. След това ги откарват до иранското пристанище Пахлеви. Пресичат Иран и тайно ги прехвърлят в Турция от граничния град Разейе. Карат ги в Болвадин и оттам можем да си доведем някоя тук.

Облегна се назад: Аз не помръднах.

— Сигурен съм, че няма да имаш проблеми с документите за самоличност. Лесно е, защото тя ще е истинска туркиня и ще говори турски. Е, какво ще кажеш?

Главата ми се въртеше. Каква възможност! И тъкмо като за мен. Когато си експерт в търговията, подобни неща ти доставят удоволствие.

— А как ще изглежда?

Пак се огледа. Продължавахме да сме сами, но той сниши глас.

— Той вече ги е продал повечето. Всъщност, беше му останала само една. И не мисля, че дълго ще остане без купувач.

Потайно бръкна в джоба си.

— Казва се Утанч.

Подаде ми една снимка.

О, небеса, сърцето ми се преобърна!

Лицето! Невероятно красиво лице!

Изглеждаше много млада, някъде към осемнайсет. Имаше огромни живи очи, макар че бе свела поглед. Имаше идеално сърцевидно лице. Устните ѝ бяха пълни и сочни и макар че върху долната бе сложен пръст, това не ги скриваше. Изглеждаше срамежлива.

Разбира се! Утанч! Имената на турските жени винаги означават някакво качество. „Утанч“ значи „срам, скромност, плахост“.

Толкова сладка! Толкова красива! Така крехка! Така беззащитна!

В мен бликна чувство, съвсем непознато досега. Бликна желание да я защитавам. Испитах желание веднага да премина през границата, да се изправя срещу цялата руска армия, да падна в краката ѝ и да я моля за една усмивка само.

Въздъгнах и с мъка откъснах очи от снимката. На обратната страна бе написано с молив: „5000 щатски долара, в брой“.

— Ще я притежаваш изцяло — прошепна шофьорът. — Ще ти бъде робиня за цял живот. И това, че си я спасил от изнасилване от руските войници, ще я изпълни с такава признателност, че цял живот няма да може да ти се отблагодари.

Е, какво друго ми оставаше? Бръкнах в джоба си, извадих пет хиляди щатски долара и буквално му ги натиках в ръцете.

— Остават разходите по транспортирането и комисионните — каза шофьорът. — Това прави още пет хиляди долара.

Бръкнах в джоба и извадих още пет хиляди. Той се изправи.

— Толкова се радвам, че мога да ти направя услуга, Султан Бей. Няма значение бензина и времето, което съм изгубил за път.

Опита да откаже пачката лири, които му пяхнах в ръката. Най-накрая склони и ги взе.

— Ще им трябва около седмица да я прехвърлят — каза той. — Веднага отивам в Болвадин, за да платя, преди някой друг да я е купил.

Той бързо изчезна и чух как гумите на „таксито“ изсвистяха. Искрено се надявах да пристигне навреме.

През нощта спях с нейната снимка на възглавницата и сънувах чудни сънища.

Чувствах се толкова добре, че сутринта дори не се подразних, като открих Фахт Бей до леглото ми.

— Рат се свърза по радиото — каза той. — Всичко е готово. Можете да тръгнете за Америка веднага щом се стъмни.

Дори не го чух какво каза на излизане — вероятно е споменал, че ще уведоми екипажа на влекача.

Стиснах снимката в ръка и страстно я целунах. Бог да благослови изнасилвачите от руската армия, след като ми дават в ръцете такава съкровище! Много може да се каже за комунизма!

ГЛАВА ШЕСТА

Потеглихме веднага щом здрачът се сгъсти в плътен мрак.

Има някои хронично свръхкритични и вечно готови да се заядат хора, които ще кажат, че перспективата да притежавам истинска, жива танцьорка, ме е отвлякла от задълженията. Но в това няма да има грам истина.

В деня преди излитане бях станал роб на задълженията си. Изнудих Фахт Бей да ми даде всички пари, които ще ми трябват за разноски и още малко отгоре. Заредих се с всички възможни земни оръжия. Събрах цялото нужно оборудване. Здравно наплаших персонала на вилата, дори едно от малките момчета пак получи пристъп на повръщане.

Свързах Реле 831 и, като роб на задълженията си, прегледах какво прави Хелър вътре в кораба.

Правеше сладкиши!

Точно така! Седеше във вътрешната галерия с тигани и тави. Даже си бе вързал престилка. С една голяма лъжица опита къкрещото тесто на най-отвратителния сладкиш, който бях виждал през живота си.

Реших, че го е научил от сестра си. Толкова точно мереше, че си помислих, не е ли сладур? И бях така отвратен, че чак след като мина доста време ми направи впечатление, че използва английски съдове.

След малко пак проверих. Имаше цял пакет малки хартийки и нареждаше върху тях части от сместа.

Като се върнах след второто сплашване на персонала, Хелър бе увил сладките във восъчна хартия. Изглеждаха много твърди и бяха на спираловидни ивици в бяло и червено.

Знаех, че действа глупаво. В Америка с купища да ринеш такива сладкиши. Навсякъде можеш да си купиш. Даже ги рекламират на големи цветни реклами, каквито имаше в библиотеката на хангара, отдела за чужди списания.

Добре, помислих си саркастично, приготвя се за пътуването. И го оставих да прави каквото иска.

О, колко бях зает в деня преди излитането. Прекарах почти два часа с дела на Апарата, които малко или много наваксваха за десетте, прекарани на ливадата в мечти за Утанч.

Излетяхме без никакви проблеми. Много е просто да пътуваш на Земя. Само една луна и тя изобщо не е ярка. Тъй че просто трябва да тръгнеш на тъмно и да следваш тъмнината, която постепенно пълзи по планетата. Издигаш се на триста мили и после бързо се спускаш, за да се озовеш на друго място в същия час от денонощието.

Капитан Стаб се оказа експерт в тези неща. В училището на Апарата спокойно могат да добавят часове по пиратство и контрабанда. Стаб ми разказа няколко весели истории, докато се спускахме долу, в това число и как веднъж унищожил цял град. Страхотно!

Все пак се придържахме към процедурата за приземяване, описана в учебниците.

Под нас беше изоставената плантация — празни и пусти ниви, разпадаща се къща, порутени помещения за роби.

На около петстотин фута отгоре Стаб натисна бутон за парализа. Само за половин секунда от кораба просветна надолу конусообразна ярка синя светлина. Ако някой я забележи, най-вероятно щеше да я помисли за светлина от фарове на кола или светкавица на хоризонта.

Вторият пилот отвори херметическата врата. Вторият инженер, облечен в бойна униформа, само след секунда бе на земята. Държеше детектор за топлина. Завъртя се в кръг с него, за да обхване цялата местност.

От яркосинята светлина всичко живо наоколо изпада в безсъзнание. Топлинният детектор показва има ли някой в района. Стандартна операция. Спестява някои неприятни изненади. И на практика е много хуманна — не се налага да се избиват неволни свидетели. Скриваш се и чакаш човека да се съвземе, питайки се какво ли го е ударило, вместо да тичаш и да крещиш: „Пилоти от Волтар току-що нарушиха космическия кодекс, закон а-36544 М, Параграф Б!“ Освен това е трудно да се отървеш на момента от мъртви тела, появяват се шумни шерифи и други такива.

Детекторът на втория инженер светна червено! Синята светлина бе поразила нещо!

С готов за стрелба бластер първият пилот се втурна в посоката, където сочеше лъчът. Стаб напрегнато седеше пред пулта за управление, готов веднага да излети, ако тревогата се окаже засада.

Беше августовска нощ във Вирджиния, гореща и влажна. Тънката луна очертаваше силуетите на дърветата. Лек вятър въздишаше сред тревата около кораба.

И тогава се чу отсечен смях. Първият пилот тичешком се върна. Държеше за опашката един опосум. Захвърли го.

— Изглежда всичко е чисто — каза той.

— Чисто е — каза вторият инженер и хвърли топлинния детектор в кораба.

Стаб надникна в нощта, напрегна близко разположените си очи.

— Къде са те, по дяволите? Трябва да се върнем в базата преди изгрев-слънце!

Погледна часовника си.

— Можем да останем тук не повече от двайсет и пет минути!

Изведнъж в далечината се чуха тичащи стъпки по обраслата с плевели нива.

Появи се Рат. Носеше два огромни куфара.

Рат бе възможно най-незабележимият земен обитател. Освен наболия мустак, няма нито една друга черта, която би се запечатала в паметта. Идеалният шпионин. Той е от планетата Модон, където с радост са се отървали от него.

Прехвърли куфарите през херметическата врата. Едва си поемаше дъх от изтощение. Зърна ме на слабата светлина вътре в кораба.

— Я гледай ти! — каза той. — Самият офицер Грис! Като говори, винаги изглежда така, сякаш се оплаква.

— Какво носиш в тези куфари? — попитах аз. — Заповедите бяха да носиш луксозни чанти, пълни със скъпи дрехи.

Бутна ги по-навътре в кораба.

— Дрехите струват пари. Не можеш да си представиш какво значи инфлация. Допълних ги с камъни, за да тежат повече.

Допълнил си с пари собствения си джоб, казах си на ум. Натиснах звънеца зад мен и взех чантите да ги занеса на Хелър. Не исках да вижда агентите, които ще го следят от сега нататък.

Хелър бе освободил вратите на коридорите към стаята му. С мъка се проврях и оставих куфарите отпред в салончето. Куфарите изглеждаха луксозни. Хелър седеше на масата. Казах:

— Вътре има дрехи. Бързо се преоблечи. Не взе май никакви твои дрехи. Имаш само двацет минути, така че не се разтакавай.

Излязох и затворих вратата след себе си. Рат все още дишаше задъхано. Дръпнах го в салона на екипажа. Извади куп документи.

— Това е дипломата му от военното училище. Прочетох я:

ВОЕННА АКАДЕМИЯ „СЕЙНТ ЛИ“
Поздравява се ДЪЛБЪРТ ДЖОН РОКСЕНТЪР,
МЛАДШИ
завършил обучението си на ниво
СРЕДНО ОБРАЗОВАНИЕ
Подпис, печат и т.н.

Дипломата изглеждаше страхотно. Бяха нарисувани войници под строй с пушки. Имаше знамена и оръдия. Много шик.

— Ето и другите документи — каза Рат.

Това бяха академични справки, свидетелства по отделните предмети и други подобни. — Добри фалшификати — отбелязах аз.

— Ами, как не — каза Рат. — Подписите са автентични. Миналата година училището е било затворено поради липса на средства и преподавателите биха направили всичко за някой и друг долар. Да не мислиш, че искам да ме затворят за фалшификация?

Винаги се оплаква, даже като му направиш комплимент.

— Къде е Търб? — попитах. — Нямаме много време.

— Може би има неприятности. Стариият деловодител в онзи „бибип“ съд не искаше да остава след работно време.

Капитан Стаб подаде глава и посочи часовника си.

— Вече трябва да препусваме, за да успеем. Трябва да се върнем преди да е станало светло!

А, ето го и Търб, скочи през херметическата врата. Търб също с нищо не прави впечатление сред земните жители. Малко пълничък, леко мургав, но никога, няма да го забележиш сред тълпата. Той е от планетата Доло, където с радост са се отървали от него.

— Не може да бъде, самият офицер Грис! — каза той. — Значи все пак имаме важна задача. Рат, не съм бил прав. През цялото време ти разправям, че сме някакви отрепки, а пък то...

— Млъквай — казах аз. — Уредено ли е свидетелството за раждане?

Търб кимна. Извади от джоба си малък електрически превключвател.

— Старият счетоводител иска да го види, за да може да свидетелства, че се издава на действително съществуващ човек, който той познава и не е умрял. Не иска да го смятат за мошеник. Тази птица тук ще му се представи, ще му бутне още една банкнота и ще си получи свидетелството подписано. Веднага щом излезе от съда, аз правя бум и сбогом, чиновник, сбогом, досиета. Тази сутрин преди изгрев-слънце поставих бомбата. Точно в отдела за досиета!

Дадох им активатора за приемника.

— Това е едно много специално устройство за подслушване. Трябва да внимавате във всеки един момент да бъде на разстояние най-много двеста мили от него.

— Ама ние ще го подслушваме — каза Рат. — По дрехите му, в куфарите, навсякъде е пълно с такива нещица. Активаторът е в нас. Няма никакъв шанс да ни се изплъзне.

— Това е друг вид устройство, антенно — излъгах аз. — Поставено е в лакътя му и се задейства, ако борави с експлозивни или докосне оръжие. Не искаме да ви се случи нещо.

О, как само подейства!

— С това можем да го открием от кораб — излъгах. — А това е Реле 831. Дръжте го при активатора.

Схванаха.

— Просто не ги изключвайте никога. Нали виждате, приличат на свързваща телефонна кутия. Можете да ги оставяте пред сгради или под леглото.

Обещаха. После Рат каза:

— Пари. За нас. Ужасна инфлация!

Дадох им разрешително да теглят пари от една сметка в Арабската Банка в Ню Йорк. Бяха доволни. Аз също — това бяха правителствени пари.

Дадох им още няколко съвета. След това казах:

— А сега изчезвайте преди да ви е видял. Изскочиха през херметическата врата, притичаха край старата плантация на слабата лунна светлина и се изгубиха.

Стаб погледна часовника си.

Хелър излезе. О, не можех да сдържа смеха си! В южна Вирджиния няма дрехи, които да станат на мъж, висок шест фута и два инча. Бяха му толкова малки!

Рат бе свършил чудесна работа. Сакото бе КРЕЩЯЩО! На големи бели и червени карета. Панталонът бе КРЕЩЯЩ! На широки сини и бели райета. Шапката бе яркозелена и му беше много малка. Обувките му бяха от оранжева кожа и много тесни. Ризата бе пурпурно червена.

Ще се откроява сред другите като светофар!

Дрехите наистина изглеждаха скъпи, сякаш ги е купил някой с много пари и никакъв вкус.

И му стояха така, сякаш ги е израснал.

Чудесно!

Хелър бе помъкнал двата огромни куфара.

— Не смяташ ли, че тези дрешки са малко крещящи? — каза той.

— Последната мода! Последната мода! — отвърнах аз.

Бързо му повторих къде трябва да иде, за да си получи свидетелството за раждане. Подадох му другите документи.

Наведох се през вратата и огледах пътя с бинокъл за нощно виждане. Исках да се уверя, че Рат и Търб не се виждат и че районът е чист. Нещо помръдна в храстите.

— Малко съм гладен — каза Хелър зад гърба ми. И потъна навътре в кораба.

Стаб дойде до мен.

— Казва, че иска...

— Дайте му, каквото поиска — казах аз. Нещо мърдаше малко по-нататък до една колиба за роби.

Хелър пак се появи.

— Ще ми трябват пари.

А, да. Парите му. В заповедта се казваше пет хиляди долара, за да изглежда богат. Извадих две хиляди от джоба си и му ги подадох. Три хиляди не бе лоша надница за една нощ.

Пристягаше коланите на единия куфар.

— Много сме зле с времето — каза Стаб.

Видях какво е мърдало зад храстите. Лисица. Да върви по дяволите.

Изправих се и се обърнах към Хелър. Подадох му ръка. Но той не я пое. Вместо това ми подаде някакво писмо.

— Направи ми една услуга, моля те. Изпрати това писмо. Обещах да го държа в течение.

Взех писмото и го прибрах в джоба. Твърде бях зает със задачата да се отърва от Хелър, за да обърна внимание на плика.

— Ами, успех, Джетеро — казах аз. — Това е всичко. Потеглай.

Тупна на земята и помъкна двата куфара. Изчезна зад къщата.

„Сбогом, Хелър“, казах си на ум. „И се надявам да спечелиш много приятели в дранголника!“

— Излитаме — каза Стаб.

Махнах се да не им преча. Вторият инженер скочи долу с една машина. Стаб повдигна влекача шест фута над земята и го задържа. Вторият инженер обиколи тревата с машината и я изправи така, сякаш там никога не се бе приземявал кораб. Хвърли машината вътре. Вторият пилот му подаде ръка и го изтегли горе. Затвориха вратата.

Капитанът ми каза:

— Имаш ли заповед да повредиш кораба, за да не може да напусне тази слънчева система?

В интерес на истината, имах. Заповяда ми пилотът-убиец. Но нямаше как да кажа на Стаб, че корабът му ще бъде повреден.

— Защо? — попитах.

— Ами той току-що извади от летателната палуба времевия мерник — каза капитанът. — А ако има резервен, няма как да се доберем до него. Залостил е всички каюти и складове — невъзможно е да проникнем там даже с оръдия! Без мерник не можем да летим в космоса. Но смятам, че ти си искал точно този — нали ми каза да му дам всичко, каквото поиска.

И какво от това? На кой му трябваше да лети в този „бибип“ влекач и евентуално да бъде пръснат на парчета?

Корабът се понесе в небето. Сега към базата, за да се приземим точно преди изгрев-слънце.

Стаб включи допълнителните мощности, за да достигнем скоростта на светлината.

Аз тържествувах.

Отървах се от Хелър.

Нямах търпение да стигна до моите екрани и да видя как ще му се стовари на главата всичко, което му бях приготвил. Този „бибип“.
Колко неприятности ми беше причинил!

ЧАСТ ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

След по-малко от два часа аз си седях в тайната стая във вилата, на около 105 градуса географска дължина от Хелър и следях всяко едно негово движение.

Бях изпаднал в екстаз! Картината на екрана бе брилянтна! Звукът бе идеален, чуваха се даже щурците! Реле 831 си вършеше работата!

Трябваше да върна малко записа до мястото, където той слезе от кораба.

Ето го, носи двата тежки куфара и бавно се носи във вирджинската нощ. Отсреща имаше някаква ферма и от обора идваше светлина.

Всеки истински шпионин, дори да е със съвсем малък опит, би я заобиколил отдалеч. Но не и Хелър!

Чу се ръмжене.

След това силен лай.

Едно грамадно овчарско куче му се изпречи на пътя.

Изхилих се, защото се сетих, че Хелър май никога не бе виждал куче. Най-близо до кучетата бяха копоите от Флистан, които ако бяха домашни животни, се специализираха да дъвчат цялото семейство.

Кучето седеше пред него с оголени зъби. Беше приклекло на земята. Знаех, че ще го нападне. Сбогом, Хелър. Цялата работа ще приключи още тук, в горещата вирджинска нощ, при това между зъбите на куче!

Засили се и скочи във въздуха, със зъби, насочени право към гърлото на Хелър!

Хелър пусна куфарите.

Ръцете му се стрелнаха напред.

Сграбчи кучето за кожата от двете страни на челюстта!

Завъртя се на пети и като използва инерцията на кучето, запрати го на двайсет фута зад гърба си!

То полетя. С тъп звук се блъсна в едно дърво, изквича един път и остана да лежи на земята.

Очаквах, че Хелър ще побегне. Толкова шум сигурно щеше да привлече внимание в близката къща.

Но Хелър се приближи до кучето и започна да го оглежда. След това взе на ръце големия звяр. Върна се при куфарите и някак си успя да ги хване с ръце.

Затътри се към осветената къща!

Предната врата се отвори. На прага седеше фермер с пушка!

Хелър се бе запътил право към верандата. Пусна куфарите.

— Боя се, че кучето ви се блъсна право в едно дърво — каза Хелър с тежък вирджински акцент.

Фермерът отвори вратата по-широко, Хелър влезе с кучето и го остави на килима във всекидневната.

— Не тече кръв, затова предполагам, че ще се свести — каза Хелър.

Фермерът се наведе над кучето. То направи немощен опит да се изправи и мъжът го погали, то се успокои и леко махна с опашка.

— Не — каза фермерът. — Нищо му няма. От тук ли си, момче?

— От тук — каза Хелър. — Ще тръгвам вече.

— Ами, в никакъв случай. Не и след като си сторил такава добрина! Марта, донеси кафе! — викна той към кухнята.

— А, не — каза Хелър. — Много благодаря, но имам среща в града. Един човек ме чака пред съда. Много благодаря, но вече закъснявам.

— Абе, момче, че това е повече от две мили. А ти куцаш и едва се движиш. За какво съм ти съсед, ако не те хвърля до града! Ще изкарам камиона.

Кучето се бе изправило по корем. Гледаше Хелър с възможно най-странен поглед.

Фермерът запали камиона отвън и Хелър излезе с куфарите. Хвърли ги отзад и се качи. Подкараха към града.

„Бибип“, си помислих. Това не беше много добре. Всичко стана заради този вирджински акцент. Да я „бибип“ графиня Крек! Трябва да си обучава само онези ненормални.

Хелър слезе пред съда.

— Обаждай се, като се върнеш, момче. По всяко време.

— С нетърпение ще чакам — каза Хелър. — И много съм ти задължен за возенето.

Фермерът потегли.

Хелър погледна към съда. Светеха само два прозореца на втория етаж. Входната врата бе отворена и Хелър закуцука нагоре по стълбите. Отвори една врата.

Старче, облечено в черно, се бе навело над едно бюро зад тезгяха. Няколко чекмеджета с папки бяха отворени. На работното място имаше табела:

РАЖДАНЕ И СМЪРТ.
МОЛЯ, НАРЕЖДАЙТЕ СЕ НА ОПАШКА ПО ЕДИН

Надявах се, че старият „бибипко“ е готов. След около пет минути щеше да е мъртъв.

Хелър пристъпи до бюрото и остави куфарите. Старият човек вдигна полуплешивата си глава.

— Ти ли си момчето?

— Така казват — каза Хелър.

— Чудех се дали изобщо ще се появиш — каза старият. Стана и погледна отблизо Хелър. — Значи ти трябва да си Дълбърт Джон Роксентър Младши.

— Така казват — отвърна Хелър.

— Ще струва двеста долара.

Размаха едно свидетелство за раждане, но не му го даде.

Ха, помислих си аз. Америка е пълна с мошеници, както винаги. Вдигнал е цената с още сто долара.

Хелър бръкна в джоба си. Личеше си, че не е много на ти с парите. Прехвърли няколко банкноти.

Старецът се пресегна, измъкна две стотачки и ги мушна в джоба си.

Хелър взе свидетелството. Там бяха написано името му, това, че е рус и че е роден вкъщи. Имаше печат и бе подписано от чиновника. Според датата на раждане Хелър беше само на седемнайсет! Хелър го прибра в джоба си.

— Много благодаря — каза той.

Вдигна чантите, обърна се и закуцука надолу по извитите стълби. Излезе през входа и тръгна по улицата.

Намалих докрай звука, понеже знаех какво ще последва.

Горните прозорци на сградата избухнаха с гръм и трясък и се обагриха в пламъци.

Стандартна процедура.

Сбогом, стар „бибип“ мошенико, казах си. Винаги трябва да кажем една молитва за мъртвите. Това носи късмет.

През един от прозорците започнаха да бълват пламъци. Когато Търб взривява нещо, наистина го взривява. Обича да се престарава. И винаги използва собственоръчно направени експлозивни с подръчни материали, за да не наруши космическия кодекс.

Майстор!

Я чакай! Какво за бога прави Хелър! Този откачен няма да пропусне да привлече вниманието дори на този пуст хълм. Даже във Вирджиния има противопожарни команди. В действителност, те толкова се гордеят с тях, че редовно си устройват състезания с доброволци от мили наоколо.

Всеки човек с малко опит би разбрал за какво става въпрос. И би си плюл на петите. Моментално!

Но не и Хелър. Пусна куфарите. Втурна се през входа. Като хала се понесе нагоре по стълбите. Тичаше към гишето „Раждане и смърт“.

Всичко гореше и бе пълно с дим.

Даже гишето се бе взривило. Хелър залегна на пода. Запълзя напред и заопипва сред горящите пламъци.

Откри ръка, ръкав. Пропълзя още малко. Виждаше се тялото.

На пода имаше килим. Хелър придърпа към себе си краищата. С две бързи движения го уви около стареца.

Добра се до стълбите, праметна на рамо увития в килима и се спусна надолу, като вземаше по пет стъпала наведнъж.

Изскочи на открито и спря встрани на ливадата.

Е, добре, помислих си. Не е чак толкова зле. Когато има бомбена експлозия, обикновено арестуват всичко живо наоколо. Затова трябва да се измъкваш колкото е възможно по-бързо. А Хелър не помръдваше, идиота му с идиот.

Разопакова стареца. Угаси няколко димящи парцала.

Старецът отвори очи.

— Какво... какво по дяволите беше това?

— Добре ли си? — попита Хелър. Старецът започна да се опипва.

— Доста съм понатъртен, но май няма нищо счупено. Това е заради тази „бибип“ печка. Още миналата пролет им казах да я изхвърлят! И друг път е гърмяла. Случва се да изгасне пламъка и се пълни с газ...

Беше вперил очи в сградата. Хелър също погледна нагоре. Всички прозорци бяха счупени. Хвъркнала бе и част от покрива и пламъците бяха започнали да извиват езици нагоре към небето.

Чак сега старецът започна да стопля какво му се беше случило. Погледна вторачено Хелър и започна да върти очи.

— Господи, момче — каза той със страхопочитание. — Рискувал си живота си, за да ме измъкнеш от там!

Разтърси глава, сякаш за да просветли погледа си. Започна да гледа Хелър много по-упорито.

— Спаси ми живота, младежо!

Хелър искаше да се увери, че на стария нищо му няма. Опитваше се да го накара да си свие пръстите.

От другия край на града се чуваше някоя от противопожарните команди, вероятно доброволци. Звънецът за тревога разтърсваше нощта.

— Не трябва ли да повикам някой? Линейка? — каза Хелър.

— Виж какво, дете. Като си помисля, най-добре да изчезваш оттук! Само след минута тук ще е пълно с пожарникари и репортери. Ще се оправя, младежо. Никога няма да те забравя. Но с име като твоето, най-добре веднага да си плюеш на петите, чуваш ли!

— Радвам се, че можах да ти помогна — каза Хелър. И тръгна.

— Ако някога с нещо мога да ти помогна — извика старецът, — просто попитай за Стоунуол Битс!

Хелър тръгна надолу по хълма с чантите. Всичко наоколо бе обляно в светлина от разразилия се пожар.

Беше на тротоара на улицата, когато го задмина пожарната. Той погледна назад и спря. Целият връх на хълма бе в корона от пламъци. Една от забележителностите на Вирджиния отиваше на кино. Вероятно, помислих си аз, тук е спал Джордж Вашингтон.

След малко дойде линейка.

Хелър вдигна чантите и тръгна с куцане към автогарата.

Изведнџ спря. Извади един тефтер. Написа: Не могат да правят печки.

ГЛАВА ВТОРА

На вратата на автогарата седеше чернокож с метла и със стара шапка на главата. Беше се загледал в пожара на хълма. Надявах се да се събуди и да забележи, че в града има непознат и да го свърже по някакъв начин с огъня.

— Кога е следващият автобус? — попита Хелър.

— Охо — каза черният. — Я гледай какъв огън! Виждал ли си някога такъв пожар?

Няма начин Хелър, като боен инженер от Флота, да не е виждал как пламват цели градове. Вероятно самият той е правил такива пожари, че в сравнение с тях огънят в сградата на съда изглежда като случайна искрица.

— Бая е големичък — каза Хелър.

Влезе в чакалнята и остави чантите.

Чакалнята беше доста овехтяла и мръсна — седалки с разпрана облицовка, разхвърляни на пода вестници. В отсрещния край имаше билетно гише.

Черният влезе, клатейки глава. Остави метлата, влезе зад гишето и си свали шапката. Със замах отвори прозорчето на гишето.

— За къде си? — извика той. — Ричмънд, Вашингтон, Ню Йорк, Маями? Или за Атланта?

— Атланта? — каза Хелър и тръгна към гишето. Пак се започна. Отново Манко! Отново принц Кавкалсия!

— О, много е далече — каза черният. — Много бели дами, черни дами, жълти дами. Какъвто цвят си поискаш. Много е далече. Или може би ще поискаш билет за Бърмингам? Това е най-хубавият град, човече.

— Отивам в Ню Йорк — каза Хелър.

— О, наистина съжалявам. Тази автобусна линия стига само до Линчбърг.

Черният се бе отърсил от виденията си за хубави градове.

— Този стар тъп град Феър Оукс не е много добре свързан. Но можеш да се прехвърлиш в Линчбърг. Мога да ти продам билет до там.

— А, много хубаво — каза Хелър. Черният се зае с работа и за нула време приготви билета.

— Два долара и четиридесет цента. Следващият автобус е към полунощ. Значи ще чакаш към час и половина. Ето ти билета, ето ти и рестото. Няма с какво да се забавляваш тук, освен ако не искаш да идеш да погледаш огъня. Не? Ами тогава, настанявай се удобно. Сега аз пак ставам портиер.

Сложи си черната шапка, заключи гишето и хвана метлата. Излезе навън да гледа пожара на хълма.

Хелър седна между двата куфара. Зачете се в различните рекламни плакати, които съобщаваха за удоволствията на Париж, хубостите на древна Гърция и един, на който пишеше за гощавка с пържени пилета в местната гимназия миналия септември.

Реших, че може все пак да се чува пукането на огъня, затова увеличих звука. Достигаха само звуци от далечната суматоха. Нямах ли кой да забележи, че в града има непознат? Къде е полицията? Ама че полиция! Когато има стрелба или голям пожар, първото нещо е да потърсиш дали няма непознати лица в града. Много бях разочарован. Хелър си седеше възможно най-спокойно.

Черният започна да мете. Запя някаква песен:

*Чуйте историята на Уили Уипър.
Уили Уипър беше коминочистач.
Той обичаше да се друса, навик лош.
О, чуйте да ви разкажа за неговата мечта!*

Искаше да помете под десния крак на Хелър и той, за да го улесни, си вдигна крака.

*Снощи прескочи той до дупката,
когато светлините ярко светеха.
Май взе десетина дози или повечко.
Като се събуди, на непознат бряг беше той.*

Беше приключил с мястото под десния крак. Искаше да помете под левия крак. Хелър го вдигна.

*Българската кралица падна първа в мрежата му.
Наричаше го „мили“ и „любими“.
Обеща му лъскав „Форд“,
с диамантени фарове и сребърно кормило.*

Между замитанията на метлата, които не вършеха кой знае колко работа, освен да вдигат прах, ми се стори, че чух далечна полицейска сирена. Май приближаваше автогарата.

*Уили се озова в Ню Йорк в една късна нощ.
Помоли своята мила да се срещнат.
Уили беше смешен. Тя захвана да крещи,
„БИМ, бам бу!“ — и всичко се изпари.*

Беше полицейска кола! Рязко спря, гумите изсвистяха и сирената заглъхна. Точно пред автогарата.

Аха, помислих си със задоволство, местната полиция не е толкова забутана, в крайна сметка. Проверяват няма ли непознати на гарата! Е, Хелър, като си толкова заспал, ще си го получиш. А той даже не гледаше към вратата.

Удариха някой и той извика. Хелър се огледа.

Двама грамадни полицаи влязоха в стаята. Носеха черни къси якета. На коланите им висяха белезници и кобури. В ръцете си държаха готови за удар палки.

Двамата влачиха дребна млада жена! От очите ѝ се стичаха сълзи. Бореше се като диво животно.

— Пуснете ме! Вие, гадни „бибип“ „бибипци“! — крещеше тя.
— Пуснете ме!

Ченгетата я запратах напред. Тя се блъсна в един стол. Едно от ченгетата веднага се озова до нея, завъртя я и я бутна да седне на стола.

Другото ченге извади от колата стар и смачкан куфар, засили го по пода към нея и той се блъсна в краката ѝ. След това ченгето отиде до билетното гише и викна:

— Отваряй, черен „бибип“!

Ченгето, което бе до момичето, я бе притиснало здраво за стола.

— Нямаш никакво право да вършиш това! — крещеше му тя.

— Имам всички права на света! — каза ченгето. — Ако шефът каже на Друслата Мери Шмек да напусне града, Друслата Мери Шмек трябва веднага да се омиа, а тя си седи тук!

Сълзите се стичаха по бузите ѝ, по челото ѝ бе избила пот. Вероятно беше на не повече от двайсет и пет, но изглеждаше на трийсет и пет — под очите ѝ имаше големи тъмни кръгове. Като се изключи това, не изглеждаше никак зле. Кестенявата ѝ коса се бе разпиляла върху лицето ѝ и тя я отметна. Опитваше се да се изправи на крака.

Поднови словесната атака.

— Скапаният ви „бибип“ шеф не говореше така, като беше в леглото ми миналата седмица! Каза, че мога да работя в града, колкото си искам.

— Това беше миналата седмица — каза ченгето и пак я притисна към стола. — Сега сме тази седмица.

Опита се да му одере лицето с ноктите.

— Ах, ти „бибип“ скапан „бибипски“! Ти самият ми продаде една доза миналия понеделник!

— Това беше миналият понеделник — каза ченгето. Не ѝ позволяваше да мръдне. — И ти, и аз знаем за какво е всичко това. Този „бибип“ нов федерален наркоагент се прехвърли в нашия район. Никой не знаеше, че е сменен. Не е получил своя дял, затова разчиства всичко. А вие сте такива боклуци, че няма как да не ви изчистят.

Тя пак заплака.

— О, Джо. Моля те, продай ми още една доза. Виж, след това си тръгвам. Ще се кача на автобуса. Но трябва да се боцна, Джо. Моля те! Не мога да издържам повече, Джо! Една малка дозичка и изчезвам!

Другото ченге се бе върнало от гишето.

— Млъквай, Мери. Всички знаем, че в цялата област няма и грам наркотик. Джо, шефа не ти ли даде пари за билета на тая „бибип“?

Момичето бе съкрушено. Сълзите продължаваха да се стичат от зачервените ѝ очи. Лицето ѝ непрекъснато се потеше. Знаех какво става. Беше наркоманка и в момента се наблюдаваха симптомите на абстиненция. Щеше да стане още по-зле. Посегна да разтрие очите си и се видяха белезите от игли върху вътрешната страна на ръката ѝ. Момиче, което си изкарва пари за скъпо струващия навик, като продава тялото си. Обичайна ситуация. И я изселват от града. Обичайна практика. Но може би беше заразила шефа с нещо. Венерическите болести ходят ръка за ръка с наркотиците и проституцията. Подобни сцени бяха толкова често явление, че не таях надежда Хелър да се намеси и да си намери белята.

— Виж какво, аз нямам намерение да ѝ купувам билет с мои пари — каза ченгето, което бе отишло на гишето.

Джо грабна чантата на момичето. Тя направи отчаяно усилие да я задържи и получи юмрук в лицето. Падна на пода, разплакана.

Двете ченгета отидоха на гишето. Джо започна да рови в чантата ѝ.

— Хей, я погледни тук — каза той.

Извади няколко сгънати на ролка банкноти и започна да ги брои.

— Сто трийсет и два долара.

— С това може да се купи доста „трева“ — каза другото ченге.

И двамата се изсмяха. Разделиха парите и ги прибраха в джобовете си.

Изведнъж двете ченгета и гишето се появиха в едър план на моя екран.

— Върнете парите на дамата! — каза Хелър. Изумено го зяпнаха. После лицата им се опнаха.

— Момче — каза Джо и вдигна палката. — Мисля, че имаш нужда от един урок!

Пригответи се да я стовари.

Ръката на Хелър светкавично се протегна.

Ръката на Джо се счупи с пукане точно над лакътя!

Хелър отскочи назад. Другото ченге извади пистолета, отстъпи назад и го хвана с две ръце. В очите му се четеше свирепата радост от възможността да убие някого. Нормална реакция на ченге. Помислих си, ами добре, Хелър, радвам се, че се познавахме.

Отново светкавично движение на ръка. Пистолетът на ченгето подскочи и полетя назад.

С лявата ръка Хелър се вкопчи в шията на ченгето. Очите му започнаха да се изцъклят.

Хелър отскочи назад и удари ченгето в стомаха още преди тялото му да започне да се свлича на земята. Ченгето полетя назад и се стовари върху един кош за боклук.

С едно завъртане Хелър пак се озова при Джо. Той се опитваше да си извади пистолета с лявата ръка. Кракът на Хелър размаза пръстите му върху цевта.

Другият му крак се вдигна и веднага след удара се чу пукане на кости.

Хелър отстъпи и ги обхвана с поглед. Бяха се проснали здравата. Хелър им прибра пистолетите и ги захвърли през вратата на чакалнята. Чу се чупене на стъкло — един от пистолетите се бе ударил в прозореца на полицейската кола.

Момичето бе пристъпило напред с поглед, вперен в изпадналите в безсъзнание полицаи.

— Да ви е за урок, „бибипци“!

Хелър извади парите от джобовете им и ги върна в чантата. Подаде ѝ я.

Тя изглеждаше малко объркана. След това бързо каза:

— Готин, трябва веднага да се омитаме от тук! Шефът ще побеснее! Този Джо му е син!

Задърпа Хелър и се опита да го избута към вратата.

— Хайде! — викаше тя, — знам откъде можем да намерим кола! Давай, бързо! Трябва да се изпаряваме!

Хелър ѝ подаде нейния куфар. Взе своите и я последва навън. Обърна се назад. Черният гледаше двете ченгета.

— Ох, ох, тъкмо бях измел — тъжно каза той.

ГЛАВА ТРЕТА

Насочиха се към северната част на града. Улиците бяха тъмни и пусти. Хелър куцаше. Скоро стана ясно, че момичето не може повече да върви. Задъхано се стовари върху куфара си.

— Сърцето ми — едва си поемаше дъх. — Имам болно сърце... След малко ще се оправя... Трябва да... Ще преобърнат града... да ни намерят.

Хелър я вдигна под мишница, а под другата стисна куфара ѝ и продължи.

— Ти си... ти си добро момче. Свий вдясно тук — ще излезем на магистралата.

Скоро се видя края на града и изхода към магистралата. Появиха се светлини. Беше бензиностанция, но се продаваха и стари коли. На табелата пишеше, че има бензин. Навсякъде имаше цветни пластмасови ветропоказатели, които стояха неподвижни, защото нямаше вятър. Вниманието на Хелър бе привлечено от една табела отзад. Явно се отнасяше за предлаганите стари коли.

ИЗГОДНО КОЛИ ОТ ХАРВИ ЛИ ЗА ИСТИНСКИ ВИРДЖИНЦИ ПОНЯКОГА ПАРИТЕ СЕ ВРЪЩАТ

Мястото наистина изглеждаше зле поддържано. Бензиностанцията по това време не работеше, половината колонки бяха наклонени и една трета от лампите бяха изгорели.

В кабината на един стар камион седеше мъж и гледаше по посока на пожара. Забеляза ги и слезе.

Хелър пусна Друслата Мери Шмек и тя се отпусна върху куфара. Продължаваше да плаче. Потеше се и носът ѝ течеше. Прозя се — още един симптом.

Мъжът ги приближи и ги огледа. Беше пълен, но едър, някъде към трийсет години. Лицето му бе слабо и отпуснато.

— Мери? — не изглеждаше особено радостен, че я вижда.
Погледна Хелър.

— Ей, Мери, к'во прайш? Да не си го гепила от яслата тоя?

— Харв, трябва да ми направиш инжекция! Поне мъничко, Харв.
Моля те, Харв.

— Уф, Мери, нал знайш, че новият агент очисти всичко. И казва, че ще е тъй, докато не получи шейсет процента от целия трафик. Няма ник'ви наркотици!

Момичето изстена.

— Нямаш ли нищичко за себе си? Моля те, Харв. Той категорично поклати глава.

Тя се обнадежди.

— Може би ще се намери в Линчбърг? Харв, продай една кола на това момче.

Увеличих звука, за да чуя полицейските коли. Бях сигурен, че няма да се забавят. Колкото повече се бавеха тези идиоти, толкова по-малко шансове имаха и по-щастлив бях аз.

Идеята да продаде кола вдъхнови Харви Ли. Веднага се захвана за работа.

— Ето един „Датсън“. Искаше го един друг, но ако веднага го купиш, мога да ти го дам на теб. Модел Б-210. Само на седемнайсет хиляди мили, на по-малко от две години. Седем хиляди! И ще ти заредя пет галона бензин.

Колата беше пълна съборетина. Една от гумите бе спукана. Този търговец си го биваше. Искаше ѝ само два пъти повече, отколкото е струвала като нова. Започнах да се обнадеждавам. Може би щеше да потръгне. Хелър да остане без пари, и без това имаше само две хиляди долара.

— Я си помисли — каза Хелър, — дали нямаш нещо за по-малко пари.

— Ами добре! Разбира се, че имам. Взemi този „Форд“ пикап. Давам го много изгодно. С него са карани само торове, ще го поизмием. За пет хиляди...

— Харв — извика момичето. — По-добре побързай. Трябва веднага да тръгваме.

Хелър оглеждаше подредените трошляци. В края на редицата имаше голяма кола, светло сива. Отиде до нея. Беше покрита с прах.

— А какво ще кажеш за тази! Точно такъв цвят ни трябва, за да не ни забелязват.

— Ей, момче! — извика Мери. — Не ти трябва тази. Направо плюска бензина. Един галон няма да ти стигне и за осем мили.

Харв веднага се намести така, че Хелър да не вижда момичето.

— Ама момче, ти наистина разбираш от коли. Това тук е „Кадилак Брогъм Купе д'Елеганс“! Това е една от последните истински коли. От 1968-ма е! Преди да започнат с този глупав контрол за замърсяване на околната среда. Че под този капак има точно петстотин коня. И той гордо посочи.

— Коня! — каза Хелър. — Трябва да ме будалкаш. Я да видим!

Харви моментално скочи при предницата на голямата сива кола и не без известни усилия отвори капака. Моторът бе гигантски. Не изглеждаше много зле.

— Степента на сгъстяване е 10,5 към 1 — каза Харви. — Направо огнен змей.

— Какво гори? — попита Хелър.

— Гори? А, имаш пред вид октани.

— Не, гориво. Какво гориво използва? Каза, че двигателят бил огнен. Какво гориво!

— Какво по дяволите... Бензин, момче. Бензин!

— Химически двигател! — каза Хелър, изведнъж разбрал. — Я гледай ти! Твърд или течен?

Харв викна към Мери.

— Това хлапе будалка ли ме или какво?

— Продай му някаква кола! — проплака Мери. Напрегнато се вглеждаше по пътя откъм града.

— Дете, тази кола е без грешка. Бившата ѝ собственичка беше една стара дама, която изобщо не я е карала.

— Харв, престани да лъжеш! — викна Мери. — Знаеш „бибип“ добре, че беше на Пит Молитвата, радиосвещеника, преди да го обесят. Продай му проклетата „бибип“ кола! Трябва да тръгваме!

— Само две хиляди долара — отчаяно каза Харви.

— Харви! — изкрещя момичето. — Миналата седмица ми каза, че не можеш да продадеш тази кола даже на търговците на едро! Момче, не му позволявай да те будалка! Това нещо го има от шест

месеца и го използва само да „бибип“ местните кучки, защото отзад има пердета!

— Хиляда и петстотин — отчаяно каза Харв на Хелър.

— Двеста — викна Мери.

— А, Мери...

— Двеста или ще кажа на жена ти!

— Двеста — кисело каза Харви.

Хелър се зарови из парите, като се опитваше да нагласи двеста долара от непознатите по цвят и стойност банкноти.

— Чакай — каза Харв, който зяпна, защото изведнъж се сети. — Не мога да я продам на него. Непълнолетен е!

— Запиши я на мое име и побързай!

Харв измъкна двете стодоларови банкноти от ръцете на Хелър и си взе още за данъците и разрешителното. Ядосано написа договор за продажба на името на Мери Шмек.

Отново увеличих звука. „Бибип“ полиция, дето не знае как да си гледа работата. Както винаги, сигурно проверяват не където трябва. Вече сигурно са открили двете пребити ченгета.

Харв остави предния капак отворен. Отвори вратата и освободи ръчната спирачка. Мина зад колата, за да я бутне, но като че ли се усети, че нощта бе много гореща. Отиде в офиса и се върна с ключове. Пъхна се отпред и запали колата. Двигателят мощно изръмжа.

— Я — удивено каза той, — че тя запали! Сигурно акумулаторът е „Пени“.

— Напълни резервоара догоре — каза момичето. — Провери маслото, водата и гумите! Бързо!

Харви закара колата до колонките. Провери течността на автоматичната скоростна кутия. Беше наред. Изключи двигателя. Доля вода. Провери маслото и за негово разочарование беше наред.

— Готово — каза Харви.

Хелър качи куфарите отзад. Момичето се качи на предната седалка. Пресегна се и включи таблото.

— Харв! Дължиш ни пет галона бензин. Резервоарът е празен!

С огромно нежелание Харви взе един маркуч. След това му хрумна спасителна идея.

— Не ми разрешават да продавам допълнително бензин — каза той. — Нови разпоредби!

— За бога! — каза момичето, като гледаше надолу по пътя. — Бързай!

Бензинът потече в чудовищния резервоар. Момичето каза:

— Не си проверил гумите!

Харв с недоволно мърморене обиколи колата и наpomпа четирите гуми. След това извади маркуча от резервоара и го окачи на колонката.

— Ще струва четиридесет долара! — каза той. — Съвсем скоро поскъпна и нямахме време да сложим новите цени на колонките.

Хелър му плати. Момичето взе квитанцията. Подписа се на едно пълномощно за новия талон и го хвърли на Харв.

— А сега, да изчезваме от тук!

Хелър очевидно бе видял как Харв запали колата. Завъртя ключа на стартера и моторът гръмна.

— Хей — каза Хелър, — значи така звучат конете.

— Да те няма, момче — каза Харв.

— Има само едно нещо — каза Хелър. — Как се лети с нея?

Харв го погледна с широко отворени очи.

— Не можеш ли да караш?

— Ами, не — каза Хелър. — Не мога да карам химически двигател „Кадилак Брогъм Купе д'Елеганс“ — добави той, понеже искаше да бъде точен. — С петстотин коня.

— Господи — меко каза Харв. След това лицето му светна. — Това е лостът за автоматични скорости. Като спиращ да караш, оставяш го на положение „паркиране“. Това „Н“ значи неутрална, не ти трябва. „Б“-то значи бавна скорост, също няма да ти трябва. Това „С“ е скорост едно. Няма да я използваш. Ще държиш лоста на второто „С“.

Този педал тук долу... не, другият. Това е спиращката. Натискаш го, когато искаш да спреш. Другото нещо отляво е ръчната спиращка. Ще я използваш, когато паркираш на някой хълм.

А това долу на пода е педалът на газта. Натискаш го, като искаш да ускориш.

Хелър го настъпи и веднага се чу оглушителен рев.

— Не чак толкова! — викна Харви. Моторът се успокои. — Е, това е то. Схвана ли?

Чух далечен звук от полицейски сирени.

— Това ли е кормилният лост? — попита Хелър, като докосна кормилото.

— Да! Да! За да завиеш надясно, въртиш насам, наляво — обратно. Ей, забравих да ти покажа фаровете. Ето този ключ. Включи го.

— Да изчезваме! — простена момичето.

Харв си бе сложил ръката на отворения прозорец. Наведе се още повече.

— Момче, тази кола вдига сто и трийсет мили. Ако се убиеш някъде, няма да идваш тук да ми се оплакваш!

— Господи! — изкрещя момичето. — Идват!

И наистина дойдоха! Две коли. Първата подскочи над бордюра и спря на площадката с паркираните коли за продан. Втората ги забеляза, че са при колонките и сви към тях.

Хелър се зае с шофирането.

Настъпи докрай газта! За малко да си откъсне главата при потеглянето.

Кадилакът застрашително подскочи към един знак.

Хелър завъртя кормилото.

Кадилакът се стрелна към бордюра и се качи по него.

Хелър пак сграбчи кормилото. Завъртя прекалено силно и тръгна към другия бордюр. Изправи колата и се насочи на север. Караше по средата на пътя.

Един стар камион идваше срещу него.

— Мини в дясно! — изкрещя момичето.

Хелър сви вдясно, тръгна по чакъла и пак се върна на пътя.

— Карай в дясното платно! — извика момичето.

— Ясно — каза Хелър.

Зад тях бяха тръгнали две полицейски коли в лудо преследване. Воят на сирените им се чуваше навсякъде.

Усмихнах се с огромно задоволство. Хелър ще попадне в килията много по-бързо, отколкото си мислех. Шефовете на полицията не прощават току-така на някой, който праща в болница синовете им. В такива малки градове ченгетата са кът. Нямаше нужда да чуя какво говорят по радиото, и без това знаех, че шефът е в една от двете коли. Полицейските коли са не по-бавни от този кадилак. И шефът нямаше да се откаже. Това поне беше ясно!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Мери Шмек извика:

— Свий по този път! Минава през полето и води на магистрала 29. До Линчбърг са четири платна. Каза му го точно преди свивката, която беше под прав ъгъл. Хелър рязко изви кормилото наляво. Гумите изсвистяха. Занесоха здраво.

Докато се опитваше да насочи колата по новия път, Хелър каза:

— Ехе! Центробежна сила около 160 тона в секунда!

— Какво? — извика Мери.

— Трябва предварително да се компенсира — каза Хелър, стрелнал колата по тесния двулентов вътрешен път.

— По този път и по магистрала 29 няма как да се обадят и да ни причакат.

Хелър взе една извивка. Колата летеше напред и осветяваше минаващите дървета.

— Ако се мине на ъглова скорост, може да се преодолее триещата сила на тази машина! Симулация на неадекватна центробежна сила.

— По-добре натисни газта, момче! Много са близо, могат да ни улучат!

Дърветата и оградите отстрани се заредиха с шеметна бързина. Светлините на полицейските коли ярко светеха в задното огледало. Наближаваха ги!

Мери каза:

— Ей там е границата на областта. Може би ще се откажат да ни преследват, като я прекосим! Натисни, момче! Движим се само със седемдесет!

Просветна знак:

ОСТРИ ЗАВОИ

Хелър каза:

— Значи, като се намали скоростта преди завоя със спирачката, ускорението може да се компенсира от завоя. Ясно!

Прогърмя изстрел. Улучи колата някъде отзад и тя леко подскочи.

Следваше остър ляв завой надолу по хълма и пътят изчезна от светлините на фаровете. Хелър натисна спирачки!

— Сега ще го взема — закани му се той. Моторът изведнъж изрева, без спирачки. Колата скочи в завоя с лудо ускорение. Гумите изсвистяха.

Скоростомерът се вдигаше към деветдесетте.

Зад тях се чу лудото свирене на гумите на полицейските коли.

Мери каза:

— Отпред има много завой! Ще видя дали в жабката няма карта.

— Не ми трябва — каза Хелър. — Всичко го имаше в геологическото проучване.

Отпред се показа още един остър завой. Хелър натисна спирачката. Мери за малко не изхвърча през предното стъкло. Двигателят изрева. Спирачките се освободиха и колата полетя в завоя, сякаш изстреляна от оръдие.

— Божичко, момче, караш с деветдесет!

Чу се някакъв звук. Вероятно тя затегна колана. Хелър хвърли поглед към летящите отстрани дървета.

— Не е вярно. Само осемдесет и шест. Натисна спирачки и след това, ускорявайки, понесе колата в новия завой.

— Но ще вдигна скоростта — каза Хелър. — О! — Погледна към деленията на скоростния лост. — Та той е бил на първото деление за скорост. Нищо чудно, че така се влачехме!

Превключи лоста на висока скорост.

Но бяха изгубили преднината. Отпред имаше къс прав участък. В задното огледало светлините от фаровете на ченгетата ставаха все по-силни.

Хелър каза:

— Ама колко близо са тези седалки до педалите.

Няма място за краката.

— Долу в ляво на седалката ти има бутон, с който се бута назад.

Въпреки рева на двигателя се чу моторчето на седалката.

Светлина от изстрел проблесна в огледалото за задно виждане. Куршумът сигурно удари пътя.

— Хайде, давай, „Кадилак Брогъм Купе д‘Елеганс“ с химическо горене — каза Хелър. — Дали не съм забравил ръчната спирачка?

Погледна надолу. Беше свалена. Колата прескочи една повдигната ивица, като почти се отлепи от пътя. Просветна знак:

КРАЙ НА ОБЛАСТ ХАМДЪН

След миг Мери каза:

— Тези „бибипци“! Продължават след нас извън областта! Не знаят ли, че е незаконно?

Колите на ченгетата не бяха толкова близко. Първата включи на дълги.

Профучаха край един обор.

Хелър натисна спирачките и стрелна колата в нов завои.

— За какво са всички тези бутони на таблото? Има ли тук някакво описание?

— Не.

Ръката ѝ се видя в периферното му зрение.

— Мога да ти покажа. Това е климатичната инсталация. Това е парното. По тази скала нагласяш вътрешната температура. Това е антената за радиото, но тя се включва автоматично, като включиш радиото. С това се настройват станциите.

Колата мина за части от секундата край една табела „Внимание, добитък“. Сирените на полицейските коли се чуваха много силно.

— Това е бутонът за автоматично избиране на станции. Това са бутоните за програмиране на станции. Настройваш една станция на един бутон и всеки път като го натиснеш, излиза тя.

— Наистина много разбираш от коли — каза Хелър.

— И аз някога имах кола.

От една порта излизаше камион, право на пътя им.

Хелър завъртя кормилото. Навлязоха в чакъла. Колата се изви и Хелър я овладя обратно на пътя.

Той каза:

— Не си от тук, нали? Познава се от акцента ти.

Бързо си записах нещо. Откак бе започнал да говори с нея, неговият акцент също бе започнал да преминава в Ню Инглански. Аха! Нарушение на кодекса?

Хелър превземаше нова серия завои с редуване на спирачка и педал за газта. Оградите шеметно се сменяха. Без да иска, Хелър бе

натиснал ключа за вътрешното осветление.

Полицейските коли бяха на няколкостотин ярда отзад. Шумно ги следваха.

— О, аз съм от първокласно вирджинско семейство — каза тя.

Бършеше очите и носа си с подгъва на полата.

— Майка ми и баща ми бяха фермери. Не искаха и моят живот да е толкова тежък.

Превзеха нов завой.

— Наистина трябва да се боцна — каза тя и изхлипа. — Както и да е, майка ми и баща ми пестяха и заделяха, за да ме пратят в женския колеж „Басарт“ — това е нагоре по Хъдсън, след Ню Йорк.

Минаха по един дървен мост и започнаха да се катерят нагоре по хълм. Ревът на полицейските коли по моста се извиси.

— Изглеждаш ми честно момче — каза тя. — Един съвет от мен. Гледай да завършиш колеж. Гледай да вземеш диплома. На работа те вземат не заради това, което знаеш. А заради дипломата. Това е важното. Никой няма да те слуша, ако нямаш такава хартийка!

— Значи трябва да имаш диплома, за да те слушат — каза Хелър и внимателно си го отбеляза на ум.

Една от колите отзад бе избързала. Предната ѝ част дори се изравни със задните колела на кадилака. Изрева високоговорител:

„ПАРКИРАЙТЕ ВСТРАНИ, ДА ВИ «БИБИП»! АРЕСТУВАНИ СТЕ!“

Хелър насочи задната част на кадилака към предницата на полицейската кола. Ченгето бясно удари спирачки. Хелър изправи кадилака и даде газ.

— Ами ти, получи ли си дипломата? — каза Хелър.

Пътят пресичаше едно дере и кадилакът се потопа във водата. Отляво и отдясно се вдигнаха пръски. Моторът с рев понесе колата нагоре по хълма.

— О, да — каза Мери. — Трябва да завършиш, за да те броят за нещо. Аз съм цял-целеничък доктор на философските науки. Даже си нося хартийката в чантата. Ще ти я покажа. Психология, нали разбираш.

Наострих уши. Ах, това мило момиче! Психолог! Изпълних се със симпатия.

Колата почти полетя от една неравност по пътя.

— Психология? — каза Хелър. — Какво е това?

— Цял куп конски „бибип“. Това е игра. Опитват се да те накарат да мислиш, че си никой, просто куп клетки, животно. Не могат да направят нищо. Учат те, че не можеш да промениш никого. Дори имат пълното съзнание, че са мошеници. Тъй че защо да си правиш труда да упражняваш професията?

Направо се парализирах от шок.

Току-що събудилата ми се симпатия изцяло премина в отвращение! Еретичка! Мръсна неверничка! Трябваше да благоговее пред свящото! Пълно антисоциално отрицание!

Кадилакът препускаше надолу по тясна улица. Полицейските коли се чуваха по-силно.

— Завърших с отличия — каза Мери. — Но всеки път, когато някой от преподавателите ме „бибипкаше“, ми казваше, че трябва да наблегна повече на либидото. Затова постоянно ме тъпчеха с наркотици. Виж какво, ако психологията е толкова хубаво нещо, защо всички преподаватели по психология са толкова откачени?

Хелър прекара кадилака през един кален участък. Скоростомерът показваше сто.

Мери си изтри очите и носа, които не спираха да текат.

— Изповядват свободна любов само за да могат да я получават без нищо.

Още един куршум удари пътя и рикошира някъде.

— Освен това всичките са и лоши „бибипци“. Предполагам, че тъкмо постоянното преувеличаване ролята на сензорно еротичните възприятия предизвиква влошаването на отклика. Но те казват, че се иска много упорита работа, за да направиш от всяко общежитие публичен дом. За малко да блъснеш кравата.

Хелър каза:

— Но след като имаш диплома, защо не си си намерила работа?

Минаха край един голям знак. На него пишеше:

ВНИМАНИЕ — НАМАЛЕТЕ! ПЪТЯТ ИЗЛИЗА НА МАГИСТРАЛА 29

Хелър натисна спирачки. Моторът изпищя. Той освободи спирачките и се вля в едно от четирите платна на магистралата, която водеше на север.

— Обществото не иска да има нищо общо с психолозите. Те си знаят нещата. Само правителството наема на работа психолози. Смятат, че им са нужни, за да учат децата, да защитават банките и да унищожават дисидентите. Правителството смята, че психолозите могат да държат населението под контрол. Колко смешно!

Полицейските коли се бяха качили на магистрала 29 и бяха зад тях. Имаше знак:

ЛИНЧБЪРГ — 20 МИЛИ

— Само се моля да намеря нещо в Линчбърг — каза Мери.

Хелър започна да изпробва възможностите на кадилака.

— Правителството предложи ли ти работа? — попита той.

Моторът на кадилака така ревеше, че трудно чувах какво говорят.

— Естествено — каза тя. Избърса очите и носа си и отчаяно се прозя. После се наведе силно напред и го погледна съсредоточено. — Слушай какво, момче. Може да съм крадла. Може да съм съвсем побъркана наркоманка. Може да съм курва. Може да имам някакви неизлечими болести. Но не мисли, че ще падна толкова долу, та да работя за смахнатото „бибип“ правителство! Нима смяташ, че искам да съм параноидна шизофреничка като онези типове?

Помислих си, че може и да има право, сещайки се за Ломбар. Започнах да гледам на нея с малко повече търпимост, макар да беше отцепничка. Изведнъж се сетих колко хитро и умно успя да накара Харви Ли да се прости с любимия си и жизнено фетишизиран кадилак. Ясно пролича обучението по психология. Та нима не го изнуди? А, хубаво, вратата ми в психологията се възвърна напълно.

Магистралата от четири платна имаше широка разделителна ивица по средата. На определени интервали тя бе прекъсната, за да може да се прави обратен завой.

Този участък от магистралата бе много неравен, често имаше бабуни и дупки. Като преминеше по някоя бабуна, кадилакът сякаш литваше.

— Време ти е да се поразмърдаш, „Кадилак Брогъм Купе д’Елеганс“ с химически двигател!

Прелетяха край един знак:

ВРЪЗКА С ЩАТСКА МАГИСТРАЛА 699 СЛЕД 1 МИЛЯ

Полицейските коли се виждаха в огледалото. Двигателят на кадилака надаваше силен вой.

— Божичко! — възкликна Мери. — Караш с над 120. Стрелката на скоростомера се бе залепила в крайнодясно положение.

— Движим се със 135 — каза Хелър. Знак:

МАКСИМАЛНА СКОРОСТ 55 М/Ч.

Друг знак:

РАДАР

Профучаха край връзката с щатска магистрала 699.

В отсрещното платно се движеха няколко камиона.

Подскочиха от една изпъкналост. Всичките четири колела на кадилака се вдигнаха във въздуха!

Той се понесе надолу по хълма.

Полицейските коли не се виждаха, скрити от възвишението.

Хелър наблюдаваше ивицата по средата за място, където да направи обратен завой.

— ДРЪЖ СЕ! — извика той. Рязко натисна спирачката. Мери успя да се подпре отпред.

Хелър залепи за пода педала на газта. Рязко завъртя волана наляво.

Колата се завъртя през разделителната ивица със страхотно пищене на гуми.

Стрелна се напред в отсрещните платна. Сега се движеха в обратна посока.

Точно пред тях в платното за изпреварване се движеше голям камион.

Хелър натисна спирачките и изви колата в дясно от камиона!

Кадилакът се разтресе и намали на петдесет и пет.

В отсрещното платно двете полицейски коли подскочиха през издатината и се понесоха надолу по хълма, продължавайки към Линчбърг, сякаш светът бе пламнал.

Воят на сирените им се стопи някъде на север.

— А сега — каза Хелър и посочи напред, както си караха спокойно, — ще се качим на щатска магистрала 699.

Бяха стигнали тъкмо до отбивката. Бавно завиха.

— Ще се прехвърлим на магистрала 501 и от там, в Линчбърг.

— Боже господи — каза Мери. — Дано да успеем. Ужасно се нуждаем от инжекция.

ГЛАВА ПЕТА

Като се запътиха към магистрала 501, аз се засмях.

Какъв аматьор! Сигурно номерът му вече е даден за издирване из целия Линчбърг и всички северни щати. А той бавничко се бе запътил към първия град, където го очакват. Знаех си, че няма как да не го забележат там или някъде по пътя!

Флотски боен инженер! Никога не са го учили на неща, които наистина са важни. Всеки друг с малко ум в главата би се запътил в обратната посока. Даже към Калифорния! По възможно най-бързия начин. А той спокойно си кара към северната част на града.

На голям неонов знак пишеше:

МОТЕЛ „ДЪГА“ СВОБОДНИ МЕСТА

Хелър спря колата до офиса.

Мери си избърса носа с полата.

— Ще вляза — каза тя.

Хелър ѝ отключи вратата и ѝ помогна да излезе. Тръгна с нея. Точно каквото исках.

Стенният часовник в офиса показваше единайсет и четиридесет и пет минути.

Един служител с прошарена коса бе навел глава над някакви книжа. Заприлича ми на главния счетоводител на Ломбар, тъй че очаквах да бъде неприятен.

Мери отиде до бюрото. Наистина изглеждаше ужасно.

— Мистър — каза тя, — бихте ли ми казали откъде мога да си купя или намеря пакетче за един долар. Ужасно ми трябва!

Служителят вдигна поглед и я фиксира с пронизателното си око.

— Ужасно съжалявам, мем. Просто не мога. Обърна се към Хелър с извинителен вид.

— Заради местните агенти. Прибраха всичкия наркотик миналата седмица. Казват, че ще го задържат и ще го пуснат на пазара, след като се вдигнат цените. Знаете какви са проклетите „бибип“ наркоагенти.

Пак се обърна към Мери.

— Ужасно съжалявам, мем, наистина ужасно! Мери трепереше. Служителят пак се обърна към Хелър.

— Но ако искате, мога да ви дам стая. Можете да вземете единична.

— Добре, една стая — каза Хелър. Възрастният мъж все един ключ.

— Само за един час или за цялата нощ? Дамата не изглежда много добре, но ще ви излезе евтино.

— За цялата нощ — каза Хелър.

— Тогава четиридесет долара.

Хелър му даде парите и служителят подаде ключа.

— Трийсет и осма, в другия край на сградата. Приятно прекарване.

И пак се зарови в книгите си.

Да го „бибип“! Не ги регистрира! О, знам ги тия като него. Мошеник! Краде от собственика. Правилно съм забелязал, че прилича на счетоводителя на Ломбар. Той ме прецака! Не записа нито префърцуненото име на Хелър, нито регистрацията на колата! Направо му бях бесен и имаше защо. Беше нечестен!

Хелър докара колата по-близо и след като откри как да даде на заден, вкара я в открития гараж. Колата беше малко дълга и краят ѝ остана да стърчи отвън.

Състоянието на Мери се влошаваше. Конвулсивно се прозяваше. С мъка се дотътри до колата. Погледна и забеляза стърчащата задница. Това сякаш я посвести.

— Чакай — каза тя. — Задницата стърчи. Някой може да забележи номера.

Да я „бибип“! Огледа се наоколо и намери един мръсен вестник на пода. Накара Хелър да отвори багажника и така остави вестника, че половината стърчеше отвън и закриваше номера. Изглеждаше случайно притиснат. Но номерът не се виждаше!

— Курвите са добре запознати с мотелите — каза тя.

Хелър бе коленичил до задницата. Повдигна вестника.

— Я гледай ти! На табелата има дупка от куршум. — Огледа се наоколо. — Май нищо друго не е улучил.

Изправи се.

— Значи така изглежда дупка от куршум.

Щеше ми се да му покажа как би изглеждала дупка от куршум в главата на Мери! Или в неговата собствена!

Отвори вратата на стаята пред Мери и остави вътре багажа. В стаята имаше двойно легло. Мери си свали обувките. Направи няколко неуспешни опита да се съблече, но се отказа и уморено се свлече в леглото.

— Така ми се спи — каза тя. — Ако ти се иска, може да го направиш, момче. От година не съм почувствала нищо. Но не те съветвам. Виждаш ми се добро момче, а нищо чудно да имам някоя болест.

— Виж — каза Хелър. — Доста си зле. Няма ли на тази планета лекари, или болници, или нещо такова? Охо, зарадвах се аз и бързо отбелязах нарушение на Кодекса. Зле ще се изпусне рано или късно. Беше толкова необучен!

— Слушай — упорстваше той и леко я разтърси за рамото. — Мисля, че трябва да ти се обърне внимание. Да те заведе ли в болницата? Сигурно имат от твоето нещо. Хората изглеждат толкова зле!

Тя се изправи с внезапна ярост.

— Не ми говори за доктори! Не ми говори за болници! Ще ме убият!

При тези думи той отстъпи.

Внезапният изблик на енергия продължи. Грабна си куфара и го отвори. Извади несесер с игли и потъна на ръба на леглото. С треперещи ръце го отвори. Извади дръжката на спринцовката. Пъхна в спринцовката кутрето си. Опита се да изстърже нещо, но нямаше нищо. Опита се да изсмуче нещо от една игла и я заби.

— Ох — потръпна тя. — Вчера вече го правих това. Няма ни едно грамче!

Захвърли иглите на пода.

— Какво е това нещо, дето му викаш боцкане? — каза Хелър.

— О, бедното тъпо дете! Това е наркотик, момче, праха на удоволствието, ка-ка, китайско червено, индианска кал, бял прах, твърдо вещество, хероин! И ако не намеря поне малко, ще умра!

Тя пристисна ръка до гърдите си.

— О, горкото ми сърце!

Усилието и дойде много. Стовари се долу. Хелър я хвана за краката и я върна на леглото. След това събра иглите, любопитно подуши и ги върна в куфара.

Тя беше заспала. Абстинентният цикъл ми беше познат. Сега навлизаше във втората фаза. Щеше да изкара неспокоен сън и често щеше да се буди.

Хелър я погледа малко. След това провери стаята. Климатичната инсталация работеше и той не я пипна. На телевизора имаше табелка:

Само преди полунощ, ако обичате.

Остави го.

Съблече се и огледа стъпалата си. Обувките му правеха мазоли. Отвори една чанта и извади малка кутия за първа медицинска помощ. Аха! Волтарианска! Нарушение на Кодекса! Но забелязах, че е просто малка бяла кутийка без никакви надписи. И все пак отбелязах нарушението.

Намаза с нещо мазолите и прибра кутийката в куфара. Този път го отвори по-широко! А, не беше пълно с камъни, както се предполагаше! Дали беше пълно с техника? Не можех да видя точно защото куфарът бе срещу светлината, пък и той не гледаше в него. Отбелязах си, че това най-вероятно е нарушение на Кодекса! Двата куфара сигурно бяха пълни с волтариански съоръжения! Нищо чудно, че бяха толкова тежки!

Хелър отметна завивката на леглото и се приготви да ляга. След това си промени решението, стана и извади химикала и бележника си.

Написа: За да те изслушат, трябва да имаш диплома. И още: Психологията е фалшива. Не може да направи нищо и да промени никого. Тя е средство на правителството за контрол над населението.

Бях възмутен. Сега пък той стана еретик! О, ще падне в ръцете на Международната асоциация по психология! Ще му опържат мозъка на всички възможни машини за електрошок! Те яростно защитават своя монопол.

След това написа: Някой на тази планета продава някакъв наркотик, който убива хората.

Ха, че всички знаят това! Изхилих се. Той всъщност си мисли, че е открил нещо умно! Докторите го пробутват. Психолозите го пробутват. Правителството държи цените високи. И така мафията, и

Роксентър, и много други хора забогатяват. И защо не? Тъй или иначе населението е побъркано.

Но след това направи нещо, което наистина си отбелязах. Отметна със знака „v“ всеки ред, който бе изписал досега. Може и да ме скъсаха по математика в Академията, но поне разбирам от символи. Този знак се използва в логическите уравнения! Означава: „Постоянен фактор, който трябва да се използва в теорема за рационална дедукция“. Хванах го! Използваше волтариански математически символ пред очите на чуждопланетец! Пълно нарушение на Кодекса. Записах си го и го подчертах!

Ако те не го хванат, аз ще го хвана!

Позанима се с лампата и откри как да я изключва.

Екранът ми стана тъмен и след малко по равномерното му дишане разбрах, че спи.

ГЛАВА ШЕСТА

Изкарах дълъг ден. Станах и тъкмо се готвех да си наляя хубава студена чаша шира, когато внезапно ми хрумна една мисъл, вероятно родена от това, че го видях да пише.

Беше ми дал да пусна писмо! Не го бях прегледал!

Винаги е удоволствие тайничко да четеш кореспонденцията на други хора. Заслужавах малко обезщетение за това, че не можах да наблюдавам арестуването му — въпреки че знаех, че и това ще стане съвсем скоро.

Извадих писмото от туниката си. Мислех, че е някакво блудкаво писмо до графиня Крек, а какво щеше да си помисли тя, ако разбере, че Хелър тайно спи в една стая със заразена курва!

Вдигнах плика срещу светлината. Беше официален зелен лист!

Косата ми се изправи!

Беше адресирано до:

КАПИТАН ТАРС РОУК
ЛИЧЕН АСТРОГРАФ НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО
ДВОРЦОВ ГРАД ВОЛТАР
СПЕШНО, ОФИЦИАЛНО
ДА ЖИВЕЯТ ТЕХНИТЕ КРАЛСКИ ВЕЛИЧЕСТВА

Има връзка с Роук!

Опитах се да се съсредоточа въпреки шока. Кога е успял да се свърже с него? След това си спомних, че капитан Тарс Роук беше на прощалното парти! И Хелър разговаряше с него. Не бях нащрек, защото бях упоен от онази тъпа „шпора“, онзи амфетамин Метедрин! Това е било заговор!

Опитах да се успокоя. Така, я да видим: Ломбар ми беше казал, че Хелър ще изпраща доклади до Великия съвет. Аз трябваше да ги спирам, да ги подправлям и да ги изпращам. Само така бих могъл безопасно да се отърва от Хелър.

Ами добре. Тогава всичко беше наред. Вършех си задълженията. Това просто беше първият доклад на Хелър. Той имаше глупостта да ме използва, за да се свърже с Роук и всъщност, нямаше и как иначе да се свърже. Тъй че, всичко беше наред!

Имаше двоен печат. Но това бе нищо работа. Като използвах методи, известни само на Апарата и инструменти, направени специално за тази цел, отворих плика без нищо да личи.

Листа вътре бе голям, но такива са всички официални сводки.

След обичайния поздрав се казваше: „Както се договорихме, само в случай на неполучаване на автентични лични писма от мен всеки месец, ще съветвате негово Величество да прибегне до втория вариант.“ След това продължаваше, че мисията можело да се проточи, че влекачът работел добре, че бил благодарен за някои от съветите, които капитан Тарс му дал относно полюсните смени. Спомнял си някаква лекция, която капитан Тарс изнесъл, за стопените планетни ядра като генератори. И дали капитанът си спомня стария Бофи Джоуп, студентът, който бил убеден, че планетите трябва да се въртят по-бавно, за да могат хората да се наспиват? Мислел, че ще се справи със задачата, но го моли да държи нещата под око.

Първо, изведнъж осъзнах, че Хелър е бил студент на капитан Тарс Роук в Астрографския колеж, където капитанът често изнасяше лекции. От тона на писмото ясно личеше, че Хелър е бил един от онези отвратителни студенти, които се харесват на преподавателите!

После, осъзнах, че това чисто и просто означава, че Хелър има пряк достъп до Негово Величество, Клинг Надменни!

Чакай! Имаше нещо смешно в това писмо. Седнах. Разтворих го на бюрото. Насочих към него лампата.

Не бе написано така, както се пише писмо! Между думите имаше празни пространства. Редовете бяха неравномерно раздалечени.

Думите можеха да се поберат на половината от мястото, което сега заемаха.

Обля ме студена пот. Фалшификация? За малко да си сложа крака право в капана!

Това писмо е написано на кодова хартия!

Това се прави по следния начин: взема се лист непрозрачен материал с точните размери на хартията за писане и се слага отгоре. От непрозрачния лист се режат дълги ивици.

Така всичко се покрива, с изключение на няколко думи.

Тези думи върху кодовата хартия са ИСТИНСКОТО съобщение!
Останалото са глупости.

Трябва кодовата хартия да се наложи върху листа, за да се прочете съобщението.

Нямах кодовата хартия на Хелър!

Без нея не можех да подправа нищо. Скритото съобщение няма да съвпадне с кодовата хартия на Тарс Роук.

Тези кодове се познават, защото, за да могат думите да се появят в дупките на кодовата хартия, трябва да се напишат на точно определени места на листа и заради това разстоянията между думите и редовете стават неравни.

Понякога не е трудно да се опиташ да налучкаш местата на ключовите думи. Но Хелър е умен. Измислил е цяла история за някой си Бофи Джоуп, за да има повече думи.

В Турция, естествено, отдавна бе ден. Не бях спал през нощта. За разлика от онзи „бибип“ в Америка, който си лежеше в леглото и спокойно спеше без ни една грижа, аз бях истински роб на дълга.

Освен това, бях страшно притеснен.

Спал или не спал, веднага се захванах за работа.

Опитах се да се добера до скритото съобщение по всички възможни начини, за да разбере каква е кодовата хартия.

Опитах се да декодирам „Грис ме прецаква“. Не става. Опитах „Базата на Земя е пълна с опиум“. И това не става. Всъщност, нямаше как да се получи това, защото тези думи ги нямаше в писмото.

Опитах „Ломбар смята да използва наркотици, за да пороби Волтар“, но името Волтар и думата наркотици... Чакай! А може би кодовата хартия обхваща само букви! Може да не са цели думи!

Цели два часа си блъсках главата и се чувствах все по-зле.

Реших, че ми трябва въздух. Излязох навън и се разходих в градината. Няколко души от персонала се разбягаха, като ме видяха, но от това не ми стана по-добре.

Върнах се. Смело започнах отначало.

Най-накрая успях. Кодовата хартия обхващаше цяло изречение!

Ключовата дума беше „автентични“. Хелър бе написал: „... в случай на получаване на автентични писма от мен...“

Той и Роук сигурно са влезли във влекача за малко — да, за известно време бяха изчезнали — и са се уговорили да използват ключово изречение като например „Ядрата са стопени“ и са си разменили кодова хартия. Ако кодовата хартия, поставена върху писмото, не покаже уговореното изречение („Ядрата са стопени“), или каквото и да беше, съобщението не е истинско, а подправено.

Ако през определен период от време редовно не пристига автентично съобщение, в самото писмо пишеше, че Роук ще посъветва Негово Величество да преминат към втория вариант! ПЪЛНО, НЕЗАБАВНО, С ОГЪН И КРЪВ НАШЕСТВИЕ НА ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ!

Ако не получават редовно докладите на Хелър, това значи, че на него му пречат и се е провалил. Липса на доклади означаваше, че Земя ще се превърне в кланица!

Но по дяволите Земя. Ако има нашествие, всички планове на Ломбар отиват на кино! И понеже Великия Съвет не знае нищо за базата на Земя, тя също отива на кино!

Но къде по-важно от това — аз ще бъда убит! Тайният агент на Ломбар ще се погрижи за това дори ако се отърва от всичко останало.

Докладите на Хелър ТРЯБВА ДА СТИГАТ НА МЕСТОНАЗНАЧЕНИЕТО!

Ей, чакай!

Ако Хелър успее, всички планове на Ломбар за Земята пропадат. Защото най-близките му съдружници ще банкрутират.

И ако дори само изглежда, че Хелър има изгледи да подобри живота на планетата, тайният агент на Ломбар ще ме убие!

Започна да ме боли глава.

Хелър губи, Хелър печели, едно нещо е сигурно — Грис е мъртъв.

Накарах се да седна.

Наложих си да седна. Наложих си да престана да си скубя косите.

Трябва спокойно да измисля нещо.

И така, непрестанно стискайки със зъби чашата за шира, докато накрая не я запратих в стената, измислих го.

Трябва да се добера до кодовата хартия на Хелър! След това можех да фалшифицирам докладите така, че Великият съвет,

посредством Роук, ще мисли, че Хелър се справя със задачата. В същото време Ломбар няма да е заплашен от нищо, понеже Хелър няма да върши никаква работа. Той ще е мъртъв.

Но момент. Не разполагах с кодовата му хартия. Докато не я получа, НИЩО НЕ ТРЯБВА ДА СЕ СЛУЧИ НА ХЕЛЪР!

А онзи идиот беше с кола, на която знаеха номера, полицията в няколко щата го дебнеше, с неговото име веднага щяха да го пратят в затвора, понеже такъв човек не съществува, изобщо, един агент без никаква подготовка, попаднал под смъртна опасност.

Започнах да се моля.

О, богове, нека нищо да не се случи на Хелър, докато се добера до онази кодова хартия! Моля ви, богове, ако нещо му се случи, със Солтан Грис е свършено. По дяволите унищожението на Земята! Да забравим това за момента. Мислете за Солтан Грис! Смилете се. Моля ви.

ГЛАВА СЕДМА

Между Истанбул и там, където се намираше Хелър, имаше седемчасова времева разлика. Тъй че можете да си представите какво напрежение се изискваше да наблюдавам Хелър. Когато той ставаше от сън, в седем сутринта, бодър и отпочинал, аз седях пред екрана в два след обяд, смазан и изтощен.

Хелър тихо се измъкна от леглото и взе душ. Рат, за да си помогне с джобните пари, не му беше купил други дрехи, затова навлече старите, като изпсува тихо, докато си връзваше обувките. Погледна се в огледалото и поклати глава. Наистина изглеждаше смешен с малката зелена панамена шапка, с пурпурночервената риза, със самото на бели и червени карета, чиито ръкави бяха с около три инча по-къси, с панталона на бяло-сини райета, който не му стигаше и до кокалчетатата и с оранжевите тесни обувки.

Простенах. Открояваше се като фар. И най-късогледото ченге нямаше как да не го забележи. А той даже не го осъзнаваше! За естетическия си вид би се загрижил, но не и за това да изглежда незабележим.

Мери неспокойно се мятеше в леглото, но все още спеше. Хелър леко затвори вратата и като хвърли поглед на колата, излезе от района на мотела.

Наблизо имаше закусвалня. Той влезе, почуди се малко над менюто, понеже естествено не знаеше какво представляват всички неща. Но можеше да се поръча закуска по номер и той поръча „Номер 1“. Включваше портокалов сок, овесена каша и бекон с яйца. Но позастаряващата келнерка не му донесе кафе. Сервира му мляко и той подозрително го опита. Тя му каза да го изпие, много малък бил за кафе. След това отказа да му продаде от пая, който той гледаше с копнеж, като накрая се смили да му обясни, че той трябва да се научи да контролира апетита си и тя щяла да седи до него, докато не си изяде овесената каша. Беше към петдесетгодишна, изглеждаше със силно развито майчинско чувство и самата тя имала синове. Момчетата, каза му тя, били своенравни и ако не внимавали какво ядат, нямало да

пораснат. Дори сама отдели парите за закуската и му каза да не си вади всички пари, защото ще му ги откраднат. Каза му да си сложи повечето в обувките и си взе бакшиш един долар.

След това авторитарно хранене Хелър избяга на улицата. Това беше главната улица на града, от двете страни имаше магазини и тръгна със забързана стъпка, хвърляйки по едно око към витрините.

Недей да ходиш така! Молах му се на ум. Върви спокойно, шляй се, не привличай внимание! Тебе те издирват. Но Хелър крачеше в равномерен тръс. Повярвайте ми, на юг никой не тича. Никой!

Отби се в един магазин за конфекция, само за няколко секунди установи, че няма нищо с неговите размери, изхвърча на улицата и пак тръгна в тръс.

Отсреща имаше заложен магазин, където вирджинците продаваха неща, откраднати от туристи. Хелър обхвана с поглед витрината, рязко сви и влезе. Имаше варели с изхвърлени неща и лавици, претрупани със стари боклуци.

Сънливият продавач, който тъкмо бе отворил магазина и е очаквал да си доспи в задната стаичка, не беше много отзивчив. Хелър посочи.

Продавачът свали 8-милиметрова камера „Никон“. Каза му:

— За какво ти е, момче. Вече не продават такива касети.

Хелър разглеждаше големия фирмен етикет в черно и златно. Накара продавача да му свали друга камера. Остави ги на тезгяха. Хелър забеляза един варел. Беше пълен със счупени рибарски макари и заплетена корда. Извади си известно количество.

— Това са макари за дълбок морски риболов — каза продавачът. — Рибарското дружество в Смит Маунтин Лейк се разори. Тези не стават за нищо.

— Рибарска? — попита Хелър.

— Ловят риба. Спорт. Хайде, момче, не може да си толкова тъп. Днес не съм настроен за шегички. Ако наистина искаш нещо, вземай го и изчезвай. Нямам време за мотане.

Хелър избра няколко масивни макари, няколко счупени въдици и едно безнадеждно заплетено кълбо корда. Добави няколко кукички и цял куп тежести, които на края имаха стоманени куки. Сложи ги на тезгяха.

Заплесна се по някакви очукани малки радиокасетофони.

— Дай ми едно от тези.

— Искаш да кажеш, че наистина ще купиш нещо?

— Да — каза Хелър и извади малко пари.

— Ха, пък аз мислех, че си като местните хлапета — само им дай да зяпат, ама нямат мангизи. Значи не си тукашен?

Свали прашния касетофон, даже му сложи батерии и извади няколко касетки. Погледна колко пари държи Хелър в ръце и се престори, че е пропуснал нещо в сметката.

— Ще струва сто седемдесет и пет долара. Хелър му плати. Напълниха в торби странните вещи и Хелър тръгна. Аз лично го смятах не по-малко луд, отколкото си помисли продавачът. Неизползваеми камери, счупени рибарски макари, заплетена корда. Идиотщина.

Както си подскачаше, Хелър мярна магазин за спортни стоки. Рязко сви вътре. Посочи витрината. Млад продавач с рошава коса влезе във витрината и извади чифт бейзболни обувки.

Хелър ги огледа. Бяха черни, връзваха се до глезена. Езикът им беше дълъг и падаше над връзките. Обърна ги обратно. Нямаха пета, но имаха два кръга зъби, единия под възглавницата на стъпалото и другият — под петата. Стоманените зъби бяха дълги около половин инч и бяха здраво закрепени към кожената подметка.

— Ще ги вземеш евтино. Такива имаме с тонове. Треньорът на „Джаксън Хай“ поръча пълни екипи за бейзболния отбор. Отначало каза, че били много големи и няма да ги вземе. Сетне избяга с учителката по английски и с касата на спортния клуб.

— Бейзбол? — каза Хелър.

Продавачът посочи към куп бейзболни топки, но веднага се усети.

— Не се будалкай, момче. Хелър явно бе поумнял. Каза:

— Продават ли се?

Продавачът само го погледна. Хелър отиде до изложените бейзболни топки. Бяха малко по-големи и малко по-твърди от курсумените топки.

В дъното на магазина имаше една еластична мишена. Хелър попита:

— Може ли?

Вдигна топката. Сви длан и запрати бейзболната топка по мишената. Чух изсвистяването. Уцели точно в средата! Мина през мишената, счупи задния щанд и се сплеска в стената.

— Божичко! — каза продавачът. — Страхотен си. Направо си страхотен!

Хелър отиде и взе топката. Кожата се бе спукала. С любопитство бръкна вътре.

— Е — каза си под носа. — Не е много добра, но ще трябва да свърши работа.

— Божичко — каза продавачът. — Ти си роден талант! Виж, имаш ли нещо против да прибера мишената и после, като те вземат в „Ню Йорк Янкиз“, мога да я изложа на витрината?

Хелър се оглеждаше за чанта. Намери една, която се носеше на рамо. Започна да я пълни с бейзболни топки. Продавачът се опитваше да го ласкае, като го попита в отбора на кой колеж играе и дали смята да играе в Бейзболната лига и няколко пъти се извини, че Хелър изглеждал толкова млад, че никой не би си помислил, че е ветеран. Хелър не го окуражаваше особено. Обиколи щандовете. Намери някаква книга: „Изкуството на бейзбола. За начинаещи.“ Продавачът се шашна, като го видя да я прибавя към покупките. След това взе и още една: „Изкуството на ъгловото хвърляне. За начинаещи.“ Какво, май смяташе да ходи на риболов?

Продавачът се бе ентусиазирал.

— Виж какво, имаме пълни екипи. Я да видим кой номер обувки носиш? Виж, защо не вземеш да си купиш екипа от нас?

Помислих си, че само това ни трябва. Известност и реклама тъкмо тази сутрин.

Наложи се Хелър да откаже много повече неща от тези, които в крайна сметка купи — три чифта обувки, шест бели тениски с дълги ръкави, дванайсет чифта бейзболни чорапи с червени ивици отгоре, два бели анцуга, десетина бандажа, два екипа на бели и червени райета без надписи, червен анорак с капитански райета, черен пояс и червена каска.

Тогава Хелър забеляза шапките. Червени бейзболни шапки, по-малко елегантни от обичайните състезателни шапки, но подобни. Козирката бе по-дълга и нямаше да пасне под състезателната каска, за да изиграе ролята на подпълнка/омекотител. Но Хелър направо бе

пощурял. Обърна целия куп, за да намери неговия размер и я сложи на главата. Отиде до огледалото.

Аз изтръпнах. От врата нагоре пред огледалото седеше пилотът състезател Джетеро Хелър, шампион на Академията! Лесно бях забравил дяволитите му сини очи, буйната руса коса и усмивката, която казваше: върви по дяволите, кой го е грижа. Сякаш внезапно ме изстреляха обратно на Волтар! Но сега го почувствах с още по-голяма сила.

— Какво каза, че означавали инициалите? — попита Хелър.

— „Джаксън Хай“ — каза продавачът.

Не загрях веднага, вероятно, защото буквите върху шапката бяха сложно преплетени. Д.Х.! Значи за това се е хилил!

— Ще взема шест — каза Хелър. Сега вече се смееше.

Хелър великодушно подари на продавача пурпурната риза, оранжевите обувки и панамената шапка.

Напълниха купените неща в голям спортен сак. Хелър плати триста долара и взе картичката.

Тъкмо излизаше от вратата, когато продавачът извика:

— Ей, не ми каза как се казваш!

— Ще чуеш — каза Хелър и изчезна.

А, добре, има надежда. Ако си беше казал името, този „бибип“ продавач щеше да го разгласи из града с мегафон. Добре че Хелър беше скромен. Но определено не беше умен. Препускаше по улицата с огнено червена бейзболна шапка с неговите собствени инициали и носеше бейзболна фланела с дълги ръкави. Беше запазил панталона на сини райета и кариралото сако. Изпъкваше като светофар! И още по-зле, шпайковете му отекваха по тротоара по-високо, отколкото предишните му подковани обувки.

Всичко в крайна сметка бе по вина на Ломбар — той нареди Хелър да не бъде обучаван като шпионин. Всеки уважаващ себе си шпионин знае, че не трябва да се забелязва. Един трениран шпионин щеше да наблюдава хората около себе си и да се облече досущ като тях. А той не приличаше на никого в този тих южняшки град. Като го гледах сега, ако мога да цитирам продавача: божичко!

Хелър си погледна часовника. Отиваше към девет. Но спря на още едно място — сладкарски магазин.

Изхлипах. Имах си работа с идиот, не със специален агент. Специалните агенти не ядат сладкиши! Те пушат цигари!

Няколко дванайсетгодишни момченца седяха пред щанда и се караха за цените на дъвките с продавача. Явно ги бяха увеличили. Две от тях носеха бейзболни шапки — нещо съвсем нормално за момчетата в Америка. Осъзнах, че сега, с тази бейзболна шапка, Хелър ще минава за още по-малък.

Хелър мина по щанда, явно търсеше определен вид сладкиш. Видя го — всяко парче беше опаковано поотделно в прозрачна хартия. Сладкишът беше в бяло и червено, извити в спирала, точно като в рекламите от списанията.

Децата си купиха дъвки за по десет цента и Хелър направо шашна възрастната дама на щанда, като поиска десет фунта сладкиш! Купи не само от онзи в бяло и червено, но ѝ от други видове, и ги искаше заедно, така че трябваше да му ги опаковат в малки торбички с по един сладкиш от всеки вид, а после трябваше да намерят достатъчно голяма торба, за да влязат вътре всички малки торбички. Това със сигурност развали деня на възрастната продавачка.

Натоварен, Хелър пак излезе на улицата. На ъгъла имаше паркирана полицейска кола. Така, всеки обучен агент щеше да мине по другия тротоар. Но не и Хелър. Той бодро мина точно покрай ченгетата!

С периферното му зрение видях как го изгледаха.

Време беше да се върна и да се укрепя със студена шира. И да кажа една малка молитва за него. Ако за служителите на Апарата имаше специални адове, мен щяха да ме изпратят в онзи, който се е специализирал в прикрепяне на нетренирани агенти към мен. Не помогна нито ширата, нито молитвата!

Ако нещо се случи на Хелър преди да се добера до кодовата му хартия, с мен е свършено!

ЧАСТ ПЕТНАДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Мери Шмек продължаваше да спи неспокойно в стаята. Хелър хвърли багажа на леглото. Качи двата куфара на едно дълго бюро, един до друг и разкопча каишките.

Сега ще мога да огледам какво има вътре. Може пък кодовата хартия да е най-отгоре!

Напразни надежди. Наистина нямаше камъни, но беше пълно с невъобразимо много тубички, кутийки и намотани жички. Какъв куп боклуци!

Хелър извади малък комплект инструменти и две малки шишенца. Взе двете остарели камери „Никон“ и ги остави на масата. Огледа ъгъла на етикета, след това капна отгоре няколко капки от шишенцето и златно-черните букви НИКОН се изпариха! Направи същото и с другата камера.

След това взе две малки кутийки от куфара и ги отвори. Времевите мерници! И двата! Значи влекачът наистина не може да излети от планетата! Едно беше ясно — Апаратът никога не може да измъкне друг влекач от Флота.

От второто шишенце Хелър изсипа малко лепило, поне така изглеждаше, намаза гърба на етикетите и само след секунда отстрани на двата времеви мерника се появиха ярките букви НИКОН.

Сега мерниците приличаха на две супер 8-милиметрови камери!

Хелър ги върна в малките им кутийки и ги остави в куфара. Прибра и двете остарели камери.

След това извади сладкишите, които бе направил на кораба. Опаковките им бяха малко различни, но не чак толкова. Имаше сигурно около три фунта сладкиши. Обърка ги с купените и започна да ги прибира обратно в чантите. Изобщо не си даваше труд да ги подреди.

След това прибра счупените въдици и макари. Просто ги напъха отгоре. Добави заплетените намотки корда, като ги пръсна отгоре. После напъха където му падне оловните тежести.

Каква БЪРКОТИЯ!

А пък аз си мислех, че момчетата от Флота са много прибрани.

Трябваше да отпусне каишките, за да побере всичко останало. Набута спортните принадлежности и беше готов.

Докато бях в другата стая и се молах, беше донесъл кана с мляко, кана с кафе и една кифла. Опита се нежно да събуди Мери Шмек. Тя го бутна, искаше да спи. Забелязах, че зениците ѝ са свити. Не искаше и да погледне млякото, кафето и кифлата.

— Трябва да тръгваме — каза Хелър. Това успя да стигне до съзнанието ѝ.

— Вашингтон — промърмори тя.

— Да, ще минем през Вашингтон — отвърна Хелър.

— Все ще намеря нещо във Вашингтон — измърмори тя. — Там винаги има. Пълно е. Заведи ме там, моля те.

Опита се да стане. След това извика.

— О, божичко! Краката ми.

Бяха абсолютно схванати. Тя изхлипа и се стовари на леглото.

Хелър взе целия багаж, излезе и го натовари в колата. Върна се, взе на ръце Мери Шмек и я сложи на предната седалка. Остави обувките ѝ на пода пред седалката. Остави млякото, кафето и кифлата на подноса за напитки.

Държеше ключа в ръка и не знаеше какво да прави с него. Не му беше ясно, че трябва просто да го остави на вратата и да излезе. От съседната врата се показва камериерка — негърка на възраст.

О, боже! Той отиде до нея и ѝ подаде ключа. Пак привлича внимание. Така не се прави НИКОГА! След това довърши глупостта. Попита я:

— Знаете ли пътя за Вашингтон?

Сега тя не само го видя, но и знаеше къде отива. А когато полицията издирва престъпник, най-напред проверяват в мотелите. Жената му отвърна:

— Тръгваш по магистрала 29. Шарлотвил, Калпепър, Арлингтън, пресичаш Потомак и си там. Сестра ми живее във Вашингтон и да ти кажа, не знам какво още правя тук във Вирджиния. Продължават да ни смятат за роби!

Това едва ли би посмяла да го каже пред възрастен човек от Вирджиния. Робството си има своите преимущества. Мислите ми се

отнесоха към Утанч, но се случи нещо, което ме стресна и ме върна към задълженията ми.

Хелър даде на заден, наведе се през прозореца и каза:

— Благодаря ви мис, прекарахме чудесно.

Жената се усмихна, опряна на метлата и за момент мярнах в предното огледало, че зяпа след колата. Нещо повече. Видях как вестникът, който закриваше номера, се откъсна и хвъркна. Няма как да не запомни колата. „Бибип“ Хелър!

Не, не, не трябва да го „бибип“. Трябва да се моля да не го хванат!

Веднага намери магистрала 29 към Шарлотвил. Понесе се по широкия път в чудната вирджинска утрин, наслаждавайки се на гледката. Моторът на кадилака тихичко ръмжеше и колата вървеше изненадващо меко и плавно, особено на този хубав път.

Августовският ден обещавахе да бъде много горещ и Хелър се зае да проучи как работи климатикът. Нагласи го на седемдесет и три градуса по Фаренхайт, включи го на автоматичен режим и след малко, когато топлият въздух бе издухан от колата, затвори прозорците. Стана удивително тихо!

Профучаха край една бяла ограда. Имаше голям знак:

КОНЕВЪДНО РАНЧО, ДЖАКСЪН

Зад оградата на поляната имаше някакви животни, които тичаха и подскачаха наоколо. Очевидно Хелър се сети за нещо. Засмя се.

— Значи такива били конете!

След това, по някаква идиотска причина, той потупа таблото на кадилака. Каза:

— Няма значение, Кадилак Брогъм Купе д'Елеганс с химически двигател. Даже да нямаш от онези животни под капака, пак ми харесваш.

Никога няма да ги разбере тези от Флота. В сравнение с волтарианските аеробуси земните превозни средства са направо фарс. И той отлично го знаеше! Изведнъж разбрах за какво става дума. Играчки. За флотските офицери всичко беше играчка, като се почне от приземяването на обикновени самолети, до междупланетни пътувания с бойни кораби. Те просто нямат никакво уважение към силата! Не. А сега вече ми стана съвсем ясно — това по-скоро беше боготворене на фетиши.

Хелър установи, че може да кара с коляно и се облегна назад. Опъна ръце горе над седалката. Станах нервен, но се усетих, че съм на 105 градуса географска дължина далеч от него.

Все пак, чакаше ме друг шок. Той хвърли поглед към скоростомера. — ШЕЙСЕТ И ПЕТ! Ограничението на скоростта е петдесет и пет и навсякъде по тези магистрали има знаци, на които се предупреждава, че засичат с радари!

Малко се успокоих, като видях, че той се ориентираше не по скоростомера, а по движението. Големите камиони и повечето коли се движеха с такава скорост. Но ченгетата обичат да си нарочват една кола от много и да спират само нея. Излязох и се върнах с малко шира.

Без проблеми мина през Шарлотвил. След това Мери Шмек, която беше в състояние на нервен унес, се събуди.

— О, чувствам се ужасно! — простена тя. — Страшно ме болят краката. Всяка става ме боли.

Тя неспокойно се размърда, очевидно беше много зле.

— Колко остава до Вашингтон?

— Още малко и сме в Калпепър — каза Хелър.

— О — простена тя. — Има още много!

— Най-много час — каза Хелър.

— Божичко, боли ме! Пусни музика. Може би това ще пренасочи сетивния ми интензитет.

Хелър пушна радиото и намери някаква станция с джаз. Вървеше песен:

*Като минавах край болницата Сейнт Джеймс
видях моята любима.*

*Просната на дълга бяла маса,
толкова бледа, студена, гола.*

Мери изстена:

— О, краката ми!

*Отидох при доктора.
„Тя е много зле“, той каза.*

*Отидох пак при моята любима.
Боже мили, тя лежеше мъртва!
ТЯ Е МЪРТВА!*

— О, боже! — каза Мери.

*Шестнайсет черни като въглен коня,
всички впрегнати в износен впряг,
караха седем девойки на гробищата.
Само шест от тях се завърнаха!*

— Изключи го! — кресна Мери.

Хелър го изключи. Много жалко. От дни насам това бе първото приятно нещо, което чувах. Мери цялата бе настръхнала.

— Замръзвам — извика тя и потрепери. Хелър бързо завъртя термостата на осемдесет. Преди да се е почувствало някакво затопляне, Мери пак извика:

— Много е горещо, ще се изпека! Хелър пак намали термостата.

Тя продължи да се мята. За мен бе пределно ясно какво ѝ е. Беше в третата фаза на наркотичен глад. В такова състояние хората има за какво да се оплакват.

— Не мога да дишам! — сега пък се задъхваше.

Е, това също е нормално за човек с болно сърце. И все пак, една от обичайните причини за смърт при пристрастените към морфин е блокиране на дихателната система. А хероинът е производно на морфина. Мускулите на дробовете престават да функционират. И понеже се оплакваше и от болно сърце, чудех се дали ще умре още в колата или в следващия мотел.

След това не друг, а аз едва не умрях от спиране на дишането. Ами какво ще стане, ако Хелър се окаже с мъртва проститутка и наркоманка? С неговото име!

О, боже! Ще публикуват снимката му на първа страница на всяко мръсно вестниче в Щатите! А това, което щеше да направи Роксентър, бе направо ужасно!

Не можех да разчитам на Хелър да действа правилно. Ако беше трениран шпионин, щеше да знае, че е най-добре да спре на някое закътано място, да я изхвърли в канавката и бързо да изчезва. Но той не беше и както винаги, правеше точно каквото не трябва. Опитваше се да ѝ помогне.

В момента минаваха през Калпепър. Изведнъж момичето каза:

— Трябва да намериш тоалетна! Онази бензиностанция отсреща! Спри там! Бързо!

Четвърта фаза. Беше я хванала диария.

Хелър паркира на рядко посещаваната бензиностанция и Мери се изстреля от колата към дамската тоалетна. Молех се да не останат там дълго, понеже бяха спрели край самия път.

Хелър каза на момчето да „напълни химическото хранилище“ и момчето, което беше само на бензиностанцията, схвана, че става въпрос за резервоара. Явно не си правеше често труда да мисли, но отбеляза, че на Хелър му липсва началното образование.

Момчето най-внимателно и подробно му обясни как трябва да се поддържа колата — масло за кормилната уредба, спирачна течност, масло за скоростната кутия, подходящ антифриз, миеща течност за чистачките, какво масло е подходящо за тази кола, с какъв бензин е хубаво да кара. Очевидно досега момчето никога не бе имало такъв слушател и буквално надмина себе си, за да образува „младежа от Вирджиния“. Все пак изглеждаше разочарован, че Хелър не е откраднал колата.

Момчето изчерпа темата за гумите и реши да се прави на умен. Каза, че колата имала нужда от смазване и проверка на диференциала. Каза, че щяло да стане бързо. Качи я на канала и я повдигна с крик. Естествено, диференциалът беше полупразен. И естествено, трябваше да се долее масло и да се продухат въздушния и масления филтър. Хелър запомни всичко. Но изведнъж се сети за момичето, притесни се и отиде да я търси.

Мери бе присвита на една тоалетна чиния. Беше припаднала. Хелър я изправи на крака и някак си успя да я накара да се свести.

Отвън се чуха гласове. Хелър надникна през прозореца.

Полицейска кола! Щатска полиция на Вирджиния!

Увеличих звука. Ченгето каза „... мъж и жена. Минали са по този път снощи.“

— С каква кола? — попита момчето. Офицерът погледна сводката.

— Кадилак. Същият цвят като онзи, който е на канала.

Пребледнях. Сега ще хванат Хелър и ще се простя с кодовата хартия!

— Може да са минали, когато не съм бил на смяна — каза местното момче.

— Ами ако ги видиш, непременно ни се обади, Бедфорд — каза щатския полицаи. — Издирват ги навсякъде.

— Винаги съм готов да помогна, Нейтън — каза момчето.

А когато ченгето замина надолу по пътя за Калпепър, той добави:

— Гаден кучи син, да те „бибип“.

Свали кадилака от канала и Хелър излезе, носейки Мери. Сложи я на предната седалка. Момчето грееше в усмивка.

— Знаех си, че си я откраднал!

Изгледа Хелър от глава до пети с възхищение, след това каза:

— Щях да сваля колелата и да смажа лагерите, но това може да почака. Май е най-добре да изчезват.

Кадилакът бе поел само десет галона бензин. Бях удивен. След това осъзнах, че момичето просто е приложило хитър психологически трик, като нарече кадилака „гълтач на бензин“.

Сметката се оказа съвсем не голяма. Хелър даде на момчето двайсет долара бакшиш. Разчитайте на Хелър! Скоро ще се разори и ще трябва да решавам още един ребус. Нямах как да кажа на Рат и Търб просто да го пресрещнат някъде и да му дадат пари. Вероятно бяха някъде по този път, но не можех да вляза във връзка с тях, докато са в движение.

Мери пак хукна към тоалетната и момчето обясни на Хелър как да мие прозорците — никога не се използва омаслен парцал, само хартия; никога не се използва восъчен препарат за почистване. Удивително, нали вече му дадоха бакшиша!

Хелър се погрижи за момичето и влязоха в колата.

— Като минаваш от тук следващия път — каза момчето, — отбий се да ти покажа как се прави настройка на двигателя.

Хелър искрено му благодари и като тръгнаха, момчето му помаха за довиждане. Хелър натисна два пъти клаксона и потеглиха към Вашингтон.

А Вашингтон, си помислих аз, е най-фрашканийт с ченгета град в света!

Чудех се дали да не започна да си пиша завещанието. Притежавах няколко неща — златото, което очаквах да пристигне, бъдещата болница и Утанч. Бедата беше, че нямаше на кого да ги оставя.

Никога не съм се чувствал по-самотен и никога не съм се молил повече на съдбата, отколкото сега, докато гледах пътя за Вашингтон през очите на Хелър.

ГЛАВА ВТОРА

Като следваше сложните знаци, Хелър с усилие преодоляваше най-различните пречки, които пътният отдел на щата бе заложил, за да попречат на американците да се доберат до седалището на тяхното правителство. Хелър не се възползва от поканата да използва магистрала 236, да се прехвърли на щатски път 66, да мине по магистрала 123 и да завърши в реката Потомак. Пренебрегна указанията да мине по магистрала 495, която всъщност бе магистрала 95, и изцяло да заобиколи Вашингтон. Дори разобличи заговора, с цел да се обърка населението по магистрала 29, като им се внуши, че са на магистрала 50. Упорито караше по 29-та, дори разгада как да мине през всичките улици край Потомак, без да се озове на Пентагона, както на повечето хора им се случва и стигна до моста Мемориъл Бридж. Показа удивително майсторство в кормуването, което в никакъв случай не трябваше да прави!

Реката Потомак бе красива и синя. Мостът бе красив и бял. В края му бе Линкълн Мемориъл, с внушителната си архитектура в гръцки стил, блеснал на следобедното слънце.

Но Хелър си имаше проблем. Заради Мери му бе почти невъзможно да кара. Тя не можеше да стои на едно място и постоянно падаше. Повече не можеше да се сдържа и от време на време издаваше сподавени викове. Размахваше ръце. И постоянно повтаряше:

— О, боже, сърцето ми, сърцето ми!

Или пък:

— Господи, трябва да се боцна!

Но нито една от молитвите не стигаше до божествата на тази планета.

Хелър отделяше повече внимание на нея, отколкото на движението по пътищата. Главозамайващото и лудо въртене на коли и камиони около Линкълн Мемориъл може и да не тревожеше спокойното величие на грамадната статуя на Линкълн, но при всички положения разклащаше нервите на смъртните.

Хелър очевидно си даваше сметка, че комбинацията от Мери и трафика му идваше твърде много. Забеляза една отбивка в парка, който се простира на югоизток от самия паметник.

Паркът бе много красив. По този път рядко минаваха коли. Той вървеше успоредно с една пешеходна алея край реката Потомак. Между пътя и алеята имаше обширни тревни площи.

Аз замръзнах. Хелър се канеше да спре! Оплаках съдбата си, която ме бе хвърлила в ръцете на човек, нямащ ни най-малка представа от шпионаж, Хелър би трябвало да знае, че на волтарианските агенти е забранено изобщо да се приближават до този парк!

Беше забелязал чешмичките с питейна вода, разположени през няколкостотин фута по продължение на алеята. Вероятно беше усетил, че от красивите, приличащи на върби дървета от двете страни на алеята, се излъчва странно и неистинско спокойствие. А може би го е привлякло изобилието на места за паркиране. Денят във Вашингтон сигурно беше горещ, но тази част на парка бе пуста.

Спряха. Мери за момент бе изпаднала в кома. Хелър излезе и отиде до една чешма. Бе взел празната картонена чаша от кафето. Успя да разгадае как се пуска чешмата, изплакна чашата и я напълни.

Като се върна при колата, каза:

— Може да ти помогне, ако пийнеш малко вода. Оказа се прав. При абстиненцията се получава тежко обезводняване. Хелър нямаше как да знае това, но сигурно се е сетил заради пресъхналите ѝ подутни устни.

Тя успя да пийне малко вода. После изведнъж се извърна настрана, свали краката си на тревата и без да слиза от колата, започна да повръща.

Той и държеше главата и ѝ говореше с тих и загрижен глас, опитвайки се да я успокои.

С периферното му зрение видях част от седлото на кон, който се движеше по пътя. Хелър погледна. Охраняващ парка полицай подмина колата на около петдесет фута, спря и обърна коня. Загледа се в Хелър и колата.

Помислих си: „Грис, досега трябваше да си направиш завещанието, защото дойде момента! Хелър си намери майстора!“

Патрулиращият полицай извади от джоба си радио телефон. Каза нещо.

Бързо увеличих звука.

— ... Зная, че трябва да използвам кода, като докладвам.

Отсрещният, вероятно диспечерът, явно му се караше.

Мери пак се опита да повърне, но нямаше какво повече.

Полицаят каза:

— Няма кодов номер за дупка от куршум в регистрационния номер на колата!... Добре! Добре! Значи е 201, подозрителна кола!

Мери не можеше повече да се задържа седнала. Хелър отвори задната врата и размести малко багаж. След това вдигна Мери и я настани на задната седалка.

— ... Да — казваше полицаят на кон. — Момче и жена. Не, не знам кой е карал. Видях ги чак след като бяха паркирали. ... Не, по дяволите! Нямам намерение да... Тук съм САМ! Аз само патрулирам в парка, не съм Джеймс Бонд! Може да са от ЦРУ или нещо такова... Не! Ако стрелям, конят ми ще се подплаши... Добре, тогава пратете „бибип“ патрулната кола!

Молах се Хелър да изчезва от там. Но той чипкаше челото ѝ с червения си инженерски парцал, натопен в студена вода. Бях толкова възбуден, че дори не го вписах като нарушение на кодекса.

За нула време полицейската кола се оказа до коня. От нея излязоха двама полицаи и започнаха да си шептят нещо с патрула. Едва ги чувах. Успях само да различа:

— ... е с регистрация от Вирджиния, така че обадете им се да проверят.

Едното ченге отиде при радиото. Като се върна, двамата тръгнаха към кадилака, раздалечени един от друг.

На двайсет фута от колата едното ченге си извади пистолета.

— Вие, там! Не мърдайте!

Хелър се изправи. Молах се, не, не, Хелър, не прави нищо откачено. От такова разстояние могат да те убият. А аз нямам кодовата хартия.

По-близкото ченге размаха пистолета си.

— Добре, момче, иди там легни по очи на тревата.

Хелър отиде до посоченото място и легна на земята. Постоянно следеше с поглед ченгето.

— Добре — каза ченгето. — Къде е шофьорската ти книжка?

От колата се чу вик. Мери се бе свестила с внезапен прилив на енергия.

— В чантата ми е! Момчето е стопаджия. Колата е моя.

Дойде ѝ доста. Отпусна се назад с тежко дишане. Държеше се за гърдите.

В този момент разбрах, че тя не е добър психолог. Главната цел на психологията е да прехвърлиш подозрението и вината върху някой друг или за да му навлечеш беля или за да се защитиш, което в крайна сметка е едно и също. Но макар че това противоречеше на поведенческите правила в психологията, аз бях благодарен за помощта.

Първото ченге заобиколи и се приближи до колата. Започна да се рови из багажа за чантата. Намери я и извади книжката ѝ.

— О, боже! — простена Мери. — Моля ви, моля ви, намерете ми нещо да се боцна!

Ефектът бе светкавичен.

— Наркоманка — каза първото ченге.

Направи знак на другото ченге да следи Хелър и започна да изхвърля куфарите от колата. Смяташе да ги претършува за дрога.

Отвори големия спортен сак, пребърка го и го захвърли. Грабна един от куфарите на Хелър, разкопча го и го отвори.

— Това е багажът на хлапето — изстена Мери. Ченгето пхна ръка и веднага извика:

— Ох, да го „бибип“!

Измъкна от ръката си кукичка от навита на макара корда и засмука единия си пръст. После внимателно вдигна във въздуха друга стара макара и разтърси заплетената корда.

Каза:

— Камери и рибарски принадлежности. Божичко, дете, страхотно си опаковаш багажа, няма що. Нищо чудно да повредиш нещо.

Затръшна капака на куфара.

Другото ченге стоеше зад Хелър с насочен пистолет. Първият отвори другия куфар на Хелър.

— За бога — изпищя Мери. — Трябва да ми намерите нещо! Никой ли не ме чува?

Наведе се от задната седалка и започна да повръща стомашни сокове.

— Сладкиши — извика първото ченге. — Наркотик в сладкиши.

Обърна се към другия.

— Виждаш ли, знаех си, че ще има наркотик. Крият го в сладкиши.

Внимателно отстрани кукичките и размота кордата от чантата със сладкиши. Извади едно парче. Измъкна от джоба си ножче и разреза сладкиша на две. Близна една от половинките.

Разочарован, той хвърли парчетата и опаковката към една табела „Пазете чистота“. Отвори друга чанта със сладкиши и направи същото.

— Ах, по дяволите! Това са си сладкиши. Второто ченге каза:

— Джо, не мислиш ли, че ако в тази чанта има някакъв наркотик, дамата нямаше да е в това състояние.

Първото ченге захвърли чантата на Хелър, измъкна куфара на Мери и го отвори.

— Ура! — извика той. — Знаех си. Има пълен комплект с игли.

Вдигна го във въздуха, за да го видят партньорът му и патрулът от парка.

— Макар че няма дрога, това е абсолютно противозаконно! Знаех си, че ще ги хвана в нещо!

О, Хелър, молах се аз. Лежи си на земята, нищичко не прави.

Мери тъкмо я бе отпуснало след един спазъм.

— Това ми е медицинската чанта! Аз съм лекар. Дипломата ми е в чантата.

Първото ченге дори не си направи труда да я бутне в колата и тя изгуби съзнание, като почти цялата се изсипа навън.

Първото ченге намери дипломата и каза с неприязън:

— Права е — пусна капака на куфара и се изправи. — Да го „бибип“, тук няма дрога.

Второто ченге посочи с пистолета към Хелър.

— Можеш да станеш, момче. Чист си. Въздъгнах с облекчение. Знаех отлично как се чувства затворникът, като му кажат, че е свободен.

Хелър се изправи на крака. Отиде до колата и се опита да набута Мери вътре.

Хелър изведнъж забеляза обикновен зелен седан. Идваше към тях и като се приближи, спря. Първото ченге каза:

— О, „бибип“. ФБР.

Излязоха двама здравеняци. Носеха якета от бокс. Бяха с шапки „Борсалино“.

Едновременно извадиха и показаха картите си.

Първият имаше подпухнало лице и отпусната долна устна.

— Аз съм агент Стюпуиц, ФБР. Вторият каза:

— Агент Молин, ФБР. Беше едър грубиян.

Стюпуиц се приближи до патрула и двете ченгета.

— Това е работа на бюрото, а не на местната полиция.

Отдръпнете се!

Молин отиде зад колата и прочете регистрационния номер.

— Това е колата, няма грешка. Виж дупката от куршума!

Стюпуиц насочи към Хелър револвер Колт 457. Приличаше на топ.

— Стани и застани с лице към колата, малкия. Постави ръцете на покрива и разтвори крака.

Хелър направи, каквото му заповядаха. Това оръдие можеше да го разкъса на парчета! Първото щатско ченге каза:

— Той е само стопаджия. Колата е на жената. Молин каза:

— Пълна е с наркотик. Второто щатско ченге каза:

— В чантите има само камери и рибарски принадлежности.

Даже в сладкишите няма наркотик.

Стюпуиц каза:

— Всичко сте объркали, братлета. Затова не можете да минете без ФБР. Без нас ще си живуркате на пълно спокойствие!

Молин каза:

— Ние разполагаме с пълна информация от Вирджиния.

Помислих си, Грис, сега вече е късно да правиш завещание! На Хелър ще му светят маслото толкова бързо, че няма да имаш време.

Стюпуиц бе насочил пистолет към Хелър.

— Как се казваш, малкия? Мери се свести и кресна:

— Не говори с тях, момче! Хелър не отговори. Стюпуиц каза:

— Момче, съзнаваш ли, че е престъпление да не кажеш името си на офицер от ФБР?

Хелър не отговори.

Стюпиуиц даде знак на Молин. Молин измъкна пистолет от кобура на кръста си и го насочи към Хелър. Стюпиуиц пристъпи към Хелър и започна да го претърсва за оръжие.

Знаех със сигурност какво ще последва. Беше прекалено късно дори за молитви.

Стюпиуиц напипа документите в джоба на якето на Хелър. Измъкна ги. Отвори ги и погледна.

Изведнъж Стюпиуиц се дръпна встрани, по-далеч от другите ченгета и от Хелър. Отчаяно махна на Молин. Без да сваля пистолет от Хелър, Молин се приближи до Стюпиуиц.

Аз увеличих звука максимално. Чух вятъра в дърветата. Чух птиците. Чух далечната сирена на линейка, която приближаваше. Но не можех да хвана нито дума от това, което Стюпиуиц и Молин си говореха, докато разглеждаха подробно документите на Хелър. Виждах, че си шепнат, но понеже говореха като престъпниците, без да движат устни, не можех да различа думите.

Приближи се линейка. Имаше надпис Болница „Джордж Таун“. От нея изскочиха облечени в бяло санитарни и изкараха носилка. Отвориха задната врата на колата, видяха Мери и я изкараха. Толкова беше зле, че дори не оказа никаква съпротива. Успя само да промърмори:

— Чао, хлапе.

Въпреки заповедите на ФБР, Хелър проточи врат и каза:

— НЕ! Не я убивайте!

Единият санитар вдигна глава. За момент заряза опитите да изправи на крака Мери, за да могат да я сложат на носилката и погледна Хелър.

— Да я убием? Много грешиш, синко. Тя има нужда от помощта ни. Ще се погрижим за нея.

Хелър попита:

— Обещавате ли да не я убивате?

— Естествено, момче — каза санитарят.

Мери вече бе на носилката. Стюпиуиц пристъпи към санитаря, прошепна му нещо и му показа значката си. Санитарят повдигна рамене.

Хелър погледна Молин.

— Мога ли да сложа чантата ѝ в линейката? Молин махна с пистолета. Хелър взе чантата ѝ, отиде до линейката и я хвърли вътре. Линейката подкара и Хелър остана загледан зад нея.

Стюпуиц се приближи до него. Посочи служебната кола.

— Влизай, малкия. Но Хелър не влезе. Отиде до кадилака, затвори чантите и ги прибра отзад. Заклучи го и пъкна ключа в джоба си. Стюпуиц го побутна към предната седалка на служебната кола.

Молин седна пред кормилото на кадилака. Потегли.

Хелър викна:

— НЕ! Това е нашата кола! Стюпуиц му каза:

— Престани да се притесняваш. Колата отива в гаража на ФБР.

Щатските ченгета и патрулът си мърмореха нещо под носа и клатеха глави.

Аз също!

Стюпуиц запали служебната кола и бързо потеглиха.

Федералното бюро за разследване бе щракнало челюсти с Джетеро Хелър вътре. И най-лошото беше, че между отровните си зъби стискаха съдбата на планетата, без да имат ни най-малка представа! Тъпи „бибип“!

ГЛАВА ТРЕТА

Слязоха пред сградата на ФБР на Пенсилвания Авеню и някой пое колата.

Стюпуиц предупреди:

— Не се опитвай да бягаш. Могат да те застрелят. Но Хелър като че ли нямаше намерение да бяга.

Той оглеждаше сиво-зелената мраморна фасада на сградата и се опитваше да разчете ОГРОМНИЯ надпис със златни букви:

дж. ЕДГАР ХУВЪР

Буквите бяха дълги един фут и се простираха на такава дължина, че Хелър трябваше да завърти глава, за да прочете целия надпис.

— Ще се отбием при Дж. Едгар Хувър, така ли? — каза Хелър.

— Не се прави на „бибип“ умник, малкия. Хелър каза:

— Но аз наистина не знам кой е. Сега вече Стюпуиц разбра.

— Боже господи! Ама как само преподават история!

Приблужи се до Хелър и навря подпухналото си лице в неговото.
— Но си чувал за Джордж Вашингтон, нали?

Посочи с пръст големия надпис:

— Да знаеш, че Дж. Едгар Хувър е десет пъти по-велик от Вашингтон! ИСТИНСКИЯТ спасител на тази страна е ХУВЪР! Без него законите на тази страна изобщо нямаше да могат да действат!

Силно бутна Хелър към входа и си промърмори под носа:

— Боже мой, в днешно време децата на нищо не ги учат.

Като смениха няколко асансьора и стълбища, Стюпуиц и Хелър влязоха в малка стая, свързана с друга малка стая. Стюпуиц блъсна Хелър към един стол и без да има нужда, каза:

— Сядай там!

Влезе Молин. Стюпуиц присви очи към Хелър.

— Много си загазил. Най-добре изобщо да не ти минава през ума да се опитваш да се измъкнеш от тук, защото това място гъмжи от ченгета. Бъди добро момче и мирувай.

Минаха в съседния офис, но вратата остана открената. Говореха шепнешком, затова увеличих звука. Не можех да разбера какво казват,

защото в някоя от съседните стаи биеха някой и той пицеше.

Хелър виждаше през откритата врата част от Стюпиуиц. Агентът бе седнал на бюрото и говореше по телефона. Внущителното тяло на Молин се бе привело отзад зад гърба му. Внимателно слушаше какво говори Стюпиуиц.

— Искам да говоря с Дълбърт Джон Роксентър, лично — каза Стюпиуиц по телефона. — Аз съм от ФБР... Тогава ме свържете с личния му секретар.

Покри с ръка слушалката ѝ каза на Молин:

— Роксентър е в Русия. Урежда някакви заеми, колкото да не останат без нищо.

След това каза в слушалката:

— Обаждам се от Вашингтон, ФБР. Тук има един въпрос...

Письците в съседния офис заглушиха следващите думи. После той пак закри слушалката и каза на Молин:

— Ще ме свържат с господин Бери, един от адвокатите в тяхната фирма „Суиндъл и Крауч“. Той се занимавал с тези въпроси.

Изчакаха. Свързаха Стюпиуиц.

— Ало, господин Бери? Имам страхотна изненада за вас. Уверен ли сте, че телефонът не се подслушва и мога да говоря? О, тази сутрин сте проверявали за подслушвателни устройства? Чудесно. А сега слушайте. Ние сме агенти Стюпиуиц... — последва длъжността и адресът, — и Молин. — Отново същите подробности. — Записахте ли всичко?

Очевидно господин Бери го бе записал. И така, Стюпиуиц отвори документите на Хелър пред себе си на бюрото и започна да чете. Прочете свидетелството за раждане, дипломата и оценките.

— Разбрахте ли? Само исках да знаете, че няма грешка... Да, момчето е при нас. За да ви докажем, ето как изглежда — и той описа Хелър. — Не, с никого не е говорил. Погрижихме се за това.

Стюпиуиц се ухили весело на Молин. След това каза в слушалката:

— Не искам да ви тревожа, господин Бери, но го търсят във Феър Оукс, Вирджиния, за нападение и побой над двама полицаи, и двамата в болница... Да, очевидно ги е издебнал и ги е ударил с желязна палка... Да, може да бъде обвинен в опит за убийство. Освен това е заподозрян в кражба на кола, каране с превишена скорост, отказ да

спре. Беглец... Точно така. И очевидно притежава наркотици... Точно така. И още нещо по-безобидно — съжителство с регистрирана проститутка... Точно така. Освен това е нарушил закона на Ман — пресичане на граници между щати с неморални цели... Точно така. И отказ да се легитимира пред агент на ФБР.

Осъзнах, че Хелър можеше да получи точно това, което му бяхме приготвили.

Очевидно от другата страна на линията доста се бяха разгорещили, защото Стюпуиц млъкна и след малко успя да каже:

— Чакайте, чакайте, господин Бери. Аз не съм казал на никой друг. Жената няма да проговори. При нас са документите, колата, момчето... Не, не са известени никакви репортери. Във Феър Оукс не знаят дори името... Не. Ние сме единствените, които знаем.

Сега беше ред на Стюпуиц да слуша. Господин Бери сигурно говореше бързо.

— ... Да, господин Бери — каза Стюпуиц. — ... Да, господин Бери... Да, господин Бери... Да, господин Бери.

След това вероятно последва дълга реч. Стюпуиц се ухили злобно на Молин и му кимна. След това каза в слушалката:

— Не, тук не са правени никакви документи и копия. Местната полиция не знае нищо и даже няма да докладваме на директора.

Кимна, сякаш Бери можеше да го види. И после пак продиктува всички данни и домашните адреси на него и Молин.

Стюпуиц приключи разговора със следното:

— Да, господин Бери. Можете да бъдете напълно уверен, че синът на Д. Дж. Р. е в пълна безопасност в наши ръце. Пресата няма да разбере нищо. Както винаги, ние сме изцяло на услугите на Д. Дж. Р. Разбрахме се, господин Бери. Довиждане.

Затвори телефона и стана. Целият сияеше. Двамата с Молин се смееха и танцуваха из стаята. Молин каза:

— А представи си, само след няколко години щяхме да се пенсионираме само с по една пенсия!

Стюпуиц каза:

— Ще ни вземе на работа, няма начин. Няма да има избор!

Бях изумен. Тези двама корумпирани агенти използваха случая, за да уредят собственото си повишение! Изнудват Дълбърт Джон

Роксентър! А да не говорим какво престъпление беше това, след като Д. Дж. Роксентър на практика притежаваше ФБР!

И най-голямата глупост — те наистина си мислеха, че са хванали сина на Д. Дж. Роксентър.

Плановете на Ломбар бяха взели друга посока.

Но чакай! Това по никакъв начин нямаше да измъкне Хелър. Още не бях напълно наясно, но бъдещето на Хелър сега със сигурност вещаеше смърт.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Телефонът звънна, двамата мошеници прекъснаха танца си и Стюпуиц вдигна слушалката. Каза нещо и затвори.

Двамата влязоха в съседната стая при Хелър. Той тихо си седеше, очите му от време на време попадаха на някое петно кръв по стените. Съмнявах се, че е чул телефонния разговор и е разбрал като мен за какво става дума. Сигурно се чудеше какво ще правят с него.

Стюпуиц му каза:

— Слушай, Младши, говорих с личния адвокат на твоето татенце, господин Бери от „Суиндъл и Крауч“, Ню Йорк. Татето е в Русия, там го хранят и поят и няма да се върне през следващите две седмици.

Молин каза:

— Спокойно, Младши. Малко ще те позабавим, преди да тръгнеш.

Молин седна на бюрото си и прегледа пълна папка с доклади. Сега разбрах, че това е неговият офис, а съседният е на Стюпуиц. Явно са доста високопоставени във ФБР, за да имат самостоятелни офиси.

Стюпуиц отиде до вратата и преди да излезе, каза:

— Аз ще поема останалото. Ти само дръж хлапето под око.

Пак понечи да излезе, но спря. Обърна се към Хелър и каза:

— Не се притеснявай повече за онази курва. Тя е мъртва.

Екранът ми трепна. Хелър каза:

— Защо трябваше да я убивате?

— Да я убиваме? — каза Стюпуиц. — Починала е в болницата „Джордж Таун“. Инфаркт.

След това добави, самата невинност.

— Имаш късмет, че е станало в линейката. Иначе можеха да ти лепнат обвинение в убийство.

Молин каза:

— Дрогата я уби, Младши. Хелър каза:

— Отдавна исках да попитам някой какво значи „боцкане“?

Стюпуиц пак тръгна към вратата.

— О, не мога повече с това хлапе. Ти се оправяй с него, Молин. Аз ще се заема с останалото.

И излезе.

Молин бутна с досада папката, облегна се и погледна с още по-голяма досада Хелър.

— Без „бибип“, хлапе. Не знаеш какво е „боцкане“? На какво, по дяволите, са ви учили във... — Погледна дипломата на Хелър върху бюрото си. — ... Военна Академия „Сейнт Ли“? Да шиете и да плетете?

Погледна часовника си и с жест на отвращение бутна документите още по-далеч.

— Имаме много време за убиване и понеже някой ден ти самият ще заповядваш в тази сграда, май е най-добре да започнем с обучението ти на добър американец. Ела с мен.

С Хелър отпред, Молин тръгна надолу по стълби и коридори. — Няма да говориш с никого — предупреди той. — Ако някой пита нещо, аз ще отговарям.

Очевидно сградата беше огромна. Коридорите бяха много дълги. Хелър потракваше с обувки.

— За бога, Младши — каза Молин, раздразнен от шума, — защо си обул тези бейзболни обувки?

— Защото са ми удобни — каза Хелър. — Имам мазоли.

— Аха, разбирам. Аз пък имам кокоши тръни. Пристигнахме.

Спря Хелър пред врата, на която имаше табела „Лаборатория за наркотици“ и го бутна вътре.

Пред очите им се изправиха дълги стени, целите в шкафове. На тях имаше всякакъв род стъклени бурканчета. Над една маса се бе навел лаборант, който загръвяше лъжица с вода. Наоколо бяха пръснати игли.

— Така, с наркотиците се занимава Агенцията за борба с наркотиците — каза Молин с дрезгав глас, — но все пак ние си имаме собствена лаборатория. Ние всъщност отговаряме за правителството и понякога се налага дори да поразгърсим АБН. В тези бурканчета на практика има всички известни по света наркотици.

— Продавате ли ги? — попита Хелър.

Лаборантът вдигна разтревожено поглед и каза:

— Шт!

След това погледна отблизо Хелър и се обърна към Молин:

— Каква работа имаш да ми водиш тук някакво „бибип“ хлапе, дето се прави на умен, Молин? Това не влиза в маршрута за посетители.

— Млъквай, Суини.

Лаборантът се наведе над бунзеновата горелка и продължи да си мърмори. Молин каза:

— А сега, хлапе, номерът е да познаваш всички тези наркотици само по външния вид, миризмата и вкуса. Започни от тази редица и разгледай всички бурканчета, като обръщаш внимание на етикетите. Но за бога, ако опиташ нещо, изплюй го! Не искам да ми лепнат обвинението, че съм те направил наркоман.

Хелър разгледа всички бурканчета, както му беше казано. На два пъти Молин го накара да си изплакне устата на мивката. Държеше го отзад за врата като непослушно дете.

Хелър, понеже си беше Хелър, бързо напредна. Но аз се тревожех. Беше очевидно, че го бавят, доколкото познавах ФБР. Това беше някаква игра — глупава, но все пак игра.

— Я виж! — каза Хелър. Държеше в ръце голям съд с кафяв прах и го разглеждаше. — Какво е това?

— О, няма го етикетът. Това е опиум, хлапе, азиатски... — Молин го разгледа по-отблизо. — Не, турски.

При други обстоятелства щях да се побъркам, ако покажат това на Хелър. Но сега съзнанието ми бе някак притъпено от шокиращите събития.

— Какво значи „Афийон Карахисар“? — попита Хелър и ми изкара акъла.

— „Бибип“, не знам — каза Молин. — Къде го пише.

— Тук отстрани — каза Хелър. — Малко е неясно.

— Не си взех очилата — каза Молин. — Суини, какво значи Афийон Карахисар.

— Замък на черния опиум — каза Суини. — Западна Турция, защо?

— Пише го на тази кутия — каза Молин. Суини се обади:

— Така ли? Има няколко черни топчета от същото в съседния буркан. А в този белия буркан по-надолу има малко от техния хероин. „Бибип“, ето че започнах да изнасям и лекции.

Върна се към работата си.

— Виждаш ли — авторитетно каза Молин, — има едно цвете мак с черно вещество по средата, което изолират и правят на дъвка. После я варят и се получава опиум. Обработват го по химически път и се получава хероин. Белият хероин е турски или азиатски, кафявият е мексикански... Суини, къде е онази книга за наркотиците? Няма смисъл да си скапвам дробовете.

Суини посочи едно чекмедже и Молин го отвори.

— „Бибип“ — каза той, — пак са я използвали за тоалетна хартия.

Изглеждаше озадачен, но му хрумна нещо и бръкна в джобовете си.

— Суини, я иди до будката за вестници и ми купи една от онези брошури за наркотици. — Внезапно се отказа да бърка из джобовете си. — По дяволите, какво правя? До мен стои американският Монетен двор, а пък аз ще харча от моите мангизи. Имаш ли пари, малкия?

Хелър бръкна в джоба си и извади свитите банкноти. Начинът, по който го направи, бе първият знак за мен, че е възбуден. Машинално се бе върнал към един стар навик. Комарджиите на Волтар — а за мое съжаление Хелър определено бе такъв — броят парите по много специфичен начин. Поставят пръст по средата на пачката, събират двата края на банкнотите и ги броят така, че ако гледаш отстрани изглежда, че парите са двойно повече. Молин го погледна.

— Боже — каза той и добави: — Предполагам, че това са ти парите за бонбонки за една седмица.

Той посегна към шепата банкноти.

— Я да видим, книгата е около три долара, още два за Суини, задето му досаждаме. Ще взема този петак. Не, от друга страна, ти сигурно си гладен, тъй че Суини може да купи нещо за ядене. Ще взема десетак. Не, като си помисля, аз и Суини също сме гладни, затова вземам тези двете двайсетачки.

Очевидно не можеше да измисли нищо друго, затова хвърли парите на Суини, чиято предишна враждебност се бе изпарила.

— Какво искаш за ядене, хлапе? — каза Суини.

— Бира и хамбургер — каза Хелър, който явно си спомни съвета на Кроуб относно диетата му.

— Охо, хлапе — каза Молин. — Голям си тарикат. Знаеш „бибип“ добре, че не можем да ти купим бира, защото си непълнолетен. Опитваш се да ни подтикнеш към престъпление, а? Донеси му хамбургер и мляко, Суини. За мен сандвич с пържола и бира.

Суини излезе и Хелър продължи да се запознава с повечето от двеста различни вида наркотици по етажерките.

Вече се бях примирил с мисълта, че Хелър знае с какво се занимаваме в Афион. Това, което ме притесняваше, беше защо го задържат. Във ФБР не признаваха никакви закони, значи това беше някакъв заговор. Ставаше нещо.

Суини се върна с купените неща и след малко Хелър и Молин се върнаха в офиса на Молин. Той сдъвка на една хапка сандвича с пържола и го преглътна с бира.

Хелър седна да дъвче своя и се зачете в книгата. Казваше се „Наркотици за възстановяване“ и пишеше, че „вътре има всичко, което искате да знаете за наркотиците“. Пишеше, че книгата се препоръчва от „Психологията днес“, от което ми стана ясно, че е доста авторитетна. Вътре имаше всичко от аспирина до дървесния алкохол.

И така Хелър, понеже си беше Хелър и далеч не знаеше как да се преструва, което е нормалното поведение за един истински шпионин, просто започна „да чете“. А това означава, че той прочита една страница със скорост, с която земните хора прочитат една дума. Все още имаше глътка мляко, когато стигна до последната, двеста четиридесет и пета страница. Прибра книгата в джоба си и допи млякото. Молин каза:

— Какво, по дяволите, правиш? Аха, предполагам, че си прекалено нервен, за да четеш. Разбирам.

Погледна си часовника и изглежда се обезпокои. После му хрумна нещо.

— Ще ти кажа ето какво, Младши. В тази сграда се организират групови обиколки с екскурзовод на всеки час или нещо такова. Но няма да чакаме. Аз сам ще те разведа.

Защо го задържат? Използваха подхода „задържане на лицето, без да се събуждат подозрения“.

Молин го заведе на изложбата с гангстерски оръжия и пистолети. Аз самият проявих интерес, понеже си помислих, че мога да понауча

нещо. Молин дори извади някои оръжия от калъфите им.

— Всички тези оръжия химически ли са? — попита Хелър.

— Химически? — запремига Молин.

— Искам да кажа, не са електрически.

— Ох, тъпи хлапета. Само комикси четете! Ако питаш използват ли гангстерите лазерни оръжия, не. Хванахме един, който се опитваше преди няколко години да ни продаде лазерни и ми се струва, че още си излежава присъдата. Не са законни, момче. Освен това, най-добре е с барут. Я виж сега този пистолет — може да разкъса човек на две. Съвсем на две, момче! Не е ли страотно? — Взе един автомат. — А сега вземи това, например. Насочваш го към тълпата на улицата и покосяваш поне десет невинни минавачи. Не отказва.

Преместиха се да разгледат изложени снимки от банкови обири. Молин му показва къде са се намидали камерите на банковата охрана, обясни му за белязаните пачки с банкноти, за алармените бутони, алармените системи, за техниките, които използват полицаите и за това как ФБР винаги хваща обирджиите и ни един досега не се е измъкнал. Хелър бе толкова заинтригуван, че Молин даже извади една алармена система, показва му как действа и как може да бъде обезопасена.

— Твоят старец — каза той, — има подчертан интерес към такива неща, затова се надявам и ти да проявиш интерес.

Без съмнение Хелър прояви интерес.

След това Молин показва на Хелър лабораторията на ФБР и най-съвременните техники за разследване, включително и тези, които в момента се разработваха. Това не ми хареса, защото граничеше с материята, в която Ломбар бе забранил да въвеждаме Хелър. Бях облекчен, когато свършиха.

Тази „обиколка“ определено не беше като обичайните. Даже на два пъти Молин поразбута скупчилите се посетители, за да покаже на Хелър някои по-интересни неща.

Най-накрая стигнаха до „Десетте най-търсени престъпници“ и на Хелър му бе обяснено как откриват и проследяват хората. И как ФБР никога, ама никога не е оставило на свобода някой престъпник.

След това Молин го заведе, без никаква хронология, да види гангстерите от трийсетте години.

— Ето — каза той, — това са били истинските гангстери. Не като напудрените фукльовци в наше време. Те наистина, ама наистина са

били гангстери. И си нямаш представа колко трудно е било да ги хванат. Но Хувър се е справил с това.

Молин посочи една маска, снета от лицето на мъртвец и няколко снимки.

— Ето, вземи например Дилинджър. Той изобщо не е имал досие. Само едно незначително обвинение. Но Хувър го е направил известен.

Мина пред Хелър и размаха огромния си пръст.

— Хувър е имал най-голямото въображение в историята. Той е измислял — гордо каза Молин, — възможно най-„бибип“ досиета за хората. Пълни изобретения. Идвали са му ей така, отведнъж. Истински гений! И после вече е можел да излезе навън и да ги гръмне! С няколко бляскави победни изстрела! Бил е истински майстор в занаята. Той ни е учител и ние носим тежката отговорност да продължим тази традиция!

Хелър махна с ръка, за да обхване всички прославени престъпници в историята.

— И всичките все той ли ги е заловил?

— Всички до един — гордо каза Молин. — Освен това има и обикновени хора, така че не мисли, че са само тези.

— Я гледай — каза Хелър. — Този има наистина ужасно зъл вид! — И той посочи към една снимка.

— Ама че „бибип“, момче, та това е ХУВЪР!

Беше толкова разстроен, че залитна. Хелър тръгна след него с потракване. След това, в тон с настроението си, Молин блъсна Хелър през една врата, след като слязоха по стълбите. Това беше стрелбището!

Имах лоши предчувствия. Знаех, че ще се случи нещо. Надявах се да не застрелят Хелър още тук.

В другия край на стаята имаше мишени, а на тезгяха — защитни слушалки за ушите. Дъхът ми спря. Молах се на Хелър да не му хрумне да грабне някой пистолет и да си проправи път навън със стрелба.

— Къде е агентът, който прави демонстрациите за посетители? — попита Молин един възрастен мъж, който почистваше някакви оръжия.

— Какво? А, за днес няма повече демонстрации. Молин пхна едни слушалки в ръцете на Хелър и взе един пистолет. Изстреля един пълнител по мишените и след това сякаш се почувства по-добре.

— Ти си се специализирал по револвери, естествено.

— Никога преди не съм стрелял — каза Хелър.

— Военно училище! — изсумтя Молин. — Знаех си, че ви учат само да шиете и да плетете.

Но той продължи да поучава Хелър.

— Това е Колт 457 Магнум. Един изстрел може да пробие желязо и да мине през него.

И той показа на Хелър как се върти барабана, как се проверява, как се зарежда и изпразва и дори как се носи. След това взе Колт 45 и обясни на Хелър как се борави с него.

Молин погледна часовника си и се намръщи. Очевидно искаше да забави Хелър колкото се може повече.

— Виж какво, Младши, ще ти направя малка демонстрация на истинско майсторство. Така, първо поглеждам снимката на някой издирван. След това изскачат няколко мишени и аз трябва да разбера кой е търсеният и да му пусна куршум в сърцето. Ако застрелям не този, когото трябва, имам още един шанс.

Взе една голяма снимка и я погледна. Извади собствения си пистолет. Накара служителя да натисне няколко бутона. Започнаха да изскачат лице след лице. Молин стреля. Но сбърка.

— Казах ти да се консултираш с очен лекар, Молин — каза възрастният човек.

— Млъкни — викна Молин. — Натисни пак бутоните.

Хвана с две ръце пистолета. Внимателно се прицели. Този път улучи когото трябва.

— Ето, Младши. Опитай ти. Ще видиш, че не е толкова лесно.

Божичко, Хелър можеше просто да ги застреля и да се измъкне. Това беше най-простото и лесно разрешение на сегашното положение.

Хелър хвърли поглед на една снимка на издирван и я остави. Мишените започнаха да изскачат. Хелър стреля и улучи точно в центъра. Нищо особено за един специалист по оръдия във Флота.

— Не, не, не! — извика Молин. — Никога не дърпай спусъка, преди да си вдигнал оръжието на нивото на очите. Но не те обвинявам, че си нервен. И недей да се перчиш със случайни попадения. Това не

става в истински схватки. Пистолетът се държи с две ръце, краката са леко разтворени, за да си стабилен. И сега се мериш внимателно. Добре. Ще ти дам още една възможност. Натисни бутоните, Мърфи.

С големи усилия Хелър направи точно както му бе обяснено. Улучи правилната мишена точно в центъра.

— Ето, виждаш ли? — каза Молин. — Като те научат добре, така се получава. А сега искаш ли да пробваш този армейски Колт?

Хелър стреля с много видове оръжия и най-накрая Молин погледна часовника си и каза с въздишка на облекчение:

— Време е да се върнем в офиса ми.

Излязоха от стрелбището, но през целия път обратно Молин не спря да му изнася лекции за силата, могъществото и абсолютното господство на ФБР над света. Това бе само опит да прикрие истинските им намерения. Защото вече знаех, че какъвто и капан да изскочеше, беше поставен от тях.

ГЛАВА ПЕТА

Молин, леко запъхтян от изтощителната лекция за победите на ФБР, още не беше влязъл в офиса, когато телефонът на Стюпуиц иззвъня. Молин посочи един стол и като на куче махна на Хелър да седне. Втурна се да вдигне телефона.

Нямаше нужда да увеличавам звука.

— Молин на телефона — викна той. След това с изключително любезен глас каза: — Можете да кажете на мен. Аз съм партньорът на агент Стюпуиц. Мисля, че той ви е споменавал за мен.

После грабна един тефтер и започна да пише. Най-накрая каза:

— Да, господин Бери. Тук всичко е под контрол... О, много е добре, господин Бери... Не, не е говорил с никой друг... Да, господин Бери... Да, господин Бери... Благодаря, господин Бери.

И затвори.

Влезе Стюпуиц и двамата с Молин бързо си размениха шепнешком няколко думи. После преместиха Хелър на друг стол, срещу който имаше още два и Стюпуиц насочи в очите на Хелър ярка светлина. Двамата агенти седнаха.

— Аз първо — каза Стюпуиц. — Младши, докладвахме във Вирджиния, че в Мериленд е открит катастрофирал кадилак с твоя регистрационен номер. Освен това казахме, че в него е имало силно обгорено тяло, отговарящо на твоето описание. Хората, които се интересуваха от това, не знаеха името ти. Проститутката е мъртва. Тъй че си чист. И повече да не си споменал за този инцидент, защото ще излезем лъжци. Ясно ли е? — добави той свиреп.

Светлината силно заслепяваше Хелър. Но изведнъж аз с внезапно облекчение разбрах, че това не е разпит. Те просто не знаеха как да разговарят с хората по друг начин.

— Така, това е номерът на колата ти — продължи Стюпуиц. — Сега е регистрирана в окръг Колумбия. Сменени са номерата на двигателя и на шасито. Колата вече е на твое име. Знаем, че ти си платил колата на продавача, тъй че не си мисли, че правим нещо незаконно. Ясно?

Хелър взе регистрационния номер. Отгоре имаше закрепена малка табелка, на която пишеше:

„До всички полицаи. В случай на нужда, свържете се единствено с агент Стюпуиц или Молин, ФБР, Вашингтон.“

— Няма да се занимаваме със застраховки — продължи Стюпуиц. — Но ако стане някоя злополука, с твоето име ще те съдят за астрономически суми. Тъй че карай внимателно. Повече никакви луди преследвания със сто мили в час. Ясно ли е?

На Хелър му беше ясно.

— А това — каза Стюпуиц, — ти е шофьорската книжка.

Хелър я взе и видя, че на нея също бе залепена бележка:

„До всички полицаи. В случай на нужда, свържете се единствено с агент Стюпуиц или Молин, ФБР, Вашингтон.“

Изведнъж разбрах какво са направили — бяха сложили „опашка“ на кадилака. Ако се направи проверка на колата, всеки полицейски компютър ще има тази информация. Табелката всъщност означаваше: „Тази кола е под наблюдение на ФБР. Ако я забележите, докладвайте на агент Стюпуиц или Молин, ФБР, Вашингтон.“ Тоест, все едно че ФБР постоянно го следи!

— А ето ти и всички документи.

И той му даде свидетелството за раждане, дипломата и оценките. Хелър ги прибра в джоба си.

Молин стана и извади от чекмеджето на едно клатещо се бюро стара и измачкана пътна карта на компанията „Окътпъс Ойл“. Пак седна на стола.

— Добре — каза Молин, отвори картата и отбеляза на нея бележките от телефонния разговор. — Господин Бери искаше да бъде сигурен, че имаш пари и аз го уверих, че е така. Господин Бери

предположи, че ще бъдеш уморен. Доста е загрижен за добруването ти. Така че трябва да идеш в мотел „Хауърд Джонсън“ в Силвър Спринг, Мериленд. Тръгваш от тук по Шестнадесето Авеню, прекосяваш границата на щата и се озоваваш пред мотела. Ето, виждаш ли го?

Хелър разгледа картата и аз изведнъж осъзнах защо го бавеха. Не беше заради ФБР, а заради господин Бери. Някъде по този път той му бе устроил засада! Опитах се отчаяно да си представя как ще го нападне.

Сега Хелър ще си го получи. В действителност Бери навярно вече наблюдава всички пътища и пътчета по източния бряг.

— Добре — каза Молин. — Така, той каза, че някои репортери са подразбрали, че отказваш да се върнеш у дома това лято. Някаква луда история, че искаш да живееш свой собствен живот. Примерно да влезеш в някой бейзболен отбор. Или нещо такова. Така че, той каза, че при никакви обстоятелства не трябва да се регистрираш в хотели или мотели с истинското си име, понеже не иска да се появява нищо в пресата, докато не се сдобриш със семейството ти и докато не говориш с баща ти, който в момента е извън страната. Ясно ли е?

— Да не използвам името си — каза Хелър. — Ясно. Ох, този Бери, знаеше „бибип“ добре, че няма никакъв Дълбърт Джон Роксентър Младши! Искаше да избегне всякакви смахнати истории във вестниците, просто като убие самозванеца. Роксентър при всички положения разполагаше с тази възможност и нямаше да се поколебае да я използва. Но как? И къде?

— Добре — каза Молин. — Значи, утре сутринта тръгваш по магистрала 475, кръговия път около област Колумбия, и свиваш наляво по магистрала 95. Продължаваш право през Мериленд, пресичаш Делъуеър и стигаш до пресичането с магистрала 275. Завиваш надясно, прекосяваш река Делъуеър и се озоваваш на границата с Ню Джърси. Продължаваш направо — всъщност няма как да слезеш от магистралата. А сега, погледни тук, точно на север от Ню Арк пътят се разделя. Тук е мотел „Хауърд Джонсън“ — и той го отбеляза на картата с кръстче. — Трябва да стигнеш там към четири и половина следобед. Пътуването е не повече от четири часа. Никакви високи скорости! Не се регистрирай. Просто влез в столовата, седни и си вземи нещо за ядене. Там ще те чака стар прислужник на семейството, който ще те заведе у дома.

Хелър кимна.

— Така. Господин Бери каза да ти предам, че нищо не те застрашава, така че не прави глупости. Всъщност, той каза да предам, че „Слинкъртън“ ще те следва през целия път. Да не се страхуваш.

— „Слинкъртън“? — каза Хелър.

— Става въпрос за детективско бюро „Слинкъртън“, това, което баща ти използва. То е най-голямото в страната — каза Молин. — Няма да ги забелязваш, но те постоянно ще са след теб.

Той изведнъж се засмя.

— Май иска да е сигурен, че няма да избягаш пак, независимо колко проститутки срещнеш.

Стюпуиц каза:

— Ще слезем ли сега до колата?

Отидоха долу до гаража на ФБР, където беше колата. Хелър провери в купето: багажът беше непокътнат. Хвърли поглед на новите регистрационни номера — предния и задния. Качи се.

Стюпуиц каза:

— Значи, довиждане, Младши.

— Благодаря ви — каза Хелър (нима гласът му трепна от възмущение?), — затова че ми помогнахте да продължа.

Молин се засмя:

— Спести си благодарностите, докато не се добереш до парите на стария, Младши.

И двамата агенти се засмяха и после, както често правят американците — говорят пред децата така, сякаш ги няма — Стюпуиц каза на Молин:

— Той е добро момче, Молин, малко е див, но е окей.

— Аха — каза Молин, — личи си от какво семейство е. Но ние бяхме по-луди.

И двамата се ухилиха и махнаха на Хелър, който подкара колата.

Не останах да видя как Хелър ще се пребори с вечерния пиков час във Вашингтон. Влязох в страничния тунел, който водеше до офиса на Фахт. Пътят беше доста дълъг и бях останал съвсем без дъх, когато нахлух през тайната странична врата.

— Трябва да се свържа с Търб! — извиках аз. Фахт отвори едно чекмедже и ми подаде някакъв доклад. Това бе радиосвързката за деня. Използваха хипервълна с капацитет 5000 думи в секунда. Както и да е,

в доклада нямаше толкова, беше много сбит. Хелър, получил свидетелството си за раждане, пребил две ченгета, Търб го открил отново в Линчбърг с помощта на подслушвателните устройства, после заминал за Вашингтон, бил арестуван от ФБР и сега бил при тях в безопасност, вероятно щял да влезе в затвор, както се предвиждаше.

Ами, ще влезе! Знаех много повече от Търб и Рат.

— Трябва да се свържа с нашите хора — креснах на Фахт.

Ще убият Хелър! Ако не утре, то вдругиден. А аз нямах кодовата хартия! Трябваше да пратя вест на Търб бързо да се промъкне в стаята му в мотела и да му претършува багажа.

Фахт повдигна рамене.

— Те нямат печатащ приемник. Много е обемен и ти не им заповяда да го вземат със себе си.

О, богове! Отпуснах се тежко в един стол. Най-лошото беше, че дори не можех да поговоря с Фахт или с някой друг. Не трябваше да знаят какво знам аз, в противен случай можеха да се свържат с някои и да направят някаква глупост.

— Мога да им оставя съобщение в Ню Йорк — услужливо каза Фахт. — Вероятно ще се обадят там в края на седмицата, ако са им свършили парите.

Парите нямаше да им свършат, имаха достатъчно — с лопата да ги ринеш. Само три неща знаех със сигурност. Първо, Бери ще изпрати да убият Хелър, независимо какво цели. Второ, ако екзекутират Хелър, ще екзекутират и Солтан Грис. Трето, населението на Земята ще бъде избито, ако прекъснат комуникационната линия на Хелър, а аз в момента бях част от това население!

Разпитах Фахт дали в Афийон има добро погребално бюро. Поне да имам прилично погребение. Но това не смеех да го кажа.

Тръгнах през страшно дългия тунел към моята стая. Бъдещето ми изглеждаше дори по-тъмно от тунела и в края му нямаше стая — само надгробен камък с надпис „Неизвестен гроб“.

ГЛАВА ШЕСТА

Без капка надежда гледах в екрана как Хелър влиза в мотел „Хауърд Джонсън“, Силвър Спринг, Мериленд. Би трябвало това да ми донесе облекчение, понеже означаваше, че с малко повече късмет, за няколко часа можех да прекъсна безсънното бдение, на което той ме бе подложил.

Хелър не се оглеждаше зад себе си, а би трябвало. Нито се огледа в чакалнята за подозрителни лица. Не взе никакви предпазни мерки, както един нормален агент би направил.

Просто отиде до рецепцията с потропащите си обувки и каза, че иска стая за една нощ. Остави трийсет долара и вписа новия номер на колата във формуляра, ясно и четливо. Не го фалшифицира, дори не се постара да го напише нечетливо.

Със замах се подписа като „ДЖОН ДИЛИНДЖЪР!“. Даже с удивителен знак. Доста беше понаучил във ФБР, няма що — Джон Дилинджър беше един от най-известните гангстери през трийсетте. Чисто светотатство!

Хвърли небрежно чантите си в стаята, сякаш нищичко не го безпокоеше на този свят. Изми се и след малко затрака навън. Дори не обръщаше внимание на многобройните сенки. Обиколи сградата и влезе в ресторанта.

Седна. Веднага дойде една застаряваща сервитьорка и му каза, че не е седнал където трябва. Накара го да се премести на една маса в ъгъла, зад която имаше само гладка бяла стена. Тя запали лампите и Хелър се обля в светлина. И дори не забеляза, че тя го посочи с пръст. Беше се заел да разглежда менюто. А какво толкова има да разглеждаш едно меню в „Хауърд Джоунс“? Всички менюта по продължение на целия бряг си приличат — само цифри и картинки.

Възрастната сервитьорка бе изчезнала за малко, но сега се върна. Тя свали от главата му бейзболната шапка и я остави на съседния стол, като каза:

— Младите господа си свалят шапките, като ядат.

— Ще си поръчам шоколадова торта — каза Хелър.

Тя не помръдна. Каза:

— Ще поръчаш меню 3. Това е зелена салата, пържено пиле, сладки картофи и бисквити. И ако изядеш всичко, тогава може да обсъдим въпроса за шоколадова торта.

Тя очакваше Хелър да протестира, затова продължи:

— И аз имам синове. Всички сте едни и същи. Не разбирате, че за да пораснете, трябва добре да се храните.

Не се бях излъгал. Със сигурност го бе посочила на някого. Аз безпомощно си блъсках главата дали ще бъде куршум, нож или арсеник в пилето. А може би, помислих си със слаба надежда, го е посочила просто така. Но със сигурност го бе направила майсторски. Можеше да служи за идеално прикритие. С времето човек се учи да различава истинските агенти.

Храната пристигна. Хелър надникна в чиниите на другите, за да види какво ядат. Но после се примири и се зае с яденето пред себе си. Справи се чудесно с приборите. Даже разкъса пилето на парчета и го изяде с пръсти — нещо, за което на Волтар не можеше и да си мечтае. Но макар че лесно възприемаше културата, правеше и грешки. Дадох си сметка, че и във Вашингтон, и тук той говореше с „Айви Лийг“ акцент. Очевидно смяташе, че вече не е в юга, но бъркаше. Мериленд е толкова на юг, колкото и пилето, което ядеше. Щеше да бъде в Ню Ингланд чак след като мине на север от Ню Йорк. Личеше си, че е съвсем зелен в занаята.

Беше приключил с яденето и избърса мазното от устата и пръстите си. В този момент вниманието му бе привлечено от някакво движение в другия край на стаята. Натам се виждаше трудно, защото светлината светеше в очите му. Мярна се просто някаква сянка.

Замръзнах. Човекът държеше нещо пред лицето си. Пистолет?

Появи се ярко синкаво проблясване! За съвсем кратко.

Екранът ми побеля от претоварване.

След това се появиха танцуващи черни точки и не можех да виждам дори това, което Хелър виждаше, ако изобщо виждаше нещо.

Екранът се изчисти. Черните точки изчезнаха. Хелър просто си седеше и гледаше стаята. Нямаше никаква фигура.

Дойде келнерката.

— Я гледай ти! Всичко си изял. Добро момче, можеш да си поръчаш шоколадовата торта. Какъв беше този блясък?

— О, ами настолната лампа на касиерката изгърмя. Очите ли те заболяха?

И с майчина загриженост тя премести лампите около неговата маса, за да не му светят в очите. Наистина касиерката пипаше нещо по лампата.

Хелър получи тортата си и я изяде, плати с голям бакшиш и с потракване се качи в стаята си, отново без дори да хвърля поглед към тъмните места. Имах си работа с пълен идиот!

Влезе в стаята до съвсем погрешен начин. Трябваше бързо да отвори вратата и да се пъхне зад нея, а после внезапно да изскочи. Не провери дали е ровено из багажа му. Само настрои климатичната инсталация — без да провери за газова капсула, — отпусна се в едно кресло и пак прочете книгата за наркотиците.

След това направи нещо, което ме хвърли в идеен конфликт. От една страна, той НЕ трябваше да бъде убиван, докато не се доберях до кодовата хартия. От друга страна, наистина ТРЯБВА да бъде убит, ако разгадае какво всъщност представлява базата на Апарата на Земя.

Хелър стана и намери два пепелника. Изсипа съдържанието на десния джоб на сакото в единия и на левия — в другия. Носеше НАРКОТИЦИ!

Отначало не можех да проумея. Но после се усетих, че просто е взел по една шепа от двата вида опиум от лабораторията за наркотици във ФБР.

Отвори куфара си и извади малко шише. В него имаше съвсем мъничко прах — само няколко пращинки. После извади друго шише, в който също имаше съвсем малко прах.

Значи в куфарите му наистина е имало наркотици, когато полицаите ги претърсваха! Микроскопични количества, но все пак наркотици. Откъде се бяха взели?

Хелър огледа шишенцата. После изсипа съдържанието на първото в крайчеца на пепелника. Изсипа и съдържанието на второто шише в другия пепелник.

Приближи се до лампата и вдигна първия пепелник до нивото на очите си.

Изведнъж гранулите станаха ОГРОМНИ!

Това беше турски опиум!

Направи същото и с втория пепелник.

Турски хероин!

След това отиде до голямата стъклена врата към балкона, която служеше и за прозорец и след известни усилия успя да я отвори.

Взе кибрит и запали една клечка. Пусна я в пепелника. И естествено, опиумът се подпали и запуши като луд.

Той се закашля и покри пепелника с една пластмасова салфетка за чинийки.

По същия начин запали и хероина.

Пак се закашля и покри пепелника, за да загаси огъня.

Стаята за малко се завъртя на екрана ми. Естествено. Беше вдъхнал първо опиум, след това хероин.

Хелър излезе на балкона и започна бързо да вдишва чист въздух. После започна да бяга на място, като шумно издишваше. Разбира се, на екрана всичко се изчисти.

Върна се в стаята и изсипа и двата пепелника в тоалетната, изми ги, изми и шишенцата, хубаво изтупа джобовете си и остави всичко настрана.

Остана доволен, защото никъде не бе останала и следа от наркотика.

Но все пак това бе доста аматьорско изпълнение. Никой пристрастен не би си позволил така да пилее дрога. И макар че наистина може да се гори хероин, този начин на поемане излиза твърде скъпичко. Трябва да се вкара в кръвта, за да се оползотвори максимално.

Ноцта вероятно беше гореща, но той остави прозореца отворен. Потърси нещо да се занимава и прочете „Изкуството на риболова с въдица“. Като я свърши, се зае с „Изкуството на бейзбола. За начинаещи“.

Нямаше и осем часа. Заинтересува се от телевизора. Включи го. Появи се образ. Хелър продължи да натиска бутоните. Съвсем го разстрои, но най-накрая успя да върне образа. Не можах да разбера какво не му хареса в началото. Работеше идеално, имаше и звук, и картина.

Някак нетърпеливо Хелър повтори цялата операция. Имаше надпис, че ако телевизорът не работи, може да се обади на рецепцията. Хелър посегна към телефона. Но явно размисли и се отпусна в едно кресло. Заговори на телевизора:

— Добре де. Ти си първият екран, който не успях да настроя. Тъй че продължавай да си криеш бутон 3D. Тъй или иначе, ще те оправя.

Започваше филм. Казваше се „ФБР ВИ НАБЛЮДАВА!“.

Хелър изгледа всички възможни ситуации със стрелба, преследвания и катастрофи. ФБР изби всички червени агенти в Америка. После изстреби цялата мафия в Америка. А след това ликвидира целия Щатски Конгрес. Забелязах, че Хелър е впечатлен. Постоянно се прозяваше, а в психологията това е сигурен знак за разтоварване след натрупано напрежение.

След това започнаха късните местни новини от Вашингтон. Нападнати бели. Нападнати черни. Изнасилени бели. Изнасилени черни. Убити бели. Убити черни.

В Щатите има закон, че телевизията трябва да отразява безпристрастно всичко и в случая много точно бяха балансирани програмата в расово отношение.

Изобщо не се спомена за инцидента в Потомак Парк. Нямахте и дума за Мери Шмек — наркоманка, умряла по пътя за болницата. Такива подробности са прекалено често срещани, за да привлекат внимание.

Хелър въздъхна и изключи телевизора.

Легна си.

В Турция бе едва шест сутринта и аз също си легнах. Но не можах да заспя. Хелър нито бе заключил стаята си, нито си бе дал труда да затвори вратата към балкона. Даже не си бе скрил оръжие под възглавницата!

Щяха да го нападнат. Това бе сигурно. Някъде по пътя Бери бе уредил всичко. Нямахте ДАЛИ. Имаше само КОГА.

Един идиот ме беше вързал с каишка и ме водеше право към гибелта! Може би щях да си умра така анонимно и незабелязано като Мери Шмек. Мисълта ме натъжи.

ГЛАВА СЕДМА

На следващата сутрин Хелър изглеждаше много спокоен за човек, когото със сигурност щяха да нападнат.

На екрана ми имаше монтирано устройство, което издаваше звук при увеличаване на приемания сигнал, ако си се сетил да го включиш, а аз естествено не забравях такива неща. В два следобед турско време скочих от леглото, защото сигналът се включи. В Мериленд беше седем сутринта, Хелър бе станал и вземаше душ. Поне все още бе жив, макар че не бях сигурен, че ще е задълго.

Обилно се поливаше с вода под душа. Флотската му страст към чистотата ми играеше по нервите. Бях сигурен, че около Вашингтон не е по-горещо, отколкото в Турция. Аз нямах климатична инсталация и при всички положения бях по-потен и мръсен от него, но все пак не ми трябваше никакъв душ. Онзи беше направо откачен.

Излязох, хванах за ухото едно малко момче и го запратих към кухнята, след което веднага се върнах пред екрана и лакомо започнах да поглъщам каун, което ще рече пъпеш и кайве, турското име за кафе, което напомняше на главотръс. Поглъщах го шаде и забравях да пийвам минерална вода между глътките, както се предполагаше. Обърнах внимание на този факт едва когато и без това обтегнатите ми нерви започнаха да играят по особен начин. Изсипах вътре захарта и бързо изпих чаша вода. Но нервите ми продължаваха да играят.

Действаше ми абсолютно ужасяващо да гледам какво прави Хелър — или по-скоро, какво не прави.

Не си провери багажа — просто изкара от сака чисто бельо и чорапи и ги облече, като ме лиши от възможността да проверя куфарите му.

Като се облече, не се огледа — наляво и надясно, преди да излезе в коридора. Не си направи и най-малкия труд да погледне зад ъглите, преди да завие. Не огледа паркинга дали не са се появили нови, по-особени коли. И дори не хвърли поглед на ресторанта, като влезе, а с неприлична безгрижност тръгна право към едно сепаре и седна.

Дойде да му сервира младо момиче с конска опашка. Той каза:

— Къде е възрастната жена, която беше тук снощи?

Очевидно тъпият идиот нещо се бе привързал — без съмнение Едипов комплекс.

Тъпото момиче ходеше за всичко да пита управителя. Върна се.

— Била е само временно на работа. Не можеш да си представиш как се сменя персонала в тези вериги от мотели. Какво ще си поръчаш?

— Шоколадова торта — каза Хелър. — Това е за начало. После... какво е това?

Посочи една снимка.

— Вафлите? — каза момичето. — Ами вафли, какво да са.

— Донесете ми пет — каза Хелър. — И три чаши главо... кафе.

Бързо си отбелязах. За мен беше ясно, че той просто имитира акцентите на хората, с които разговаря, но едва не направи нарушение на кодекса. Като се сдобия с кодовата хартия, всичко това ще го окачи на въжето.

Момичето му донесе голямо парче шоколадова торта и той за нула време я унищожи. После му донесе пет отделни чинии с вафли и той унищожи и тях. След това три чаши кафе. Той ги напълни със захар на бучки и бързо ги изгълта.

Момичето се въртеше наоколо, без да му носи сметката.

— Готин си — каза тя. — Скоро започва учебната година. В някой тукашен колеж ли ще се запишеш?

— Само минавам — каза Хелър.

— „Бибип“ — каза момичето и изчезна.

Върна се със сметката. Беше вписала всичко. Държеше се студено и враждебно. Дори бакшиша от един долар изглежда нямаше значение. Вече иззад гърба му се чу гласът ѝ:

— Все не ми върви.

Хелър се обърна към касиерката:

— Разбрах, че снощи ви гръмна лампата.

— Коя?

— Тази — каза Хелър и я потупа.

Касиерката попита управителя кой е пипал витринката с цигарите. Той отвърна:

— А, да. Някакъв външен бушон. Ама не изгоря. Бушонът по някакъв начин е бил изваден.

Хелър купи цял куп вестници и се върна в стаята си. Изведнъж разбрах, че е била изпуснатата златна възможност. Проклех Рат и Търб. Явно бяха в обсег от двеста мили от него, защото иначе нямаше да имам картина. Разчитаха на подслушвателните устройства, които бяха поставили в дрехите му, за да могат да го следят. Можех да ги изритам за това, че не са настоявали да получат приемник с печатащо устройство. Да, знаех, че е незаконно да носят в багажа си нещо по-голямо от малък предавател, който приличаше на будилник. Но те трябваше да си кажат: „Да ги «бибип» разпоредбите, трябва да помагаме на Грис!“ А не бяха. „Бибипци“, и двамата. Изпуснаха златна възможност да претършуват багажа му. А ако имах кодовата хартия, можех да си спестя всичко това.

Хелър извади автоматична четка, напълни я с течна паста и си изми зъбите, а аз толкова се вкиснах за куфарите, че за малко да пропусна едно истинско нарушение на кодекса. Тази автоматична четка може би имаше и етикет, че е произведена на Волтар. Не че някой на тази планета можеше да го разчете, но все пак това си беше чисто нарушение. Манията му за чистота щеше да го унищожи. Аз даже няхах автоматична четка — струват три кредита.

Хванал в двете ръце по един куфар и стиснал под едната мишница сака, а под другата — вестниците, Хелър слезе и отиде до колата.

И дали я огледа внимателно да види не е ли поставена бомба? Не! Само хвърли багажа отзад, остави вестниците на предната седалка, запали и потегли. Бях намалил звука, в случай че последва експлозия:

Качи се на магистрала 495, удобно седнал зад кормилото, после се прехвърли на 95 и спокойно, с петдесет и пет, се понесе сред красивата зеленина на Мериленд, без нито веднъж да погледне в огледалото да види не го ли следят. Знаех, че тази красота, която толкова го впечатли, е измамна. Някъде по пътя дебнеше смърт!

Влезе в Делъуеър, наслаждавайки се на всичко, включително и на оборите. Не зная защо така се вглеждаше във всичките тези птицеферми с големи табели. Там не биха се скрили снайперисти. Изведнъж един камион с ярък надпис Компания за пилета „Делъуеър“ го заобиколи да го задмине (той се влачеше) и Хелър се приближи толкова близо зад него, че едва не опря в каросерията му. Продължи да

кара, залепен за камиона. Беше пълен с живи пилета и Хелър любопитно ги оглеждаше.

— Аха — промърмори той, — значи такива са пилетата!

Безнадежден! Абсолютно безнадежден!

След като подмина летище „Грейт Уилмингтън“, Хелър сви вдясно по огромния мост над река Делъуеър. Но дали мислеше за задачата си? Не!

Спря колата! Натисна спирачки точно по средата на моста, без да обръща внимание на тежкия трафик, на клаксоните и свистенето на спирачките!

При отчаяния опит да спре един голям камион поднесе и се обърна перпендикулярно на пътя, като блокира всички платна!

Хелър излезе. Остави колата в дясното платно, където бе спрял със запален мотор и излезе! Само бегло погледна бъркотията, която бе причините внезапното си спиране.

Отиде до парапета на моста и погледна долу река Делъуеър.

— Свети тракащи оръдия! — възкликна той на волтариански. Без да му прави никакво впечатление!

И какво гледаше? Гледаше надолу към мътната течаща вода. И какво толкова имаше да се види? Нищо, само мазни петна, стари автомобилни гуми и умрели котки. Е, трябва да призная, че река Делъуеър е голяма, особено в тази точка, защото преминава в залива Делъуеър и оттам се влива в Атлантическия океан.

Шофьорът на големия камион, който едва не се блъсна в кадилака, не можеше да излезе заради задръстеното движение. Ревеше нещо по посока на Хелър и размахваше юмруци. Виждах го само с периферното зрение на Хелър. Той не гледаше към него. Гледаше на североизток нагоре по реката. Шумът бе оглушителен. Клаксони, беснеещи шофьори и този от камиона. Наложил се да намаля звука.

Хелър не обръщаше внимание на вдигнатите юмруци и виковете по негов адрес. Точно по средата на една гневна тирада от рода на „ти, «бибип» хлапе“ и т.н., Хелър каза:

— Натам има ли град?

— Господи! — избухна шофьорът на камиона. — Откъде си, по дяволите?

Хелър толкова съсредоточено си мислеше за своите работи, че каза:

— От Манко.

После, отново прекъсвайки нещо от рода на: „Не ме е грижа, ако ще да си от ада“, Хелър каза:

— Попитах ви, има ли нагоре по реката град? Олеле! Това беше режещият му висок флотски глас! Бързо намалих още малко звука.

Шофьорът каза:

— Филадельфия, тъп и невеж „бибип“...

Хелър пак го прекъсна:

— Това да не би да им е отходният канал?

— Естествено, че това им е „бибип“ отходният канал! — изкрещя разяреният шофьор на камиона.

— Боже господи! — каза Хелър на английски.

И без да обръща никакво внимание на мъжа, на тълпата и на размаханите юмруци, Хелър се качи в колата и потегли.

Клатеше глава:

— В този град трябва да има поне сто милиона хора и нямат пречиствателна система. МРЪ-Ъ-СО-ТИЯ! Боже! Както казах, изобщо не си гледаше работата. Всеки снайперист можеше да го задмине и да го застреля.

Но сега вече го хванах. На практика той бе съобщил на земен откъде е! Започнах да си го записвам, но след това помислих и реших да прочета отново параграф а-36-544 М, точка В. Бегло си спомнях, че може да бъде интерпретирано като „довеждане до съзнанието на чуждоземен, че на планетата е извършено кацане“. Но не можех да бъда сигурен. Дали шофьорът на камиона е съзнавал какво означава точният отговор на Хелър? Не успях да намеря книгата.

Когато пак седнах пред екрана, Хелър беше стигнал до граничния път с Ню Джърси и си караше с петдесет и пет. Беше се успокоил. Всички прозорци бяха затворени и климатикът работеше, значи денят сигурно е горещ.

Движението бе много натоварено. Тази гранична магистрала е една от най-претоварените в света. По нея минава три пъти повече движение, отколкото е било предвиждано при изграждането ѝ и въпреки високите цени на бензина и колите и последвалото разреждане на движението, камионите задръстваха над десетте платна. Като че ли около Хелър най-много бяха портокалите от Флорида.

Той кара известно време и после, вероятно защото е решил, че портокалите може би миришат — един голям камион се бе сблъскал и целият път бе осеян с портокали — Хелър отвори прозореца.

Подуши въздуха.

Изведнъж тръсна глава, сякаш, за да му се проясни.

Пак подуши.

После кихна.

Ами да, естествено, че ще кихне. Щатът Ню Джърси, особено край граничната магистрала, има един от най-високите проценти замърсяване на въздуха в света. Можех и аз да му го кажа. Всички го знаят.

Камиони или не, Хелър извади бележника си и записа няколко процента на серен двуокис и още няколко символи, които не познавах.

Затвори прозореца. И каза на цялата планета:

— Много скоро ще ви се наложи да използвате ножовки, за да може да се придвижва самолет през това нещо! Как го правите толкова бързо? Тук, на това място процентът се вдигна с 0.06 само за интервала между двете ми измервания.

Покара известно време и си каза:

— Най-добре да се залавям за работа.

Но изминаха доста мили, преди да започне да действа. Пък и това, което направи, изглеждаше напълно безсмислено.

Извърши възможно най-тъпото нещо, за да се освободи от преследвачи.

По някакъв начин бе изпреварил купищата портокали от Флорида. Пред него се разстилаха мили наред празно шосе от две ленти. Пътят беше абсолютно равен, някакъв пейзаж, никакви отбивки.

Въпреки сериозното предупреждение от Стюпиц и Молин, Хелър изведнъж настъпи газта и колата полетя с деветдесет мили в час. Помислих си, че най-накрая му е дошъл умът в главата. Бърза, за да се измъкне.

Но това не беше максималната скорост, с която можеше да се движи. Ако се опитваше да бяга, трябваше да натисне още повече.

Хелър се носеше напред и често поглеждаше в огледалото.

Нямаше къде да се скрие! Така никога не можеше да избяга!

Измина три мили.

И после, все още изцяло във видимостта на другите, сякаш точно това искаше — да го забележат — той плати таксата и напусна магистралата през един изход.

Спря. Паркира колата встрани на пътя, така че да не се вижда. Продължи да си седи вътре и да наблюдава изхода.

След малко взе един вестник и започна да чете, като от време на време вдигаше поглед към изхода.

Попадна на историйка, която го очарова. Беше в „Ню Йорк Дейли“, рубриката „Измет“.

УВАЖАВАН РЕПОРТЕР ЗАТРИТ МЪКИ ХЕК ПОКРИВА НЕЩО ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ В ЖИВОТА СИ

Мъки Хек, дългогодишен репортер по криминални случаи и по престъпността в „Дейли Лайбъл“, снощи покри цялата 34 Улица, след като в неговия „Мерцедес-Бенц Фаетон“, специално производство, избухна бомба.

Колата е струвала 89 000 долара според „Бойд“, единствената застрахователна компания, дръзнала да я застрахова. Знаеше се, че колата е подарък от фармацевтичната компания „И. Г. Барбен“. Любителите на автомобили ще съжаляват, че няма да могат да видят колата на Годишния парад на автомобилите уникали в Атлантик Сити.

От експлозията бяха разрушени и пет магазина.

Полицейски инспектор Булдог Графърти, който разследва случая с избухването на колата, даде днес внимателно подготвено изявление: „Автомобилът беше много ценен. Бомбата е поставена съвършено, работа на изключителен майстор.“ „Бойд“ са изисквали колата да е охранявана от „Тилт“ и още пет независими алармени системи.

Единственият възможен човек, който би могъл да постави бомбата, е Бум-бум Римбомбо.

Бум-бум е бивш експерт по разрушения от Флота, служил там през последната война.

Досега на него се приписват много случаи на взривяване на автомобили, макар че не е арестуван нито един път.

Бум-бум е доверен член на прословутата тайфа на Корлеоне, чиито престъпления Мъки Хек многократно е излагал на показ в своите смели репортажи.

Мафията в Ню Йорк и Ню Джърси се ръководи от способната и чаровна Бейб Корлеоне, дясна ръка на покойния „Свети Джо“ Корлеоне.

Добре известно е, че Корлеоне е получил прякора „Свети Джо“, затова че е отказвал да разпространява наркотици и че Фаустино „Примката“ Наркотичи постепенно завзема бившите територии на Корлеоне в Манхатън.

Така може да се обяснят мотивите на Бум-бум за поставянето на бомбите. Експертизите безпогрешно сочат почерка на Бум-бум.

До този момент Бум-бум не е арестуван само защото в момента все още излежава присъда в „Синг Синг“ (присъдата изтича утре) и е бил в затвора по време на взрива.

Няколко собственици на магазини бяха арестувани за това, че са разрешили колата да бъде паркирана на това място.

Случаят, следователно, може да се смята за приключен.

След Мъки Хек остават неговият редактор и един стар Форд.

По никакъв начин не можех да си обясня какво толкова интересно намира Хелър в тази история. По принцип четеше толкова бързо, че за мен бе объркващо да го гледам как десет минути седи над една колонка от вестник.

Но за да бъда честен трябва да допусна, че раздразнението ми може би идваше и от факта, че държеше вестника сгънат. А точно там имаше едно комиксче за Бъгз Бъни, което се виждаше само

наполовина. Бъгз държеше Елмър Фад във вана със сок от моркови и понеже не можех да прочета началото, не знаех как Елмър се е озовал там и защо. Дали Елмър не е бил болен? Дали пък ваната не е била приготвена от Елмър като капан, в който се е озовал самият той? Нямахме как да кажа на Хелър да разгърне вестника, за да прочета. Много потискащо!

Най-сетне Хелър си погледна часовника. Божичко, носеше боен инженерен часовник! И се виждаше съвсем ясно. Естествено, отбелязах го като стопроцентово нарушение на кодекса. Но се спрях — представляваше плосък кръг с малка дупка в средата. Земните могат да го объркат с гривна или нещо такова.

Той завъртя китката си, обръщайки часовника надолу и го докосна. И преди бях забелязвал, че това му е нещо като нервен тик. Но за първи път му обръцах повече внимание. Това показваше, че той все пак има някакви нерви.

Прозя се — още един симптом за нервно напрежение. Погледна към изхода от магистралата. През цялото време, откак седеше тук, нито една кола не бе минала през него.

— Значи — каза той, — няма никакви „Слинкъртън“.

Чак сега ми светна какво е възнамерявал да направи. Във Флота сигурно си имаха бойни тактики и той упражняваше една от тях. Беше устроил засада на преследвачите. Но понеже нямаше оръжие, явно го е направил автоматично, вследствие на натрупващото се нервно напрежение.

Трябва да е било това, защото Хелър запали кадилака, без съмнение разочарован, че клопката му не е успяла, премина през сложната система от изходи и входи, извеждащи на граничната магистрала, дадоха му още един билет и пак потегли на североизток.

Движението бе доста натоварено и като се прибавят всички тези камиони, които лъкатушеха през цялото време, опитвайки да се изпреварват, всеки нормален шофьор би бил съсредоточен само в карането. Но Хелър от време на време намираше време да прочете някоя статия от рода на „Икономическият хаос дебне според финансовите експерти от компания «Мерил Бул»“.

Експертът, който следеше Хелър знаеше, че хаосът, който дебне него, не е само икономически. Агнето, тръгнало на заколение, според мен имаше по-големи шансове от този идиот!

ГЛАВА ОСМА

Хелър пристигна на мястото на срещата в 4.30 следобед. Беше карал бавно и често бе спирал по пътя, но пак подрани с десет минути.

Небрежно паркира кадилака и си проправи път през лудницата от уморени деца и лоши родители, които обикновено задръстват подобни места за почивка по магистралите.

Хелър стигна до ресторанта и веднага седна на една маса.

Замръзнах! Точно в отсрещния край на ресторанта забелязах лице, което ми бе смътно познато. Хелър не го забеляза, но аз — да. Събрах кураж и като използвах втория екран, върнах записа назад и го спрях на кадъра с лицето.

Формата бе определено сицилианска. Лицето беше набраздено от белези. Голям белег от нож минаваше от ъгълчето на устата долу до лявото ухо. Очите напомняха влечуго. Но не можах да го позная.

Бързо свалих от полицата фотоапарат и го снимах отблизо, без да изключвам екрана. Веднага извадих готовата снимка и я сних върху земна хартия.

Видях на екрана висок сивокос мъж да се приближава до сицилианеца. Сицилианецът показва на сивокосия нещо, което стискаше в ръката си. Снимка? И после почти незабелязано кимна към Хелър.

Сицилианецът беше само изпълнител.

Сивокосият се оттегли и небрежно се облегна на стената. Носеше бомбе. Беше безупречно облечен, костюм от три части със сива жилетка. Имаше пенсне, прикрепено към черна верижка. Носеше и чадър.

Хелър си поръча сандвич и го изяде със „Севън-ъп“. Тъкмо му донесоха сметката и сивокосият се приближи към него.

Докосна с пръст бомбето си и каза:

— Аз съм Батълсби, млади господарю. Господин Бери искаше да бъде сигурен, че сте пристигнал жив и здрав. Аз ще ви покажа къде да идете. Ако сте готов, имате ли нещо против да тръгваме?

Съвършен английски акцент, перфектна имитация на стария семеен слуга.

Хелър просто стана, плати сметката и последва Батълсби навън.

Сицилианецът ги задмина и като стигнаха паркинга, се качи в една кола.

Батълсби отвори на Хелър вратата на кадилака и му помогна да седне пред кормилото. После заобиколи и се качи на предната седалка. — Ако обичате, продължавайте да карате по граничната магистрала. Аз ще ви покажа къде да отбиете.

Хелър видя, че отзад ги следваше колата на сицилианеца, но повече не ѝ обърна внимание.

— Ще оставим тази кола в гараж в Уихокън — каза Батълсби.

— Защо? — попита Хелър.

— О, драги — каза Батълсби. — Никой не ходи до Ню Йорк по този път през реката! Опазил ни бог! Движението в Манхатън е гробница за коли — стават катастрофи, сблъсъци. Всеки разумен човек оставя колата си на брега откъм Ню Джърси и взема такси до Ню Йорк. А в Ню Йорк човек се придвижва само с такси. — Изведнъж леко се засмя. — Нека такситата да се трошат. Колата ви ще е на съвсем сигурно място в гаража в Ню Джърси.

Хелър продължи да кара, без да каже нищо.

Батълсби пак подхвана:

— Господин Бери ужасно съжالياва, но има работа в града. Уредил е младият джентълмен да отседне в хотел Брюстър на 22-ра улица. Ето картата за хотела.

И я пхна във външния горен джоб на сакото на Хелър.

— Господин Бери уточни всички подробности. Младият джентълмен е очакван. Не трябва да се регистрира с истинското си име, а инкогнито, като всички млади джентълмени. Така правят младите господа, когато отиват в града да се поразвлекат.

Господин Бери лично ще ви посети в хотела утре сутринта точно в осем. Помоли ме да ви уверя, че сте в пълна безопасност, че никой не ви е ядосан и всички ви мислят само доброто. И така, ще го чакате ли в хотела?

— Защо не — каза Хелър.

Идиот! Това ще е мястото на удара! Или нещо ще стане още преди това?

Батълсби му показва къде да слезе от магистралата и тръгнаха по път, който, според указателните знаци, водеше към тунел „Линкълн“. Отбиха след един знак „Булевард Дж. Ф. Кенеди“ и скоро се озоваха в квартал Уихокън в Ню Джърси, който не изглеждаше нищо особено.

Завиха по 34-та Улица, лъжливият семеен слуга даде още упътвания и не след дълго стигнаха пред една голяма, но стара сграда — гаража.

Придружителят излезе, почука на вратата три пъти, след това още два пъти с дръжката на чадъра и след миг грамадната механична врата се отвори. Откри се голямо тъмно пространство.

Пред тях изникна доста пълен младеж с големи, някак изплашени очи, облечен с опръскан от боя работен комбинезон и посочи с ръка къде да оставят колата.

Хелър подкара натам.

По пода имаше петна от боя. Имаше и няколко стари машини, с които очевидно работеха. Но нямаше никакви други коли.

Далеч в края се виждаше място, което изглеждаше по-чисто и не бе оплескано с боя. Хелър спря колата. Излезе и отвори багажника; Батълсби се зае с багажа, но не успя да го вземе целия и Хелър помогна с единия куфар.

Пълният младеж се приближи и прочета ръка.

— Ключовете — каза той. — Може да се наложи да я преместим.

Хелър отдели ключовете и аз за пръв път забелязах, че на ключодържателя имаше две връзки. И идиотът подаде едната.

Излязоха отвън, където вече ги чакаше такси! Шофьорът бе с ниско свален над очите каскет, вероятно за да си скрие лицето. Батълсби натовари багажа и отстъпи назад, като отвори вратата да влезе Хелър. Хелър се качи, но Батълсби остана отвън.

— Няма ли да дойдете с мен? — попита Хелър.

— О, драги не. Да влизам в Манхатън, без да ми се налага? Ужасно място. Няма ни една здрава кола. Ще дойдат да ме вземат направо отгук. Шофьор, закарайте младият джентълмен в хотел Брюстър на 22-ра улица. И внимавайте, без никакви произшествия.

Колата потегли, а зад тях тръгна старата бричка на сицилианеца, в която се качи Батълсби.

Не след дълго влязоха в тунел „Линкълн“ и Хелър изглежда повече се интересува от тухления градеж, отколкото от това, че бе

тръгнал към гибелта си.

Като излязоха изпод реката, очите му започнаха да шарят във всички посоки, зърнали за пръв път Ню Йорк. Явно му направиха впечатление оградите от двете страни на пътя. Вярно е, че оградите в Ню Йорк са най-очуканите и блъскани огради в света. Оглеждаше вдлъбнатините, край които минаваха и свитите калници на паркираните коли и сигурно е повярвал на обяснението на Батълсби. Но аз не. Бери успешно бе успял да заличи връзката на предполагаемия Джон Дълбърт Роксентър Младши с колата — единствената възможна следа за ФБР.

Най-накрая пристигнаха на 22-ра Улица, която бе доста тясна. След малко спряха пред хотел „Брюстър“, който бе доста нисък.

Сградите в тази неугледна част на града бяха най-много по два-три етажа. Най-многобройни бяха кофите за боклук.

„Брюстър“ може и да не беше най-лошият хотел в Ню Йорк, но беше от типа, в който скитниците отсядат, като намерят малко пари.

Хелър свали багажа и плати на шофьора, на когото вероятно вече му бе платено и спря пред бюрото в тясното подобие на фоайе.

Регистраторът, със съвсем сив цвят на лицето и хлътнали очи, го погледна и посегна да му даде ключовете. Всичко трябва да е било нагласено, до номера на стаята.

Подадоха му регистрационна карта и Хелър се подписа със светнало лице: „Ал Капоне. Адрес: Синг Синг“.

Чиновникът му даде ключа, без дори да си направи труд да погледне написаното.

Хелър натъпка багажа си в асансьора, пресметна, че трябва да иде на четвъртия етаж и след малко вече беше в стаята си.

Каква мизерия! Двойно легло на отсрещната стена. Едно кресло. Един обикновен стол. До креслото маса, баня от 1890 година и телевизор.

Хелър остави багажа на леглото и отиде до двойния прозорец. Отсреща на улицата имаше сграда с абсолютно същите размери. Покривът бе равен и имаше парапет — идеален за снайперистка позиция.

Но Хелър не обърна никакво внимание. Опита се да включи телевизора. Имаше звук и картина, но беше черно-бял.

Хелър го почука отстри. После започна да човърка настройващите копчета и картината съвсем се влоши. След това отвори капака, откри още копчета и ги завъртя с инструмент от собствения си комплект.

Не можех да разбера какво бе намислил. Да постави бомба? Или нещо също толкова смислено?

Но изведнъж се сетих — звукът не бе стерео, картината не бе цветна. Глупакът си е помислил, че телевизорът е счупен!

Най-послед нагласи вътрешните бутони, после и външните и върна предишните картина и звук.

Завъртя леко телевизора и премести пред него креслото. Гърбът на стола бе право пред прозореца! Боже мой, не разбираше ли, че оттам ще дойде изстрелът?

И след това този кръгъл глупак седна и изгледа от край до край вечерните новини с всичките кървави подробности.

После намери на един канал някакъв филм и през цялото време се прозяваше, докато мафията спечели на американците Втората световна война в Италия.

Не изчаках да видя края. Грабнах хартиената снимка и хукнах по тунела към офиса на Фахт.

Тикнах снимката под носа му.

— Кой е този? — попитах аз.

Той повдигна рамене и посочи чекмеджетата, на които бе написано: „Досиета на студенти“. Сред всичко останало в тях имаше и списъци с клиенти-мошеници, на които не бе разумно да продаваме.

Половин час се рових — как жадувах за сваятна компютърна система, макар че бе незаконно да се инсталира такава на друга планета.

Открих го!

Няма грешка!

Идвал е два пъти в Турция да провери как работят купувачите за мафията.

Казваше се Раза Лузеини. Работеше за мафията на Фаустино „Примката“ Наркотичи в Ню Йорк, а тя е свързана с фармацевтична компания „И. Г. Барбен“.

Важни хора.

Чрез тях Роксентър осъществяваше контрола си над наркоиндустрията!

И този Раза Лузеини, съветник и административен глава на най-могъщата мафиотска банда в Ню Йорк, бе пристигнал лично, за да убие собственоръчно Хелър.

На един от най-добрите ни клиенти е отредена задачата да пречука Хелър!

Беше справедливо, естествено, но никой от тези хора нямаше как да знае за връзката на Хелър с всичко това. Но Ломбар е знаел. Той отлично е разбирал какъв гняв ще предизвика в лагера на Роксентър фактът, че се появява самозванец. Името Роксентър е свято!

Изпитах страхопочитание към Ломбар. Беше натикал Хелър право в устата на лъва. За момент, когато Хелър беше във Вашингтон при ФБР, помислих, че Ломбар е сбъркал. Но не! Властта и силата на Апарата достигаше абсолютно навсякъде, прокарана от безмозъчни кукли на конци.

И само след миг страхопочитанието ми премина в гадене. Хелър имаше връзка с Великия съвет, за която Ломбар не е знаел. А аз нямах кодовата хартия!

Нямаше никакъв начин да се претърси навреме багажа на Хелър.

Тази планета вече бе пътник.

Но кой го бе грижа за планетата. Аз, Солтан Грис, щях да загина в ехото на един фатален изстрел, минал през онзи прозорец!

ГЛАВА ДЕВЕТА

В седем и десет нюйоркско време на вратата на Хелър се почука. Несръчен разносвач с надпис „Гълпинкъл Деликатесен“ върху работната престилка подаде на Хелър книжен плик.

Хелър го взе!

— Ще струва два долара и още половин бакшиш — каза момчето.

Хелър изчисли, че това прави два долара и петдесет цента, плати и затвори вратата. Отвори плика и намери пластмасово канче с кафе и две желирани кифли.

В такъв хотел е изключено да има обслужване по стаите! Дали в храната няма отрова? Или наркотици?

Хелър подуши кафето. Разопакова едната кифла и подуши и нея. И „бибип“ глупакът започна да яде. Не умря, дори не припадна, затова реших, че с пращането на закуската просто са искали да се уверят, че Хелър не е излизал от стаята си и не се е разхождал навън, за да го забележат други.

Хелър си сложи чист бейзболен пуловер. Като се облече, среса косата си. Изми си зъбите с автоматичната четка.

Започна да подрежда стаята. Бутна креслото до прозореца с облегалката навън, премести масата до него, малко по-вляво и сложи пред нея обикновения стол. След това взе двата стъклени пепелника и ги остави на масата близо до креслото.

После, понеже явно бездействието не му понасяше, забеляза, че бравата на вратата не е добре притегната. Извади един инструмент от своя комплект и я стегна. След това отключи и остави така вратата.

Отиде до леглото, оправя го, качи двата куфара и ги отвори широко.

Изпразни сака и натрупа цялото му съдържание в горната част на леглото.

Портативният радиокасетофон, което бе купил, привлече вниманието му. Позанимава се с него и намери една-две станции. Явно му беше забавно, че музиката не е стерео. Как би могла, като се има

предвид каква електроника имат на тази планета. Това нещо бе направено само за да виси на китката, прикрепено с лента. Хелър отиде с радиото до креслото и седна. Заслуша се в сутрешните новини. Играчки! Всичките от Флота са луди за играчки. Очакваше го нападение, а той се забавлява с играчки. Нападенията, убийствата и корупцията на политиците в Ню Йорк не са никакви новини.

Наближаваше осем. Хелър стана и отиде до прозореца. Загледа се долу в улицата, може би искаше да види кога ще пристигне посетителят му.

Но аз забелязах нещо друго! С периферното му зрение забелязах как от вратата на отсрещния покрив излиза мъж! Мъж с калъф за цигулка!

Хелър се върна в стаята и пак седна. По радиото предаваха последните новини.

Вратата на асансьора в другия край на коридора се отвори. Вероятно, защото играчката му беше нова, Хелър доста си поигра, докато разбере как се изключва. Пусна радиокасетофона в един от отворените куфари, дръпна се назад и пак седна в креслото.

На вратата се почука. Хелър каза:

— Влез. Отворено е.

Влезе идеално облеченият адвокат от Уолстрийт. Облеклото е легендарно — сив костюм тройка, без шапка. Безупречно чист. Сух като сушена слива заради всичките си адвокатски грехове. Носеше дебел куфар.

— Аз съм господин Бери от „Суиндъл и Крауч“ — каза той. Подчертан „Айви Лийг“ акцент.

Хелър посочи обикновения стол, Бери седна и остави куфара до себе си. Нямахше намерение да губи време.

— Откъде ти хрумна това? — каза той.

— Ами, на повечето хора им хрумват разни неща — отвърна Хелър.

— Някой убеждавал ли те е да постъпиш така?

— Аз никого не познавам тук — каза Хелър.

— Колко пъти досега си използвал името Дълбърт Джон Роксентър Младши?

— Не съм го използвал! — каза Хелър.

— Не го ли каза на хората, които те посрещнаха? Аха! Раза Лузеини и Батълсби не бяха посветени!

Те само са имали задачата да придружат едно анонимно лице. Господин Бери се е погрижил никой да не разбере.

— Не — каза Хелър. — Никой не се е обръщал към мен по име и аз не съм си казвал името на никого.

Бери сякаш си отдъхна.

— О, изглежда си имам работа с един много дискретен младеж.

— Точно така — каза Хелър.

— В теб ли са документите?

— Да, в самото са ми.

Бери ги извади. Не пропусна да погледне какво има в джобовете. Седна на мястото си.

— ФБР извади ли копия? — попита Бери.

— Четоха ги по телефона, а през останалото време бяха оставени на бюрото, с лицевата част надолу.

Бери оставаше все по-доволен. Почти се усмихваше, ако изобщо за адвокатите от Уолстрийт може да се каже, че се усмихват. Обикновено изкривяват леко ъгълчетата на устата си.

— И ти също имаш само един екземпляр?

— Можете да претърсите всичко — каза Хелър. — Имам сако, бейзболни дрехи и багажа в куфарите.

Бери пак стана и претърси спортните дрехи. Търсеше етикети! Сега вече ми бе ясно какво възнамерява.

Адвокатът се заплете в рибарските принадлежности. Убоде се на една кукичка и внимателно си измъкна ръката. Прегледа останалото много предпазливо.

С потрепващи ъгълчета на устата Бери се върна и отново седна срещу Хелър.

— Мога да ти предложа сделка — каза той. — Даваш ми тези документи, а в замяна аз ти давам нови, напълно легални, плюс двайсет и пет хиляди долара.

— Я да ги видим — каза Хелър.

Бери отвори куфарчето си. Извади свидетелство за раждане — от област Биб, Джорджия. Пишеше, че ДЖЕРОМ ТЕРЪНС УИСТЪР е роден в болницата „Мейкън“ преди седемнайсет години, от родители Анес и Джералд Къртис Уистър. Бебето е бяло, русо и мъжко.

— Съвсем законно е — каза Бери. — И двамата родители са мъртви, няма братя, сестри или други роднини.

Хелър направи жест да му дадат и другите документи. Бери извади свидетелство за завършена военна академия „Сейнт Ли“. Всички оценки бяха тройки!

— Тук няма свидетелство за завършено средно образование — каза Хелър.

— А, пропускаш нещо. Според това свидетелство си учил една година повече, отколкото в предишното. Още само една година и получаваш бакалавърска степен. Сигурно смяташ да си довършиш колежа, така ли е?

— Хората не ти обръщат внимание, ако нямаш диплома — каза Хелър.

— Изключително вярно — каза Бери. — Аз самият не бих могъл да се изразя по-правилно. Така че, сам виждаш, че в случая печелиш. Още една година и ще имаш диплома.

Бързо впрегнах мозъка си да видя каква е уловката. Сетих се. С тези тройки много трудно ще го приемат в някой колеж, а ако пропусне една година (Бери нямаше как да знае, че е пропуснал всичките години земно образование) — окончателно ще се провали. Освен това Бери знаеше, че тези оценки никога няма да бъдат показани. Така научих още нещо за него — беше хитър. Беше предвидил всичко, дори когато успехът на плана му изглеждаше съвсем сигурен.

— Сега имаш повече от преди — каза Бери. — Постъпвам напълно честно с теб.

Честен адвокат от Уолстрийт, си казах. Хелър показа, че иска още документи.

— Това е шофьорската ти книжка — каза Бери. — Издадена е в Ню Джърси и е валидна за Ню Йорк. И забележи, че е за всякакви моторни превозни средства, включително и мотопеди. Това е в замяна за Вашингтонската книжка, която ми даде. Виждаш ли колко съм щедър?

Хелър я огледа.

— А това е новият талон на колата ти. Ето и номерата. Забележи, че са за Ню Джърси, но са напълно валидни за Ню Йорк. Ще ги взема аз и ще ги дам да ги поставят на колата ти. Ти ще си я прибереш, нали?

Хелър кимна и Бери видимо се успокои. Но Хелър продължаваше да чака други документи.

— Ето карта за социална осигуровка — каза Бери. — Съвсем нова е, понеже преди не си работил нищо. Много е важна при доказване на самоличността.

Самоличността на труп, си казах.

Хелър очакваше още. Тъглчетата на устата на Бери трепнаха и той му подаде щатски паспорт. Хелър го отвори и се опули при вида на собствената си снимка.

— Откъде я имате?

— От снощи. Затова трябваше да спреш в Силвър Спринг.

— Просветването по време на вечеря? — попита Хелър.

— Нищо не ти коства. Всъщност, можеш да си получиш останалите снимки. Няма да ми трябват.

И подаде на Хелър още десетина паспортни снимки.

— Как мога да бъда сигурен, че тази самоличност е законна. Откъде сте я взели?

— Драги приятелю — каза Бери, — правителството непрекъснато издава законни документи за самоличност. Има свидетели, които те трябва да прикриват — например хора, дали показания с риск за живота си. Това се прави непрекъснато от държавните власти. А ние, така да се каже, притежаваме тези органи на властта. Ти си проявил голяма изобретателност да се добереш до нас. Но ние сме просто любезни, нищо повече.

Роксентър любезен? О, богове!

— Не се безпокой за валидността на всеки един документ — каза Бери. — За мен не би било никак добре, ако са фалшиви.

Точно така, господин Бери, скръцнах със зъби. Документите на труповете се проверяват много щателно!

— А сега въпроса с парите — и той извади две пачки от куфара. — Двайсет и пет хиляди долара, всички в стари банкноти, немаркирани и неописани.

Хелър остави парите на масата зад пепелниците.

— Само още едно нещо — каза Бери. — В Ню Йорк е незаконно да се регистрираш в хотел с фалшиво име. В действителност, счита се за престъпление.

О, каква лъжа!

— Тъй че донесох непопълнена регистрационна карта. Попълни я с новото си име и срещу адреса пиши просто „Мейкън, Джорджия“. Това е всичко.

Хелър взе картата и я постави на коляното си.

— Още нещо — каза той. — Да?

— Останалите пари в куфара.

— О! — Възкликна Бери, сякаш го бяха ударили в слънчевия сплит.

Аха, и този беше мошеник. Вероятно е смятал да задържи част от сумата за себе си.

— Трудно може да се спазари с теб човек, младежо — каза Бери.

Но Хелър просто протегна ръка. Бери извади пачка пари от куфара.

— Това са още двайсет и пет хиляди — каза той.

Хелър ги сложи при другите. Получи се доста голяма купчина. И след това подписа регистрационната карта, сякаш подписваше смъртната си присъда: „Джером Терънс Уистър, Мейкън, Джорджия“.

Бери каза:

— Не е лесно да се спазари с теб човек. Но това не е лошо. Мога да кажа, че ще напреднеш в живота.

През оставащите пет минути, мислено го допълних аз. Още щом излезеш от тази стая, господин Бери, и си осигуриш алиби, през прозореца ще долети куршум и край с Хелър! И с мен!

Бери стана.

— Всичко ли взех?

Ухили се и показа на Хелър, че куфарът му е останал празен. После прибра старите документи и новите регистрационни номера на колата. Сигурно злорадстваше отвътре. Внимателно огледа стаята. Тръгна към вратата.

— И още нещо — каза Хелър. — Вдигнете слушалката и кажете на регистратора да излезе на улицата и да каже на снайпериста на покрива да заповяда в стаята ми.

Бери замръзна. След това бързо посегна към бравата.

Тя остана в ръката му!

За момент се вторачи в нея.

После я пусна и ръката му моментално се насочи към вътрешния джоб на сакото. Ще извади пистолет!

Хелър посегна встрани. Толкова бързо грабна един стъклен пепелник, че ръката му се размаза на екрана.

Пепелникът изхвърча, уцели Бери в ръката и се удари във вратата. Върху Бери и по пода се посипаха ситни стъкълца.

Адвокатът отстъпи, без да може да си мръдне ръката и зяпна Хелър.

Вторият пепелник бе в ръката му.

— С този мога да ти откъсна главата — каза Хелър. Бери трепереше и се държеше за ръката. Отиде до телефона. Каза на регистратора да излезе на улицата, да викне към покрива на отсрещната сграда и да каже на мъжа отгоре бързо да се качи в стаята.

Единствената светлина в стаята идваше от прозореца, но пердетата бяха спуснати и не бе много светло. Хелър спокойно стана и взе пистолета на Бери.

— Просто седни на леглото, за да се виждаш още от вратата и си придай спокоен вид.

— Мисля, че ми счупи ръката.

— По-добре ръката, отколкото главата. А сега, като почука, кажи му със спокоен глас да влезе.

Зачакаха. Хелър се бе облегал на стената до вратата.

След около пет минути се почука.

— Влез — каза Бери.

Вратата се отвори и в стаята пристъпи мъж.

Хелър силно стовари юмрук зад врата му. Това го изстреля напред към Бери.

Калъфът от цигулка падна.

В момента, в който снайперистът се понесе напред и мина край Хелър, Хелър бе успял да извади от кобура на кръста му Кобра Колт.

Понеже имаше два пистолета, Хелър прибра Кобрата в джоба си. Направи крачка напред и завъртя снайпериста по гръб. Беше кльоцава мижитурка с много следи от наказания по лицето. Хелър извади една пачка от вътрешния му джоб.

Снайперистът злобно изсъска на Бери:

— Нали каза, че бил само един хлапак!

Беше бесен.

Хелър пристъпи напред. Посегна с ръка и убиецът се присви. Хелър си прибра новите документи и портфейла.

Придърпа с крак куфарчето на Бери и го отвори. Извади само регистрационните номера на колата.

— Спазвам сделката, господин Бери. Купихте си документи и ви ги оставям. Получих документи в замяна и ще ги задържа. Сделката си е сделка.

Хелър премести номерата до стената, но останаха извън обсега им.

— Както и да е, господин Бери, нещо ми подсказва, че не сте човек на честта. Така че...

Извади радиокасетофона от куфара си. Натисна бутона за превъртане назад. След секунда го включи. Чу се гласът на Хелър:

— Влез. Отворено е. И после Бери:

— Аз съм господин Бери от „Суиндъл и Крауч“. Всичко бе записано на касетата.

— Така че — продължи Хелър, — ще оставим това на сигурно място в случай че с мен се случи нещо странно.

— Записите не се приемат като доказателство в съда — изсмя се Бери.

— Затова съм предвидил още нещо — каза Хелър.

— Омръзнаха ми твоите „още нещо“! — Каза Бери. Хелър взе портфейла на снайпериста. Извади малък бележник и много бързо си записа всички данни. След това прочете на глас името на престъпника: „Торпедо Фиакولا“. Добави и домашния му адрес и номера на социалната осигуровка.

Хелър взе парите, които бе извадил от джоба на убиеца.

— Като гледам, това са към пет хиляди. Прибра ги в портфейла и той се изду.

— Сигурно са половината от договорената сума. Даде портфейла на гангстера.

— Не искам да ме обвиняват, че отнемам хляба на някого. Затова плащам за живота на господин Бери.

Бери и гангстерът се спогледаха и после погледнаха към Хелър.

— Но не искам веднага да се изпълнява договора. Ако се окаже, че някой от тези документи не е точен или ако чуя край ушите ми да свистят куршумите на Бери, ще ти звънна да изпълниш договора. След това ще ти платя още пет хиляди в брой.

Сигурно му се е усмихнал. Човекът не знаеше какво да мисли.

— Не се безпокой, мога да се свържа с теб. Тук имам адреса и телефона на майка ти.

Гангстерът се сви. Не мисля, че Хелър схвана, че за гангстера думите му означаваха, че ако не си свърши работата, ще пострада майка му. Но бях сигурен, че гангстерът ги прие точно така.

Бери бе друго нещо. Докато Хелър го обхождаше с поглед, забелязах, че е намислил нещо.

— Няма защо да се страхувате от мен, господин Бери — каза Хелър. — Имате моите документи. Няма да нарушавам сделката, докато вие не я нарушите. Нека да се разберем така.

Хелър извади патроните от револверите. Задръзнах. Сега не ги държеше под прицел!

Хелър отвори калъфа за цигулка и прегледа разглобения снайпер. Взе всички патрони. Върна им оръжията, калъфа и куфара. Развъртя бравата с отвертка и отвори вратата.

Любезно им се поклони и им направи знак да тръгват.

— Дано никога повече да не ни се наложи да се срещнем — каза Хелър.

Бери му хвърли поглед, с който можеше да унищожи каменна статуя. Излязоха.

Хелър беше глупак! Представите му за величавост и геройство може би щяха да бъдат от полза на друго място и в друг момент, но не и в Ню Йорк. Ню Йорк, планета Земя — Блито-3!

Трябваше тихо и безшумно да убие и двамата. Така би направил един професионалист.

Хелър бе унижил един от най-влиятелните адвокати на планетата и бе надиграл Роксентър, — а той никога не търпи подобни неща.

И после, сякаш изобщо не си беше спечелил смъртни врагове, Хелър завъртя обратно дръжката на бравата, опакова си нещата и почисти всичко. Сложи си бейзболната шапка пред огледалото и каза:

— Школата на ФБР е безгрешна.

И се засмя.

Но не го бяха научили на всичко. Бери вече бе осъзнал, че всяка заплаха за Хелър, независимо откъде идва, можеше да се изтълкува от Джеръм Терънс Уистър като заплаха от Бери. Не му оставаше друг избор, освен по някакъв начин — ако не веднага, то в някой удобен бъдещ момент — да използва много по-ефективни методи да унищожи

Джеръм Терънс Уистър. Добрите адвокати от Уолстрийт никога не губят. Те само отлагат.

Бери командваше с едно помръдване на пръста не само отделни правителствени служби, но и цели правителства. Можеше да насъска срещу Хелър когото поиска. Парите не значеха нищо за него. Много беше вероятно в тази същата минута той вече да предлага на Торпедо Фиакولا три пъти повече от това, което Хелър му бе обещал, за да направи още един опит. И Фиакولا, отчаян от глупавата заплаха към майка му, а също и от провала си днес, би направил всичко.

Хелър се занимаваше с неща, от които разбираше твърде малко. Освен това беше прекалено мекушав! Шпионите са опасни и смъртоносни същества, като криещи се скорпиони. Не си излизат от вратата с песен на уста, след като са задействали най-могъщата и отмъстителна машина на планетата — властта на Роксентър.

Аз седях и скърбях. Не можех да измисля нищо, за да се сдобия с тази кодова хартия, преди да убият Хелър. Нищо чудно, че продължителността на живота на бойните инженери се изчисляваше само на няколко години служба. А на ръководителя на боен инженер можеше да се падне още по-къс живот!

Седях си в стаята и тъжах, когато при мен се втурна специален пратеник на Фахт с дневната сводка от Търб и Рат. В нея се казваше: „Той се регистрира в хотел «Брюстър» и току-що си тръгна от там.“ Божове, даже от собствените си хора не можех да очаквам никаква помощ! Дори едно бъдеще в ада ще е по-светло от моето!

ЧАСТ ШЕСТНАДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Долу на рецепцията в хотел „Брюстър“ нямаше никой, затова Хелър мина зад гишето, остави трийсетте долара за стаята на място, където лесно щяха да ги забележат, извади най-отгоре регистрационната карта с името на Ал Капоне и си извади на касата разписка, която подписа с „Бринкс“. Във ФБР не го бяха научили добре — Капоне ни един път не е обирал бронирана кола „Бринкс“. Аз си знам уроците по американска история!

Опитвайки се да разгадае надрасканите номера около градския телефон във фойето на хотела — някои на проститутки, други на обратни и още какви ли не — Хелър попадна на една фирма за таксита и позвъни.

Като натовари багажа си в таксито, той каза на шофьора, който приличаше на германец:

— Търся място за живеене. Някой по-добър хотел. Нещо от класа.

И така, скоро се озоваха на Мадисън Авеню и продължиха към центъра, като през целия път Хелър броеше ударените коли и вдлъбнатите огради, край които минаваха.

На ъгъла на 59-та Улица и Пето Авеню таксито стовари Хелър. Намираха се на паркинг. Хелър си свали багажа и подаде двайсетдоларова банкнота. Шофьорът просто взе банкнотата и бързо подкара, макар че таксата трябва да е била много по-малка. Хелър започваше да научава някои неща за Ню Йорк.

Погледна нагоре. До него се извисяваше хотел „Сноб Палас“. Макар че наоколо имаше униформени портиери и пикола, никой не му взе багажа. Хелър го хвана в ръце и влезе. Пред него се простря обширно и лъскаво фойе, почти като хангар. Силни, но добре аранжирани лампи осветяваха дискретното и добре аранжирано обзавеждане. Скъпо облечена и пъстра тълпа гъмжеше около него, докато си проправяше път към рецепцията.

Имаше много регистратори, до един заети. Хелър изчака. Никой не вдигна глава. Най-сетне той каза на един:

— Бих искал да взема стая.

— Имате ли резервация? — попита регистраторът. — Тогава говорете със заместник-управителя. Ето там, ако обичате.

Заместник-управителят бе зает. Отговаряше по телефона на едно оплакване с премерено приличен тон. Нещо за пудел, който не бил разходен достатъчно. Най-накрая вдигна очи. Това, което видя, не му направи особено впечатление. Стената зад него бе цялата в огледала, тъй че и аз можех да видя същото.

Пред него стоеше някой си с крещящо, прекалено малко сако на червени карета, с панталони на сини райета, които не стигаха до бейзболните му обувки и отгоре на всичко, носеше червена бейзболна шапка, килната силно назад.

— Да? — каза помощник-управителят. Хелър стопи леда.

— Бих искал хубава стая, може би две.

— С родителите си ли сте?

— Не, те не са на Земя.

— Най-ниската цена за апартамент е четиристотин долара на ден. Не мисля, че ще ви заинтересува. Довиждане.

И той се обади по телефона, за да се скара на персонала, че не са разходили добре нечий пудел.

Знаех какъв е проблемът. Хелър изчисляваше цената в кредити. Един кредит струваше няколко долара. Взе си багажа, излезе и се качи в такси, от което току-що бе свален пекинез, когото бяха разхождали.

— Търся стая. Искам нещо по-евтино от това, което предлагат тук.

Шофьорът веднага тръгна към центъра, зави по Лексингтън Авеню, избягна няколко катастрофи и стовари Хелър на 21-ва Улица. Хелър му подаде двайсетдоларова банкнота. Шофьорът много се изненада, когато не успя да я измъкне от пръстите му. С недоволено мърморене приготви рестото и бързо си размениха парите. Хелър му даде петдесет цента бакшиш. Започваше да се учи.

Хелър вдигна очи и видя стара сграда с порутен вид. На една табела на тротоара бе написано:

КАСА ДЕ ФЛОП

Взе си чантите и влезе. Група разпасани латиноамериканци седяха върху разкиснати мебели. Един размекнат регистратор се бе разплюкал върху разбито бюро. Фоайето имаше много прогизнал вид.

Странен звук блъсна ушите ми. Веднага след това разбрах какво е било. Хелър е кихнал.

— Уф — каза си той. — Ще речеш, че това местенце е на Апарата!

Нарушение на кодекса! Нарушение на кодекса! Плюс липса на патриотизъм! Бързо си отбелязах в бележника и маркирах мястото на лентата. Никой не може да ме обвини, че не си върша задълженията.

Вдигна си багажа, обърна се и излезе.

Отвън се спря и се обърна да огледа пак сградата.

— Вие, хотели, можете да вървите по дяволите!

Един дом ще ми струва по-малко и ще е по-чисто.

Мина две преки пеша, преди да успее да намери такси. Беше спряло на тротоара и Хелър му викна, за да не потегли.

Шофьорът изглеждаше така, сякаш не си е лягал по цяла нощ от една година насам. Освен това нямаше място между очите и косата. Неандерталски тип.

Хелър качи багажа. Наведе се да каже нещо през стъклото между предната и задната седалка, на което нюйоркските таксиметрови шофьори разчитат да ги спаси от нападения.

— Знаете ли къде има някой дом?

Шофьорът се обърна да го погледне. Помисли и каза:

— Имаш ли пари?

— Естествено, че имам пари.

— Много си малък.

— Виж какво — каза Хелър, — знаеш ли някой дом или не?

Шофьорът му хвърли съмнителен поглед, но кимна.

— Добре — каза Хелър, — закарай ме там. Тръгнаха по посока на Ист Ривър. Недалеч се виждаше високата черна фасада на сградата на Обединените Нации. Бяха навлезли в по-тих и по-елегантен квартал, пълен с високи и внушителни постройките.

Спряха на тротоара пред една такава сграда. Беше от бляскав камък и матирани стъкла — красива, модерна, многоетажна сграда. Малка градинка със зеленина и автомобилна алея я отделяха от тротоара. От ляво на впечатляващия вход имаше елегантен, красив надпис със златни букви върху черен камък. Пишеше:

„ГРЕЙШЪС ПАЛМС“

Таксито не бе спряло на автомобилната алея, защото там стоеше голяма, черна, ниска лимузина с шофьор на кормилото. Хелър извади от таксито чантите си и ги остави на тротоара. Бръкна в джоба, за да плати на шофьора.

И тогава се случи нещо забележително!

Шофьорът на таксито, който допреди малко изглеждаше толкова заспал и унесен, вторачи очи в лимузината на входа. Очите му изведнъж се разшириха от ужас.

Гумите изсвистяха и таксито се стрелна надалеч.

Без да си прибере парите!

Хелър се загледа след бягащото такси. Прибра парите обратно в джоба. Вдигна си чантите и тръгна към входа.

Лимузината бе запалила двигателя.

От вратата излезе млад мъж с вид на здравеняк. Беше облечен в двуреден костюм и носеше шапка ниско над очите. При приближаването на Хелър той малко се отдръпна.

Дясната му ръка се вдигна. Държеше нещо!

Беше миниатюрно уоки-токи. Каза нещо в него, като гледаше по посока на Хелър.

Нещо става! Нещо опасно!

А Хелър, идиотът, изобщо не забеляза. Продължи напред и влезе през входа.

Фоайето беше малко, но направено с вкус. На отсрещната стена имаше няколко железни вити стълби, които водеха до балкон. Златните врати на асансьорите се открояваха на фона на тъмния камък. По стените имаше красиви лъкатушещи орнаменти от златист метал. Имаше двойки красиво облицовани кресла, полускрити от великолепни зелени растения. Имаше дълго златисто гише, което очевидно беше рецепцията.

Не се виждаше жива душа! Никой!

Хелър затрака с обувки по излъсканата многоцветна мозайка. Отиде до рецепцията.

Малка врата в стената отляво на гишето, на която имаше табела „Управител“, се откря около шест инча. Показа се мъжко лице. Сурово. Подаде се ръка и безшумно махна на Хелър да се приближи.

Хелър си остави багажа и тръгна към вратата. Тя се отвори.

Зад нея се показа голям и богато украсен офис. В отсрещния край имаше голямо бюро с дърворезба. Зад него седеше дребен мъж, добре облечен, с черна коса и тясно лице. Върху бюрото имаше табела:

Вантаджо Меретричи, управител

ОТДЯСНО на бюрото седяха двама мъже с шапки. Десните им ръце не се виждаха. И тримата гледаха към Хелър.

Вратата се затвори зад Хелър.

Изведнъж го хванаха изотзад!

Здраво притиснаха ръцете му в ключ.

Принудиха го да седне на един стол в ъгъла зад вратата. Нападателят му продължаваше да стои зад него, без да го пуска.

Един от мъжете до бюрото посочи Хелър и се обърна към управителя:

— Значи това е едно от момченцата ти.

— Не! Не! — извика управителят иззад бюрото. — Тук не използваме младежи!

Другият гангстер до бюрото се изсмя, невярващ.

— О, стига си се „бибип“, Вантаджо. Колко взимате за момче с толкова хубаво лице като този?

— Да се върнем на въпроса, Вантаджо. Фаустино казва, че тук ще продаваш наркотици, значи ще продаваш. Ние ги доставяме, ти ги продаваш.

— Никога! — каза Вантаджо. — Ще изгубим цялата си клиентела! Няма начин да не си помислят, че се опитваме да измъкнем информация от тях с наркотици!

— Ха, че каква информация, по дяволите, могат да имат неграта и дръпнатите от ООН! — подигравателно каза гангстерът, който беше най-близо до Вантаджо. — Трябва да понаучиш някои неща. Фаустино ще се обади на стрелците и знаеш какво те чака! Така че, откъде да започнем? Искам да кажа, преди да затрием теб. Да потрошим мебелите? Или да извадим от строя няколко курви?

Другият гангстер каза:

— А какво ще кажеш за хубавото ново момче?

Двамата мафиоти се спогледаха и се ухилиха. Този, който току-що бе дал предложението, запали цигара.

— За начало ще му направим само няколко дупки в лицето, които ще те вкарат в малко разходи.

Гангстерът стана с цигарата и прекоси стаята. Мъжът зад Хелър стегна хватката.

Рязко Хелър вдигна крака от пода.

Завъртя се като за задно салто.

Върховете на обувките му удариха в главата онзи зад него!

Ръцете му сграбчиха облегалката на стола. Изстреля се назад, право над главата на онзи, който преди го държеше. Приземи се зад него.

Вече беше измъкнал пистолета му от кобура под рамото.

Гангстерът с цигарата бе спрял по средата на стаята и гледаше с невярващи очи.

Онзи, който бе останал до бюрото, извади пистолет.

— Пази се! — изкрещя той на този по средата на стаята. Той веднага легна на земята.

Мафиотът до бюрото стреля.

Хелър се намираше зад типа, който преди го държеше. Куршумът улучи гангстера в гърдите.

Хелър явно имаше намерение да го използва като щит, за да се предпази от куршумите.

Мафиотът до бюрото пак стреля. Два пъти!

И двата изстрела улучиха гангстера пред Хелър.

Мафиотът до бюрото разбра, че стреля по собствения си човек. Уплашено отстъпи назад.

Хелър му пусна един куршум право в сърцето!

Този, който се бе проснал по средата на пода, бе извадил пистолет. Опита се да стреля.

Хелър го забеляза, но за момент остана неприкрит. Онзи от пода стреля.

Още един куршум се заби в бившия нападател на Хелър.

Хелър падна на земята.

Стреля право в черепа на типа на пода.

Двама мъртъвци! Третият се мяташе в предсмъртна агония!

— Божичко! — обади се Вантаджо Меретричи от бюрото.

Отвън се чуха бързи стъпки.

Хелър отскочи далеч от вратата.

Младият тип от входа си показва част от лицето през вратата и пъхна ръка. Видя Хелър.

Вдигна пистолет.

Хелър стреля и го улучи в рамото.

Мъжът бе отхвърлен от вратата и се завъртя във фоайето. Но не падна. Вратата се затвори с трясък. Бягащите стъпки се отдалечаваха.

Колата отвън заръмжа. Чу се затваряне на врата, веднага след това лимузината потегли със свистене.

— Боже господи! — каза Вантаджо. След това изглежда се посвести. — Малкият, помогни ми, бързо!

Тялото, което беше най-близо до бюрото, бе паднало върху малко килимче. Вантаджо грабна единия край и бързо го повлече като шейна към вратата. Отвори и я подпря с един стол да не се затваря. После пак хвана килимчето и го извлече отвън във фоайето.

Управителят посочи на Хелър трупа, който той бе използвал за прикритие и излезе във фоайето. Хелър го грабна и го завлачи навън. Пусна го.

Чу се далечния вой на полицейски сирени.

Хелър и управителят заедно извлякоха третия труп.

Във фоайето изникна спретнато облечена възрастна чистачка.

— Измий кръвта от пода в офиса! — викна ѝ управителят. — Бързо!

Полицейските коли приближаваха.

Управителят се наведе зад гишето. Регистраторът бе на пода, завързан и с парцал в устата. Хелър срязва въжетата.

Управителят подреди телата във фоайето. Взе пистолета, с който Хелър бе стрелял, избърса го с кърпа и го пхна в ръката на онзи, който най-напред бе нападнал Хелър.

Полицейските коли се чуваха съвсем наблизко.

— Тези „бибипци“! — каза управителят. — Подкупили са ченгетата да пристигнат бързо и да ме арестуват, ако се чуе стрелба!

Управителят каза нещо на италиански към регистратора и тъкмо се обърна към Хелър, вероятно за да му каже да изчезва, когато от входа се чу силен глас:

— Никой да не мърда!

Това „никой“ се отнасяше до управителя, Хелър и регистратора.

Появи се полицейски инспектор, придружен от две ченгета с едрокалибрени пушки. Инспекторът бе едър мъж на средна възраст, отпуснат.

— Добре, Меретричи, арестуван си!

— За какво? — каза Меретричи. Полицейският инспектор огледа трупове.

Злобно погледна регистратора.

— Какво е ставало тук?

— Ами то се вижда — каза мъжът. — Онзи тип — и той посочи тялото, което беше най-далеч от входа, използвано от Хелър като щит — очевидно се опитваше да избяга от другите. Те нахлуха след него и започнаха да се стрелят един в друг.

Инспекторът направи оглед на всяко тяло и всеки пистолет поотделно.

— Би трябвало тях да арестувате — каза Вантаджо. — Тук не е разрешено да се стреля!

— Не ми се прави на умен, да те „бибип“ — каза инспекторът. Приблужи се до Хелър. — Ти пък кой си, по дяволите?

— Той разнася поръчки — каза Вантаджо. — Влезе отзад след стрелбата.

— „Бибип“ — каза инспекторът.

— Бих искал да си изпълнявате дълга към гражданите — каза Вантаджо, — за което ви плащат данъкоплатците и да разкарате от тук тези трупове. Вече ми съсипаха един килим!

— Не пипайте нищо! — извика инспекторът. — Екипът ще пристигне след малко и ще искат да снимат всичко. А вие двамата — той посочи към управителя и регистратора, — гледайте да се появите, като ви извикат за разпит. Трябва да ви затворя като свидетели.

— Ние с радост ще изпълним нашите задължения като граждани — каза Вантаджо. — А вие се погрижете от сега нататък да осигурявате по-добра защита на честните бизнесмени! — Той ядно погледна телата на пода. — Мафиотите си се разхождат свободно по улиците!

Инспекторът си тръгна. Един полицаи остана да пази телата, за да не се подправят доказателствата по случая.

— Прибери багажа в моя офис — каза Вантаджо и махна на Хелър.

Хелър нарами сака и куфарите и го последва.

ГЛАВА ВТОРА

Чистачката бе почистила кръвта от пода. Вантаджо включи климатика на „проветряване“, вероятно за да се разсее усещания се във въздуха пушек от изстрелите. Настани Хелър в един стол и седна зад богато украсеното си бюро.

— Дете — каза Вантаджо, — ти ми спаси живота! Никога преди не бях виждал такава страхотна стрелба!

Погледна го за момент.

— Все пак, как попадна тук?

Хелър му каза, че търсел място, където може да живее и предаде разговора си с шофьора на такси, когото бе попитал за дом.

Вантаджо се засмя.

— О, малкия, още си зелен. Сигурно си някъде от далеч. Чуй, момче. На жаргона на нашия хубав град „дом“ значи публичен дом, бордей, бардак, място, където има курви, с други думи — място за проституция. И ето те тук, в палата на удоволствията на ООН, в най-добрия „дом“ в Манхатън!

Пак започна да се смее, но бързо стана сериозен.

— Мога само да благославям Светата дева, че те прати тук. Бях сигурен, че ми е изпята песента.

Облегна се на седалката, загледан в Хелър и помисли за момент.

— Не е лошо да те има човек наоколо. Момче, мога да ти предложа работа, какво ще кажеш? Нещо прилично. Например, охрана.

— Не, благодаря — каза Хелър. — Трябва да завърша. Хората не ти обръщат внимание, ако нямаш диплома.

— О, абсолютно вярно! Аз много вярвам в образованието. Имам докторска степен по политология от „Емпайър Юнивърсити“ — гордо каза той. — И ето ме на най-високия пост, който професията ми позволява — оглавяващ публичния дом на ООН!

В този момент пред вратата се чу някакъв шум и двама разчорлени мъже се втурнаха вътре. Макар че дрехите им изглеждаха скъпи, бяха много измачкани.

— Къде бяхте? — кресна им Вантаджо.

— Дойдохме по възможно най-бързия начин — каза единият. — Рано сутринта онзи „бибип“ инспектор Графърти нахлу в апартамента ни и ни арестува за скитничество и блудство. Едва сега излязохме под гаранция.

— Всичко е било нагласено — каза Вантаджо. — Полицейски инспектор Булдог Графърти — и той плю на килима. — Чакал е на съседната улица! Махнал ви е от пътя, за да може мафията на Фаустино да дойде и да ме притисне. Ако бях отказал и ме бяха убили, Графърти е бил под ръка да докаже, че са ме очистили при самозащита. Ако това момче не се бе намесило, щях да съм мъртъв!

И той им разказа точно какво се бе случило и как бе действал Хелър.

— Боже! — едновременно възкликнаха двамата мъже, вторачени в Хелър.

— А сега вървете долу в пералнята, нека ви изгледят и застъпвайте на поста. Не трябва да приличате на скитници! Това е бардак от висока класа!

— Да, господин Меретричи — казаха и двамата в един глас и се втурнаха навън.

— Това наистина е бардак от висока класа — повтори Вантаджо на Хелър. — Странна паплач са хората от ООН. Ако разберат, че разпространяваме наркотици, сто на сто ще решат, че искаме да изцедим от тях информация. Не, сър. Ние държим на традицията. Сервираме само алкохол. А алкохол и наркотици не се смесват, момче.

— Смъртоносно е — каза Хелър, без съмнение цитирайки книгата, която бе прочел.

— А? А, да. Ти го каза, момче. В днешно време вече бандите не се избиват за алкохол. А и сега от алкохол се правят толкова пари, колкото и през сухия режим. В днешно време това е съвсем приличен бизнес. И върви като част от традицията.

Има и такива, които разправят, че проституция без наркотици не може. Но това са глупости. Момчетата изглупяват. Съвсем се съсухрят. Не издържат и две години. А те са скъпа инвестиция. Трябва да ги обучаваме, да ги пращаме в училище за модели „Гауърс“, практикуват като помощник-лекари в медицински училища и накрая завършват обучението при една бивша курва от Хонконг. Това струва скъпо. Не можеш да си възвърнеш парите бързо. Данъчните не

позволяват наведнъж да се отчита като разход цялата инвестиция. Тъй че, никакви наркотици, момче.

— Никакви наркотици — каза Хелър, като навярно си мислеше за Мери Шмек.

— Точно така — каза Вантаджо. — Клиентелата от ООН просто ще се изпари. И плюс това ще трябва да плащаме на АБН. Ще банкрутираме!

— Ами — каза Хелър, — съжалявам, че обърках мястото. Ще тръгвам.

— Не, не! — уплашено каза Вантаджо. — Ти ми спаси живота. Даже Клинт Истууд не би могъл така да изиграе онази игра със стрелбата! Хубаво е да те има човек наоколо. Дошъл си за стая. В тази сграда има двеста стаи и апартаменти! Имам една малка стая — преди я използваха камериерките — на втория етаж. Можеш да се настаниш там.

— Само при положение — каза Хелър, — че ми разрешите да си плащам.

— Да плащаш? Ами какво ще кажеш от време на време да се завърташ по малко във фоайето, например два-три пъти седмично. Само за час-два. Ще се погрижа да ти намерят прилични дрехи.

Помислих си — не, не, Хелър. Той знае, че хората на Фаустино те видяха. Той просто ще те използва да ги плашиш и да стоят далеч.

Вероятно Вантаджо забеляза, че Хелър не е много навит.

— Виж какво, момче. Отиваш в колеж. Ако решиш да идеш в „Емпайър“, мога да ти дам препоръки. Тук нямаме ресторант, но имаме чудесна кухня, откъдето се сервира по стаите, освен това можеш да ядеш и сандвичи. Не можем да ти сервираме алкохол, защото е от ясно по-ясно, че си непълнолетен и няма да бъде законно. Но можеш да пиеш всякакви безалкохолни напитки, каквото поискаш. Слушай. Даже можем да измислим нещо, за да не те мислят за част от персонала и да не се притесняваш. Ще измислим някаква история, че си син на диктатор или нещо инкогнито и че живееш тук, преди да идеш в колеж.

Не от такава опасност се страхувах аз. Не виждах как ще успея да вкарам там Рат тайно, за да претърси багажа му. В публичните домове полудяват, ако усетят подобно нещо. Мислят, че се опитваш да натопиш клиентите и да им докараш неприятности с полицията. А

онези горили изглеждаха огромни! Все едно да се опитвам да се добера до Хелър в затвора!

Знаех какво не е в ред с Вантаджо. Все още беше в шок и реагираше с прекомерна благодарност. А Хелър не очакваше толкова много.

— Така, тук е пълно с красиви жени — каза Вантаджо. — А момче с такава външност и с такива мускули — доста ще се навъртат около теб. Но ако те притесняват, винаги можеш да се оплачеш на някоя от възрастните дами. Какво ще кажеш, момче? Разбрахме ли се?

— Тук има ли момчета?

— По дяволите, не! — избухна Вантаджо. — Това са само глупостите на онзи тъп мафиот. Той е... той е... обратен. Какво ще кажеш, момче?

Хелър едва кимна, когато Вантаджо скочи от стола и се втурна към вратата. Надникна във фойето. Отборът трупове бе изчезнал. Чистачката миеше с парцал пода.

Вантаджо каза на регистратора:

— Натисни звънците.

След малко многобройният персонал започна да се стича във фойето. Асансьорите тръгнаха и много красиви жени в различна степен на разголеност започнаха да се събират долу. Имаше жени от всички цветове и раси от целия свят, но белите преобладаваха. Фойето се напълни с полуголи крака и полуразголени гърди.

Вантаджо грабна шапката на Хелър и му каза да застане на една повдигната мраморна площадка. Морето прекрасни лица сякаш бе безразборно събрано от кориците на всички порно и филмови списания. Монтаж от съблазнителни красавици!

Вантаджо посочи Хелър и каза с много властен тон:

— Това момче току-що ми спаси живота. Искам да се отнасяте добре с него.

В помещението се чу учестено дишане и едно дружно „Ооооо!“. Не разбирах. Какво толкова намираха в Хелър? Но веднага се сетих, че в момента бяха извън сезона. Зажаднели за мъже.

— Той ще живее тук — каза Вантаджо.

Ако предишното „Ооооо!“ можеше да се нарече силно, сега стана два пъти по-силно, освен това придружено от учестено дишане.

О, богове, помислих си аз. Ако графиня Крек можеше да види това!

— А сега, чуйте — каза Вантаджо с колкото се може по-силен глас, за да го чуят. — Ясно виждате, че е малолетен. Ако нещо стане, направо плачем за затвора! И ако той се оплаче, че някоя от вас го притеснява, „бибипката“ изхвърча директно вън!

Мърморене.

Вантаджо викна към балкона:

— Мама Сесо! Чу ли това?

Голяма жена с едър бюст, черна коса, мустачки и доста мускулесто тяло, извика:

— Тук съм, синьоре Меретричи! Приближи се към перилата и погледна надолу.

— Като главна мадам — извика Вантаджо, — ще се погрижиш да се спазват изискванията ми и всички други мадам да следят за това!

— Разбрах, синьоре Меретричи. Ако не правят каквото поиска младежът, изхвърчат навън.

— Не, не, не! — извика Вантаджо. — Трябва да ги държиш далеч от него! Той е дете. Ще ни вкарат в затвора! Могат да ни лепнат обвинения за блудство!

Мама Сеси строго кимна.

— Разбрах, синьоре Меретричи. Ще наблюдавам момчето по телевизора. Той ти е спасил живота. По-бърз е от Чезаре Борджиа! Хубаво е да ни е под ръка. Може следващият път да спаси живота на всички ни. Светата Дева го е изпратила. Ако не се държат добре с момчето, изхвърчат!

— Точно така — каза Вантаджо.

Няколко мадам плеснаха с ръце и множеството започна да се разпръсва. Няколко чифта прекрасни очи с нежелание се откъснаха от Хелър. Да не би да смятат, с отвращение си помислих аз, че той става за ядене? Много е млад за вкуса им.

Униформен служител дойде и се помъчи да се пребори с багажа на Хелър. Хелър му помогна и понеже асансьорите бяха претоварени, качиха се до втория етаж по стълбите, застлани с дебели килими.

Вантаджо ги поведе по дълъг коридор и спряха пред една малка стая. Не беше нищо особено, но беше чиста — почти стерилна.

Леглото с железни табли беше бяло, бял беше и шкафът. Банята беше малка, но модерно обзаведена. Всичко беше строго функционално.

— Какво ще кажеш? — попита Вантаджо.

— Хубава е — каза Хелър.

Няколко жени ги бяха последвали по коридора. Но Вантаджо им заповяда да изчезват. Извади няколко стари визитни картички и писалка. На гърба на едната написа някакъв адрес.

— Това е магазин за мъжки дрехи, специално за големи размери — каза той. — Иди там и си купи летен костюм по мярка. И си вземи обувки, ама не бейзболни. Имаш ли пари?

— Много — каза Хелър.

— Добре. Измий се и като слезеш долу, донеси всички пари, които не ти трябват в момента. Ще ти дам малък личен сейф с твоя собствена комбинация. Това място трябва да остане почтено.

И излезе.

Хелър си подреди нещата, изми се, провери ключалката и слезе с петдесетте хиляди, прибрани в книжния пакет, в който му бяха донесли закуската.

Вантаджо му показва къде са личните сейфове и му обясни как се отварят. Изглежда хората от ООН носеха със себе си документи и неща, които искаха да съхраняват на сигурно място за няколкото часа, които прекарваха тук.

Хелър се поуспражни как се сменя комбинацията и постигна такава бързина, че накрая не успях да я разчета! Но тъй или иначе, щеше да е невъзможно да се припари до там, а също и до багажа му. Интересът ми да я разгадая бе чисто академичен. Изведнъж ме бодна мисълта колко добре защитен е сега!

Излезе от „Грейшъс Палмз“ пеша, предполагам, доволен от възможността да се пораздвижи. Но аз не бях доволен. Сега към него бяха насочени толкова оръжия, че ми бе трудно да ги преброя всичките. Хората на Фаустино знаеха как изглежда, а той бе убил трима от тях, единият вероятно лейтенант в бандата. Трябва да се добави и полицейски инспектор Графърти. Видя очи в очи Хелър, а ченгетата помнят. Това им е занаятът — да си правят въображаем каталог на тези, които трябва да застрелят.

Получаването на дневната сводка от Рат и Търб не ми повдигна духа. Пишеха:

Отиде в публичен дом, „бибипнаха“ го и откраднаха багажа му. Вероятно няма пари, но изглежда в безопасност.

Искаше ми се да ги убия!

ГЛАВА ТРЕТА

Отдалечен на мили от сградата на ООН, навлязъл в търговската част на града, Хелър потракваше с обувки към място, неизвестно на мен, но доколкото познавах Хелър, не можеше да се очаква нищо добро.

В Ню Йорк следобедът явно бе горещ и хората по улиците триеха потта от лицата си и носеха саката си през рамо. Очаквах да оглеждат Хелър с любопитство, но Ню Йорк е особено място — никой не се вглежда в другите, без значение какво става — включително изнасилване и убийство. Даже трупове могат да си лежат на улицата, докато някой се оплаче в отдел „Хигиена“ и оттам приемат оплакването, ако вече не са с препълнен график за месеца. Тъй че Хелър не привличаше никакво внимание.

Момент! Грешка!

Хелър се обърна назад и аз видях как някой бързо се извърна. Дали не бяха Рат или Търб? Включих другия екран и задържах кадъра. Не, не беше нито Рат, нито Търб. Погледът бе прекалено кратък, за да видя кой е. Но някой е забелязал, че Хелър е навън.

В търговския район непрекъснато извозват по улиците колички със стари и евтини дрехи и Хелър си проправяше път през тях. Спря се пред един магазин. Надписът гласеше: *ВИСОКИ И ЕДРИ МЪЖЕ*.

Хелър веднага се зае със задачата да си купи нещо по мярка. В момента не беше нито летен, нито зимен сезон. Летните дрехи вече не се търсеха, а за зимните бе още рано. И понеже бизнесът не вървеше добре по това време, в магазина се стараеха да влошат още повече положението.

Хелър намери тъмносин летен костюм. Но с ризата бе по-трудно. Всички бяха с вратна обиколка към дващест и пет инча и по шейсет инча гръдна обиколка. Най-после Хелър изрови три памучни ризи.

Бяха с яки тип „Итън“ — такива, каквито в Англия носят колежаните!

Майсторът шивач, който коригираше дрехите по мярка, бил в отпусका и помощникът му направо съсипа костюма. Скъси ръкавите и

подгъва на крачолите и пак му станаха много къси!

Но Хелър все пак се облече. Беше в тъмносиньо, с колежанска яка и изглеждаше по-млад от всякога!

Остави в магазина якето на червени карета и панталона на сини райета. И понеже подслушвателните устройства бяха в тези дрехи, аз горчиво предположих, че Рат и Търб, които изцяло зависеха от тях, нямаше да стигнат по-далеч от този магазин!

Не можа да си хареса обувки, затова остана с бейзболните. Нахлупи бейзболната шапка високо на тила и пак се зае с любимото си занимание — да оглежда смачканите калници на паркираните коли.

С периферното му зрение пак мярнах същата фигура! Някой го следеше!

Но Хелър? Взе ли мерки да се измъкне? Например да влезе в някой голям магазин с два изхода. Или да се влее в тълпата? Не! Той даже не се оглеждаше назад. Аматьор!

Коленичи до калника на една много модерна кола, натисна го е пръсти и го сви — това всеки го може. Бързо се огледа да види дали някой е забелязал този неволен акт на вандалщина. Очевидно за да се увери, че никой не го е видял, той стана, обърна се, скръсти ръце и блъсна с тяло калника. Сега вече калникът наистина се огъна!

Хелър отмина. И след това, съвсем неочаквано, се впусна в най-лудата серия действия, която го бях виждал да прави.

Хвана такси. На един дъх каза на шофьора:

— Бързо! Откарай ме до автогарата! Пет долара бакшиш!

Насочиха се на запад. Не се движеха кой знае колко бързо. Хелър слезе на автогара „Порт Оторити“ и плати на шофьора.

Веднага се качи на друго такси. Скочи вътре и каза на шофьора:

— Бързо! Заведи ме на летище „Манхатън“. Закъснявам. Пет долара бакшиш!

Аха. Най-после разбрах. Забелязал е, че го следят и иска да се отърве.

Прекосяването на града става бавно и не много интересно.

Като стигнаха летището, Хелър плати на шофьора и слезе.

След това тръгна сред наредените на опашка таксите и започна да оглежда калниците им. Намери едно чукнато. Беше на фирма за таксите „Риъли Ред“.

Хелър скочи вътре.

— Бързо! След две минути и деветнайсет секунди трябва да съм на Бродуей и 52-ра Улица. Пет долара бакшиш.

Шофьорът се измъкна от опашката, пренебрегвайки протестите на другите шофьори, че не е негов ред и потегли с рев. Качи се на един тротоар, блъсна една кола, която му се изпречи на пътя, мина на червено, прати във въздуха един знак „Ремонт на пътя“ и закова на Бродуей и 52-ра Улица. Хелър си погледна часовника. Две минути!

Плати и му даде пет долара бакшиш.

И СЛЕД ТОВА ХЕЛЪР ПРОСТО ОСТАНА В ТАКСИТО!

Шофьорът, който очакваше пътникът му да изскочи, го погледна с огромно учудване.

— Какво ще кажеш да ме научиш да карам в Ню Йорк? — каза Хелър.

О, богове! Хелър не е искал да се отърве от преследвача. Опитвал се е да намери безразсъден шофьор! Хелър беше безнадежден идиот!

— Нямам време, приятел — каза шофьорът.

— За сто долара ще намериш ли време? Мълчание.

— За двеста? Мълчание.

Хелър отвори вратата, за да слезе. Шофьорът каза:

— Смяната ми свършва след малко. Ще отскоча бързо до гаража, ще се разпиша и идвам. Чакай ме тук. Не. Ела с мен. Ще оставя тази трошка и ще взема по-свясна кола.

Таксито бързо потегли към гаража на „Риъли Ред“.

— Как се казваш? — попита шофьорът през отворения прозорец между предните и задните седалки.

— Клайд Бероу — каза Хелър.

Намръщих се. Това бе един известен гангстер. За Хелър нямаше нищо свято!

— Виждам на картата, че се казваш Морти Масакурович. Отдавна ли караш такси?

— Аз ли? — каза шофьорът и се обърна назад към Хелър, без да го е грижа, че може да се блъсне. Имаше вид на голям непукист. — Моят старец беше шофьор в този град и от него се научих. Затова в последната война ми дадоха да карам танк.

— Имаш ли медали? — попита Хелър.

— Не. Върнаха ме обратно. Казаха, че съм бил много груб с врага.

Хелър изчака отвън, докато шофьорът остави колата и се отчете за деня. И на мен изведнъж ми се изясни какво цели. Беше повярвал на онази измислица, че в Ню Йорк много трудно се кара! Имаше намерение да докара кадилака в града!

О! Не, не, не! Нямахте как да предупредя този наивен глупак! Бери сто на сто е сложил бомба в кадилака! Не е искал колата да е близо до мястото на планираното убийство на Роксентър Младши. Но освен това беше ясно като бял ден, че той ще постави бомба в колата, особено след като не успя да го ликвидира. Бери бе човек, който се подсигуричаваше на всички фронтове и не пропускаше възможности.

И така, аз безпомощно си седях, докато Хелър усърдно и методично си подготвяше собственото самоубийство!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

След малко Морти Масакурович излезе от огромния гараж, наричан „хамбар“ на шофьорски жаргон. Махна и Хелър също излезе.

Отзад в един ъгъл стояха останките на такси, цялото покрито в прах. По-голямата част от боята бе свалена вследствие на удари и одрасквания. Броячът и табелата „такси“ все още си стояха, но не можеше и дума да става за сравнение със съвременните таксита. Колата беше някак квадратна, нямаше ги гладките извити форми на сегашните коли.

— Ето това — каза Морти — е истинско такси! Калниците му са от истинска стомана, дебели четвърт инч. Бронята му е истинска, със странични лайстни и куки. Прозорците са от истинско армирано стъкло. — Гордо погледна колата. — Едно време наистина знаеха как да ги правят! Не като сегашната хартия и пластмаса.

В тези таксита пътникът можеше да седи отпред при шофьора и Морти избърса седалката от праха.

Хелър седна. След него се качи шофьорът.

— Прави ти кеф — каза той. — Любимото ми такси.

Провери маслото и горивото и потеглиха обратно към града. Наистина, двигателят беше наред. Изглежда ускоряваше по-бързо от сегашните таксита, защото на светофарите изпреварваше останалите коли.

— Направени са за скоростни отсечки — каза Мор ти.

Хелър се научи как да борави със скоростния лост и съединителя на една спокойна улица и Морти, който остана доволен, пак пое кормилото.

— А сега да видим къде е най-натовареното движение по това време на деня. — Погледна си часовника. — А, да. Гранд Сентръл Стейшън.

И потеглиха с рев.

Като приближиха района, стана късен следобед, когато повечето хора се прибираха у дома. Имаше страшно много коли. И се движеха бързо!

— Така, сега трябва добре да се съсредоточиш, защото карането не е проста работа. Повечето шофьори са зелени. Отказват се преди теб. Това ти дава възможност да се развихриш.

Морти Масакурович показва на какво е способен, без да спира да говори. Обясняваше всяка маневра.

Беше ужасяващо!

Стрелваха се между две коли и ги принуждаваха да се раздалечат в противоположни посоки. Натискаха спирачките, за да стреснат хората, защото „хората се мръщели, ако им свирнеш с клаксон“. Рязко свиваха, за да принудят някой шофьор да се откаже от набелязаното място за паркиране и се наместваха там. Стрелваха се право пред някое такси, току-що спряно от клиент и когато човекът понечваше да се качи, казваха, че е заето. Блъскаха някоя кола отзад, за да имат повече място за паркиране. Блъскаха някоя кола отпред, за да си направят място за паркиране. Рязко свиваха, „за да уплашиш някой шофьор, който удря спирачки и ти се престрояваш пред него в съседното платно“. Лепваха се зад някоя линейка, за да стигнат някъде по-бързо. Лепваха се зад някоя противопожарна кола, за да вдигнат бързо стрелката на километража, но „да не вземеш да палиш огън, за да излязат пожарните“.

След това Хелър седна зад кормилото. Повтори всички номера на Морти, с някои подобрения.

Оставяйки след себе си свити калници, гневни гласове и викове на ужас, двамата се насочиха към някакъв бар на Осмо Авеню, където се събирали шофьори на таксита. По това време движението се успокоявало и било най-добре да хапнат по един сандвич.

Хелър се опита да си поръча бира, но му се скараха и Морти, и собственикът.

— Искаш да ми вземат разрешителното ли?

И така вместо с бира, Хелър си изяде пържолата с мляко.

— Трябва да уважаваш закона, момче — каза му Морти. — Трябва да пораснеш добър, мирен, уважаващ законите гражданин. Само така можеш да прогресираш.

— Да тръгваме — каза Морти. — По това време около Таймз Скуеър е много натоварено, защото хората отиват на театър.

По пътя продължи да го поучава:

— Трябва да се научиш как да се държиш с полицията. Когато някое ченге те спре за превишена скорост, спираш, ясно? Изчакваш го да се приближи и му прошепваш: „Бягай, ако ти е мил живота. Пътникът ми е опрял пистолет в гърба“. Няма начин ченгето да не се изпари.

Хелър му благодари.

— Тези неща трябва да ги знаеш, момче.

Но нещо бе привлякло вниманието на Морти.

— Имаш ли врагове, малкия? Да не би да те търсят родителите ти или нещо такова?

— Защо?

— Ами, трябва да е заради теб. През целия си живот съм нямал нито един враг. Едно такси тръгна след нас от закусвалнята и още е отзад.

Морти сви вдясно, продължи по една улица и после сви по забранена пряка с еднопосочно движение. Погледна назад.

— Не го виждам. Май се отървахме. Можем да продължаваме.

Бяха в зоната на театрите. Имаше още доста време преди началото на представленията, но ГЪМЖЕШЕ от коли!

— Сега, виждаш ли тази колона коли, момче? Гледай!

Морти се изравни с едно такси в колоната. Колите в момента бяха спрели. Морти извика нещо обидно на шофьора. Престори се, че се кани да излезе от колата. Другият шофьор, разярен, изскочи от своята. Морти не излезе. Колоната тръгна. Морти се пхна на мястото на спряното такси.

— Виждаш ли, момче? Изкуство!

Стигнаха до едно кръстовище край голям хотел. Имаше няколко таксита и двама-трима клиенти. Морти зави и блокира изхода на автомобилната алея пред хотела и загаси колата. Другите шофьори започнаха да му крещят. Морти им викна:

— Спокойно!

Понеже беше пръв, една възрастна двойка, добре облечени мъж и жена, поискаха да се качат.

— Съжалявам — каза Морти. — Прибирам се в гаража.

И потегли.

— Виждаш ли, момче, можех да кача пътници. Трябва да знаеш какво правиш и да мислиш, да мислиш, през цялото време да мислиш.

Отново се впусна в движението. Една кола искаше да свие и да го запуши. Той продължи и я забърса странично. Чу се изскърцване на метал. Колата бързо се върна на мястото си.

— Това няма нужда да го правиш с лимузини, момче. Тях ги е шубе. Притесняват се за боята. Няма нужда да ги забърсваш. Само правиш така.

И той изви кормилото към лимузината. Тя веднага се качи на тротоара.

Ярко светещи реклами на театри. Фосфоресциращи надписи, тълпи и опашки за билети. Чудесна, пъстра вечер.

— Виждаш ли онази кола отпред, дето спира? Ще ти покажа как се откачат врати.

Вратата откъм улицата се отвори. Старото такси се озова пред нея още преди някой да се е подал навън. Чу се трясък от сблъсъка и вратата падна.

— Всичко е въпрос на преценка на времето, момче. А сега виждаш ли онзи мъж от другата страна на улицата, който маха за такси? Само че ние сме в обратна посока.

Морти се засили напред до четиридесет мили в час, рязко натисна спирачките, обърна на сто и осемдесет градуса и се плъзна край тротоара. Обнадежден, човекът отвори вратата да се качи.

— Съжалявам, отивам към гаража — каза Морти.

Забеляза една еднопосочна улица. Даде на заден в нея с четиридесет мили в час.

— Няма страшно, обърнати сме в правилната посока, така че не сме в нарушение.

Виждаш ли червения светофар? Сега ще минем на забранена светлина. Ако слушаш внимателно, можеш да чуеш превключвателя в кутията и да се оправдаеш, че си минал на жълто.

А сега скок към тротоара. Този е хубав. Ако го атакуваш с дясното колело, ще отскочиш обратно на улицата и този отзад, който в този момент те задминава, защото мисли, че ще паркираш, се блъска странично. Гледай.

Отскочиха. Чу се оглушителен писък на метал. Стъкълца от фаровете се посипаха на тротоара.

— Окей, момче, а сега да те видим теб.

Хелър седна пред кормилото. Потегли. Направи рутинните маневри на Морти. Но тъкмо когато се канеше да мине на червено, тежък удар разтърси колата.

— Какво беше това? — извика Морти.

След това видя и посочи страничното стъкло. Имаше една малка звездичка.

— Боже, това е от куршум! Втори удар!

— Изчезвай оттук, момче! Някой нарушава закона за стрелбата!

Хелър натисна газта.

Мина по 42-ра Улица и се насочи на запад. Не караше много бързо.

— Натисни газта, момче! Едно такси току-що изскочи от ъгъла и е зад нас!

— Сигурен ли си? — каза Хелър.

— Да, по дяволите! Настигат ни! Но Хелър не ускори.

Гледаше в огледалото за задно виждане. Естествено, зад тях имаше такси и ги приближаваше! В задното стъкло се заби куршум!

— Сега вече можем да потегляме! — каза Хелър. Полетя по 42-ра Улица.

Мина край „Шератън Моутър Ин“. Грабнах една карта на Ню Йорк да видя дали се насочва извън града.

Старото такси се насочи към западната магистрала, която се изкачваше над града. Движението не беше натоварено. Под тях приземната улица не се виждаше добре. От ляво се простираше Норт Ривър и пътническото пристанище. Да, по този маршрут можеше да избяга към Кънектикът!

Хелър погледна в задното огледало. Таксито, което ги преследваше, беше отзад.

От дясно долу беше Ди Уит Клинтън Парк. Подминаха го.

Хелър не караше достатъчно бързо. Другата кола ги приближаваше.

Отпред имаше знак, след който надземният път се разделяше на две — единият ръкав водеше към 55-та улица!

Изведнъж Хелър изви кормилото и колата се завъртя в деветдесет градусов завой. Рязко натисна спирачки. Заковаха на място точно пред мантинелата! Долната улица беше на петдесет фута под тях!

Другото такси ги връхлиташе.

Изведнъж Хелър даде на заден!

Имаше съвсем малко място, колкото другото такси да се провере между мантизелата и предницата на тяхната кола. То влезе в пролуката.

Хелър даде напред!

Калникът, удари предното колело на другата кола.

Тя полетя към мантизелата!

С разтърсващ удар прелетя през нея!

Изхвърча във въздуха!

ГЛАВА ПЕТА

Още преди колата да е паднала долу на улицата, Хелър извика на Морти:

— Поеми кормилото!

Долу се чу удар!

Хелър излезе. Мантизелата беше разкъсана и назъбена на мястото, където таксито бе прелетяло надолу.

Хелър надникна. Точно отдолу имаше подпорни стълбове и напречни греди.

Той мина през отворената пролука в перилата. Пропълзя по една напречна греда. Спусна се по стълба и стъпи на долната улица.

Другото такси се бе приземило на колелата, след което бе полетяло напред и се бе блъснало в един стълб.

От колата течеше бензин!

Наблизо имаше светофар. Хелър хвърли поглед към контролната кутия.

Втурна се към таксито.

Вратите бяха заключени.

Извади малко джобно ножче и се зае със задната врата. Металът около затворената ключалка се огъна. Той пъкна ножа по-дълбоко и разшири дупката. Пъкна пръсти, направи усилие и вратата се отвори.

Погледна течащия бензин, след това светофара. Изведнъж се сетих защо. Изпаряващите се газове ще се взривят, като стигнат до нивото на контролната кутия! Като бомба! А аз знаех какво правят бомбите.

Хелър измъкна навън шофьора. После се протегна и сграбчи мъжа на задната седалка.

Мъкнейки двете тела след себе си, той бързаше към тротоара. Погледна назад. Явно реши, че не е достатъчно далеч. Измина още петдесет стъпки.

Като стигна тротоара, остави двете тела.

Смазаната кола избухна с разтърсващ син взрив!

„Шофьорът“ беше мъртъв. Макар че горната половина от главата му я нямаше, личеше, че е сицилианец.

Хелър се обърна към другия.

Уличното осветление придаваше странен цвят на лицето на Торпедо Фиакولا!

Клепачите на ранения потрепнаха. Беше жив!

В далечината се чува сирени на патрулна кола. Никой в радиус на миля от тук не би могъл да не чуе взрива.

Торпедо отвори очи. Видя Хелър. Позна го.

Каза:

— Нали няма да убиеш майка ми? Хелър го погледна.

— Ще си помисля.

— Не!

Хелър бръкна в сакото на Торпедо и взе портфейла. Вътре бяха само петте хиляди, които Хелър му бе оставил. Но имаше бележка, на която пишеше:

„Валидно само срещу доказателство. Пакетът да се предаде на приносителя.“

Хелър размаха листчето пред Торпедо.

— На кой да се предаде? Торпедо каза:

— Ще убиеш ли майка ми?

— Мислех си по този въпрос. Дай ми името и адреса и мога да си променя решението.

Мафиотът упорито мигаше с очи. После каза:

— Мейми. Апартамент 18Д. Бинета Лейн 231. В центъра.

— А доказателството? — попита Хелър.

— Виж какво — простена Торпедо. — Бери ще ме убие!

Хелър каза:

— Майките трябва да се пазят. Торпедо потрепери.

— Бейзболната ти шапка с кръв по нея и кичур от косата ти.

Хелър си свали шапката, обърна я навътре и я топна в кръвта от главата на шофьора.

Каза:

— Чувам, че идва линейка. Иди да те зашият в болницата и после те съветвам да се преместиш да живееш на Северния полюс.

Наведе се и прибра в джоба му портфейла с петте хиляди.

— Все се опитвам да ти ги дам. Вземи ги най-сетне и се научи да говориш на езика на полярните мечки. Аз не съм убиец на майки, но определено ми доставя удоволствие да взривявам торпеда!

Полицейската кола бавно се приближаваше. Пламъците от горящите останки на таксито играеха по нея. Ченгетата излязоха.

— Как така си извадил телата от колата, момче? — Заплашително попита първото ченге.

— За малко да ме улучи — каза Хелър. — Искях да го посъветвам за някои неща.

— О — каза ченгето, изведнъж разбрал. — Но все пак ще трябва да направя акт на шофьора.

Извади си бележника и се обърна към другото ченге:

— За какво да го санкционираме, Пит?

— За замърсяване на околната среда — каза другото ченге.

— Този караше. Мъртъв е — каза Хелър.

— Въпреки това си получава акта — каза ченгето и започна да пише.

Чуваше се приближаването на линейка. Вероятно ченгетата я бяха повикали, преди да пристигнат.

Морги Масакурович бе докарал таксито на долното ниво. Хелър се качи.

— Закарай ме на Бинета Лейн, номер 231.

— Това е Малка Италия — каза Морти. — Там е рисковано да се ходи по това време. Имаш ли пистолет?

— Имам още една стотачка — каза Хелър. Понесоха се към града. От Единадесето Авеню свиха на Десето, минаха по 14-та Улица, свиха по Гринуич Авеню, проправиха си път около площад Вашингтон и скоро бяха в Малка Италия. Спряха на отсрещната страна на улицата, където беше адресът. Беше ужасно тъмно.

Хелър извади нож, отрязва малък кичур от косата си и го пхна в натопената с кръв бейзболна шапка. После постави вътре и бележката.

Обърна се към Морти.

— Иди в апартамент 18Д и попитай за Мейми. Дай ѝ това и тя ще ти даде един плик.

— Там вътре? — каза Морти, вперил поглед в зловещо тъмната сграда.

— А като се върнеш, ще ти дам още една стотачка.

Морти грабна шапката, скочи от колата и се втурна нагоре по стълбите.

След три минути тичаше надолу по стълбите с един плик. Хвърли го към Хелър, запали колата и побърза да изчезне от там.

— Мейми беше мъж с пистолет — каза Морти. — Но взе нещата, без да задава никакви въпроси.

Хелър му каза да го закара на ъгъла на Първо Авеню и 42-ра Улица. Разклати плика, долепи го до ухото си и го подуши. Е, най-после започна да проявява предпазливост, защото вътре можеше и да има бомба. Отвори плика от единия край и извади нещо.

— Колко струва билет първа класа до... Буенос Айрес, Аржентина? — попита той Морти.

— Не знам — каза Морти. — Може би към три бона. — Ако се откажеш, ще ти върнат ли парите?

— Да, естествено — каза Морти. — Просто трябва да го върнеш на летището. Какво, няма ли да ходиш?

О, де да идеше!

Морти спря на Първо и 42-ра.

Хелър го попита:

— Как мислиш, ставам ли или ми трябва още уроци?

Морти изглежда доста се замисли. След това каза:

— Ами момче, с малко опит можеш да станеш един от най-добрите шофьори на таксите в Ню Йорк. Мога да те понауча на още някои неща — как да връщаш по-малко ресто на клиентите и да им таксуваш повече километраж, но общо взето, това е. Ставаш. Да, спокойно мога да кажа, че ставаш.

Хелър му отброи шест стодоларови банкноти. Той моментално напъха парите в джоба на ризата и бързо потегли.

Хелър продължи напред, потраквайки с обувки и скоро стигна до „Грейшъс Палмз“.

Като се качи в стаята, отвори изцяло плика. Пари в дребни стари банкноти!

Преброи ги. **СТО ХИЛЯДИ ДОЛАРА!**

Потреперих. Богове, Бери трябвала е много ядосан, за да предложи такава цена!

Хелър ги прибра в книжния плик, в който му бяха донесли закуската. Слезе долу до сейфа и ги заключи.

Вантаджо си беше в офиса и видя Хелър през отворената врата. Викна му:

— Пари ли си вземаш, момче? Ще ти трябват за училище. Не пропилявай всичко за нощен живот. Този град е много скъп!

— Наистина е скъп — каза Хелър и добави към петдесетте бона в сейфа още сто. — Цените непрекъснато се покачват!

Легна си и след малко кротко заспа.

Но аз не спях! Бери разполагаше с неограничени средства, а аз дори не знаех как да се добера до кодовата хартия.

След няколко часа получих доклад от Рат и Търб, но не помогна. Пишеха:

„Отиде в магазин «гигант» за мъжка мода и сигурно е получил работа и стая. Все още е там! Но не го изпускаме от поглед.“

И още как! Бяха се подлъгали от подслушвателните устройства, които той изхвърли заедно със сакото си.

Започнах да се плаша, че може да се наложи сам да ида в Америка, за да се заема с това. Но нямах ни най-малка представа какво можех да направя, даже да ида там.

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден Хелър стана рано, бодър и свеж. Аз бях изтръгнат от тежък сън от звънеца на екрана.

Веднага се захвана съсредоточено за работа. Изчетка новия си костюм на местата, където го бяха доработвали, облече нова бяла риза с яка тип „Итън“, сложи си нова бейзболна шапка и метна през рамо малък сак, който приличаше на ученическа чанта.

Сложи в чантата малко макари, кукички, комплект инструменти, десетина бейзболни топки, една касета и табелките за колата с регистрация от Ню Джърси. Какво, на риболов ли отиваше?

Мина през фоайето. За един публичен дом часът беше съвсем ранен — служителят на рецепцията спеше, един бодигард в раиран смокинг четеше „Дейли Рейсинг Форм“ с писалка в ръка, пиян арабски шейх се луташе наоколо, очевидно зачуден кое от килимчетата на пода е най-подходящо за сутрешната молитва.

Хелър отброи десет хиляди от сейфа и ги прибра в джобовете си. Арабинът дълбоко му се поклони, Хелър повтори поклона и движението на ръката с абсолютна точност и бързо излезе на улицата, потраквайки с обувки.

Отби се в една закувалня, прибра закуската си в торбичка и се качи в такси.

— Уихокън, Ню Джърси — каза Хелър. — Еднопосочно.

И даде адреса на гаража, където беше кадилакът!

— Таксувам те двойно, защото няма да се връщаш — каза шофьорът.

Изведнъж се смразих. До този момент не бях схванал какво възнамерява да прави. Беше тръгнал да прибере колата! Бери знаеше къде е тази кола. Нямах начин да не са ѝ поставили бомба! Това „няма да се връщаш“ звучеше като пророчество!

— Двойна такса — съгласи се Хелър.

По пътя изяде кифличките и си изпи кафето. Скоро прекосиха града. Минаха под тунел „Линкълн“ и се понесоха с пълна скорост

край Хъдсън. Скоро бяха в Ню Джърси и поеха на север по булевард „Кенеди“.

Излязоха от натовареното движение на път към гаража. Но на предната пресечка Хелър каза на шофьора да спре и да го изчака. Шофьорът се огледа наоколо сред старите олющени сгради в полу-индустриалната зона.

— Искаш да кажеш да те изчакам тук! — каза той. Хелър извади петдесет доларова банкнота, скъса я на две и даде едната половина на шофьора.

— Ще изчакам — каза той.

Хелър излезе и зави зад ъгъла по пътя към гаража. Спря.

Камиони, камиони, камиони! Цялата площ пред огромната ниска сграда бе задръстена от камиони! Мъже по двойки разтоварваха от камионите картонени кашони, товареха ги върху ръчни колички и ги отнасяха в сградата.

Хелър се приближи. Застана до вратата на гаража и надникна вътре. Цялата площ бе запълнена от картонените кашони, подредени в купчини, по-високи от човешки бой, между които оставаха тесни пътеки.

Хелър се придвижи малко по-навътре. Кадилакът беше там. Липсваха номерата.

Вътре ставаше още нещо. Чуваха се гласове. Хелър се премести. Видя пълния млад мъж и едно грамадна горила, облечена като шофьор. Спореха разгорещено.

— Не ме интересува! Не ме интересува! — крещеше пълният младеж. — Не можете да държите тук тази стока! Не ме интересува кой е заповядал! Нищо не разбираш!

Понечи да посочи с ръка кадилака, но се спря.

Изведнъж разбрах каква беше дилемата. Вътре разтоварваха ценна стока, а в гаража-работилница имаше кола, в която е поставена бомба! И мъжът просто не можеше да обясни.

— Нищо не изнасяме от тук! — каза горилата. — Ако се беше появил навреме, можеше да те послушаме. Но сега е твърде късно! Стоката остава тук! Освен това, и ние действаме по заповед. Нямам намерение да позволя на някакъв пънкар като теб да „пребибип“ хората ми просто, защото...

Пълният младеж бе забелязал Хелър до вратата. Замръзна. Рязко се обърна и се втурна към задния изход, сякаш го гонеше дяволът. Изчезна.

Хелър тихо се оттегли. Мина край разтоварващите мъже, зави край ъгъла и се върна в таксито.

— Трябва да продължим — каза Хелър. — Закарай ме в Бейон, „Кристал Паркуей“ 136.

Таксиметровият шофьор от Ню Йорк трябваше да разгърне картата.

— Намирам се на чужда територия — обясни той. — Не е като да си в центъра на цивилизацията. Това е Ню Джърси. Не можеш и да попиташ някого за пътя. Местните лъжат.

Не след дълго пое на юг по булевард „Кенеди“, минаха през „Юниън Сити“, спуснаха се под „Пуласки Скайуей“, минаха покрай колежа „Сейнт Питър“ и с рев се вляха в натоварения трафик в центъра на Ню Джърси. В далечината се виждаха доковете и небостъргачите на Ню Йорк.

— Онова там сред водата статуя ли е? — попита Хелър, сочейки на изток.

— Боже господи — възкликна шофьорът, — не знаеш ли, че това е статуята на Свободата? Би трябвало да познаваш своята страна, момче.

Минаха край „Джърси Сити Стейт Колидж“ и скоро стигнаха в Бейон. Нюйоркският таксиметров шофьор се обърка. Пред „Милитъри Оушън Търминъл“ трябваше да обърнат обратно, попаднаха в задръстване по пътя към „Стейтън Айлънд“ и се върнаха обратно на моста „Бейон“, като се наложи да платят два пъти таксата за преминаване и най-накрая се принудиха да попитат някой местен.

След десет минути бяха в един отдалечен район с новопостроени високи блокове. Спряха на една тиха улица. Тук се намираще „Кристал Паркуей“ 136, много хубава сграда. Съвсем модерна.

Хелър залепи скъсаната петдесетачка и плати на шофьора.

— Не знам дали изобщо ще се оправя на връщане — изплака шофьорът.

Хелър добави още двацет долара.

— Наеми си някой тукашен да те води — каза той. Шофьорът подкара.

През цялото време си напругах мозъка да се сетя къде бях чувал този адрес.

Хелър влезе през входа, застлан с плюшени килими. Имаше няколко асансьора. На един от тях пишеше:

Покрив

Натисна бутона.

Малко се изненадах, когато вратата се отвори от човек, защото очаквах асансьорът да е автоматичен. Но мъжът не обслужваше асансьора. Беше облечен в костюм с жилетка и носеше ниско нахлупена шапка. Сакото му бе издуто от пистолет. Мъжът бе мургав като сицилианец.

— Да? — каза той небрежно.

— Искам да видя госпожа Корлеоне — каза Хелър. Замръзнах! Това беше главната квартира на мафията в Ню Джърси!

— Да?

— Скоро се видях с Джими „Канавката“ Тавилотврат — каза Хелър.

Изведнъж всичко ми се просветли. Онази среща в Афион, когато в тъмното Джими го беше взел за наркоагент! Няма начин да не разберат съвсем скоро за какво става дума. А аз нямах кодовата хартия!

— Документите — каза гангстерът и Хелър му ги показа.

Мафиотът се обади от телефона в асансьора. Около телефона имаше малка кабинка, облицована с кадифе. Не се чуваше какво говори.

Мафиотът хвърли поглед към Хелър, опипа го за оръжие, прегледа чантата му и му махна да се качи.

Отидоха на последния етаж. Асансьорът беше специален, ходеше само до покрива. Мафиотът отвори вратата и бутна леко Хелър пред себе си. Насочи го към красиво украсен коридор. Отвори една врата в дъното на коридора и бутна Хелър вътре.

Стаята беше страхотна, цялата в жълто и бежово. Огромен панорамен прозорец откриваше изглед към голям парк и залив.

На един диван удобно се бе разположила жена. Носеше бежова копринена пижама-халат. Беше руса, със сини очи. Пшеничено-златистата ѝ коса бе сплетена в плитки, навити отгоре на главата ѝ като корона. Беше на около четиридесет.

Остави модното списание с лъскави корици, което досега четеше, и се изправи.

Боже мой, това се казва висока жена!

Хвърли поглед на Хелър и се приближи до него. Беше поне четири инча по-висока от него. Истинска амазонка!

Усмихна се:

— Значи си приятел на скъпия Джими — каза тя. — Не се срамувай. Той често говори за приятелите си от младежките улични банди. Но не ми приличаш на някой от тях.

Гласът ѝ бе галещ, приятен и имитираше акцент от Парк Авеню.

— Ще ходя в колеж — каза Хелър.

— О — каза тя с внезапно разбиране. — В наше време това е най-умното нещо. Седни, седни. Приятелите на Джими винаги са добре дошли тук. Нещо за пиене?

— Денят е горещ — каза Хелър. — Една бира? Тя гальовно му се закани с пръст.

— Палавник. Истински палавник. Знаеш, че това е незаконно, нали?

Вдигна глава и извика:

— Грегорио!

Почти веднага се появи много мургав италианец с бяло сако.

— Донеси на младия джентълмен мляко и сода за мен.

Грегорио бе изненадан.

— Мляко? Нямаме мляко, Бейб.

— Ами тогава излез и купи някакво „бибип“ мляко, ясно ли е? — изрева Бейб Корлеоне.

После пак потъна на кушетката. Със сладкия си гальовен глас каза:

— Как е скъпият Джими?

Хелър едва сега седна. Свали шапка и я сложи на коляното си. Любезният флотски офицер!

— Преди няколко дни беше добре. Изглежда добре си гледаше работата.

— О, много ми е приятно да го чуя — изгугука Бейб. — Много любезно от негова страна да прати поздрав.

— Как е семейството? — попита Хелър.

Уф, помислих си. Тъпият „бибип“ мислеше, че „фамилия“ означава истинско семейство. В тази страна, на тази планета, това означава мафиотска банда.

Тя изглеждаше натъжена.

— Боя се, че не е много добре. Виждаш ли, скъпият Свети Джо — как ми липсва само — беше човек на традицията. Обичаше да казва: „Кое е било добро за баща ми, е добро и за мен.“ И се придържаше към добрите честни кражби и измами. Естествено, ние трябва да уважаваме това. А наркотиците тъй или иначе не носят нищо добро.

— Точно така е! — убедено каза Хелър. Тя го погледна одобрително. Продължи:

— Откак Фаустино „Примката“ Наркотичи получи толкова солидна подкрепа отгоре, положението не може да се удържи. Започна да се бърка в интересите ни в Ню Йорк, дори се опитва да пробие в Ню Джърси. Като очистиха скъпия Свети Джо, сложи се началото. Но ние — тя погледна с тъжна смелост, — се опитваме да се държим.

— О, сигурен съм, че ще успеете — любезно каза Хелър.

— Много мило от твоя страна, Джером. Нали мога да те наричам Джером? Всички ми казват Бейб.

— Разбира се, мисис Корлеоне — каза Хелър. Флотски маниери. И след това каза нещо, което за момент ме накара да помисля, че окончателно е оплескал нещата.

— Имате ли нещо против да ви задам един личен въпрос?

— Да, моля — каза тя. Стори ми се малко нащрек.

— От Кавказ ли сте?

О, богове! Пак с тази тъпа „бибип“ история за принц Кавкалсия! Имаше руса коса и беше доста висока, както много жени от Аталанта, Манко.

— Защо питаш?

— Ами заради главата ви — каза Хелър. — Много сте красива и имате издължена структура на лицето.

— О! — каза тя. — Нима се интересувах от генеалогия?

— Учил съм малко.

— Аха! В колежа, естествено.

И тя се втурна към едно богато украсено бюро, отвори чекмеджето и извади голяма карта и някакви листове. Придърпа един стол близо до Хелър и разгъна листовите.

— Всичко това — важно каза тя, — бе специално направено за мен от професор Стингър! Той е най-добрият специалист в света по генеалогия и родословни дървета!

Аха! Вече бях чувал за пристрастието на американските жени към родословните дървета! И този Стингър сигурно е спечелил цяло състояние от това.

Тя махна към Хелър. Имаше типично италианския навик да говори с ръцете, главата и тялото.

— Не можеш да си представиш какви предразсъдъци имат някои хора! Бях известна актриса в „Рокси Тиътър“, когато скъпият Джо се ожени за мен.

Споменът за момент я откъсна от мислите ѝ и очите ѝ се навлажниха.

Охо! Сега ми се изясниха нещата. Била е в хора на „Рокси“. Всеки ред от хора е от момичета, които са високи шест фута.

Тя се овладя.

— Един капо трябва да се ожени за сицилианка и старите котараци много съскаха и мяукаха и критикуваха. Особено жената на кмета. Така че скъпият Джо поръча да му направят тези неща. И запуши устата на всички! Пазя си ги, за да не смеят да ми кажат не що!

Разтвори картата. Цялата бе изпъстрена с чертички и завъртулки и малки картинки за разяснение. Беше под формата на дърво.

— Като студент ти без съмнение знаеш всичко това — убедително започна тя, — но аз все пак ще го обясня накратко. Не е лошо нещата да се преговарят. Така, северната раса се състои от каспийския, средиземноморския и прото-негроидния тип...

— Каспийски? — каза Хелър. — Каспийско море не е ли до Кавказ?

— Да, разбира се — бегло каза тя и енергично се впусна в обясненията: — Така, тук се вижда как германските раси са дошли от Азия и са мигрирали в Европа. Готите са дошли в Северна Италия през Германия през пети век, а ломбардите — през шести. Те са долихоцефалис — означава дългоглави, което ще рече умни. Превърнали са се в част от италианското население. Руси и високи.

Богове! Нима беше репетирала? Вероятно цитираше професор Стингър, дума по дума.

— Проследи тази линия тук. Това са франките. Дошли са от Германия и са превзели Франция, която се казва на тяхно име. Станало е в пети век. Част от тях — виж тази линия — сицилианците, са се заселили в Северна Италия. През девети век един сицилианец е бил император на всички франки, освен това е бил и римски император. Тук виждаш, че се е казвал Каролус Магнус, което на американски значи Чарлз Велики. В учебниците по история го наричат Шарлеман. Бил е император на целия „бибип“ свят! Спря и хвърли внушителен поглед на Хелър. Той кимна. Тя продължи:

— Така, Шарлеман се е женил доста пъти. Една от жените му — тази линия тук — е била дъщеря на дук Д'Аоста. Това значи „от Аоста“, а това е провинция в северозападна Италия точно на юг от езеро Женева.

В Северна Италия определено има русокоси и високи италианки, но най-много са във „Вал Д'Аоста“.

А сега проследи тази линия тук. От дук Д'Аоста се стига право до Биела, което е името на баща ми. Следваш ли мисълта ми, малкия?

— Да, да — каза Хелър очаровано.

— В началото на Втората световна война родителите ми са избягали в Сицилия. Останали са там цели четири години! В края на войната са имигрирали в Америка и аз съм се родила тук. Така че — триумфално каза тя, — аз съм толкова сицилианка, колкото всички останали! Какво мислиш по този въпрос?

— Абсолютно доказателство! — каза Хелър. Бейб щракна с пръст към картата.

— Нещо повече, аз съм пряка потомка на Шарлеман! О — възкликна тя със злорадство, — жената на кмета позеленя от завист!

— Напълно разбирам защо! — каза Хелър. — Но чакай; Нещо липсва тук. Може би не знаеш за това. Чувала ли си за Аталанта?

— Никога не съм била в Атланта.

— Не, Аталанта — каза Хелър. — В началото на това дърво, много по-рано от времето, когато то започва, е имало един принц.

Това определено привлече вниманието ѝ. И със сигурност моето! Нарушение на кодекса! Щеше да се отплесне с онази глупава Народна легенда 894М. Посегнах към химикала.

— Името му е — каза Хелър — принц Кавкалсия. Той...

От вратата се чу едно оглушително „Пссст!“

Бейб и Хелър се обърнаха.

На вратата стоеше сицилианец. Държеше голяма торба с пари. Беше прекрачил прага наполовина и се бе привел, упорито махайки на Бейб Корлеоне. Лицето. Бях виждал това лице. Опитвах се да си спомня къде.

Бейб отиде до него и се наведе. Сицилианецът се повдигна на пръсти, за да стигне ухото ѝ. Той енергично сочеше Хелър. Не можех да чуя какво шепти. Тя отрицателно поклати глава, малко озадачена. После той пак ѝ прошепна нещо.

Очите на жената щяха да изхвъркнат от орбитите. Тя се изправи. Обърна се и ядосано тръгна към Хелър. Сграбчи го.

Блъсна го назад, без да пуска яката му. Взря се в него, сякаш за да запомни лицето му. После се завъртя. С глас, който можеше да събори стените, каза:

— Къде, по дяволите, е този Джовани? Джовани веднага се появи. Мафиотът, който бе качил Хелър с асансьора.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че това е онова хлапе? — заплашително прогърмя тя.

От вратата надникнаха лица. Уплашени!

— И аз тук се отнасям с него като с боклук! Тя се обърна и бутна Хелър в едно кресло.

— Защо — умолително каза тя, — не ми каза, че ти си спасил нашите „Грейшъс Палмз“?

Чух как Хелър преглътна.

— Аз... Аз не знаех, че са ваши.

— По дяволите, да, момче! Ние притежаваме и контролираме най-хубавите публични домове в Ню Йорк и Ню Джърси! Че кой друг?

Григорио влезе с двете чаши сода и мляко, които трепереха в ръцете му.

— По дяволите това мляко — каза Бейб. — Момчето иска бира, значи трябва да пие бира! Много важно, че е незаконно!

— Не, не — каза Хелър. — Наистина трябва да тръгвам. — Помисли за момент. — Може ли да ми кажете къде да намеря Бум-бум Римбомбо? Мисля, че имам проблеми с колата.

Значи затова се е пъхнал право в ръцете на мафията Корлеоне!

Изведнъж всичко се върза. Беше прочел за Бум-бум във вестниците и е разбрал, че е към мафията на Корлеоне. Знаел е адреса

на Бейб от Джими „Канавката“ Тавилотврат. За да си намери специалист по бомби в колите, отишъл е право при Бейб. Много, много хитро е решил да издири човека.

Но чакай! Той се беше показал в гаража! Като се върне там, ще го чакат. Много, много тъпо!

Хелър щеше да ме побърка. Беше прекалено умно глупав, за да оживее!

Бейб се обърна към хората в стаята. Те си шепнеха един друг и сочеха към Хелър. Опитваха се да го разгледат от всички страни.

— Джовани, изкарай лимузината и откарай този млад джентълмен при Бум-бум. Кажи му, че съм казала да прави каквото поиска момчето.

Пак се обърна към Хелър.

— Виж момче, каквото искаш, кажи го на Бейб, разбра ли?

Извърна се към персонала:

— Чухте ли това? А ти, Консалво, искам да си разменим няколко приказки.

Сочеше мъжа, който бе разпознал Хелър. Изведнъж си спомних кой беше сицилианецът с торбата с пари. Той беше регистраторът в „Грейшъс Палмз“! Много ме изтощаваше животът на Хелър, даже започнах да губя способностите си да разпознавам веднъж видени лица.

Хелър излезе. Бейб се наведе и силно го целуна по бузата.

— Можеш да идваш по всяко време, скъпо момче! Скъпо, скъпо момче!

ГЛАВА СЕДМА

Хелър седеше на предната седалка на лимузината до мафиота Джовани, който караше.

— Ама ти наистина си ги затрил онези пънкари като едното нищо! — каза той със страхопочитание. — Знаеше ли, че един от тях е бил племенникът на Фаустино?

Покара малко и след това, пускайки кормилото, имитира пистолет с пръстите на ръката си и стреля към пътя:

— Бум! Бум! Бум! Просто ей така! Уау! Паркираха пред една къща в подножието на хълм. Джовани поведе Хелър към втория етаж и почука на една врата — уговорен сигнал. Вратата леко се отвори и се показа главата на момиче.

— О, ти ли си.

Отвори по-широко. — За тебе е, Бум-бум.

Бум-бум Римбомбо беше в леглото с друго момиче.

— Хайде — каза Джовани.

— Стига бе, тъкмо я опънах! — запротестира Бум-бум. — От шест месеца не съм го правил!

— Бейб каза да тръгваш.

Бум-бум веднага скочи от леглото. Бързо се намъкна в дрехите.

— За една кола — каза Джовани. — Това момче ще ти я покаже.

— Ще си взема нещата — каза Бум-бум. Джовани се обади по телефона и извика такси.

— Никога не използваме лимузината за такива неща — извини се той. — Ние контролираме компаниите за таксите. Държат си устата зад зъбите.

След малко Джовани стисна ръка на Хелър и излезе. Като стигна до средата на антрето, обърна се, имитира с ръка пистолет и пак каза:

— Бум! Бум! Бум! Просто така! — и изчезна. Таксито пристигна и Бум-бум, който влачеше със себе си тежка чанта, се качи. Хелър се качи след него. Даде адреса на предната пресечка преди гаража.

Научаваше доста неща, но не ставаше за този занаят. Сега там бяха нащрек. Знаех, че му предстои битка. А нямах кодовата хартия.

Недоспал, уморен, висях пред екрана. Моят живот беше в неговите ръце!

Хелър плати на таксито и зави зад ъгъла към гаража.

— Чакай — каза Бум-бум.

Беше дребен сицилианец с много тясно лице. Изглеждаше доста умен. Може би той е достатъчно разумен, обнадеждих се аз, за да предпази и двамата от беда.

— Ако за този гараж ми говориш, знам го. Фаустино го използва да пребоядисва крадени коли и разни други неща. Сигурен ли си, че знаеш какво правиш, момче? — Поклати глава. — Малко е сложничко да се промъкнеш там и набързо да поставиш бомба.

— Става въпрос за моята кола и не искам да сложиш, а да махнеш бомбата — каза Хелър.

— О, това е друг въпрос — каза Бум-бум.

Вдигна на рамо тежката си чанта и тръгна към гаража.

Вратата бе заключена отвън с голям катинар. Хелър долепи ухо до стената и се заслуша. След това поклати глава. Заобиколи сградата и провери задната врата. Тя също бе заключена с катинар. Върна се отпред. Отстъпи назад и видя, че до вратата има прозорец, на около шест фута от земята.

Извади малък инструмент, пъкна го в катинара, размърда го леко и почти веднага катинарът се отвори.

Хелър действаше много бързо и ефективно. Това така контрастираше с предишното му грубо и непохватно несъобразяване с елементарните закони на шпионажа, че от известно време бях забравил какъв всъщност беше той. Пред мен стоеше един боен инженер. За тях да се проникне в укреплението на врага беше като прозявка. Тук той плуваше в свои води.

Отвори предната врата, опипа я с ръка, за да види дали няма някакви кабели от алармена инсталация и стъпи вътре, като внимаваше да избягва местата, където човек нормално би стъпил — вероятно за да избегне мини.

Взе един кашон и го постави под прозореца, стъпи отгоре и отвори прозореца.

Върна се при вратата и махна на Бум-бум да влезе. След това излезе отвън и внимателно затвори и заключи катинара, както го бяха намерили.

После отиде до прозореца и влезе през него. Внимателно го затвори отвътре. Вече по никакъв начин не можеше да се разбере отвън, че вътре има хора. Умно. Трябва да запомня как се прави.

Целият гараж отвътре бе затрупан с кашони, между които бе оставен малък път, колкото да мине кола. Тъкмо тези кашони привлякоха вниманието на Бум-бум.

— Я гледай ти, да стана „бибипски“ син, ако греша — каза Бум-бум. — Я погледни това!

Беше отворил един кашон и държеше бутилка.

— „Джони Уокър“ златен етикет. Погледни, момче. Чувал съм за това, но никога не го бях виждал с очите си.

Въпреки слабата светлина сигурно бе забелязал, че на Хелър не му става ясно.

— Да ти обясня: има червен етикет и черен етикет и не е лесно да се снабдиш с тях. Но златния етикет го пазят само за Шотландия, понякога изнасят за Хонконг. Бутилката струва четиридесет долара!

Погледна капачката.

— Няма митнически печати! Контрабанда! Сръчно отвъртя капачката, така че да не личи, че бутилката е отваряна. Опитва течността с върха на езика. Хелър вдигна бутилката към устата му.

— Не, не — каза Бум-бум. — Никога не пия по време на работа.

Примлясна с уста, за да усети вкуса.

— Не е фалшиво. Добро е!

Завъртя капачката и пъкна обратно бутилката в кашона. Тръгна из склада, за да прецени грубо какво е количеството. Кашоните бяха натрупани почти до тавана, а гаражът беше доста голям.

— Божичко! — възкликна Бум-бум. — Та тук има поне две хиляди кашона! Това прави... — опитваше се да сметне сумата. — Дванайсет бутилки в кашон по четиридесет долара...

— Един милион долара — каза Хелър.

— Един милион долара — разсеяно повтори Бум-бум. Влезе навътре в помещението. — Хей! Я виж това.

Сочеше кашони с различна форма. С опитна ръка повдигна края на един кашон и измъкна малка кутия.

— Миниатюрни уокмени от Тайван! Трябва да са... — започна да брои, — поне пет хиляди. Двеста долара на парче по цени на едро...

— Един милион долара — каза Хелър.

— Един милион долара — отекна Бум-бум.

След това се вгледа в най-широката редица кашони.

— Ха, да се „бибип“! Знаеш ли какво се опитва да направи този „бибипски“ син Фостино? Опитва се да ни измести от контрабандата! Мръсен „бибип“! Опитва се да ни „пребибип“! Ще наводни пазара и ще ни измести от бизнеса! Да го „бибип“! О, като разбере Бейб, ще побеснее!

Изправи се и се замисли.

— Това е онзи мошеник Узопополис.

— Ще се заемем ли с колата? — попита Хелър. Бум-бум веднага се зае с работата.

— Не я пипай!

Кадилакът беше там, където Хелър го бе паркирал. Регистрационните номера бяха свалени. Точно там светлината бе много слаба.

Бум-бум извади фенерче. Без да докосва колата, леко се промъкна отдолу. Огледа амортизьорите.

— Понякога поставят там бомбата и като се наклони колата, избухва. Не. А сега... О, по дяволите!

Хелър бе коленичил и гледаше какво прави Бум-бум. Изглежда той работеше по вътрешната част на гумата. Ръцете му се показаха и той подхвърли нещо на Хелър. Хелър го улови. Пръчка динамит!

Зае се с другото колело. Подхвърли още една пръчка динамит. Хелър я хвана. Бум-бум се премести на другите колела и след малко извади още две пръчки. За известно време продължи да оглежда с фенерчето колата отдолу и след това изпълзя.

— Добра работа — каза той. — На всяко колело бе поставена вертикално по една пръчка динамит. Този вид динамит е само от сажди и супа. Супата обикновено се смесва със саждите и взривът не е опасен, освен, ако не е много концентриран.

— Супа ли? — попита Хелър.

— Нитроглицерин — каза Бум-бум. — При сгъстяване експлодира. Щеше да избухне на мили от тук. При въртенето на колелата центробежната сила изтласква супата от пръчката и я концентрира само в единия край. И после едно по-силно друсване по пътя и БУМ! Спестили са си детонаторите! Евтина история! — презрително добави той.

— Да не би са ги сложили така, че лесно да се открият? — каза Хелър. — А истинският заряд може би е още в колата.

— Значи тези може да са били за заблуда, а истинският заряд още е вътре — замисли се Бум-бум.

Обиколи страничното стъкло с едно много тънко острие, за да се увери, че няма жички и отвори вратата. Погледна под таблото. Нищо. Отвори капака. Огледа долната страна на двигателя.

— Аха! — каза Бум-бум. — С кабел!

Много леко и внимателно пъхна тънка кибритена кутийка между две жички, които правеха контакт. Издърпа няколко жички. След малко извади един оборотомер.

— Втори! — каза той. — Кабелът към скоростомера е изваден и свързан към това нещо.

Започна да върти колелцата. Изведнъж се чу щракване. Погледна цифрите.

— Пет мили! Нагласено е да избухне на пет мили оттук.

Пак се наведе под мотора. — Господи! Десет фунта гелинит! Доста мангизи са пръснали, за да ти погодят този номер. Някой с дебел портфейл ти е бесен, момче! Това стига да се взривят десет...

— Шшт! — каза Хелър. Приближаваше кола!

Бум-бум бързо затвори капака и вратата. Хелър го замъкна на около петнайсет фута от входната врата между два стелажа кашони.

Колата спря.

Бум-бум прошепна:

— Имаш ли пистолет?

Хелър поклати глава.

— И аз нямам! Незаконно е да се носи оръжие, когато си във под гаранция.

Премести тежкия сак с експлозиви. — Не смея да хвърля бомба сред всичкото това уиски. Ще пламнем като едното нищо!

— Шшт! — каза Хелър. Затвори се врата на кола.

— Ще паркиран отзад — каза някой. Тишина.

Изад сградата се чу затръшване на врата на кола. Стъпки, които заобикаляха. Глас отпред:

— Задната врата е заключена.

— Нали ти казах — друг глас, — няма никой. Тракане на ключове.

— Само ти се е сторило, Чампи. Той сигурно още бяга.

— Докато дойдеш, всеки можеше да влезе. Беше дебелият младеж. Открехна вратата и влезе. Вратата се разтвори по-широко.

След него влязоха двама скъпо облечени мъже.

— Дойдохме възможно най-бързо. За бога, от Куинс до тук не се стига за пет минути! Не и при това движение. Виждаш ли, няма никой. Само си изгубихме времето.

— Той ще се върне — каза Чампи. — Той е гаден „бибип“! Ако не направите нищо, ще се обадя на Фаустино!

Другият каза:

— Виж какво, Тъпчо, няма да е зле да се повъртим малко тук. Боже, след това каране. Слушай какво. Остави вратата отключена и леко открехната, като покана. Ще седнем зад онези кашони отсреща и ще чакаме. Боже, трябва да си поема малко дъх! Всичките тези „бибип“ камиони!

Остави вратата открехната. Чампи извади един автомат и седна на пода зад един стелаж. Беше с профил към Хелър и се виждаше целият. Изби ме студена пот. Но се успокоих като разбрах, че Хелър гледа от една пролука между два кашона.

Другите двама изчезнаха зад стелажите срещу вратата.

— Не стреляй към колата отзад! — каза Чампи. — Тя е подвижен завод за взривове!

— Млъквай, Чампи — каза единият. — Ще седим тук един час. Тъй че просто млъкни.

Хелър погледна надолу и си изхлузи обувките. Леко се придвижи странично, за да вижда вратата. Около нея беше много тъмно. Ефектът се подсилваше от тясната ивица светлина, която влизаше през открехнатата врата.

Хелър зарови в сака си. Извади една корда и кукичките. Завърза макарата за кукичките.

Косата ми така бе настръхнала, че сякаш щеше да полети от главата ми! Този тъп „бибип“ се готвеше да прави нещо! Ако полетят куршуми сред това уиски или край натъпканата с взрив кола, тук моментално става ад! Трябваше само да изчака един час и щяха да си тръгнат. Идиот!

Навиваше кордата около лявата си ръка на големи намотки, без да ги стяга. Хвана края, който бе завързал за кукичките. Започна да

върти напред-назад края с кукичките.

Хвърли ги към вратата. Точно в определен момент ги дръпна.

Чу се лекичък звук.

Двамата зад кашоните се размърдаха.

Хелър бавно започна да прибира макарата. Тя почти не се виждаше. Аз не я различавах.

Прехвърли сака на другото рамо и го отвори. Хвана макарата с лявата ръка.

Дръпна я силно!

Вратата рязко се отвори!

Нещо изсвистя и се чу тъп звук.

Хелър бе запратил по Чампи бейзболна топка!

През малкия процеп видях как Чампи се присви и не помръдна.

Тишина.

Минаха цели минути.

— „Бибип“! — каза един от мъжете. — От вятъра е било.

— Иди до там — каза другият.

Хелър наблюдаваше през процепа. Мъж с пистолет в ръка прекоси празното пространство пред вратата.

Отново изсвистяване и тъп звук!

Хелър бе хвърлил втора бейзболна топка.

Мъжът залитна встрани. Падна и не мръдна.

— Какво по дяволите?...

Хелър пак хвърли. Топката се удари в отсрещната стена и отскочи. Беше хвърлил по посока на звука.

Отново хвърли!

Чу се силен шум. Мъжът изскочи от скривалището си и се втурна към задната врата. Глупаво. Беше заключена.

Той вдигна пистолет да избие ключалката.

Хелър хвърли!

Мъжът полетя към вратата. Свлече се.

Хелър спокойно отиде до предната врата и я затвори.

Бум-бум, който беше по-практичен, се втурна към последния паднал и му измъкна пистолета. После пробяга и до другите двама. Върна се при Хелър.

— Боже господи! Черепите им са смазани! Мъртви са!

— Изкарай останалия експлозив от кадилака — каза Хелър. —
Трябва да се хващаме за работа.

ГЛАВА ОСМА

Хелър изкара ключовете за колата от джоба на единия мъртвец, отвори изцяло входната врата на гаража и намери отзад колата на мафията — стар Буик седан.

Вкара я вътре и отново затвори вратите. Внимателно я подкара по тесния път между стелажите с кашони — встрани оставаха по един-два инча разстояние — и я спря пред кадилака.

Бум-бум тъкмо бе свършил. Подуши пръчката за масло.

— Тук нищо не са сложили. Върна я обратно.

— В бензина няма захар. Няма други номера. Ето и гелинита.

Посочи къде го бе оставил — на крайчеца на единия прозорец.

Качи се на задната седалка на кадилака и я опипа. — А, виж! Перденца! Пусна ги.

Бум-бум отиде до една купчина кашони, взе един и го прибра отзад в кадилака. Върна се и взе още един. Започна тихо да си тананика:

*Имаше едно време един скитник,
който много, много беше ожаднял.*

Пейте, пейте този блус.

Опита се да купи малко пиене от пазача.

Пейте, пейте този блус.

*Опита и от богаташа, каза му,
че жаждата ще го разплаче.*

Пейте, пейте този блус.

*Даже писа на губернатора на щата
жаждата му да утоли.*

Пейте, пейте този блус.

Даже президента моли, без лъжа.

Пейте, пейте този блус.

*Но никой не му каза какво да прави. Пейте, пейте
този блус.*

Пееше ли, пееше. Направо задръсти задницата на кадилака с кашони уиски. После каза на Хелър да отвори багажника и го напълни с уокмени. Пак се върна да огледа задната седалка. Поразмести няколко кашона и освободи още място. Напъха още два кашона уиски.

*Затова всяка нощ на бога той се моли
жаждата му да утоли.
Пейте, пейте този блус.
И да го удави в кофа с джин,
ако трябва да умре.
Пейте, пейте този блус.*

С един последен натиск успя да затвори задната врата.

Хелър упорито се трудеше. Беше поставил на кадилака регистрационните номера на Буика. Отвори капака на Буика. Стовари върху двигателя целия гелинит. Взе един от револверите на убитите и се увери, че е зареден. Взе малко тиксо и прикрепил оръжието към гелините.

Качи се на кадилака и го закара пред предната врата, излезе, отвори да го изкара навън.

— Чакай в колата — каза той на Бум-бум. Бум-бум излезе и се качи в колата, потупвайки кашоните с уиски.

Хелър се върна в гаража. Затвори входната врата. Намери кордата и я закрепил с една кукичка към горната вътрешна част на вратата. Окачил я на един пирон и после разтегнал макарата до Буика. След това много внимателно обтегнал кордата и я завързал за заредения спусък на револвера.

После направи нещо много странно. Взе два празни листа хартия и ги оставил на седалката на Буика.

Огледал се из гаража. Намерил един тежък железен лост.

Както беше пред Буика, спуснал се и започнал да стоварва лоста, където му падне върху кашоните. Зад него оставаше шумна следа от дрънчене на счупено стъкло и къркорене на разливащо се уиски.

Хелър се покачил и излезе от прозореца. Постарал се да не личи, че някой го е пипал. След това внимателно щракнал катинара.

Качил се в кадилака.

— Заложил си капан като се отвори вратата, а? — каза Бум-бум.
Хелър не отговори.

Тръгна и мина шест преки. Там имаше будка за хамбургери и телефонна кабина. Спря и излезе от колата. Влезе в телефонната кабина. Бръкна в джоба си и извади шепа монети. От другия си джоб извади визитка.

Суиндъл и Крауч!

Пусна монета и набра номера.

Телефонистът в другия край просто повтори номера.

С писклив глас Хелър каза:

— Трябва да говоря с господин Бери. Телефонистът каза:

— Съжалявам. Господин Бери замина за Москва тази сутрин, за да се срещне с господин Роксентър.

За кого да предам?

Хелър затвори.

— Гръм и космически прах! — каза той на волтариански.

Бум-бум се бе приближил до телефонната кабина.

— Изглеждаш така, сякаш небето се е стоварило отгоре ти.

— Стовари се — каза Хелър. — Един човек склучи с мен сделка. За втори път вече не удържа на думата си. Няма никаква чест и приличие! Не държи на думата си!

— Значи за него беше приготвил капана, а?

— Да. Щях да му кажа, че в една кола има оставени документи. Щеше да долети за отрицателно време.

Въздъхна. После каза:

— Е, тогава най-добре да се върна и да махна капана.

— Защо? — попита Бум-бум.

— Може да се появи някой невинен и да загине — каза Хелър.

Бум-бум го изгледа с огромно учудване.

— Че какво общо има това?

Аз бях напълно съгласен с Бум-бум. Хелър с неговите скрупули. Прекалено мекушав. Изпсувах на глас пред екрана.

— Работата не ми е да ходя насам-натам и да убивам хора — каза Хелър. — Не сме във война!

Нарушение на кодекса! Сега ще започне да разказва на този гангстер за застрашения График на нахлуването!

— Как да не сме! — каза Бум-бум. — Това си е истинска война! Този Фаустино ни притиска до стената! Недей да се връщаш да хабиш един готов капан!

— Предполагам имаш пред вид, че трябва да се обадим на Фаустино?

— Не, не, не. Той никога не би прекосил реката до Джърси. Но аз имам един страхотен кандидат!

— Някой непочтен? — каза Хелър. — Някой, който играе нечестно?

— Ти го каза! Знам един, който наистина си го заслужава. Мръсен, пиян, двуличен измамник!

— Сигурен ли си? — попита Хелър.

— Разбира се, че съм сигурен. На цялата планета няма по-къркан и по-изпечен мошеник!

— Аха, някакъв „къркач“. Как се казва?

— Узопополис!

Хелър повдигна рамене и Бум-бум го прие като съгласие. Грабна си чантата от колата и бързо се пхна в телефонната кабина. Затвори я след себе си.

Хелър гледаше през стъклото Бум-бум, който уви една кърпа около слушалката. След това извади от чантата си гумена ръкавица и я сложи върху кърпата. Извади и един малък касетофон и го включи. От кабината се чу слаб звук. Излитащи самолети.

Този Бум-бум поне си разбираше от занаята. Първо, преправяше си гласа и второ, искаше да заблуди с тези самолети, че се обажда от летище.

Бум-бум бързо каза нещо в слушалката и затвори. Да, разбираше си от работата. Обаждането беше твърде кратко, за да се проследи.

Прибра си приспособленията и се приближи до прозореца на колата.

— Искаш ли хамбургер? — попита той Хелър.

Хелър поклати отрицателно глава. Бум-бум отиде до будката и момичето най-спокойно започна да му приготвя хамбургер.

Изправих се на нокти! „Бибип“ на всичкия му майсторлък! След като проведеш такъв разговор, не оставаш да киснеш до кабината, а се изпаряваш мигновено.

Прехвърлих в ума си какво бяха направили. Колата, която бяха оставили вътре, имаше номера на двигателя. Дори беше различна марка! Ако избухне, никой няма да се заблуди.

Хелър може и да умееше някои неща, например да влиза в укрепления и да ги взривява. Но при неговата професия веднага след това излиташе в космоса, а не оставаше на планетата.

Бяха отявлени аматьори!

През шест преки от тук гаражът се виждаше като на длан.

Хелър каза:

— Ще има малък трус.

Завъртя кадилака така, че да е по-стабилен срещу взривната вълна.

Бум-бум се появи с хамбургер и бира.

— Сигурен ли си, че не искаш?

Хелър отново поклати глава.

Бум-бум се разположи и започна да яде.

— Хвана се — каза той. — казах му го на гръцки. Иначе нямаше да ми повярва.

— Как му беше името?

— Узопополис. Някъде преди година спря да взима от нас подкупи, предаде ни и започна да лапа от Фаустино. Оттогава все ни прави поразии.

Отхапа от хамбургера.

— Казах му, че двама от атлантическата мафия са били забелязани да крадат алкохола на Фаустино на онзи адрес и че са се заключили вътре и ошушкват всичко. Нямаше смисъл да намесвам името Корлеоне. Хвана се и още как.

Бум-бум довърши хамбургера и го поля с бира. Запълни останалото време, като разясняваше на Хелър политиката на мафиотските фамилии.

След малко се чу рев на коли.

Профучаха три седана. Бяха фрашкани с народ.

— Веднага личи, че са хора от правителството — каза Бум-бум. — Виж как държат автоматите. Видя ли Узопополис? Онзи мръсен дебелак на предната седалка във втората кола.

Трите коли за нула време минаха шестте пресечки и рязко спряха пред гаража — воняща бомба от гелинит и алкохолни изпарения.

Наизскачаха мъже с готови за стрелба оръжия, страховити.

— Излизайте оттам! Обградени сте! — разнесе се слаб глас по улицата.

След това една много дебела фигура се втурна напред и блъсна с крак вратата.

Последва невероятен блясък!

Сини и червени пламъци заляха улицата!

Лумна огнена топка!

Взривната и звуковата вълна удариха кадилака. Той подскочи и се залюля.

През пушека и падащите отломки през шест пресечки се видяха разкъсаните тела.

Хелър обърна кадилака.

— Кой беше този Узопополис?

— Беше новият областен шеф на щатското бюро по алкохол, оръжия и тютюн към данъчната служба в Ню Йорк. Там са всичките мръсници. Освен че престанаха да ни поддържат, не друг, а Узопополис ми направи клопка и ме вкара в пандиза.

Бум-бум щастливо се усмихна.

— О, боже! Бейб със сигурност ще е доволна! Не само Фаустино загуби два милиона, но се отървахме и от федералните! А повярвай ми, време ѝ е малко да си отдъхне.

Понесоха се към високите небостъргачи на Ню Йорк.

ЧАСТ СЕДЕМНАДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Хелър подкара на север. Потупа колата отпред по стъклото и каза:

— Е, Кадилак Брогъм Купе д'Елеганс с химически двигател, измъкнахме те здрав и невредим.

Презрително му се изсмях. Тези флотски офицери с техните играчки. Чиста проба фетишизъм. Бум-бум Римбомбо каза:

— Ей, момче. Не искам в този славен момент да развалям нещата, но трябва да отбележа, че караш с откраднати регистрационни номера, а това е незаконно.

— Имам още един чифт номера, талон и всичко необходимо — каза Хелър.

— Откъде ги взе?

— Ами от онзи, на когото исках да се обадя.

— Оня, дето му беше приготвил изненадата? Слушай, момче, има още много да се учиш. Регистрационните номера са адски важни. Ако ги нямаше тях, ченгетата нямаше да могат да проследят никого. Съвсем щяха да са безпомощни. Цялата им система се основава на регистрационните номера. Така че, ако имаш мангизи, съветвам те да си купиш нова кола. Знаем един тип...

— Не, искам тази — каза Хелър.

— Ама тя е гълтач на бензин.

— Знаем — каза Хелър. — Трябва ми. Бум-бум въздъхна.

— Добре. Познавам друг тип, който може да ти смени номерата на двигателя и да ти изкара нов талон. Длъжник съм ти. Не ми се ще да те опандизят. Свий вляво ей там по Тонел Авеню. Отиваме в Нюарк.

Скоро се озоваха в сред рева на камиони и газовете на коли. Бум-бум показваше пътя. Пристигнаха в Нюарк. Пресякоха много улици с много предприятия от леката и тежката промишленост, но навсякъде въздухът беше много замърсен. Накрая стигнаха до гараж „Джифи-спифи“. Проправиха си път сред многобройни коли в различна фаза на ремонт и боядисване.

Бум-бум скочи от колата и след малко се върна с едър омазнен италианец с бяла работна манта. Хелър излезе.

— Това е Майк Мутационе, собственикът, притежателят и голямата клечка в този бардак — каза Бум-бум. — Обясних му, че си приятел на фамилията. Така че, можеш да му кажеш какво искаш.

Хелър и мъжът се здрависаха.

— Може би е по-добре той да ми каже — каза Хелър.

Майк огледа кадилака.

— Ами — каза той — първото нещо, което аз щях да направя, е да го блъсна в реката.

— О, не! — каза Хелър. — Колата е добра.

— Гълта бензин като змей — каза Майк. — Кадилак модел 1968 минава с един галон най-много десет мили.

— Точно това ми харесва — каза Хелър. Майк се обърна към Бум-бум:

— Това хлапе наред ли е?

— Да, да. Колежанче е.

— О, това обяснява нещата — каза Майк. Бум-бум се пъкна в колата и се чу, че къса нещо.

Излезе с бутилка уиски.

— Какво, по дяволите, е това? — каза Майк. — Златен етикет? За пръв път виждам.

Бум-бум отвори капачката.

— Толкова е добро, че шотландците си го пият сами. Удари една глътка.

— Сигурен ли си, че не е отровно?

Предпазливо отпи малко. Примлясна с език.

— Ама че хубаво! За пръв път опитвам подобно нещо.

— Току-що докарано. Донесли сме ти едно кашонче.

— Ами, както казвах, момче, я да я огледаме тази хубава кола.

Стиснал здраво с една ръка бутилката, с другата Майк вдигна капака. Извади фенерче. Оглеждаше двигателя. След това поклати глава:

— Момче, имам лоши новини. Номерът на двигателя е бил сменян доста пъти. И последният, който го е сменял, е издълбал цифрите много дълбоко. Вече не може да се смени.

Продължи:

— Е, не се отчайвай, момче. Сигурно си емоционално привързан към тази кола. Тя ти е първата открадната или нещо такова.

Отпи още глътка скоч и се наведе над радиатора. Силно се замисли. След това светна:

— Ей, тъкмо си спомних. За този модел се продават чисто нови двигатели. Стоят на склад в „Дженеръл Мотърс“ още откак са произведени тези кадилаци. Имаш ли пари?

— Имам — каза Хелър.

— Ще проверя.

Майк отиде в офиса и се обади по телефона. Върна се ухилен.

— Още имат! Бързаш ли или можеш да почакаш няколко седмици?

— Не бързам. Идеално се връзва с плановете ми. Изведнъж всичко се срути. Бях толкова уверен, че иска колата, за да кръстосва с нея Ню Йорк, толкова бях сигурен, че това е типичната за флотските офицери страст към играчките, че просто не ми беше хрумнала възможността Хелър да има в главата си някакъв пъклен план. Бързо прехвърлих през ума си действията му до този момент. Не се е шляел безцелно, както си мислех! Действал е! Този „бибипец“ е действал изцяло с оглед на мисията си! Ужасната идея, че може да успее, висна застрашително над мен като „жилото“ на Ломбар. Какво, по дяволите, бе намислил?

— Добре — каза Майк. — Но какво точно искаш от тази кола? Скорост? Ако е така, мога да поставя нови алуминиеви бутала в двигателя — те се охлаждат по-бързо и няма такава опасност двигателят да се взриви.

— Това ще увеличи ли или ще намали консумацията на гориво?

— Ами евентуално ще я увеличи.

— Добре — каза Хелър. — Тогава го направи.

— Хубаво. Мога да сложа и специални карбуратори — предложи Майк.

— Добре — каза Хелър.

— Но ако ще върви по-бързо, по-добре да ѝ се смени радиатора с нов и евентуално да се сложи маслен радиатор за охлаждане.

— Добре — каза Хелър.

— Може да има някои износени части като шпиндели и други, които ще трябва да се сменят.

— Добре — каза Хелър.

— И най-добре да се сложат нови гуми. Такива, които няма да се пръснат при сто и петдесет мили.

— Добре — каза Хелър.

— Какво ще кажеш за по-леки алуминиеви джанти?

— Ще променят ли вида ѝ?

— Общо взето, да. Ще изглежда по-модерна.

— Не — каза Хелър.

Майк бе получил първия отказ. Отстъпи крачка назад, удари една глътка, бързо обмисляйки положението.

Бум-бум го прекъсна.

— Онзи пикап не е ли на Корлеоне? — попита той, сочейки към един прясно боядисан черен форд.

— Готов е — каза Майк.

— Ще го взема — каза Бум-бум и веднага започна да прехвърля кашоните от кадилака в пикапа.

Освежен, Майк се върна към огледа. Хвана на мушката един калник.

— Има малки вдлъбнатини, които се нуждаят от изчукване. Може и да се сложи още една ръка боя. А, момче, имаме оригинална боя за Кадилак. По принцип не я използваме, защото е много фрапантна. Ще ти я покажа!

Изтича до офиса и се върна.

— Ето. „Пламтящо алено“. С нея колата лъска даже на тъмно. Страхотно изглежда!

— Добре — каза Хелър.

Не го разбирах. Отначало беше избрал сивото, защото не се забелязваше толкова. А сега искаше боя, която буквално ми изгаряше екрана. Какво беше намислил?

— Само че — каза Майк, като се намести на предната седалка, — тази облицовка и пердетата отзад са си изпели песента. Съвсем случайно имаме едни калъфи, дето сме ги купували, но не се е налагало да ги ползваме. Десенът е тип „Снежен леопард“ — бял на черни петна. Направо искри! Как само ще изпъква на фона на червеното! Можем да ти направим и такива постелки отдолу.

— Страхотно — каза Хелър.

Майк не можа да измисли нищо друго.

— А ти искаше ли нещо по-специално?

— Да — каза Хелър. — Искам така да направите предния капак, че да може от всички страни да се заключва с ключове. И под колата искам някакъв лист лек метал, който да запечата двигателя отдолу и да не позволява никакъв достъп до него.

— О, говориш за броня за предпазване от бомби — каза Майк. — Тези коли са ги направили с толкова конски сили, за да носят колкото се може повече брониране. Мога да ти сложа и армирани стъкла, бронирани платки отстрани...

Най-сетне разбрах. Страхуваше се, че пак ще сложат бомба в колата му.

— Не — каза Хелър. — Само един тънък метален лист отдолу и заключване на капака, тъй че никой да не може да се добере до мотора.

— Аларма срещу крадци? — с надежда каза Майк.

— Не — каза Хелър.

Отказах се. Единственото обяснение беше, че Хелър е луд.

— Това ли е всичко? — попита Майк.

— Ами да — каза Хелър.

— Добре — каза Майк малко нервно, — всичко това ще струва някъде към двацет хилядарки.

Бум-бум тъкмо бе изнесъл последния кашон с уокмените. Изпусна го.

— Божичко! — Отиде до тях. — Виж какво, момче, за тази сума мога да ти открадна и преобразя петнайсет кадилака нов модел!

— Новият талон ще е от мен — каза Майк. — Честно, Бум-бум, ремонтът ще струва точно толкова.

— Съгласен съм — каза Хелър.

Бръкна в джоба си и извади една пачка. Преброи десет хиляди.

— Това момче да не е обрало някоя банка? — попита Майк Бум-бум.

— Това са честно спечелени пари от удари — каза Хелър.

— Ами добре, в такъв случай — каза Майк, — ще ти повярвам.

Отиде в офиса да напише разписка.

— На чие име? — викна оттам. — Не че има значение.

— Джером Терънс Уистър — каза Хелър.

Сега вече знаех, че е луд. Бери можеше да открие, че е жив и да го издири. И с такава помпозна и биеща на очи кола като тази...

Бум-бум беше натоварил всичко в пикапа. Даде на благодарния Майк кашона с „Джони Уокър“ златен етикет.

— Качвай се, момче? Къде да те оставя?

— Отивам в Манхатън — каза Хелър.

— В такъв случай ще те закарам до гарата. По-бързо е.

Стигнаха и когато Хелър излезе от колата, Бум-бум каза:

— Това истинското ти име ли е, малкия? Джером Терънс Уистър?

— Не — каза Хелър. — Казвам се Прити Бой Флойд.

Бум-бум избухна в див смях, Хелър също. Почувствах се засегнат. Прити Бой Флойд беше много известен гангстер, прекалено известен, че да се шегуват с него. Свято име.

— Какво ти дължа? — каза Хелър.

— Да ми дължиш ли, малкия? — каза Бум-бум. Посочи отзад в колата. — От цели шест месеца отвъд реката си мечтая за глътка скоч! Сега направо ще се поливам с уиски.

И той потегли, тананикайки си.

Аз не си тананиках. Нови беди се бяха стоварили на главата ми точно когато мислех, че по-лошо от това не може да стане. С това име Хелър щеше да привлече като с магнит Бери, а аз няхах кодовата хартия. Но в същото време Хелър работеше по мисията си. Усещах го! Може и да успее!

От всичко това ми се виеше свят. От една страна, Хелър НЕ трябва да умре, докато не разбере как да подправям докладите до капитан Тарс Роук. От друга страна, очертаваше се доста голяма опасност той да е намислил някакъв пъклен план да успее в мисията си и определено трябваше да бъде отстранен или убит.

Излязох на двора, седнах и зарових лице в шепите си. Трябва да запазя спокойствие. Трябва да разсъждавам логично. Няма нужда да излизам от релси само защото трябва да предпазя от убийство някой, който трябва да бъде убит. Налага се да измисля нещо, веднага!

А онова „бибип“ лудо канарче продължаваше да ми лее трели от дървото. Подигравка. Пълна подигравка!

ГЛАВА ВТОРА

Хелър мина с тракане на токовете по автомобилната алея пред „Грейшъс Палмз“ и влезе във фоайето. Все още беше следобед и понеже сезонът замираще в късното лято, наоколо нямаше никой.

Канеше се да се качи по стълбите на втория етаж, но един от облечените в смокинга бодигардове го спря.

— Чакай малко. Вече нямаш стая тук, момче. Хелър замръзна на място.

— Управителят иска да те види — каза гангстерът. — Доста е разстроен.

Хелър тръгна към офиса на управителя.

— Не, влез тук — каза гангстерът. — Чакай те. Бутна Хелър към асансьора. Влязоха и гангстерът натисна най-горното копче.

Излязоха на постлан с килими коридор с шумоизолираща облицовка. Гангстерът вървеше зад Хелър и го направляваше с леки побутвания, от които екранът ми подскачаше.

Вече се чуваше гласът на управителя от отворената врата в края на доста дългия коридор. Той здраво псуваше някой на италиански. Звучеше страшно ядосан.

В стаята имаше и други хора, забързано сновяха и хвърляха разни неща.

Гангстерът блъсна Хелър в лудницата.

— Ето го, шефе.

Вантаджо Меретричи изблъска една чистачка от пътя си и с тежки стъпки се приближи до Хелър.

— Опитваш се да ми докараш неприятности! — Викна той. — Опитваш се да ме изриташ от мястото ми!

Ръцете му усилено ръкомахаха, типично по италиански маниер. Вдигна ръка към гърлото си, имитирайки рязане.

— Заради теб за малко да изгубя живота си!

Спря, за да кресне нещо на италиански на две чистачки и те неволно се сблъскаха една в друга, като едната изпусна купчина чаршафи.

Италианци. Толкова са емоционални. Толкова театрални. Намалих звука.

Естествено, той се приближи и пак ми гръмна в ушите.

— Не е хубаво така да се прави! — извика Вантаджо. — Да се промъкнеш тук ей така!

— Ако ми кажеш какво мислиш, че съм направил... — понечи да каже Хелър.

— Не мисля, зная! — извика Вантаджо.

— Ако съм направил нещо... — пак опита Хелър.

— Да, направил си! — извика Вантаджо. — Позволи ми да те настаня в онази стая за камериерки на втория етаж! Не каза и дума! Тя беше страхотно разгневена! Направо ми подпали телефона!

Постави ръце на раменете на Хелър и вдигна глава да го погледне. Изведнъж гласът му стана умоляващ.

— Защо не ми каза, че си приятел на Бейб?

Хелър си пое дълбоко въздух.

— Нямах представа, че това е нейна собственост. Наистина се извинявам.

— Виж сега, момче. За в бъдеще, казвай си всичко. Така, това устройва ли те?

Хелър се огледа. Апартаментът имаше две стаи. Просторната всекидневна беше със стени, облицовани с тухли от черен оникс и украсени с рисунки. Върху мокета, който покриваше целия под, бяха постлани малки ръчно тъкани килимчета в златисти нюанси. Мебелите бяха леки и съвременни, със съблазнителни линии. Лампите представляваха статуи на златни момичета, съвсем голи. Отвън имаше градина-балкон и широките стъклени врати гледаха към сградата на ООН, парка и реката отзад.

Вантаджо завъртя Хелър в обратна посока. Имаше бар, облицован в бежова естествена кожа и златни поставки. Един барман забързано вадеше оттам всички бутилки с алкохол и ги прибираще в кашони.

— Съжалявам, не мога да оставя алкохола. Понеже си непълнолетен, това може да ни струва разрешителното. Но ще заредим хладилника с всякакви възможни безалкохолни напитки — бързо добави той. — Можеш да ползваш и машината за лед ей там. Всеки

ден ще ти оставяме прясно мляко. И може би сладолед? — умолително каза той.

След това Вантаджо показа на Хелър различните тайни чекмеджета и отделения в бара. Спря и се приближи до него.

— Виж какво, аз само се пошегувах за сандвичите. Нямаме ресторант, защото обслужваме само по стайте. Но имаме най-добрата кухня и най-добрите готвачи в Ню Йорк. Можеш да си поръчаш каквото поискаш. Сега искаш ли нещо? Задушен фазан?

Не изчака за отговор. Викна към спалнята и чистачките дотичаха. Той заведе Хелър там и разпери ръце да покаже.

— Ето това е. Надявам се, че ще ти хареса — умоляващо каза той.

Спалнята бе много голяма. Целият таван беше в огледала. Стените също бяха в огледала. По края бяха обточени с черен оникс. Огромното легло бе кръгло. Заемаше средата на стаята. Беше покрито с черна коприна със златисти хибискуси. Около цялото легло имаше ниски червени столчета за крака. Мокетът бе алено червен.

В стените бяха монтирани тонколони, около които се виеха голи момичета в златни одежди. Вантаджо се втурна до стената и показа на Хелър различните бутони за музикален фон по избор: музика за пийване, чувствена, страстна, подлудяваща, успокояваща.

Вантаджо бързо отведе Хелър в банята. Целият под бе застлан с мокет. Имаше огромна римска вана, в която спокойно се побираха десетина човека. Имаше отделни душиове за масаж. Беше пълно с шкафчета с най-различни неща. Имаше тоалетна чиния и две бидета с разнообразни приспособления за миене. Хелър се загледа в надписа „Автоматична гореща хавлия“ и натисна ръчката. Излезе хавлия, от която се вдигаше пара и той си избърса лицето. Вантаджо го поведе обратно към всекидневната.

— Кажи, това устройва ли те? Този апартамент е правен специално за генералния секретар, бившия, преди да го убият. Знаем, че е малко семпъл, но е просторен. Много рядко се налага да го използваме, така че няма да те местим. Отдавна не е използван, затова трябваше набързо да го почистим. Другите са по-шик, но решихме, че за едно момче това ще е по-добре. Какво ще кажеш, става ли?

— Да, за бога — каза Хелър.

Вантаджо подсвирна с облекчение. След това каза:

— Виж какво, момче, всичко ще бъде забравено и си оставаме приятели, ако вдигнеш телефона и се обадиш на Бейб. Цял следобед чака да разбере какво става.

Един пиколо за малко не прегази Хелър. Караше на количка багажа му по заповед на Вантаджо.

Хелър вдигна слушалката. Явно имаха пряка линия с Бейон, защото веднага го свързаха.

— Аз съм, госпожо Корлеоне.

— О, скъпо момче. О, скъпо, скъпо момче!

— Вантаджо ми каза да ви се обадя да кажа, че новият апартамент е хубав. Наистина е хубав.

— Апартаментът на Генералния секретар ли? Онзи с картините на полинезийки на стената?

— Да, много е хубав. Има страхотен изглед.

— Един момент, скъпи. Някой чука на вратата.

Чуха се гласове в стаята, но нищо не се разбираше заради покритата с длан слушалка. Дочу се силен оживен глас: „Той какво?“ И след това много бърз италиански, който също бе заглушен и не се чуваше ясно.

Бейб пак заговори по телефона.

— Това беше Бум-бум. Тъкмо пристигна. Не мога да ПОВЯРВАМ! О, скъпо, скъпо, скъпо момче! О, скъпо, скъпо, скъпо, скъпо момче! Благодаря ти, благодаря ти! Не мога да говоря по този телефон. Но скъпо момче, БЛАГОДАРЯ ТИ!

Поток целувки мина по жицата. След това внезапен рев:

— Дай ми пак Вантаджо!

Изведнъж ми стана ясно. Току-що бе разбрала за унищожаването на алкохол и друга стока за два милиона долара на нейните съперници и за смъртта на Узопополис, нейния смъртен враг.

Вантаджо очевидно не остана доволен от това, което бе успял да чуе. Плахо пое слушалката.

— ... си... си, Бейб — Доби измъчен вид. — ... но... но... си, Бейб. Грация, миа капо!

Затвори.

Взе горещата кърпа от ръцете на Хелър и си избърса лицето.

— Беше Бейб — Погледна към Хелър. — Момче, не зная какво си направил, но явно е било нещо! Каза, че мога да запазя работата си,

само че малкия, не искам повече да чувам за никакви камериерски стаи.

След това се стегна.

— Но тя беше права. Не проявих достатъчно благодарност, а ти наистина спаси това място и живота ми. Не проявих достатъчно уважение. Така че се извинявам. Така става ли, момче?

Стиснаха си ръце.

— А сега — каза Вантаджо, — относно онова нещо. Това е най-добрият апартамент, който можем да ти предложим, но тя казва, че нямаш кола. Така че трябва да си купиш, каквато кола поискаш. Долу имаме гараж, нали знаеш. Освен това ѝ казах, че нямаш много дрехи. Имам страхотен шивач и ще го повикам, за да ти вземе мерките да ти направи цял гардероб. Истински дрехи по поръчка от най-хубавите платове. Така добре ли е?

— Не мисля, че трябва да приема...

— Най-добре да приемеш, малкия. Ние сме приятели. Не ми докарвай повече неприятности! А сега кажи има ли още нещо, което можем да направим за теб?

— Ами — каза Хелър, — тук май няма телевизор.

Вантаджо възкликна:

— Боже, как се радвам, че не си ѝ казал! Никой не гледа телевизия в публичен дом, момче. Изобщо не ми беше хрумвало. Ще изпратя някой да вземе телевизор под наем. Става ли?

Хелър кимна. Вантаджо отиде до вратата, но се сети нещо и се върна.

— Момче, зная какво направи за нас. Спаси всичко. Но трябва да си направил и още нещо. И въпреки това... Отнася се с теб по различен начин. Би ли ми казал за какво си говорите?

— Генеалогия — каза Хелър.

— И това е всичко?

— Напълно — каза Хелър. — Това е всичко, което се случи днес. Вантаджо го погледна много сериозно. След това избухна в смях.

— За малко да налапам въдицата. Е, няма нищо.

Късметлия съм, че си ми приятел.

Тръгна към вратата, но пак спря.

— А, да. Каза, че можеш да имаш което от момичетата си поискаш и по дяволите кое е законно и кое не. До скоро, момче.

ГЛАВА ТРЕТА

Вниманието ми, съсредоточено в екрана, бе отвлечено от почукване по тайната врата, която водеше към офиса. Бях трил толкова сол на главата на Фахт, че той най-сетне бе проумял с тъпата си тиква, че трябва да изпраща пратеник на Апарата да ми носи всички сводки, които пристигаха от Америка. Получили са още една. Издърпах я от процепа на вратата. С треперещи пръсти отворих листа. Може би Рат и Търб са поумнели. Може би щяха да ми помогнат. Прочетох:

Смятаме, че с него е свършено. Проследихме го до градското сметище и сега е някъде на дъното на Атлантическия. Бъди спокоен, действаме по задачата.

Идиоти! Просто са изхвърлили от онзи магазин дрехите с микрофоните!

Но гневът само затвърди решителността ми да действам. Внимателно ще наблюдавам района на „Грейшъс Палмз“, стаите, ще разбера точно къде си държи нещата и какви навици си създава. След това ще се предреша като турски офицер, изпратен в ООН, ще проникна в мястото, ще взема кодовата хартия от багажа му, ще поставя една бомба и ще изчезна.

Планът беше блестящ. Хрумна ми изведнъж. Ако успея, Хелър ще бъде мъртъв, мъртъв, мъртъв, а аз ще бъда жив!

С непоклатима решителност седнах пак пред екрана. Хелър няма да се бави с разопаковането на багажа, бях сигурен. Пиколото бе оставил всичко върху количката.

Хелър продължаваше да се разхожда из апартамента и да разглежда. Макар че не можеше да става и сравнение с апартамента му в Офицерския клуб на Волтар, мястото имаше свое специфично очарование — момичета! Всички лампи бяха под формата на голи тела, на всички килими имаше златни момичета.

Хелър се приближи до една от няколкото картини на стената, вгледа се в нея и каза нещо на волтариански, което не можах да чуя. Картината беше красива. Тъмнокожо момиче, облечено главно в червени цветя, бе застанало на фона на палмови дървета и морето. Човек, който разбира от изобразително изкуство, би могъл да я определи като концептуална живопис, която преобладава в модерното изкуство.

Хелър се наведе да прочете името на автора. Гоген.

Знам как вървят цените на картините: всеки знае, ако се интересува от пари в брой. Ако тази картина е оригинална, струва цяло състояние!

Бързо върнах записа там, където бе казал нещо. Знаех, че моята реакция щеше да е да открадна картината. Може би щях да включа и нея в плана си. Във връзка с това трябваше да знам какви са неговите намерения относно картината.

Той бе казал: „Лодкари!“ Аха. Това беше една от расите на Аталанта, за която той и Крек бяха говорили.

Сега разглеждаше втори Гоген.

В стаята се разнесе непознат глас:

— Не, не, не!

Беше мадам Сесо. Мустаците ѝ бяха настръхнали. Закани му се с пръст.

— Не! Малките момчета не трябва разглеждат мръсни рисунки! Тук няма тебе позволя правиш извратени неща! Ако младият сеньор иска гледа голи жени, ще го прави както трябва!

Тя го избута с пръст в ъгъла, грабна телефона и избълва лавина италиански в слушалката. Затръшна я.

— Ти мене вкараш в голяма бяля, ако някой разбере, че теб научила гледаш мръсни рисунки! Мамма миа! Какво помислят клиенти!

Чуха се тичащи стъпки. Дребна жена нахлу в стаята почти в паника.

Имаше малък нос, красиви зъби, гарваново черна коса и високи стегнати гърди. Кожата ѝ беше златисто кафява. Беше обута в дълги чорапи и къс комбинезон и се бе наметнала с копринена роба. Очевидно беше полинезийка.

Много апетитна!

— Какво има?

— Хванала този млад синьор гледа мръсни картинки на стена. Хайде, Минет, веднага скача в леглото му. Бързо, бързо!

— Не, не — каза Хелър. — Само исках да погледам.

— Аха — каза Минет. — Воайор.

— Не, не — каза Хелър. — В моята... родна страна има хора, които изглеждат точно така. Само исках да погледна...

— Аха, визда, мадам Сесо — каза Минет. — Воайор! Значи му става хубаво само гледа!

Мадам Сесо мълчаливо се приближи до нея.

— Значи дадеш на младия синьор гледа!

И дръпна робата ѝ. Тя се смъкна, като почти изцяло оголи стегнатите гърди на Минет. Като златни пъпеши!

Но Минет отстъпи.

— Мадам Сесо. Вие жестока. Тези дни бизнес нищо, нищо. За три седмици, аз няма мъж. Мой легло празен. Аз почти полудяла. Всички момичета, те говори за това момче. Ако аз съблека, аз падна по него, мадам Сесо.

Мадам Сесо се ядоса. Хвана за рамото копринената ѝ роба и я дръпна. Тя изхвърча и застана върху лицето на Хелър.

— Ти веднага се събличаш, веднага! — Викна мадам Сесо.

Хелър се опитваше да свали робата от лицето си.

— Добре! — изпищя Минет. — Отивам всема полата от трева, отивам всема зветя в косата. После съблека. Но само при едно словие, че после той...

Екранът стана на снежинки. Звукът се превърна в рев.

Не виждах какво става. Само чувах силен шум.

Какъв шок!

Някаква външна намеса.

Първата повреда в тази система.

Апаратурата бе дала дефект.

Проверих захранването. Беше добре. Отново увеличих звука. Още по-силен шум. Не беше спокойното черно, което се появяваше, като заспи.

Зачудих се за момент дали това не е емоционално претоварване на обекта.

Опитах се да разгледам всички възможни причини, сетих се за всичко, на което бях способен. Най-сетне измъкнах указанието за употреба. Никога не го бях чел цялото.

Чак на предпоследна страница, открих следния текст:

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ Понеже апаратурата се използва във въглеродо-кислородно тяло, тя неизбежно е чувствителна към въглеродните атоми и вълнови молекулни конфигурации.

Единственото известно влияние върху използвания двойно-вълнов метод може да дойде от източник на излъчвания в спектъра на въглерода. Това са изключително редки устройства, но шпионинът трябва да бъде предупреден да стои поне на сто фута от източник на такава енергия, ако има такива в културата, където е изпратен.

Само това пишеше. И понеже Хелър не знаеше, че е такъв шпионин, естествено, нямаше как да бъде предупреден.

Но за какво да бъде предупреден? Какво, по дяволите, представляваше този източник на излъчвания в спектъра на въглерода? Това бе един от редките случаи, в които съжалявах, че не съм се постарал да оставам буден в часовете в Академията. Вероятно сега имаше такъв източник на по-малко от сто фута от Хелър. Но нима е възможно на такава примитивна по отношение на електрониката планета като Земя да има такъв източник?

Каквото и да беше, върза ми ръцете! Намалих звука. Погледнах набраздената от ивици бъркотия на екрана. С отчаяна безнадеждност стоварих юмрук върху апаратурата.

При мен беше полунощ. Дългите напрегнати дни ми се отразяваха.

Влязох през тайната врата в спалнята. Вдигнах готвача и го накарах да ми приготви топла супа. Най-накрая изпаднах в неспокоен сън.

Изведнъж се събудих. Беше посред нощ. Тишина! Нямаше го тихият шум от екрана, който идваше от тайната ми стая.

Веднага скочих и се втурнах натам.

Картината беше хубава колкото искаш!

Хелър седеше в апартамента си и гледаше телевизия! Погледнах часовника. Там сигурно беше към седем вечерта. Даваха новини.

Какво се беше случило с Минет?

Дали не са я изгонили?

Дали е направила стриптийз на Хелър и след това си е легнала с него, както искаше?

Не знаех. Нямах как да разбера.

По телевизията новинар с вид на испано-американец говореше ли говореше за убийства, след което каза: „Нюйоркските шофьори, движещи се по тунела «Линкълн» на път към Джърси днес имаха възможността да видят огромна огнена топка, издигаща се във въздуха. Телефонната компания била затрупана от обаждания с въпроса дали е започнала Третата световна война.“ Леко се засмя. „Обаждатите се бяха успокоени, че е избухнала само компанията за боядисване на коли «Акме». Според документацията в помещенията са били складирани хиляди галони боя. Застрахователните агенти твърдят, че пожарът е станал вследствие на умишлен палеж, тъй като неотдавна компанията е направила застраховка за сто хиляди долара. В района са намерени единадесет тела. Нито едно от тях не е идентифицирано.“ Новинарят се усмихна. „Но такъв е животът оттатък в Джърси.“ Предположих, че това е някакъв манхатънски канал.

Чакай, какво беше това? Сянка? Не, черна ръка близо до лицето на Хелър! Появи се от лявата му страна! Погледът му не бе фокусиран на нея. Държеше нещо.

Вилица!

Някой го хранеше, докато той гледаше телевизия!

Ръката изчезна и аз започнах да чувам само звучно дъвчене.

Не беше сам. Дали това е Минет?

Дали е спечелила в крайна сметка?

Новинарят монотонно редеше имената на някакви знаменитости, които били очистени. Списъкът беше доста дълъг.

Хелър бавно обърна глава на дясно. Чакай! Какво е това? Нещо бяло вдясно от телевизора!

Успях да видя какво е с периферното му зрение. Два чифта бели крака! Единият обут в пантофи, с копринени топчета, другият бос.

Отдясно също се чуваше тих говор. Заради новините бях пропуснал да го чуя. Бързо върнах записа на, помощния екран с увеличен звук. Гласове на две момичета. Дали едната не беше Минет?

Успях да различа сред новините една реплика: „... и скъпа, да ти кажа, той е много, много добър! Мисля, че беше най-доброто...“

След това се чу тихият глас на другото момиче. Дали не е Минет? Увеличих звука и го регулирах.

„... ами аз мислех, че не е възможно да имаш толкова много оргазми в едно...“ Английски акцент. Това бяха две съвсем различни момичета!

Новините продължаваха. Последва борсова информация, след това говорителят каза: „Говорител на Държавната данъчна служба съобщи днес следобед, че шефът на службата в Ню Джърси, Узопополис и още няколко служители са изчезнали. Беше отрецено да липсват суми в сметките им, макар че е добре известно, че Узопополис е имал интензивни връзки с банки на Бахамските острови. Наблюдават се летищата от тази страна на реката.“ Отново се засмя. „Но такъв е животът в Ню Джърси, нали така, драги зрители?“

Хелър се наведе напред и натисна копчето да го изключи. Звукът от екрана автоматично се регулира до нормалното ниво. Хелър се обърна наляво. Зад малката масичка се бе протегнала една страхотна азиатка. Беше почти гола. На раменете ѝ бе метнат прозрачен шал, през който ясно се виждаха гърдите ѝ.

Къде беше Минет?

Какво правеше тук това момиче?

Смееше се и показваше хубавите си зъби.

— Така е, скъпи, вярвай му. Най-добре стой далеч от Джърси. Просто се навъртай тук.

Чувствено поклати гърди. Мушна вилицата в огромна кристална купа със салата „Цезар“. Извади я, докосна салатата с устни и изкусително подаде вилицата през масата.

— Като приключиш с хапването, хубавецо, искаш ли да ти покажа как се прави в Харлем?

Гърлен прелъстителен смях. Направо влудяващо. След това очите ѝ се премрежиха:

— Всъщност достатъчно си вечерял. Остави вилицата и се изправи.

Беше облечена само с прозрачния шал, нищо друго!

Протегна ръка...

Отново се появи смущението в екрана!

Изстенах. Изчаках да премине.

Не мина.

След няколко минути, крайно разочарован, се върнах в спалнята и легнах.

Толкова издържа плътта!

След малко успях да овладея мислите и емоциите, от които ми се виеше свят.

Едно нещо беше пределно ясно. Имаше някакво смущение. Ту се появяваше, ту изчезваше.

Хелър сигурно бе разопаковал багажа и си бе подредил нещата в многобройните шкафчета и гардероби. Ако бях достатъчно търпелив, без значение колко време ще отнеме, можех да разбера къде точно е оставил кодовата хартия.

Въпреки всичко ще изпълня плана си!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Екранът спря да шуми в другата стая. Воден от някакво ужасно влечение, аз бързо се върнах да видя какво става.

Хелър тъкмо излизаше от асансьора във фоайето.

Погледнах си часовника. Сигурно не е верен. Имах проблеми с изчисляването на времето от една част на планетата в друга, но чак толкова. Само преди десет минути бях видял как азиатката става приканващо. И въпреки това Хелър беше във фоайето.

Я да видим. Трябваша му няколко минути, за да се облече. Примерно една минута, за да слезе с асансьора...

Ами да кажем, че е бил много бърз.

В Ню Йорк бе ранна вечер. Във фоайето имаше много хора, повечето в бизнес костюми, но по лицата личеше, че са от много земи. Проспериращи мъже от пустини, планини и села — типичната тълпа от ООН. Част от тях се бяха струпали пред рецепцията, даваха заявки и чакаха да извикат номера им или се разхождаха, за да им дойде апетит.

Осъзнах, че Хелър си придаваше нужния вид, за да обезкуражи определени посетители. В едно огледало видях, че все още беше със стария син костюм. Поне не носеше бейзболната шапка. Но като стъпи на не постлан под стана ясно, че пак бе обул бейзболните обувки.

Седна на един стол, който се виждаше от вратата и от който можеше да наблюдава офиса с надпис „Управител“. Отвън във фоайето влезе пиколо, натоварен с купчина вестници и списания. Запъти се право към Хелър и му ги подаде. Хелър му даде двайсет доларова банкнота и отказа рестото.

Чакай! Хелър сигурно се е обадил от апартамента си! Значи и това влиза в десетте минути! Какво бе станало с онази азиатка?

Като хвърляше от време на време поглед към входната врата и към офиса на управителя, Хелър се разположи и започна да чете. Това, което четеше, можеше да ми подсказва какви са плановете му.

Състезателни списания!

„Америкън Хот Род“, „Рейсинг“, „Блоуаут“, „Хот Сток Карз“. Започна да ги прелиства, но познавайки Хелър, знаех, че изчита всяка

страница. Хитро. Само че аз добре познавах навиците му. Когато нещо го заинтригуваше, спираше и се заглеждаше в страницата, замислен.

Спря да прелиства. В списанието имаше снимка на стар понтиак седан. Статията се казваше: „От най-долното стъпало към славата“.

Естествено! Хелър беше скоростофил! Луд по шеметните скорости. Отявлен случай на маниак по високите скорости в последна фаза на прогресивно влошаване.

Един момент. Една цифра привлече вниманието му и спря да чете. Последното изречение на статията беше следното:

„И така, с цената на 225 000 долара разходи ние успяхме да покрием цялата верига коли и платихме всички сметки, с което всеки би могъл да се гордее!“

Очите му постоянно се връщаха към това „225 000 долара“.

За известно време се загледа в хората във фоайето. Не бяха много, понеже в момента ООН не заседаваше. Един от бодигардовете се приближи до стола му и каза:

— Дръж под око онзи заместник-делегат от Мейсабонго. Ей, там, току-що влезе. Онзи с наметалото и цилиндъра. Под ръкава си има индонезийска кама. Сигурно е дълга към два фута. От време на време откача.

Бодигардът се оттегли.

Хелър се прозя — сигурен знак за напрегнатост. Отвори вестник — „Уолстрийт Джърнъл“. Прегледа го. Спря се на страницата с обяви за продажби на недвижими имоти.

Прегледа имотите извън града — за такива се считаха всички места след предградията и изцяло извън града. Предлагаха се в Бък Каунти, Пенсилвания, Върмонт и в различни области в Кънектикът. Всички бяха идеални за почивка през уикенда. Загледа се в една такава обява. Пишеше:

ИМАЙ СОБСТВЕНО ФЕОДАЛНО ВЛАДЕНИЕ
БЪДИ МОНАРХ В СОБСТВЕНИЯ СИ СВЯТ
ГОЛЯМО имение за нищо пари

ЦЕЛИ ПЕТ АКРА. БЕЗ ПОСТРОЙКИ
ДЕВСТВЕНАТА ПРИРОДА НА КЪНЕКТИКЪТ
САМО 300 000 ДОЛАРА

Очите му заседнаха на тези 300 000. Отвори вестника на друга страница. Прегледа „Стоков пазар“ с огромните колони предлагани стоки и цифри. Натъкна се на много неразбираеми съкращения.

Движение откъм вратата с надпис „Управител“. Едър тъмен мъж в тюрбан излезе оттам с Вантаджо. Спряха се до вратата във фоайето, за да довършат разговора. Бързо увеличих звука.

Говореха на английски. Мъжът в тюрбан благодари на Вантаджо, че е оправил недоразумението със сметката. Огледа се и забеляза Хелър.

— Ново лице — каза гигантът в тюрбан.

— О, онзи младеж — каза Вантаджо. — Баща му е много важен човек, мюсюлманин. Женен за американска актриса. Това е синът. Ще ходи в колеж и баща му настоя да живее тук. Не можехме да откажем. Щеше да стане дипломатически скандал.

— Аха — каза онзи с тюрбана. — Мога да ви обясня как стоят нещата. Трябва да разбирате мюсюлманската религия. Виждате ли — авторитетно продължи той, — в Близкия Изток по традиция децата, в това число и момчетата, се отглеждат и трябва да живеят в харем. Този публичен дом може би е най-близко до харема в Щатите, затова баща му се е спрял на него. Това не бива да ви учудва.

— Благодаря, че ми изяснихте това недоразумение — каза Вантаджо, докторът по политология.

— Ще ида и ще го поздравя на родния му език — каза гигантът в тюрбан. — Така ще се почувства като у дома си.

И тръгна! Спря пред Хелър. Извърши ритуалния поздрав с ръка за арабите. Каза нещо, което приличаше на „Алейкум салаам“. И след това дълга поредица неразбираеми звуци. Арабски.

Ами сега! Хелър не говореше арабски.

Хелър стана. С подчертана любезност повтори едно към едно движенията с ръката и поклона. После каза:

— Ужасно съжалявам, но ми е забранено да говоря на родния си език, докато съм в Щатите. Мога да ви уверя, че се чувствам чудесно и

от сърце ви пожелавам да прекарате приятна вечер. И двамата се поклониха. Гигантът с тюрбана се върна при Вантаджо.

— Добре възпитан младеж, очевидно е израснал в харем, както ви казах. Познава се по акцента му. Но аз ще пазя тайната ви, Вантаджо, особено след като това е синът на Ага Хан.

Като се отдалечи от Вантаджо, гигантът в тюрбан веднага се присъедини към малка групичка до вратата и им прошепна нещо. Очите им скришно се завъртяха към Хелър. Очевидно тайната добре се пазеше. От всички.

Мина половин час и Хелър приключи с разходката си из вестниците. Бе изчел всичко. Кротко си седеше на мястото, когато заместник-делегатът от Мейсабонго слезе от асансьора и се втурна към рецепцията. Хвърли си цилиндъра на бюрото.

— Къде е онова прасе Стафумо? — попита регистратора.

Той притеснено се огледа. В момента във фойето нямаше никого от охраната.

— Настоявам! Настоявам да ми кажеш!

Заместник-делегатът хвана регистратора за сакото.

Хелър се изправи. Глупак. Нали му казаха, че онзи има индонезийска кама в ръкава! А това е най-опасната къса сабя! При това аз нямах кодовата хартия.

— Харлота я нямаше! — Излая заместник-делегатът. — Тя е със Стафумо! Знам аз!

Вратата на асансьора се отвори и един много дебел тъмнокож господин с бизнес костюм излезе.

— Стафумо! — изкрещя заместник-делегатът. — Враг на народите! Капиталистически червей! Смърт на агресора!

Втурна се през стаята. Регистраторът отчаяно натискаше бутоните под гишето. Стафумо се уплаши и опита да се върне в асансьора.

Заместник-делегатът светкавично извади камата от ръкава си. Стоманено острие, дълго два фута!

Замахна. Острието изсвистя.

Горният край на жилетката на Стафумо зейна!

Заместник-делегатът отстъпи назад за нов удар.

Изведнъж Хелър се озова пред него!

Острието пак се стрелна светкавично.

Хелър го сграбчи за китката.

Заби палец в обратната страна на дланта му. Острието падна.

Хелър го улови за дръжката, преди да падне на пода.

Охраната се появи. Хелър ги отпрати с махване. Леко избута заместник-делегата и Стафумо в асансьора.

— В коя стая е Харлота? — попита Хелър с ръка, готова да натисне бутона на асансьора.

Стафумо и заместник-делегатът го зяпнаха. Хелър заплашително стисна камата.

— Хайде, хайде — каза той. — Поне ми кажете на кой етаж. Можем да я намерим.

— Какво смяташ да правиш? — каза заместник-делегатът.

— Ами как — каза Хелър, — тя е поставила в неудобно положение двама важни джентълмени. Естествено, трябва да я убием. — И стисна камата.

— Не! — викна Стафумо — Харлота не!

— НЕ! — извика заместник-делегатът. — Моята мила Харлота, не!

— Но това са законите в този дом — каза Хелър. — Заради нея можехте да пострадате вие двамата. Това не е позволено!

— Моля ви — каза Стафумо.

— Моля ви, недейте — каза заместник-делегатът.

— Мисля, че няма друг начин — каза Хелър.

— О, да, има! — триумфално викна заместник-делегатът. — Можем да се договорим на конференция!

— Правилно — каза Стафумо. — Това е правилното разрешение за всякакви международни спорове!

Двамата веднага седнаха в ъгъла на асансьора един срещу друг.

— Първо, дневния ред — делово каза заместник-делегатът.

Хелър спря асансьора и излезе, като ги остави вътре.

Един от италианците от охраната каза:

— Благодаря, малкия. Това се казва майсторлък с ножа. Но трябва да внимаваш какво ти говоря. Имат дипломатически имунитет, нали знаеш, и не могат да бъдат арестувани за нищо, без значение какво направят. А обикновените американци като мен и теб, които се подчиняват на закона, могат. Обикновено гледаме да се скрием, когато пристигне този. Може би сега вече ще внимава повече.

Излезе Вантаджо, Хелър му подаде индонезийската кама.

Двамата бивши противници излязоха от асансьора.

— Стигнахме до съгласие — каза Стафумо. — Двустранна окупация на територията.

— Понеделник, сряда и петък Харлота е за мен. Той ще идва във вторник, четвъртък и събота — каза заместник-делегатът.

— В неделя трябва да сме със съпругите си — каза Стафумо.

— Вантаджо, можем ли да влезем в офиса ти да ратифицираме и подпишем договора?

Хелър ги проследи с поглед, докато влязат в офиса на Вантаджо. Прозя се. Събра вестниците, качи се на асансьора и слезе на последния етаж.

Като тръгна по коридора към своята стая, една от вратите се отвори и навън се втурна момиче. Беше наметната с копринен халат, който не бе пристегнат и от движението се разтвори и показа всичко. Беше много красива brunetka.

— О, ето те и тебе, хубаво момче. Тази вечер бизнесът нещо не върви. Някои момичета казват, че имаш нещо много вълнуващо и ново.

Погледна го с прелъстителен поглед и погали ръката му.

— Моля те, хубавецо, хайде да дойда с теб в стаята ти и да...

Екранът ми се развали. Започна да бучи.

Но имаше още доста неща, които ме озадачаваха. Проявяваше интерес към вечното си хоби — високите скорости. Интересуваше се от отдих сред девствена природа. Усещах, че трябва по някакъв начин да вържа нещата.

Но макар че упорито се трудих в ранното турско утро, не можах да измисля как ще пришпорваш състезателната кола сред девствена природа, пълна с дървета и храсти. Нито пък защо.

ГЛАВА ПЕТА

Когато се събудих, в Турция беше три следобед. Влязох в тайния офис, без много да мисля, все още сънен и като глупак, веднага погледнах в екрана.

Едва не припаднах!

Гледах право надолу от височина двайсет етажа!

Чувствах се така, сякаш щях да падна.

Хората бяха малки петънца долу на улицата. Колите бяха като играчки.

Дългото напрежение ми се отразяваше. Шокът бе твърде голям. Извърнах очи и се стоварих в един стол. След няколко минути овладях стомаха си и се претраших да погледна.

Какво по дяволите беше намислил?

Стоеше на купола на „Грейшъс Палмз“. На петнайсет фута отдолу на асфалтовия покрив една проститутка в зелен анцуг държеше някакъв кабел.

Той поставяше телевизионна антена! Това пишеше на кутията, която държеше на коленете си.

**УДОБНА АВТОМАТИЧНА АНТЕНА.
МОЖЕТЕ ДА СИ Я ПОСТАВИТЕ САМИ.
СИГНАЛНО ДИСТАНЦИОННО УПРАВЛЕНИЕ**

Беше монтирал стойката на бетонната основа на купола. Сега поставяше самата антена. Огледа се наоколо и забелязах, че такива антени има на няколко съседни сгради. Сигурно я е поръчал предния ден.

Охо! Значи имаше някакъв проблем със сигнала! Но не, това трябва да означава, че телевизорът не е работил, когато не работеше моята апаратура, тъй че онези момичета в стаята му не са били там да гледат телевизия.

Свърши с инсталирането и стиснал кутията под мишница, започна да слиза надолу.

Хванах го! Нарушение на Кодекса. Беше се вързал с космонавтско спасително въже. И в куфарите си имаше волтариански инструменти!

Докато слизаше, прикрепяше кабела със специални кукички.

Стигна до долу и се обърна към жената. Една нюйоркская проститутка да държи космическо спасително въже, произведено в Индъстриъл Сити, Волтар! Следях ги като ястреб. Дали тя осъзнаваше за какво става дума? Всичко зависеше от това! Можех направо да го отзова от мисията и да го дам под съд!

— Ето ти въженцето, скъпи — каза тя. — А сега, какво да правя?

Той го пое, размота го и го нави около китката си още докато падаше — типична флотска фукня. Не зная как го правят.

— Само развий това, Марта. Просто върви напред и го развивай на земята.

— Окей, скъпи — каза тя.

Тръгнаха напред. Тя развиваше кабела, а Хелър го прикрепяше по парапета с кукичките.

След това осъзнах още нещо. Хелър сигурно знаеше откъде идва смущението. Покривът, където полагаше кабела, бе дълъг около триста и петдесет фута, може би два пъти повече от широчината на сградата. Антената бе извън зоната на смущението. Опитах се да пресметна какво би могло да бъде това смущение, защото не само бях крайно любопитен какво прави в този апартамент, но трябваше да знам и къде е скрита кодовата хартия. Съвсем се обърках.

Момичето бе стигнало до отсрещния край на покрива.

— А сега какво, хубавецо? — каза тя.

— Слез в стаята, отвори вратата към балкона, излез и пак подръж спасителното въже.

Тя изтича надолу. Хелър завърза въжето към кабела и го нагласи така, че да падне върху балкона. Момичето се показа отдолу и хвана въжето.

Хелър укрепи горния му край в каменния парапет, прекрачи ръба и...

Пак извърнах лице. Този тип ме подлудяваше! Нямаше капка разум. Не даваше „бибип“ за височината или за врата си. Чувах как

кукичките се забиват във вертикалната стена, но не смеех да погледна. Знаех какво ще видя — мъничките хора и коли далеч отдолу!

Звук от дезинтеграторна бормашина. Престраших се да погледна. Беше отпуснал космическото спасително въже и пробиваше дупка в стената за кабела. С волтарианска дезинтеграторна бормашина!

Усилено наблюдавах момичето за някаква реакция от нейна страна. Тя гледаше как малката като длан машинка отхапва в стената дупка с точни размери, без нищо да се върти. Никакви стружки или искри. Истинско чудо на тази планета. И тя каза:

— Хе, я гледай как тази джаджа яде камък!

Хванах го!

Тя продължи:

— Ще се обадя долу да ти донесат закуска, скъпи.

Прибра се във всекидневната. Това ме потисна.

Хелър също влезе, свърза кабелите и след малко антената заработи. Включи телевизора. Поигра си с радиоантенния ротатор. Сигналят се менеше постоянно, значи антената се въртеше.

— Хей, страхотна картина! — Каза курвата. — Успяхме. Веднага ще изпратят закуска.

Хелър подреди инструментите си. Аха, сега ще видя къде си държи нещата. Без съмнение щеше да скрие космическото спасително въже и дезинтеграторната бормашина. И нямаше никакво смущение.

Затвори куфарчето с инструменти. О! Точно отгоре на куфарчето, с огромни букви пишеше:

ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР ФЛОТСКИ КОРПУС БОЙНИ ИНЖЕНЕРИ

Вярно, пишеше го на волтариански, но все пак го пишеше черно на бяло!

Хвърли куфарчето на дивана. То падна с надписа нагоре.

Отиде в банята и свали обувките и спортния бейзболен екип. Влезе под душа за масаж.

Едрите капки барабаняха по него, но въпреки това чувах как някой отваря и затваря шкафчета и чекмеджета в банята. Тази жена, Марта, трябваше само да забележи куфарчето, да дойде и да каже: „Ей,

какъв е този надпис? Прилича на нещо чуждоземно.“ И за това спокойно вече можеха да го застрелят.

Вратата на кабинката се отвори. Подаде се ръката ѝ. Беше свалила анцуга. Държеше в ръка парче сапун. Каза:

— Скъпи, нека ти изтрия гърба, преди да...

Пак това смущение!

Страшно се ядосах. Екранът просто стана на ивици и не се чуваше нищо друго, освен бучене. Това най-активно ми пречеше да получавам информация от този апартамент, да разбера къде си държи инструментите и всичко останало. Не можех да започна акцията за получаването на кодовата хартия, което в крайна сметка щеше да доведе до унищожаването на Хелър. Минутите се проточиха в половинчасова агония.

След това всичко стана нормално.

Хелър седеше на дивана и пиеше кафе. Беше съвсем сам в апартамента.

На вратата се почука и Хелър каза с типичния си проникновен флотски глас:

— Влез, не е заключено.

Влязоха цял куп шивачи.

Започнаха да му показват най-различни фини материи — лятна коприна и мохер, вълнен плат, габардин, коприна за ризи.

Главният шивач, с позволението на Хелър, седна на дивана с един каталог. Усети, че под него има нещо, стана и извади изпод себе си куфарчето с инструментите. Трябваше само да разгледа надписа и някои от тези странни нещица вътре, за да разбере, че разговаря с извънземен.

— Донесохме един всекидневен костюм, който можете да облечете днес, млади господине. Но трябва да ви направим и гардероб за обществото, и гардероб за колежа. Модата тази есен е малко по-особена. Приятна и спретната, но особена. В този каталог на Ив Сейнт Гил можете да видите, че яката...

Да ти се повдигне. Кой го бе грижа за тези префърцунени моди и широчината на крачолите. И все пак имаше един габардинен шлифер с многобройни коланчета, пагони и място за пистолета, който въпреки всичко ми хареса. Много приличаше на един от шлиферите, които носеше Хъмфри Богарт. Само че всичко останало... Чак сега разбрах

кой е истинският източник на антипатията ми. Грешката не беше в модите и стиловете, а в шивача. Беше хомо. Ако нещо не мога да понасям на този свят, това са педерастите!

— А сега бихте ли се изправили, млади господине?

Клекна пред Хелър и започна да му взема мерки за панталоните. Като че ли имаше някакъв проблем със сантиметъра. Постоянно го развиваше все повече и повече.

— О, добро телосложение — изхили се той.

— Какво има? — каза Хелър. — Твърде тесен ханш?

— О, не, млади господине. Не говорех за ханша.

И пак се появи смущението!

Търпението ми се изчерпи!

Изправих се. Торможеха ме отвратително и жестоко! Лично мен! Тормож ли? Ако не се сдобиех с кодовата хартия, бях мъртъв!

На вратата към тунела за офиса на Фахт се почука. Отдолу пъгнаха още едно съобщение от Търб и Рат.

Пишеше:

Държим под око онова местенце на брега. Стоим там,
в случай че изплува.

Това ме довърши!

Излязох от къщата и неспокойно се заразхождах из градината.

Това „бибип“ пищящо канарче! Весело си пееше и свирукаше на дървото! Отгоре на всичко това на някой му е весело!

Отидох в стаята и се върнах с ловна пушка. Заредих я. На един клон видях да пърха нещо жълто.

Стрелях и от двете цеви.

Ревът бе оглушителен.

В декоративното дърво бе пробита дупка.

Едно-единствено перце полетя бавно надолу сред пълна тишина.

Веднага се почувствах по-добре.

Естествено, веднага долетя една кола от охраната, но аз със смях ги отпратих.

Чувствах се ободрен. Вече можех да мисля. Седнах на една пейка.

С каква информация разполагах? Добре, днес бях научил нещо жизненоважно. Курвата ни най-малко не бе съобщила, че той работи с волтарианско спасително въже. Шивачът даже бе седнал върху флотски комплект инструменти, на който ясно пишеше какво е, и просто го бе отместил. Хората в сегашното жилище на Хелър не бяха никак наблюдателни! Може би щеше да е съвсем различно, като иде в колеж. Но в „Грейшъс Палмз“ никой нищо няма да забележи.

Отидох до бюрото си. Написах телеграма в груб тон, която веднага трябваше да бъде пратена в Нюйорския офис:

РАТ И ТЪРЪ СА НЯКЪДЕ В РАЙОНА НА НЮ
ЙОРК. НАМЕРЕТЕ ГИ И ГИ ЗАСТАВЕТЕ ДА СЕ ЯВЯТ.
АКО ТАЗИ ЗАПОВЕД НЕ СЕ ИЗПЪЛНИ ВЕДНАГА,
ЦЕЛИЯТ ПЕРСОНАЛ НА ВАШИЯ ОФИС ЩЕ
ПОСТРАДА СЕРИОЗНО.

СОЛТАН БЕЙ

Като се обаждат, ще им дам указания да намерят всички планове на сградата и да подготвят почвата.

С тяхна помощ ще уредя този въпрос веднъж завинаги. И то преди самият аз да започна да проявявам симптоми на нервно разстройство.

Телефонирах да дойде пратеник и пуснах съобщението.

Налях си кана с шира и се върнах пред екрана.

Смущението бе изчезнало. Хелър слизаше с асансьора надолу.

ГЛАВА ШЕСТА

Хелър бе облякъл новия костюм. Видях го с периферното му зрение в едно от огледалата на асансьора. Беше светлосин летен костюм и този път за разнообразие му ставаше, но джобовете му бяха много издути. Беше сложил синя риза с широка яка, разтворена върху реверите, както беше шик, предполагам, но все пак си изглеждаше твърде млад. И в крайна сметка каквото и да се бе опитал да постигне шивачът, ефектът напълно се проваляше, защото Хелър пак бе с червената бейзболна шапка, вирната върху русата му коса, а като тръгна във фойето разбрах, че е обул и бейзболните обувки. Може да беше чист и спретнат, някои можеха и да го смятат за много красив, но той си оставаше абсолютно безпросветен по отношение на шпионажа и подходящия за задачата външен вид. За бейзболната шапка можех да го разбера — смяташе, че е на работа. Но тези шпайкове, само защото няма удобни обувки! Идиот!

Все пак, трябваше да бъда толерантен — дните му бяха преброени.

Отиде в трезора и спря пред личния си сейф. Забелязах комбинацията.

Разпръсна парите си в сейфа. Долових отнякъде други гласове в иначе тихата сграда. Увеличих звука. Някой говореше по телефона. Чувах целия разговор. Водеше се на италиански.

— ... така че това не е никакво извинение да го оставиш да спи до късно! — Гласът на Бейб Корлеоне.

— Но Бейб — каза Вантаджо, — това няма нищо общо с момичетата. Онези двете особи от ООН харчат половината средства, отпуснати от държавите им при нас и добре че той не ги остави да се избият.

— Вантаджо, да не би да се опитваш да изкараш, че аз не оценявам това?

— Не, не, миа капо!

— Вантаджо, да не би да се опитваш да пречиш на кариерата на това момче?

Хелър си броеше парите, банкнота по банкнота. Изглежда реши, че някои банкноти са фалшиви.

Вантаджо очевидно остана без думи. Най-накрая, дишайки учестено, каза:

— О, миа капо, как можеш да кажеш толкова ужасно нещо?

— Знаеш, че образованието е важно нещо. Ревнуваш и искаш той да свърши като всички останали?

— О, не! — изплака Вантаджо.

— Тогава моля те, обясни ми. Ще те изслушам. Няма да ти викам. Ще слушам търпеливо. Отговори ми на този въпрос: преди два дни прочетох в „Съндей“, че вчера започва приемането на документи в „Емпайър Юнивърсити“. И когато най-спокойно и търпеливо ти задавам простия въпрос „Записано ли е момчето и кога започва училище?“, получавам глупавия отговор, че е спал до късно.

Вантаджо се опита да каже нещо.

— Миа капо...

— Така, и аз, и ти, и добрият господ знаем, че момчетата мразят да ходят на училище — продължи Бейб. — Знаеш, че трябва да ги караш насила, Вантаджо. Знаеш, че трябва да ги заставиш. Братята ми, бог да ги прости, с бой ходеха на училище, така че няма защо на мен да ми ги обясняваш тези неща.

— Миа капо, заклевам се...

— Тъй че искам да ми отговориш само на един въпрос, Вантаджо, ако ми позволиш да взема думата: защо не си упражнил своя авторитет и власт над момчето? Защо той не изпълнява твоите заповеди? Не, не си прави труда да спориш с мен. Само ми се обади точно след половин час и ми кажи, че е тръгнал за училище.

Хелър бе решил, че само защото върху някои банкноти имаше Бенджамин Франклин, те не са фалшиви. Беше подредил парите на купчини, но не бе доволен от сумата и поклати глава.

Прибра петнайсет хиляди в джобовете си, които вече бяха издути от господ знае какво. Затвори сейфа и го заключи. Тъкмо се канеше да излезе от „Грейшъс Палмз“, когато го спря гласът на Вантаджо от офиса.

— Мога ли да те видя за минутка, малкия?

Хелър влезе. Вантаджо бе свъсил вежди. Изглеждаше много скапан. Посочи към един стол. Но като всеки италианец не мина

направо към въпроса. Смятат го за неучтиво.

— Е, момче, как се разбираш с момичетата? — Мрачно каза той. Хелър се засмя.

— О, много лесно е да се оправяш с жените.

— Ако беше на моето място, нямаше да смяташ така.

Аха, тук попаднах на следа. Вантаджо ревнуваше Хелър. Страхуваше се, че Хелър ще му отнеме работата.

— Я ми кажи — каза Хелър, — може би точно с теб трябва да се консултирам по този въпрос.

— По какъв въпрос? — каза Вантаджо много предпазливо и с отбранителни нотки в гласа. Да, нещо го глождеше.

— Ами знаеш ли — започна Хелър, — имам доста пари, но мисля, че ще ми трябват много повече.

— За какво?

— Ами, трябва да направя нещо за тази планета.

— Искаш да кажеш, че плануваеш да завладееш цялата планета? Виж какво, малкия, никога няма да успееш без диплома.

— О, това е вярно — каза Хелър. — Но освен това за такива неща трябва пари. И за това исках да те питам къде наоколо има салон за хазартни игри?

Вантаджо избухна.

— Хазарт! Трябва да си полудял! Ние владеем бизнеса и да ти кажа право, момче, ще останеш гол и бос. Всички са мошеници.

Охо, Вантаджо бе враждебно настроен. Дали наистина ревнуваше от Хелър?

— Добре тогава — каза Хелър. Взе един брой на „Уолстрийт Джърнъл“ и го разгърна. Отвори на страница „Стоков пазар“.

— Доколкото разбирам, тези неща се купуват и продават, а цените им се покачват и падат всеки ден.

Вантаджо бутна встрани вестника.

— Това е добър начин да изгубиш много пари, момче.

Гледаше лошо.

Точно в този момент ми хрумна, че може би в лицето на Вантаджо имах съюзник. Той бе отявлено враждебен към Хелър. Започнах да разбирам защо.

Хелър отгърна още един вестник.

— Ами тогава тези. Какво ще кажеш? Очевидно си променят цената всеки ден.

— Това е пазарът на ценни книжа! — каза Вантаджо. — Страхотен начин да банкрутираш!

— Добре, как се купуват и продават? — попита Хелър.

— Трябва ти брокер. Брокер на ценни книжа.

— Можеш ли да ми препоръчаш някой?

— Тези мошеници! — каза Вантаджо.

Очевидно той не искаше Хелър да напредне. Беше нервен, заядлив. Все повече се убеждавах, че тук има нещо — може би ще успея да си спечеля съюзник.

— Познаваш ли някой брокер? — каза Хелър.

— О, погледни в секретния телефонен указател. Но аз не искам да имам нищо общо с това. И чуй ме, момче, това се отнася и за теб. Нали ми каза, че ще ходиш в колеж?

— Да — каза Хелър. — Без диплома никой не ти обръща внимание.

— Точно така — каза Вантаджо. Но не беше приятелски настроен. — Затова те повиках тук, момче. Знаеш ли какъв ден е днес?

Хелър поклати глава.

— Вторият ден за записване в „Емпайър Колидж“. Носиш ли си документите?

— Да — каза Хелър и се потупа по джоба. — Но записването е цяла седмица...

— Веднага отиваш там и се записваш! — грубо и властно каза Вантаджо.

— Но след като има цяла седмица...

— Млък! — каза Вантаджо.

Бръкна в едно чекмедже и извади справочник. „Курсове и учебни програми, «Емпайър Колидж», зимен семестър“. В каталога бе написано името „Джовани Меретричи“. Мислех, че се казва Вантаджо. — Каква специалност ще запишеш?

— Ами предполагам, инженерство — каза Хелър.

— Какво точно? — попита Вантаджо.

— Ами ако ми дадеш тази книжка, ще я разгледам подробно и може би след два дни...

Вантаджо наистина се ядоса. За какво този гняв? Започна да чете от справочника:

— „Космически науки и инженерство“, „Биоинженерство“, „Гражданско инженерство и машини“, „Електроинженерство и компютърни науки“, „Минногеолошко инженерство“, „Ядрена наука и инженерство“. Или само „Инженерство?“

— „Космически науки и инженерство“ — каза Хелър. — Това звучи добре. Само че...

Вантаджо повиши тон:

— Има различни степени — бакалавър, магистър и други. Значи това е! „Космически науки и инженерство“! Звучи внушително.

— И въпреки всичко — каза Хелър, — бих искал да погледна...

— Добре! — каза Вантаджо. — Сега, това е карта на „Емпайър Юнивърсити“. Ето тук е библиотеката и всичко останало. Трябва да запомниш къде е административната сграда и входа. Тук има карта на метрото. Вървиш пеша до тази станция. Близко е. След това пресичаш града. Прехвърляш се на Номер 1 на „Таймз Скуеър“ и слизаш на 116-та Улица, където е „Емпайър Юнивърсити“. Тръгваш насам и си право пред административната сграда, където се записваш! Ясно?

— Ами да. Аз благодаря за помощта. Но след като има цяла седмица...

Не довърши, защото Вантаджо започна да го гледа особено.

Пак заговори:

— Момче, друг път живял ли си около Ню Йорк?

— Не — каза Хелър.

Вантаджо продължи с поверителен тон:

— В такъв случай не познаваш обичаите. Чуй ме сега, малкия. Когато си на непознато място, неспазването на обичаите е направо фатално.

— Така е — каза Хелър.

— Слушай сега, момче — каза докторът по политология, — съвсем случайно има един задължителен за спазване индиано-американски обичай, отнасящ се до спасяването на нечий живот. Индианските закони важат с пълна сила заради предишния суверенитет. Знаеш ли, че когато спасиш живота на някого, от този момент нататък той става отговорен за теб?

Подскочих! Вантаджо пробутваше на Хелър един китайски обичай! Освен това го обръщаше съвсем наопаки! В древен Китай, според проучванията на Апарата, ако спасиш живота на някого, от този момент нататък до края на живота си ти ставаш отговорен за него. Затова предупредихме хората си никога да не спасяват живота на някого в Китай. Вантаджо изопачаваш знанията си и много добре знаеше, че лъже!

— Сигурен ли си? — каза Хелър.

Вантаджо го погледна с превъзходство.

— Разбира се, че съм сигурен. Нали съм доктор по политология!

— Да — каза Хелър не много убедено.

— И ти ми спаси живота, нали така? — каза Вантаджо.

— Ами изглежда е така — каза Хелър.

Изведнъж ми се изясни! Той беше дребен човек, висок само пет фута и два инча. До Сицилия е Корсика, същите хора. А един дребен мъж от Корсика на име Наполеон също се е чувствал малоценен спрямо другите. Вантаджо е получил комплекс за малоценност от Хелър и постъпките му. Той бе накарал сицилианеца да се мята в несигурност. И сега вече ми стана напълно ясно — Вантаджо не е името, а прякорът му. На италиански това означава „Камшичената ръка“!

Вантаджо се изправи с целите си пет фута и два инча и погледна решително седналия Хелър почти от едно ниво. Политологът каза:

— Ти ми спаси живота, следователно трябва да правиш абсолютно всичко, което ти кажа! И така ще бъде отсега нататък!

Хелър сигурно не е изглеждал много съгласен.

— Явно ще да е така.

Изведнъж Вантаджо целият грейна в усмивка.

— Значи се разбрахме! Вземи си пура. Не! Забравих, че не трябва да пушиш. Ето, вземи си ментово бонбонче.

Бутна една кутия към Хелър. Хелър си взе един бонбон, а Вантаджо го заобиколи и го потупа по гърба.

— Значи сега са ни ясни отношенията, нали?

— Нали — каза Хелър.

— Отиваш право в метрото и веднага се записваш!

Каза го съвсем весело.

Хелър стана и тръгна към вратата с Вантаджо, който му отвори и пак го потупа.

Като се обърна назад, Вантаджо целият грееше в усмивка и му махаше за довиждане.

Е, много трудно е да ги разбереш сицилианците. Този Вантаджо изглежда е доста променлив, двуличен. Вече имах резерви относно това да му се доверя и да го включа в плановете си. Все пак имаше надежда да се възползвам от изгарящата ревност и комплекса за малоценност.

ГЛАВА СЕДМА

Понеже очаквах Хелър да направи това, което Вантаджо му каза, аз естествено не го следях внимателно. Той влезе в метрото и разгърна указателя в една телефонна кабина. Помислих, че ще се обажда в колежа.

Качи се в един влак и потегли. Изглежда хората му бяха интересни. Беше горещ Нюйоркски ден, а в такива дни в метрото направо не се живее. Хората бяха потни и мокри.

Аз не бях по-нащрек от тях. Изведнъж забелязах надпис:

23-та Станция

След това друг, на който пишеше:

14-та, „Сейнт Юниън Скуеър“

Ха, та той се е качил на друга линия! Отиваше в центъра на града, точно в обратна посока на университета. И се бе качил на друг номер. Намираше се в подлеза на Лексингтън Авеню.

Бързо върнах записа на втория екран. Беше се прехвърлил не на Таймз Скуеър, а преди това, на Гранд Сентръл. Превъртах още по-назад. Стигнах до момента с телефонния указател. Беше го разгърнал на раздел „Брокери на акции и ценни книжа“. Пръстът му се спря на „Съдружници Ниския, Високия и Дебелия“, Уолстрийт 81а.

Значи баламосваше!

Охо, може би всичко това с Вантаджо не е било напразно. Може би ще успея да събера информация и да покажа на Вантаджо, че Хелър не му се подчинява и после той да ме пусне в стаята му. Пред очите ми изникна чудно видение — усмихнатият Вантаджо ми махва с ръка и казва: „Да, офицер Грис, прави каквото искаш. Претърси му апартамента. Дори мога да пратя хора да ти помогнат да намериш кодовата хартия! Така му се полага на това непослушно хлапе. Нали, офицер Грис?“ Красив блян!

Но да се върнем към действителността.

С червена бейзболна шапка, с равномерно потракващи бейзболни шпайкове, Хелър намери Уолстрийт 81а и като смени няколко асансьора, след малко се озова пред гишето на „Съдружници Ниския,

Високия и Дебелия“. Имаше големи черни дъски с цените за момента. Върху тях имаше много налепен листчета.

Момиче, дъвчещо дъвка, каза:

— Да?

— Искам да се консултирам с някого относно закупуването на акции — каза Хелър.

— Нова сметка? Господин Арбитраж, трето гише.

Господин Арбитраж бе безупречно облечен и сресан. Не помръдна зад гишето. Огледа Хелър отгоре до долу така, сякаш някой бе хвърлил вмирисана риба в стаичката.

Искам да се консултирам с някого относно закупуването на акции — каза Хелър.

— Документите, моля — каза господин Арбитраж по навик.

Без никой да го покани, Хелър седна срещу него. Извади шофьорската си книжка и картата за социална осигуровка.

Господин Арбитраж ги погледна, след това погледна Хелър.

— Предполагам, няма нужда да Ви питам дали имате гаранции за кредит?

— Какво е това? — попита Хелър.

— Драги младежо, ако това е някакво домашно задание от училище, нямам време да се занимавам с обучение на подрастващи. За това си плащаме данъците. Излиза се от същата врата.

— Почакайте — каза Хелър. — Имам пари.

— Драги младежо, ако обичаш, не се будалкай с мен. Времето ми е ценно и имам обяд с управителя на „Джей Пи Морган“. Излиза се...

— Но защо? — попита Хелър. — Защо не мога да си купя акции?

Господин Арбитраж шумно въздъхна.

— Драги младежо, за да се занимаваш с акции, трябва да имаш отворена сметка. А за това трябва да си пълнолетен. Над двайсет и една години. За да отвориш сметка, трябва да имаш гаранции за кредит. Ти очевидно нямаш. Бих те посъветвал следващият път като дойдеш, да доведеш и родителите си. Довиждане.

— Родителите ми не са на Земята — каза Хелър.

— Моите съболезнования. Чуй ме добре, за да работиш с нашата фирма, трябва да имаш попечител над двайсет и една години. А сега, довиждане, ако обичаш.

— Всички ли фирми имат такива ограничения?

— Драги младежо, всички фирми ще ти затръшнат вратата под носа доста по-силно, отколкото аз. А сега, довиждане, млади господине. Довиждане, довиждане, довиждане!

Той посегна за шапката си и излезе за обяд.

Хелър излезе на улицата. От сградите излизаха на тълпи служители за обедната почивка. До обяд Уолстрийт заприличва на разбунено море.

Хелър замислено си купи хотдог от една закусвалня и изпи на тротоара една оранжада. Направи му впечатление колко мръсни са сградите. Явно това много го заинтригува. Скъса няколко странички от бележник, написа на едната адреса и го отри в стената на сградата. Естествено, листът почерня. Тръгна по улицата сред морето хора и взе подобна проба от друга сграда. После се върна в станцията на метрото, протегна ръка към ръба на платформата и направи същото. След това прибра внимателно сгънатите и надписани по адреси листчета.

Разгледа картата на метрото, очевидно му стана ясно, че от Уолстрийт не може да се стигне директно на „Чембърс“, хвана влак до „Гранд Сентръл“, слезе на „Таймз Скуеър“ и се прехвърли на Номер 1. Понесе се на север.

Слезе на 116-та Улица и след малко вече вървеше по „Колидж Уолк“ сред тълпи студенти с всякакъв цвят на кожата, които вървяха в неговата посока или се връщаха оттам. Някои просто се мотаеха. Изглеждаха съвсем обикновени и ежедневни.

Един младеж се приближи до Хелър и го попита:

— Какво да взема този семестър?

— Мляко — каза Хелър. — Много го препоръчват.

Като човек, който знае къде отива всред много хора, които не знаеха къде отиват, Хелър се качи по някакви стълби и се озова в залата, където записваха нови студенти на дълги опашки. Регистраторите седяха на временно поставени бюра, затрупани с хартия. Хелър погледна часовника си. Огледа дългите опашки.

Един младеж, очевидно студент, който помага в администрацията, влезе с огромен куп компютърни разпечатки на списъци на различните групи. Хелър се приближи до него и с авторитетен флотски глас каза:

— Къде носиш това?

— На мис Симънс — плахо каза младежът и кимна към едно от временно поставените бюра.

— Не трябва да закъсняваш — каза Хелър. Аз ще ги занеса. Ти се върни за другите.

— Да, сър — каза младежът и тръгна обратно.

Хелър стоя встрани, докато момичето, на което мис Симънс приемаше документите, не започна да си събира нещата. Хелър се приближи, остави купчината компютърни разпечатки на бюрото и седна на стола, пререждайки невнимателната опашка. Извади си документите и ги подаде на мис Симънс.

Тя не вдигна поглед. Беше сурова на вид млада жена, кестенявата ѝ коса бе здраво, опъната в кок. Имаше очила с голям диоптър. Погледна оставените на бюрото документи.

— Формулярът за кандидатстване не е попълнен — каза тя.

— Не знаех как — каза Хелър.

— О, боже — с досада каза мис Симънс. — Още един, който не знае да чете и пише.

Извади формуляр и започна да го попълва по документите на Хелър. Пишеше ли, пишеше. След малко каза:

— Тукашния Ви адрес, Уистър.

— „Грейшъс Палмз“ — каза Хелър и продиктува улицата и номера.

Мис Симънс му подаде квитанция.

— Можете да платите на касата. Но мисля, че няма да има никакъв смисъл. Плащането на регистрационната такса не гарантира приемането.

— Нещо не е наред ли?

— Дали нещо не е наред? — имитира го мис Симънс. — Винаги нещо не е наред. Но това няма значение в случая. Вижте си бележките, Уистър. Вижте си бележките — среден успех три. Ясно е, че единствената Ви шестица е за спане в клас. При това съвсем неизвестно училище. Каква специалност искате да запишете?

— Ядрена физика и инженерство — каза Хелър.

Мис Симънс зяпна, сякаш я бе пронизал куршум.

Щеше да попилее Хелър с поглед. Скръцна със зъби. Когато се бе свързала достатъчно, за да продължи, каза с равномерен убийствен глас:

— Уистър, не отговаряте на някои от основните изисквания за тази специалност. Не ги виждам в дипломата ви. Страхувам се, че това е неправомерно. Не става. Искате да се запишете направо за последната година. Невъзможно е, Уистър.

— Аз само искам диплома — каза Хелър.

— А, да, — каза мис Симънс. — Уистър, искате следващия май „Емпайър Юнивърсити“ да ви издаде диплома, че сте завършили ядрена физика и инженерство, да ви даде своя престиж и да ви изпрати навън, един напълно неук дивак, да взривите света? Това ли искате, Уистър? За мен нещата стоят така.

— Не, не, — каза Хелър. — Аз трябва да оправя света, не да го взривявам!

— Уистър, мога единствено да поставя кандидатурата ви на обсъждане. Трябва да се произнесат и други хора. Така че, елате утре сутринта в девет. Не мога да ви дам никаква надежда, Уистър. СЛЕДВАЩИЯТ!

За мен това бе светъл момент. Хелър винаги имаше такова прекрасно мнение за себе си, постоянно се фукаше. И ето една разумна личност, която го прозря съвсем ясно. А и Бери беше доста умен, такъв хитро скроен капан му заложи. Пресуших до дъно цяла чаша шира за здравето на Бери.

Сега Хелър ще напредва с бързината на охлюв!

ЧАСТ ОСЕМНАДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Хелър бавно плати таксата на временната каса, помота се, без да гледа нищо специално, очевидно дълбоко потънал в мисли.

След малко огледа изложението на сградата.

Започна да чете информационните табла. Студенти търсеха стаи и стаи търсеха студенти, Мейзи Ан бе изгубила следите на Мак, Мак бе изгубил връзка с Шарлот, часовете на професор Ъмпчадъл се прехвърляха в лявото крило. След това очите му се спряха на пластмасова табела с печатни букви:

ЖЕЛАЕЩИТЕ ДА НАЕМАТ НА РАБОТА
ЗАВЪРШВАЩИ СТУДЕНТИ
НЯМАТ ПРАВО ДА ПРАВЯТ ТОВА
В СГРАДАТА НА УНИВЕРСИТЕТА
ТРЯБВА ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ДА СЕ СВЪРЖАТ СЪС
ЗАМЕСТНИК-ДЕКАНА НА ОТДЕЛ „СТУДЕНТИ“.

Хелър бързо излезе пак на „Колидж Уолк“, проправяйки си път със зигзагообразно потракване през тълпите студенти и след малко се озова пред офис с надпис:

Господин Тодъл, заместник-декан на отдел
„Студенти“

Господин Тодъл седеше на бюрото си по риза и попълваше купчини формуляри. Беше дребен и плешив. Посочи един стол, облегна се назад и започна да си приготвя огромна лула.

— Искам да наема на работа студент — каза Хелър.

Господин Тодъл остави лулата. Спря да се взира в Хелър.

— Как се казвате?

Хелър му показва квитанцията.

— Вероятно искате да кажете, че семейството ви иска да наеме на работа завършващ студент.

— Имате ли завършващи?

— Завършващи какво, Уистър?

— Акции — каза Хелър.

— А-а. Значи доктор по бизнес администрация.

Тодъл запали лулата.

— Трябва да е навършил двайсет и една години — каза Хелър.

Господин Тодъл снизходително се засмя.

— Един доктор по бизнес администрация няма как да е под двайсет и една, Уистър. Всяка година нещата така се променят, че те на практика учат цял живот. Но боя се, че сте избрали неподходящо време. Трябваше да дойдете миналия май. Нали разбирате, всичките ги лапат веднага. Следващата реколта е след два месеца, през октомври, но за съжаление в нея няма да има ни един от тази специалност.

Той самодоволно смукна от лулата.

— Няма ли някой останал без работа? Моля ви, проверете.

Господин Тодъл, понеже беше добър човек, отвори едно чекмедже и извади поизмачкан списък. Сложи го на бюрото пред себе си и го прегледа.

— Не. Всички са ги налапали.

Хелър придърпа стола си до бюрото. Посочи с пръст някъде по средата на списъка. Не знаех, че може да чете на обратно. Но не можа да разчете добре името, защото около него имаше доста отметки, които бяха зачертани.

— Тук има един, за когото не е отбелязано, че е нает.

Тодъл се засмя.

— Това е Израел Ъпщайн. Той не успя да завърши. Не му одобриха дипломната работа. Добре съм запознат с неговия случай. Даже прекалено добре. Знаете ли какво се опита да ни пробута? Въпреки всички предупреждения. Дипломна работа, озаглавена: „Необходими ли са правителствата?“. Но не затова отказаха да го запишат отново.

— Но той е над двайсет и една — каза Хелър.

— Да, определено. Три последователни години го късаха на изпита за докторска степен. Уистър, този младеж е активист! Еретик!

Революционер от най-лошия тип. Той просто не се подчинява на нищо. Даже бойкотира Комунистическата Младежка Лига! Той е един ревящ и бесуващ тигър! Див анархист, на всичкото отгоре! Доста старомодно. Но не затова отказа да го запишат наново. Правителството му спря заема и поиска незабавно да върне парите.

— Защо е трябвало да направят това? — каза Хелър.

— Та той подправяше всички декларации за доходи на студенти и преподаватели и струваше на данъчните цяло състояние!

— Къде живее? — попита Хелър. — Този номер на 125-та Улица, това ли е?

Господин Тодъл каза:

— Вероятно до преди няколко минути е бил на този адрес. Данъчните агенти ме разпитваха за него преди малко. Тъй че съвсем скоро няма изобщо да можете да се свържете с него.

— Благодаря ви за помощта, господин Тодъл — каза Хелър.

— Винаги се радвам да помогна, Уистър. Можете да се отбиете по всяко време.

Хелър излезе и затвори вратата. Затича се.

ГЛАВА ВТОРА

Хелър измина разстоянието между 116-та Улица и Бродуей като състезателен кон. Дори някой да забележеше, че се движи по-бързо от нормалното, Хелър нямаше да разбере. Но нюйоркчани никога не забелязват нищо. Пък и де факто той не се движеше с някаква изключителна скорост — някои коли се движеха по-бързо. Радвах се, че разликата в гравитацията не му е дала никакви феноменални способности. За него нещата тук тежаха само с една шеста по-малко от обикновено.

Съдейки по това как минават нещата край него, движеше се само с около двайсет мили в час.

Естествено, бях малко озадачен от отявления му антагонизъм към един анархист. Или да не би да се страхуваше за данъчните, на които им предстоеше среща с маниакално луд с необикновена сила? Може би контакта му с ФБР е наклонил везните в полза на правителството на Земя. За себе си мога да кажа, че на негово място досега да съм поискал политическо убежище.

Стигна 125-та Улица и се втурна по нея, търсейки с очи номера. Лесно се ориентира по трите правителствени коли, паркирани отпред. В тях нямаше никого.

Хелър хвърли бърз поглед на сградата. Номерът почти не се четеше. Беше една от многобройните изоставени къщи с апартаменти, които изобилстват в Ню Йорк. Наемите са високи, наемателите всичко потрошават. Ако собственикът се опита да поправи сградата, наемите се вдигат и наемателите пак потрошават всичко. Тъй че собствениците просто оставят всичко да гние. А тази специално бе толкова зле, че нямаше нужда наемателите да се опитват да я правят по-зле. Очевидно никой човек с ума си не би опитал да живее тук. Входната врата изглеждаше така, сякаш е била мишена на артилерийски обстрел.

Хелър заобиколи срутилите се парчета от мазилката и влезе. Спря. От втория етаж идваше шум от чупене.

Хелър се качи по остатъците от стълбището.

Един правителствен агент седеше пред вратата и си чоплеше зъбите.

Хелър се приближи до него.

— Търся Израел Ъпщайн — каза той.

Агентът попадна на едно особено сочно парче между зъбите си, сдъвка го и каза:

— А, така ли. Още нямаме заповед за арестуването му, така че не можеш да минеш за съучастник. Но веднага щом тикнат вътре доказателствата, заповедта ни е в кърпа вързана.

— Къде е той? — попита Хелър.

— А, той ли. Ами, ако първо го оставим да избяга, ще го обвиним в бягство и това ще стигне да го натикаме, където му е мястото.

— Къде отиде той?

— О, избяга по 125-та Улица — каза данъчният и посочи на запад. — каза, че отива да се дави в Хъдсън.

Хелър се обърна да си ходи. Двама агенти седяха точно зад него с извадени пистолети.

— Тъпак — каза онзи, който си чистеше зъбите. — Ей, Макгайър! — викна той към апартамента. — Тука е дошло едно негово приятелче!

Двамата агенти в коридора бутнаха Хелър напред с пистолетите. Натикаха го в апартамента.

Преди това място може и да е било в окаяно състояние, но сега бе направо бедствие. Нямаше нищо цяло. Всичко беше на трески! Данъчните агенти разковаваха дъски с лостове и здраво стоварваха чукове по мебелите.

Грамаден грубиян от филм на ужасите седеше с ръце на кръста и свирепо гледаше Хелър.

— Значи, съучастник! Седни на онзи стол!

Беше доста счупен, но Хелър някак си успя.

— Отговаряй със СЪР, като ти говорят! — каза Макгайър.

— Сър? — каза Хелър. — Да не си благородник, или какво?

— Ние сме къде-къде по-важни, хлапе. Ние сме данъчни агенти. Ние управляваме тази страна, да знаеш и никога не го забравяй!

— Сър? — каза Хелър.

— Така, къде са документите, които вие с Ъпщайн подправихте? Къде са скрити? — попита Макгайър.

— Сър? — каза Хелър.

— Знаем „бибип“ добре, че имате истински данъчни наръчници! Преписи на истински закон и тъй нататък. Къде са скрити?

— Сър — каза Хелър.

— Съзнаваш ли — продължи Макгайър, — че ако попаднат в нечий ръце, ще ни съсипят? Съзнаваш ли, че това е предателство? Знаеш ли какво е наказанието за държавна измяна? Смърт! Точно така пише в Конституцията!

— Сър? — каза Хелър.

— Не мисля, че ще проговори — обади се друг агент.

Макгайър каза:

— Аз ще се заема с това, Мълоун.

— Тук няма никакви наръчници — обади се трети агент.

Макгайър каза:

— Млъквай, О'Брайън. Остави на мен. Това хлапе е заподозрян. Трябва да му прочета правата. А сега, слушай внимателно. Трябва да свидетелстваш за всичко, каквото ти кажем. Трябва да се закълнеш във всичко, в каквото ти кажем и да подпишеш всичко, каквото ти дадем. Ако не се подчиниш, ще бъдеш обвинен в заговорничество да заговорничиш със заговорници, независимо от расова принадлежност, цвят и религия. Подпиши тук.

Пъхнаха един лист под носа на Хелър. — Какво е това?

— Според Закона Миранда затворникът трябва да знае правата си. Току-що ти ги казах. При нас всичко е напълно легално, винаги. Това свидетелства, че си предупреден. Тъй че подпиши тук.

Хелър се подписа като „Дж. Едгар Хувър“.

— Добре — каза Макгайър. — Сега, къде са онези „бибип“ подправени счетоводни книги и къде са онези „бибип“ данъчни наръчници и разпоредби?

— Сър? — каза Хелър.

— Няма да проговори — каза Мълоун.

— Дай по-добре да му подхвърля тази комунистическа литература и торбичката с хероин и да изчезваме — каза, О'Брайън.

— Знаеш какво ще ти се случи, нали хлапе? — каза Макгайър с отявлено задоволство. — Ще те заставим да дадеш показания в

централно управление на ФБР. Ще бъдеш подложен на кръстосан разпит, хлапе. Като ти блеснат онези светлини в очите, ще си кажеш и майчиното мляко. Всичко. Като свършим с теб, няма да е останало нищичко, което да не знаем. Вземи това.

Макгайър написа някакво име на един правен документ. Подаде го на Хелър. Пишеше:

ПРИЗОВКА! НАРОДЪТ СРЕЩУ ЪПЩАЙН.

Дж. Едгар Хувър е длъжен да се яви
в 09.00 часа в сградата на ФБР, стая 22222,
Постоянен Федерален Висш Съвет, Данъчно
Управление.

— Кръстосан разпит, така ли? — каза Хелър. — Точно така.

— И ще разберете абсолютно всичко за мен?

— Точно така.

— Всъщност мисля — каза Хелър, — че под онази дъска там става чудно скривалище.

— Това вече е нещо — каза Макгайър. — Коя дъска?

Хелър стана. Направи няколко крачки и се наведе.

Без да го забележат, защото тялото му го прикриваше, той извади от джоба си бяло-червена сладка. Познах я. Беше ги направил на борда на влекача. Беше опакована с нещо, което приличаше на хартия. С нокътя на палеца Хелър заби хартията в сладката. Мушна я под дъската.

Изправи се.

— Тук вече няма наръчници.

— Точно такъв те искаме. Сега можеш да си вървиш, но непременно да се явиш! Сградата на ФБР, девет часа!

Хелър излезе.

Слезе надолу по остатъците от стълби. Като излезе навън, приближи се до една от правителствените коли. Наведе се.

Към крака му имаше привързани четири пръчки динамит!

Махна лепенката.

Остави динамита на задната седалка. Пръчките нямаха капачета, по никакъв начин не можеха да избухнат. Само ги остави там да лежат.

След това тръгна много бързо на запад по 125-та Улица.

Сградите и от двете страни на улицата се разтърсиха!

Гигантски блясък шибна небето!

Оглушителен звук удари като с чук!

Хелър се обърна назад. След като димът се разсея, видях как цялата предна част на изоставената къща с апартаменти бавно се свлича на улицата. Части от покрива все още се носеха във въздуха.

Правителствените коли, затрупани с мазилка и отломки, не избухнаха. Значи в крайна сметка не беше толкова добър с експлозивите.

От небето валиха късове от къщата. Потоци пламъци заскачаха нагоре.

Това беше от сладката!

Сега вече знаех от какво ги е направил. Това беше двойна ударно-огнена граната. Действаше само след като опаковката, задължителен елемент, се тикне в експлозива. Активираше се след четиридесет секундно проникване. В Апарата никога не ги използвахме. Прекалено рисковано беше да ги носиш със себе си!

— Какво, по дяволите, беше това? — каза един старец близо до Хелър.

— В онази сграда имаше десет терористи — каза Хелър.

— О — каза старецът, — пак вандали.

Хелър продължи по 125-та, отначало със спокойна походка, но като се отдалечи, започна да бяга. Зад него пищяха сирените на пожарната.

Хелър не се обърна повече назад. Очевидно се бе запътил към реката.

ГЛАВА ТРЕТА

Бързайки напред, Хелър от време на време успяваше да зърне реката. Закриваха я главните пътища, които ту минаваха отдолу, ту отгоре.

Той даде леко наляво. Реката беше точно от другата страна на няколко преплетени магистрали. Колите по тях се виждаха размито.

Хелър се справи с преградите.

Пред него се простираше голям док, врязващ се в реката в западна посока.

Хелър забави крачка и започна да се оглежда. Подскочи, за да види има ли нещо зад няколко прегради. След това продължи бързо напред.

В края на дока лежеше нещо безформено. Хелър се втурна натам.

Точно на ръба на дока бе захвърлено яке. Върху него лежаха очила с рогови рамки.

Отсрещният бряг откъм Джърси представляваше жълтеникава мъгла от мръсен въздух. Небето се оглеждаше в Хъдсън и реката синееше, въпреки боклуците и мръсотииите.

Хелър се взираше нагоре и надолу по реката. Очевидно океанският прилив забавяше течението, защото мръсотииите и отпадъците седяха на едно място.

Шапка!

Мокра тъмносиня шапка, която продължаваше да се носи на повърхността заради въздуха, попаднал между нея и водата.

Хелър си съблече сакото. Събу обувките. Изхлузи панталона и хвърли шапката си на дока.

С дълъг скок се гмурна във водата, сред всичките боклуци и мазни петна!

Потопи се под водата. С мощни загребвания на ръцете заплува надолу към дъното.

Светлината от кафеникава стана мътно сива.

Я гледай! Колко ли е дълбока тази река?

Надолу, надолу, надолу, очите му се взираха наляво и надясно в здрачината.

Туп!

Удари дъното!

Бързо се понесе нагоре.

Изскочи на повърхността. Разбунни водата, тъй като скочи нагоре да се огледа.

Обърна се.

Пак започна да се спуска надолу. Надолу, надолу, надолу, без да спира да се оглежда наляво и надясно.

Черна мътилка!

Направи кръг по дъното. Стари гуми и консерви.

Нагоре, нагоре, нагоре! Пак изскочи на повърхността.

Още пенлива вода. Още отскоци, за да се огледа.

Слаб звук!

Хелър скочи по-силно и почти целия се показва над водата.

Слаб глас:

— Тук съм.

Хелър се обърна и погледна към дока.

Вътре във водата, хванат за една стара халка, по-, тънала в бетона, имаше някой. Виждаше се само главата и една ръка.

Хелър заплува натам.

След минута-две се озова до един много дребен млад мъж, целият омазан с масло, горе-долу само очи.

— Аз съм един неудачник — проплака жалката фигура. След това се закашля.

— Уплаших се. Не можах да си задържа главата под вода достатъчно дълго, че да се удавя.

— Ти ли си Израел Ъпщайн? — каза Хелър.

— Да, съжалявам, че не мога да ти подам ръка. Ще се изпусна.

Хелър преценяше положението му. Ръбът на дока бе точно над него и нямаше за какво да се хване.

Един минаващ кораб го заля с вълни. Ъпщайн се изпусна от халката и се блъсна в бетона. Хелър върна ръката му пак на халката.

— Дръж се!

— Не мога да се изкача горе. Не успях да се удавя, а сега не мога и да се спася. По-добре се качвай и ме остави. Не си струва да ме

спасяваш.

Хелър обиколи с плуване дока и намери желязна стълба, която се спускаше във водата. Изкачи се по нея.

Отиде до сакото си и измъкна кълбо рибарска корда. Запъти се по дока точно над Ъпщайн.

— Само се дръж — викна той.

Вълните от минаващ влекач погълнаха Ъпщайн.

Ръцете на Хелър бързо се движеха по странен начин. Извършваше едни и същи ритмични движения. Плетеше тънко въже от кордата!

Направи здрав възел в единия край на произведението си. Спусна го към Ъпщайн.

— Промуши си краката през примката и седни на нея.

Ъпщайн не можеше да се справи.

Хелър завърза горния край за една ръждясала халка и пак скочи във водата. Доплува до Ъпщайн, забеляза едно носещо се дърво, счупи го и го пхна в примката така, че да стане нещо като седалка. Настани Ъпщайн и му показва как да се държи за въжетото.

— Не си струва да си правиш труда — каза Ъпщайн. — Ако не сега, все някой ден пак ще свърша зле.

Хелър разплиска водата, за да разпръсне мазните петна. Почисти с вода раменете и главата на Ъпщайн.

— Стой тук, да не изчезнеш — каза Хелър.

Доплува обратно до стълбата, качи се на дока и след малко Ъпщайн бе до него, на твърд бетон и в безопасност.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Появиха се две ченгета.

— Какво правите тук?

— Ловим риба — каза Хелър.

— Сигурни ли сте, че не плувате? — каза другото ченге.

— Не, ловим риба — повтори Хелър.

— Ами в такъв случай, гледайте да не ви се доплува — каза ченгето и се обърнаха да си ходят, безгрижно потупвайки с палки.

— Не ме предаде — каза Ъпщайн. — Но все едно. Тъй или иначе ще ме хванат.

Хелър бе извадил инженерския си парцал с червената звезда. Бършеше Ъпщайн от мазните петна. След това му събу обувките и панталона и ги сложи да съхнат на слънцето, което изглеждаше доста горещо.

Поизбърса още малко лицето на Ъпщайн и му сложи очилата с рогови рамки.

Чудех се дали Хелър не бе объркал човека. Според господин Тодъл този Ъпщайн бил отявлен анархист, ужас и заплаха за цивилизацията. А този тук бе съвсем дребно човече, с тясно лице, с извит като човка нос, недовиждаше и трепереше.

— Студено ли ти е? — попита Хелър.

— Не, заради преживяното е — каза Ъпщайн.

— За какво всъщност те търсят? — попита Хелър.

Ъпщайн изглеждаше така, сякаш се кани да заплаче.

— Всичко започна, когато разбрах, че данъчните агенти сами си създават разпоредбите. Един фатален ден бях в юридическата библиотека и открих истинския закон за данъците на Конгреса и наръчника с разпоредби за данъчните власти. Пресних си ги. Започнах да попълвам данъчните декларации на преподавателите и на някои студенти с правилните изчисления. — Въздъхна и помълча известно време. — О, пътят на революционера е труден! Не е за мен.

— И после какво се случи?

— Местните данъчни загубиха около два милиона долара от незаконните средства, които са трупали. И премиите на агентите Макгуайър, О'Брайън и Мълоун пресъхнаха.

Въздъхна дълго и потресаващо.

— Никога няма да ми простят. Ще ме преследват цял живот. Не трябваше да ме спасяваш. аз съм изгубена кауза.

Хелър бе изчистил част от мазните петна и от себе си. Приблужи се до самото си и извади призовката. Подаде я на Ъпщайн. Като седна пак, попита:

— Какво е това?

— Това е просто призовка. С нея трябва да се явиш пред съда и да дадеш показания.

— А в какво се състои това? — попита Хелър.

— О, много просто. Попадаш под Пета Поправка — което значи, че отказваш да говориш — и те пъкват в затвора и на всеки няколко седмици те привикват и пак попадаш под Пета Поправка.

— Значи на практика не те разпитват и не те заставят да си кажеш всичко?

— Не, това е просто начин да държат невинни хора в затвора.

Хелър се загледа във водата.

— О, горките хора — каза той.

— Кои горки хора? — попита Ъпщайн.

— Макгайър, Мълоун, О'Брайън и още седем агенти. Всички са мъртви. Мислех, че съм нарушил кодекса, нали разбираш?

— Мъртви?

— Да, твоят апартамент се взриви. Всички загинаха.

— Ако тези тримата са мъртви, тогава случаят е приключил. Те нямаха никакви доказателства, освен собствените си показания. Значи мен вече не ме преследват. Всичко свърши!

— Добре — каза Хелър. — Значи си свободен и чист!

Ъпщайн поседя малко, загледан във водата. После изведнъж зъбите му затракаха и избухна в сълзи.

— След като вече си свободен и чист — каза Хелър, — сега пък какво не е наред?

След малко Ъпщайн се посъвзе. Но продължи да хлипа.

— Усещам, че след няколко минути ще се случи нещо ужасно!

— Защо? — каза Хелър, страхотно учуден.

— О, не е възможно толкова хубави неща наведнъж.

— Какво? — каза Хелър.

— Новината е прекалено хубава! Не я заслужавам! Всеки момент ще стане някаква световна катастрофа, за да компенсира! Знам си!

— Виж — търпеливо каза Хелър. — Неприятностите ти свършиха. Имам още една добра новина. Искам да ти предложа работа.

— Така ли? — каза Ъпщайн. — Искаш да кажеш, че ще имам възможност да си изплатя студентския заем и пак да се запиша за докторска степен?

— Мисля, че да — каза Хелър.

— Как се казваш?

— Джет.

О, богове! Това си е чисто нарушение на кодекса. Хелър му каза истинското си име.

— Това не може да е цялото ти име — каза Ъпщайн.

— Ами не е. Името ми по документи е Джером Терънс Уистър. Инициалите са Дж. Т. Затова приятелите ми викат Джет.

О, този хитрец. На косъм се измъкна.

— Аха, Дж. Т. Уистър. Джет. Разбирам. Името на призовката беше Дж. Едгар Хувър. Бях сигурен, че ще искаш да убия някого. Не съм такъв човек, нали разбираш. Не мога да убия дори хлебарка.

— Не, не, нищо толкова драстично — каза Хелър. — Ти имаш навършени двайсет и една години, нали?

— Да, на двайсет и три съм, вече съм стар.

— Ами от теб искам само да ми отвориш брокерска сметка.

— Имаш ли кредит?

— Ами, не — каза Хелър. — Искам само да ми отвориш брокерска сметка, за да мога да купувам и продавам акции — в някоя фирма като „Съдружници Ниския, Високия и Дебелия“.

Ъпщайн въздъхна потресаващо.

— Не е толкова просто. За да имаш банкова сметка, трябва да имаш адрес. След това трябва да си уредиш кредит и да си отвориш брокерска сметка. Имаш ли пари?

— Да. Предвидил съм сто хиляди за такъв род хазарт.

— Имаш ли някакви сериозни дългове като мен, например?

— Не.

— Зная, че всеки има врагове. Но имаш ли някой по-особен враг, който иска да се добере до теб?

Хелър помисли за секунда:

— Ами има един господин Бери, адвокат, на когото попаднах случайно.

— Бери? Бери от „Суиндъл и Крауч“?

— Да, същият.

— Той е личният семеен адвокат на Дълбърт Джон Роксентър. Един от най-могъщите прависти на Уолстрийт. И ти е враг?

— Общо взето, да. Не се е отказал.

— Аха — каза Ъпщайн. Замълча. Двамата седяха на горещото слънце и съхнеха. След малко той каза: — Това, което искаш, не е лесна работа. Искан много труд. Ще ти трябва някой на постоянна работа. Не само да постави началото, но да ти върти нещата.

— Добре, ти колко печелиш на седмица?

— О, аз нищо не печеля — каза Ъпщайн. — Аз не съм просто счетоводител — това е само едно от нещата, от които трябва да разбира бизнес администраторът. Не искаха да приемат последната ми дисертация за докторат. А тя беше добра. Ставаше дума за корпоралния феодализъм във всичките му форми — индустриална анархия, нали разбираш — как корпорациите могат и трябва да управляват всичко. Темата ми е „Необходими ли са правителствата“ Но мисля, че ще ги накарам да приемат новата ми дисертация. Ще се казва „Анархията като ключ към построяването на индустриалния феодализъм, ако той изобщо е възможен“.

— Добре — каза Хелър, — сигурно ще имаш време да работиш и върху нея.

— Виждаш ли — каза Ъпщайн, — те не са съгласни с мен, че това е в областта на бизнес администрацията. Казват, че била тема от политологията. Но не е така! Не! Около осемдесет процента от средствата на корпорациите се поглъщат за изпращане на правителствени доклади и охраната им. Ако се вслушат в мен, мога да вдигна брутният национален продукт с осемдесет процента, просто ей така! — Помисли малко. — Може би трябва да сменя заглавието с „Революцията ще струва на корпорациите по-евтино от плащането на данъците“.

— Ще ти плащам петстотин долара на седмица.

— Не. Ако се съглася, искам един процент от brutния доход и сметка с не повече от двеста долара седмично. Не струвам много.

Хелър отиде до сакото си и извади две стодоларови банкноти. Опита се да ги даде на Ъпщайн.

— Не — отказа той. — Не знаеш достатъчно за мен. Офертата вероятно е много добра. Но не мога да приема.

— Сега, в момента, имаш ли пари? Имаш ли къде да живееш? Апартаментът ти вече не съществува.

— Аз не заслужавам друго. Нямах други дрехи, а довечера мога да спя и в парка. Времето е топло.

— Трябва да ядеш.

— Свикнал съм да гладувам.

— Виж какво — каза Хелър, — трябва да приемеш.

— Предложението е прекалено добро. Не ме познаваш, господин Хувър — искам да кажа, Уистър. Ти сигурно си мил, честен, търпелив човек. Но филантропията ти е насочена към една бита карта. Невъзможно ми е да приема предложението ти.

Седяха още известно време, клатеха крака от ръба на дока и съхнеха на слънцето. Приливът утихна и Хъдсън пак потече надолу. Изведнъж Хелър каза:

— Етнологията влиза ли в бизнес администрацията?

— Не.

— А традициите на народите?

— Не. Говориш за социална антропология, предполагам. Никога не съм я учил.

— Добре — каза Хелър. — Тогава няма как да знаеш, че законите на американските индианци все още важат за Манхатън, по сила на предишното господство.

— Така ли? — каза Ъпщайн.

— Има един индиански закон — ако спасиш живота на някого, от този момент нататък той е отговорен за теб.

— Това къде си го чул?

— Каза ми го един професор по политология от собствения ти университет.

— Значи трябва да е вярно — заключи Ъпщайн.

— Добре — каза Хелър. — Аз току-що ти спасих живота, нали?

— Да, спаси ме. Боя се, че по този въпрос не може да има спор.

— Така. Значи от сега нататък ти носиш отговорност за мен.

Тишина.

— Трябва да приемеш работата и да се грижиш за делата ми — каза Хелър. — Това е стар индиански закон. Няма измъкване.

Ъпщайн се вторачи в него. Изведнъж главата му клюмна. Избухна в поток сълзи. Когато възвърна способността си да говори, изхлипа:

— Виждаш ли, като чух всички тези добри новини си знаех, че ме дебне катастрофа! И ето я! В лицето на съдбата-мащеха отговорността за мен самия ме изпълваше с достатъчно ужас. А сега — нов поток сълзи, — трябва да поемам отговорност и за теб!

Хелър пхна двете стодоларови банкноти в ръката му. Ъпщайн ги погледна с отчаян вид. Стана и се приближи до якето си. Пхна ги в празния си портфейл.

Тъжно погледна Хелър.

— Утре по обяд ще се срещнем на стълбите на библиотеката в колежа. Ще ти изложи плана за действие.

— Добре — каза Хелър.

Ъпщайн взе сакото си и направи няколко крачки. Обърна се:

— Сигурен съм, че с моята ужасна съдба ще дойде момент, в който ще съжаляваш за добрината, която си ми сторил. Съжалявам.

Продължи с клюмнала глава.

ГЛАВА ПЕТА

Същата вечер във фойето на „Грейшъс Палмз“ Хелър четеше „Ивнинг Лайбъл“. Носеше стария си син и възкълс костюм. „Еднодневният“ костюм наистина се оказа за един ден след плуването на Хелър в замърсената вода. Явно шивачите не бяха донесли новите дрехи.

Четеше статия, в която се казваше:

„В изявление, което звучеше доста остро, кметът Дон Фернандес О‘Тул критикува Нюйоркския областен офис на Данъчното управление.

«Трябва да се сложи край на практиката служители на ДУ да взривяват напълно годно имущество, подлежащо на облагане с данъци», каза кметът О‘Тул. «Това поставя в опасност целия Ню Йорк».

Критиката дойде в резултат на експлозия днес следобед на 125-та Западна Улица, където отряд на ДУ е бил на посещение в сграда с апартаменти, облагани с данъци.

Според служителя на Нюйоркското противопожарно отделение Флейм Джаксън, динамитът, намерен в правителствените коли е ясно доказателство за намерение за експлозия.

Причината за взрива е преждевременно избухване на динамита.

Говорител на американското правителство заяви: «ДУ има пълно право да постъпва както намери за добре, когато намери за добре и с когото намери за добре и най-добре Ню Йорк да си вземе поука от това, ясно?» Изказването се възприе като доказателство за съучастие, както обикновено.

В експлозията не са загинали важни личности.“

Хелър мина на следващата страница и се показа част от „Бъгз Бъни“. Бях страхотно раздражен, когато прекъснаха четенето му.

Хелър вдигна очи. Вантаджо стоеше точно до стола му.

— Записа ли се? — Гласът му беше нервен. Враждебен? — Ако си се записал, защо не ми се обади?

— Ами — каза Хелър, — работата още не е ясна. Заради оценките ми: със среден успех тройка не мога да се запиша за последната година. Възможно е да не ме приемат.

Дали Вантаджо побеля, или само ми се стори? Трудно можеше да се каже, защото го засенчваше една палма.

— Какво каза?

— Трябва да прегледат документите ми. Утре в девет ще ми кажат резултата.

— *Sangue di Cristo!* И ми го казваш чак в осем вечерта!

Вантаджо хукна. Затръшна вратата на офиса си. О, как бе ядосан!

Да, като че ли ще мога да се възползвам от ревността му към Хелър.

Но към девет часа Нюйоркско време направих по-важно наблюдение. Хелър се освободи от някакъв африкански дипломат, с когото говореше, качи се в асансьора и отиде в апартамента си. Забелязах още от коридора, че вратата му е широко отворена!

И долу, близо до земята, сякаш направо на пода, бе легнала красива брюнетка и протягаше ръка към коридора. С мелодичен глас каза:

— Хайде, хубаво момче! Чакаме те!

От стаята долетя поток женски смях.

Пак онова смущение. Но аз вече бях забелязал, каквото трябваше. Хелър никога не заключваше вратата си! Тези жени просто си влизаха, когато поискат.

Ясна и красноречива покана да му ограбиш апартамента!

Аз самият чудесно си дремнах следобеда, размишлявайки върху това.

Сигурно съм спал повечко, но имаше защо. Дни наред не се осмелявах да заспя. Но сега нещата се подреждаха в моя полза. Като се събудих, Хелър вече излизаше от подлеза на 116-та Улица, Търпеливо наблюдавах. Съдбата му скоро ще бъде окончателно решена.

Отиде право във временната зала за записване. Вече имаше много студенти, шляеха се наоколо или привършваха попълването на документите. Съдейки по броя на тълпата разбрах, че записването в действителност не е цяла седмица, а е приключило вчера.

Облегнах се на стола и се приготвих да се насладя на отказа, който Хелър щеше да получи. Няма начин тази мис Симънс да го пусне да учи в този колеж. С тези бележки. Плановете на Хелър щяха чудесно да рухнат още сега.

Ето я и нея. Току-що бе привършила с последния студент. Не обръщаше внимание на малката опашка. Имаше усмивка на лицето си, но това бе усмивката на женския паяк, преди да си хапне мъжкия за обяд.

— А, това май е младият Айнщайн — каза тя. — Седни.

Хелър седна и мис Симънс прегледа набързо документите, след това се облегна назад с онази ужасна усмивка.

— Изглежда — каза тя — никой в наши дни не го интересува кой ще взривява света.

— Вчера ме наричахте „Уистър“.

— Е, времената се менят, не е ли така? Кого познаваш? Господ?

— Произнесоха ли се по кандидатурата ми? — попита Хелър.

— Произнесли са се, млади Айнщайн. Обикновено не разрешаваме прехвърляне от друго училище направо за последната година.

— Бих могъл да наваксам...

— Тихо, тихо. Но в твоя случай изглежда е трябвало да разрешат. И то при толкова кандидати за факултета по космически науки и инженерство.

— Много съм благо...

— О, млъкни, млади Айнщайн. Още не си чул всичко. Обикновено изискваме да се държи „Америкън колидж тест“ с резултати над 28%. Но за тебе, млади Айнщайн, това изискване явно не важи.

— Ами, това е чу...

— О, това не е всичко — каза мис Симънс. — Винаги е било задължително студентите в инженерните специалности да държат „Сколастик аптитюд тест“ и резултатите от езиковата и

математическата част да са над 700 точки. Но от теб не се иска никакъв „САТ“.

— Това наистина е превъз...

— И още нещо, млади Айнщайн. Отхвърлено е и изискването за успех петица. Кажи, не е ли това хубаво?

— Наистина — каза Хелър. — Много е ху...

— Това е прекалено хубаво, млади Айнщайн. Имам пряка заповед да те приема. Като студент последна година. Във Факултета по инженерство и приложни науки. Като кандидат за бакалавърска степен по ядрено инженерство, завършващ догодина през май. И заповедта е подписана от самия президент на университета.

— Наистина, много съм поласк...

— Недей да бъдеш толкова поласкан — каза мис Симънс и усмивката ѝ изчезна. — Или някой съвсем е полудял, или ограничаването на правителствените субсидии и липсата на следвоенен бум са ги превърнали в роби на твоите двама и пет хиляди долара и съвсем са полудели! Ти и те НЯМА да се измъкнете просто така. Аз няма да се подпиша под твоята кандидатура, за да поднеса на света ядрен специалист, който е напълно слабоумен. Ясно ли се изразих, млади Айнщайн?

— Много съжалявам, ако...

— О, не си хаби енергията да се притесняваш още отсега — каза мис Симънс. — По-късно ще бъдеш достатъчно притеснен, за да ти е необходима всяка една калория! Е, нямам никакъв избор, освен да те запиша, господин Господ Младши. Но от записване до записване има разлика. Така, започваме ли?

— Аз наистина...

— Като начало — каза мис Симънс, — нямаш достатъчно взети предмети от предишното училище, за да запишеш тази специалност. Липсват ти четири предмета, които си пропуснал и ти ги вписвам ДОПЪЛНИТЕЛНО към многото трудни инженерни предмети, които ще трябва да учиш този семестър.

— Убеден съм, че...

— О, не бързай да ми благодариш! Има и още! Така, с тези тройки много се съмнявам, че имаш стабилна основа по предметите, по които си ги получил. Така че поставям условие едновременно с

редовното ти обучение да се провеждат с теб специални занимания по тези предмети, за да наваксаш.

— Мисля, че аз...

— Зная, че си ми благодарен — каза мис Симънс. — Така ще ти направя още една услуга. Това твоето „Сейнт Ли“ било военно училище. Отреждам да не ти се признават военните предмети, по които си държал изпити там, освен, ако не продължиш в тази насока и не завършиш курса по ШЗО — Школа за запасни офицери — до края на тази година. Ще ти стане до болка ясно колко гадно нещо е войната. Може да се намери някой да подшушне на армията колко непатриотично е да не завършиш този курс на обучение. Възнамерявам да им драсна няколко реда. Това значи три допълнителни лекции и едно допълнително упражнение на седмица. Тук не влизат допълнителните предмети и индивидуалните занимания. Така, не е ли това чудесно, Господ Младши?

Хелър вече само я гледаше. Беше зашеметен, никакво съмнение.

Тя погледна сгънатите на хармоника компютърни разпечатки с готовото разписание на часовете и изискваните писмени работи.

— Но ето за какво вече ще си ми истински благодарен, Баш Господ. Получих заповедта на закуска и се погрижих за всичко. Няма начин при толкова много часове да се получи равномерно разпределение. Няколко просто съвпадат. Трябва да присъстваш на две места, а има и случай, в който трябва да си на три. Такава е програмата ти. Ще трябва да отсъстваш от един или друг клас, както и да го погледнем. Преподавателят ще се ядоса. Ще те пращат при деканите. И така не аз, а самите те ще ти кажат, че няма как да завършиш и да получиш дипломата си следващия май. Ако дойдат да ме питат, ще кажа, че ги така си поискал, и това е точно така, нали Йехова?

Мис Симънс се облегна назад и почука зъбите си с молив. След малко каза:

— О, не те обвинявам, че нямаш думи от благодарност. Виждаш ли, Господарю на всичко живо и създателю наш, на мен не ми харесва да ми оказват НАТИСК. Освен това съм член на дружеството за антиядрен протест, по-точно съм негов председател. И макар че организацията е стара и може да бъде забранена, а нюйоркската полиция чака удобен момент пак да ни удря по главите, мисълта, че

такъв неквалифициран учен като теб ще разполага свободно със света, направо ми спира дъха. Добре ли се изясних, Уистър?

— Наистина, мис Симънс...

— О, за малко да забравя. Просто в случай че имаш излишно свободно време — докато мързелуваш с такава програма — добавих още един предмет като компенсация за един незадължителен предмет, който ти липсваше. Става въпрос за „Удоволствието от природата“ 101 и 104. С едната група ще излизаш навън всяка неделя и ще се възхищаваш на птичките и дърветата и може би ще научиш колко гадно е да се правят онези смъртоносни бомби! Аз преподавам на тази група, тъй че ще мога да те наглеждам. Сега вече можеш да ми благодариш, Уистър.

— Наистина, мис С...

— И понеже те така се интересуват от парите, всичко това ще ти струва още хиляда петстотин трийсет и три долара. Надявам се да ги нямаш. Плаща се на касата. Довиждане, Уистър. СЛЕДВАЩИЯТ!

Хелър взе подготвените графици и документи. Взе и разписката.

Отиде на касата и плати.

Охо! Мис Симънс изцяло ме спечели на своя страна. Какъв характер! Помислих си да ѝ изпратя бонбони „от таен почитател“. Не, като че ли един месингов бокс ще ѝ подхожда повече. И може би един нож от Отдела на ножовете, да си го държи на бюрото. Но като си помисля, май няма нужда от тях.

ГЛАВА ШЕСТА

Малко преди обяд Хелър се появи пред библиотеката. Беше внушителна сграда в римски стил — десет масивни колони се простираха отпред. Огромна ротонда, много благородна фасада. Отпред имаше голяма площ стълби, широка почти колкото самата сграда.

Хелър мина край фонтан и статуя, на която пишеше „Алма Матер“. Изкачи до половината стълбите и тежко се отпусна на камъка.

И имаше защо. От два часа насам, откак започна да обикаля на зигзаг огромната площ на университета, не можех да спра да се смея. Ходеше ту тук, ту там. Отбелязваше си всяка една от огромния брой класни стаи, аудитории, занимални и лаборатории, където трябваше да присъства. Постоянно поглеждаше в своя екземпляр от компютърната разпечатка и се убеди, че в програмата му в един час имаше две занятия, например, а след това дупка, а в един случай имаше и три едновременно! Аз се заливах то смях. Даже великият Хелър не можеше да се справи с такава програма. И така седем дни в седмицата!

Докато седеше под горещото обедно слънце, вероятно прозря, че няма начин на земята, по който да се сдобие с диплома и да изпълни глупавите си планове, за да успее в мисията си напук на мен. И да ме убие.

Тук-таме по стълбите минаваха студенти, но не се тълпяха особено. Млади мъже и жени, облечени небрежно. Хелър изглеждаше по-млад от доста от тях, макар че на практика беше с няколко години по-голям и ако трябва да бъде честен, с няколко десетки години по-опитен. Колко ли глупаво се чувстваше — кралски офицер от Флота, седейки сред тези наивни създания. Още една шегичка за негова сметка, а също и за тяхна. Представих си какво ли ще си помислят, ако знаеха, че един волтариански боен инженер седи точно там, пред погледите на всички, един манко от Аталанта, на стотици светлинни години далеч, притежаващ петдесет-доброволната звезда, който може да взриви планетата им на парченца с лекотата, с която може да се

изплюе, или пък може да предотврати нашествие, в което всички те ще бъдат погубени. Какъв майтап. Колко бяха глупави!

Две момичета и един младеж се завъртяха около него.

— Ооо! Да не си от бейзболния отбор? — каза едното.

— Не знаех, че още играят — каза момчето. — Ха, та за какво са ти шпайкове?

Хелър погледна едно от момичетата:

— Без шпайкове не можеш да стигнеш до първа база.

Всички избухнаха в луд смях. Мъчих се и се мъчих да разбера какво толкова им беше смешно. Както и да е, „бибип“ Хелър. Винаги толкова неясен. Пък и нямаше право да търси популярност. Беше извънземен! Освен това момичетата бяха хубавички.

— Казвам се Мъгинс — каза момчето. — Това са Кристин и Коръл, от колежа Барнърд. Той е към „Емпайър“, но са само жени, леле майко!

— Казвам се Джет — каза Хелър.

— Ела ни на гости някой път — каза Кристин.

Пак се засмяха вкупом, махнаха и тръгнаха да слизат по широките стълби.

А ето го и Ъпщайн!

Влачеше някаква грамадна ролка хартия, около два фута в диаметър и със сигурност дълга поне дванайсет фута. Мина край фонтана, после край статуята. Спря две стъпала под Хелър. Носеше износен сив костюм и изтъркана сива шапка и освен ролката, мъкнеше претърпкано евтино дипломатическо куфарче. Свлече се на стълбите, задъхан.

— Как е господин Ъпщайн? — Весело каза Хелър.

— О, не ми викай така — каза Ъпщайн. — Чувствам се неудобно. Казвай ми Изи. Така ми викат всички.

— Добре. А ти ще ми викаш Джет.

— Не. Ти си по-висшестоящ, защото капиталът е твой. Трябва да те наричам господин Уистър.

— Забравяш, че сега ти си отговорен за мен. В това влиза и възпитанието — каза Хелър. — Казвай ми Джет.

Изи Ъпщайн доби нещастен вид. След малко каза:

— Добре, господин Джет.

Хелър сигурно се отказа.

— Виждам, че си намерил някакви дрехи. Притеснявах се, че всичко е било унищожено.

— А, да. Изкъпах се в гимнастическия салон и взех два костюма, шапката и този куфар от Армията на спасението. За пред теб не стават, естествено, но ако се облека прекалено добре, ще привлече внимание и ще почукам на вратата на лошия късмет. Никога не трябва да имаш вид, че всичко ти върви добре — светкавицата ще те настигне.

Този Изи Ъпщайн ми бъркаше в здравето. Беше съвсем очевидно, че страда от депресивна невроза с комплекси за преследване и има религиомания, прозираща в пристрастието му към съдбата. Страхотна бъркотия ще забърка на Хелър. Невротиците са много компетентни. Но от друга страна, за мен бе истински късмет, че Хелър попадна на него. Този тип не можеше да оправи собствените си дела, камо ли на Хелър.

— Е, все пак изглеждаш по-добре — каза Хелър.

— О, много съм изтощен! Работил съм без прекъсване цяла нощ, за да приготвя предложението за теб. Единствената отворена сграда, която открих, беше колежът по изкуствата, така че се наложи да използвам техни материали.

— А това какво е?

— Тази ролка ли? Бяха оставили само студийна хартия — поставят я зад моделите, дванайсет фута широка и сто фута дълга. И нямаше никакви ножици. Затова се наложи да я взема цялата.

Опита се да я разгъне. Но ръцете му не бяха достатъчно дълги. Хелър понечи да му помогне, но Изи каза:

— Не, не. Ти си инвеститорът. Ти стой там!

Нова двойка студенти бяха излезли от библиотеката. Изи ги спря на върха на огромните широки стълби.

— Ти дръж този край — каза той на единия. — А ти този — каза на другия. — Дръжете здраво.

Двамата седяха, отдалечени на дванайсет фута един от друг, хванали горния край на ролката.

Хелър бе последвал Изи горе по стълбите. Изи хвана ролката и слезе заднешком две стъпала надолу. Започна да я развива. Най-отгоре, с крещящо и ярко мастило бе написано „Поверителен план“.

— Може да ти се стори малко шарено — каза Изи. Какво ти шарено, то направо се блещеше на слънцето. — Имаше само изсъхнала

боя за постери и се наложи да я смеси с вода. Нямахте нищо за писане, само няколко скапани четки. Но все пак, ще ти даде някаква представа.

Слезе още две стъпала. Появиха се странни редове и символи. Приличаха на три дървени вили, които хвърлят ябълки. И трите бяха в различни ярки цветове.

— Така, първата редица представлява тъй наречените маскирани корпорации. Тях ги включваме поотделно в Ню Йорк, Ню Джърси, Невада и Делъуеър. Те имат различни, независими управителни съвети.

Слезе още едно стъпало и разви още малко ролката. Само че духаше малко вятър. Наблизо спряха още двама студенти, които ядяха сандвичи. Изи ги накара да хванат отляво и отдясно.

Посочи към новопоказалите се луди цапаници в различни цветове и форми.

— Така, това са банковите сметки за тези корпорации.

Изи слезе още едно стъпало, хвана още двама студенти да придържат откъм страните и още двама най-горе, където не беше много стабилно.

— Сега тук, забележи тези стрелки, са различните брокерски фирми, които ще се занимават с поръчките към маскираните корпорации.

Слезе още едно стъпало, развивайки още малко от ролката.

— Какво е това? — обърна се един шляещ се студент към друг.

— Психеделично изкуство — отвърна един от студентите, които държаха развитата ролка.

— Сега стигаме до по-важните етапи — каза Изи. — Корпорацията отдясно е в Канада. Тази отляво е в Мексико. И те двете неявно управляват средната, която е в Сингапур. Схващаш ли?

Изи слезе още едно стъпало надолу. Трябваша му още студенти и си ги намери. Няколко се бяха качили на каменния парапет и гледаха оттам.

— Така, с тези серии стрелки — зелената серия е най-важна, макар че и червените са доста полезни — е обозначен трансфера на сумите на горните корпорации по такъв начин, че да се заобиколят всякакви доклади до правителството.

— Това какво е, постер ли? — попита един студент.

— Чух да се споменава, че е план за нови въстания — отговори друг.

Изи даде назад още едно стъпало и разгъна още хартия. Набави си още хора да държат.

— Сега, това е швейцарският консорциум на корпорации в Лихтенщайн. Може да се запиташ защо изглеждат толкова независими. Ами те всъщност не са.

Разви още ролка и привика няколко новодошли да държат.

— Швейцарските фондове от Лихтенщайн преминават нелегално за Западна Германия и оттам за Хонконг. Схващаш ли? Не?

Още ролка бе развита и поета.

— Сега се вижда защо. Хонконгските фондове — виж червената стрелка ей там — преминават в Сингапур, връщат се в Таити и...

Разви още ролка.

— ... пристигат право в нашия заден двор на Бахамите. Умно, нали? Но виж Лондон.

Разви още ролка. Една цяла ширина бе посветена на три корпорации, три брокерски къщи и три банкови сметки, всички в Лондон. Оттам излизаха оранжеви линии и се връщаха в Хонконг.

— Ето така получаваме фондовете в Бахамите от Сити, както му викат. Но това ще те заинтересува още повече.

Разви още ролка и постави още хора да държат. Имаше серия линии, които стигаха до всяка банкова сметка и брокерска къща и образуваха паяжина в кралско синьо.

— Това е арбитражната мрежа. С помощта на централно управлявана система можем да се възползваме от различните валутни курсове в световната мрежа и всеки път, когато правим трансфер на суми, трупаме печалба. Естествено, трябва ни телекси и директни връзки, но разходите се компенсират многократно.

Разви още ролка и привлече още хора да държат. Стълбището вече беше доста пълно с хора.

— За какво е мислил художникът, когато го е рисувал? — попита едно момиче.

— За соул музика — каза момче с начетен вид.

— Мисля, че е много хубаво — обади се друго момиче. — Със сигурност действия успокояващо.

— А сега — каза Изи, — обзалагам се, че си чакал със затаен дъх този момент.

Махна ръка с театрален жест пред единен корпорационен пазар с кръг и червени стрелки.

— Това — каза Изи — е „МУЛТИНЕШЪНЪЛ“! Чрез номинални акции и независими управителни съвети тази компания хармонизира цялостното поведение на останалата част от тази схема. И слушай сега, идва най-хубавата част: нарича се УПРАВЛЯВАЩА компания! На практика с нищичко не е отговорна за всяко нещо, направено от някоя друга компания! Не е ли страхотно?

— Но защо — каза Хелър, — защо са всички тези различни корпорации, брокерски къщи и банкови сметки?

— Така. Аз съм отговорен за теб, нали тъй?

— Да — каза Хелър.

— Ако коя да е от тези корпорации фалира, закрива се без това ни най-малко да навреди на коя да е част от консорциума. Разбираш ли? Можеш да банкрутираш колкото си искаш! Освен това можеш да ги продаваш, за да не плащаш данъци, да купуваш с тях други корпорации. Освен това можеш да укриваш и изчистваш печалби. Безкрайни възможности.

— Само че — каза Хелър със съмнение в гласа, — не виждам как толкова...

— Е, ще призная, че не съм ти казал истинската причина. — Наведе се по-близо до Хелър. — Каза, че имаш враг — господин Бери от „Суиндъл и Крауч“. Той е най-подлият и безпринципен адвокат на Уолстрийт. При такава организация никога не може да стигне до теб.

— Защо? — попита Хелър.

Изи се наведе още по-близо и зашепна още по-тихо. Едва се долавяше какво казва от шума на събралото се множество.

— Защото никъде няма да се появи името ти. Всичко, с което открито си свързан, по никакъв начин няма да има връзка с това тук. Всички тези компании са частни, създадени с цел печалба и са управлявани от действителни акционери. Невъзможно е някой да проникне в системата! Отстъпи малко назад.

— Само за още едно нещо се нуждая от одобрението ти. Не съм го отразил в този план. Помолих един студент от факултета по изкуствата да ми го начертае на закуска.

В основата на ролката имаше друга ролка. На нея бе нарисувана картина около два на три фута. Представляваше черен глобус. От горната част стърчеше нещо, което приличаше на малко въженце. От върха му излизаха искри.

— Какво е това? — попита Хелър.

— Това е моето предложение за фирмения знак на „Мултинешънъл“! Всъщност това е старият символ на анархизма — бомба! Виждаш ли запаления фитил?

— Химическа бомба — каза Хелър.

— И като го обърнем надолу, виждаме само тъмна сфера с мъничко облаче отгоре. Знакът ще изглежда така, но аз и ти ще си знаем какво всъщност представлява. Одобряваш ли?

— Ами, защо не — каза Хелър.

— И плана, и знака?

— Защо не?

— Знам, че е направено набързо и е в съвсем груб вариант. Даже не съм написал голяма част от имената. Мисля, че постъпваш много толерантно, като ги одобряваш.

— Какво е това? — обърна се към Хелър един новопристигнал студент. — Произведение на изкуството ли?

— Да — каза Хелър. — Произведение на изкуството!

— Ами в такъв случай да прибираме всичко — каза Изи.

— Не — едновременно се чуха няколко гласа от насъбралите се.

Някой каза:

— Много хора нямаха възможност да го видят. Защо не го прострете на стълбите, за да могат да идват хора и да го гледат. Могат да се качват на парапета, или да се покатерват на статуята.

Хелър и Изи нямаха избор, оттеглиха се и ги оставиха да правят, каквото искат.

— Успя ли да се запишеш наново? — попита Хелър.

— О, да — каза Изи. — Затова малко закъснях. Докато правих всичко това, хрумна ми съвсем нова идея за дипломна работа. Вече говорих с тях. Смятам да пиша по следното: „Ролята на корпорациите за цялостното подкопаване на съществуващия световен ред“.

— И ти разрешиха да се запишеш наново и да пишеш по това?

— Виждаш ли, преди постоянно допусках грешката да се забърквам в политологията и те не пропускаха да ми го изтъкнат.

Дисертацията ми е по бизнес администрация. Но тази нова идея е страхотна. Не се споменава думата „правителство“, а има думата „корпорации“. „Световен ред“ може да се тълкува като „капиталистически финанси“. Тъй че освен ако пак не ме връхлети отнякъде ужасната съдба, в края на октомври ще мога да си получа докторската степен.

— Значи си изплатил заемите?

— О, да. Можеш да си прибереш аванса от двеста долара.

— Но как...?

— Веднага след като се разделихме вчера, отидох в Американска Банка. Показах им двестата долара, с които доказах, че имам работа и взех еднократен заем от пет хиляди долара. Платих си държавния заем и ми останаха доста повече, отколкото ми трябват. Няма да се налага да спя в парка — винаги се притеснявам да не ме нападнат. Мога да остана в някое общежитие една-две вечери, докато наемем офис. И ако нямаш нищо против, след това ще спя там.

Загубих ума и дума. Как е възможно тази окъсана и опърпана мижитурка да влезе в банка и да вземе заем от пет хиляди долара, само като им размаха пред очите някакви си двеста долара?

— Чакай малко — каза Хелър, който явно се сети за нещо след дъжд качулка. — За да основем всички тези корпорации в Хонконг и Таити и къде ли не, ще ни трябва много време. Какъв график предвиждаш в това отношение?

— О, това ми е лошото на мен — каза Изи. — Напоследък бях подложен на такова нервно напрежение. Не исках да ти казвам, защото се страхувах, че ще се откажеш.

— И така, за колко време? Два месеца? Година?

— О, небеса, не! Мислех си следващия вторник! Предполагах, че ще настояваш за петък, но заради уикенда...

— Следващия вторник — повтори Хелър. Започна да се ентузиазира. — Значи спешно ще ти трябват пари. Ето десет хиляди като начало. Ще стигнат ли?

— О, небеса, да. Даже ще артисат. Ще ги заключат в сейф на автогарата, за да са на сигурно място. После ще ги внесе в първата банкова сметка. А когато всичко е уредено и си внесеш капитала в различните банкови сметки, той ще започне да циркулира и да се

трупa. Много ли e нахално от моя страна да те помоля да се срещнем тук, на тези стълби, в четири следобед във вторник?

Аха, май най-сетне разбрах. Този Изи беше хитър и изпечен мошеник. Ще вземе всичките пари на Хелър, ще ги задигне и Хелър ще остане с празни ръце. Отказах се от всякаква идея да се бъркам в работата на Изи Ъпщайн. Та той не даде на Хелър даже една разписка!

Изи си получи плана обратно от ентузиазираната тълпа. Даже няколко доброволци изявиха желание да му помогнат да носи ролката.

Изсмях се. Може би Хелър го виждаше за последен път!

ГЛАВА СЕДМА

Доста се окуражих от броя на потенциалните ми съюзници срещу Хелър, в случай че другите ми планове пропаднат. Вантаджо, мис Симънс, а сега и този Изи Ъпщайн. Започнах да си правя списък. След като се обадят Рат и Търб, вероятно ще мога да оправя много неща в плановете.

Хелър прекара остатъка от следобед в проверяване къде се намират останалите му часове. Очевидно продължаваше да го мъчи въпроса как да бъде на две или три места едновременно. После заобиколи сградата, на която пишеше „Журналистика“ и попадна на книжарницата.

Цял ден обикаля насам-натам, среща се с хора, пъха си носа в офисите на преподавателите и правеше някакъв списък. Беше извадил телбода от компютърните разпечатки на програмата му и пишеше на обратната им страна. Беше запълнил площ, дълга цял ярд, със заглавия на книги, учебници, ръководства и автори. Подаде списъка на момичето зад щанда. Явно беше студентка и работеше там по няколко часа на ден. Беше и хубава.

— Всичко това? — каза тя и нагласи очилата си с рогови рамки. — Някои неща не мога да ги разчета. Защо не ги учат децата в днешно време да четат и пишат.

Хелър надникна да види какво не ѝ беше ясно. Ха! В горния край списъкът беше наблъскан с волтариански скоропис!

Химикалът ми спря. О, виждал съм доста нарушения на кодекса. Може една курва или шивач да не разберат, че си имат работа с извънземен, но това беше колеж, а там хората са умни.

— Това е стенография — каза Хелър. — Основните заглавия и автори са на английски.

Да, бяха на английски. Написани с печатни букви.

— Какво е това? — каза момичето и погледна над очилата си, за да вижда по-добре. Сочеше „Основи на геометрията“ от Евклид. — Нямаме книги от този автор. Някакво ново издание ли е?

Хелър ѝ каза, че ще трябва да му помогне, защото и той не знае. Тя отвори каталога и провери по автори. Не го намери, затова трябваше да разгърне един масивен каталог на книги, подредени по азбучен ред на заглавията. После, по съвет на Хелър, провери дали авторът не съществува в заглавие на книга.

— А, ето го! — Възкликна момичето. — „Евклидова геометрия, в интерпретация и преработка от професор Кълч на основата на адаптация от И. М. Плетниц“.

Влезе вътре и намери книгата.

— Писал си, че името е „Евклид“, а то е „Евклидов“. Трябва да се научиш да пишеш.

Не успяха да открият нищо от някой си „Исак Нютон“ и момичето реши, че той сигурно е революционер и е забранен от Нюйоркската полиция. Но Хелър настоя и в крайна сметка успяха да открият някаква книга: „Закони на движението, преписани и адаптирани от книга на доктор Стоп, превод от староанглийско нютонианско произведение на Елбърт Моулдли“ с автор професор М. С. Произнес, доктор по литература.

— Трябваше да ми кажеш, че е в отдела за литература — каза момичето. — Не можеш да се оправяш с най-елементарни каталози.

— Ще направя всичко възможно да се науча — каза Хелър.

— Боже господи — каза момичето, — това се учи в трети клас! На нищо ли не са те научили? В централната библиотека има хора, които специално показват това на студентите. Иди да ги питаш. Аз съм тук да продавам книги, не да уча неща от детската градина! Хайде, давай нататък. Списъкът ти е ужасно дълъг. Стана опашка.

Въпреки всичко започнаха да напредват и купчината книги ставаше все по-голяма. Най-сетне момичето надникна между струпаните книги, за да види Хелър и каза:

— Не можеш да носиш всичко това. А аз нямам намерение да ти ги опаковам. Иди до магазина на колежа, купи си към пет сака и се върни, а аз през това време ще повикам някой да ми помогне да направя сметката.

Хелър тръгна.

Като се върна, напъха книгите в петте сака и плати. След това трябваше доста да се потруди, за да окачи на раменете си всички

сакове. Студентите, които бяха останали да чакат, му направиха място да мине, без да проявят интерес.

— Ще се оправяш ли? — викна момичето. — Сигурно тежат поне двеста фунта. Книгите са тежки.

— Не много — каза Хелър. — Само че не съм взел всичко от списъка.

— Да, останаха няколко. Като например някъде трийсетата от горе надолу. „Историята на света, адаптирана от компетентни пропагандисти на движението за деца и одобрена от Американската медицинска асоциация“. Това е за основно училище, четвърти клас. Тук няма такива неща. Ще трябва да си ги купиш от „Стафъм и Глац“, оторизирания книгоснабдител за училищата. На улица „Варик“. — Даде му номера. — Боже господи — добави тя, — откъде ги изнамери всичките тези заглавия?

Хелър се обърна да си проправи път сред чакащите студенти, които търпеливо отстъпиха да му направят място. Момичето се обърна към следващия:

— Боже мой, какви първокурсници приемат вече.

— На квитанцията ти пише, че е третогодишник.

— А, вярно! — каза момичето. Обнадежден, аз бързо увеличих звука. — Значи е от атлетите! Щангист! Ей, кажете му да се върне! Бях ужасно нелюбезна! Трябва ми кавалер довечера за танците! Леле, каква съм тъпа! Пък и беше готин.

Да, определено беше тъпа! Толкова възможности ми провали да обвиня Хелър в нарушение на кодекса! Освен това всички видяха как той вдига пет сака с книги общо двеста фунта, сякаш са леки като перце. И съм сигурен, че ако някой беше погледнал от прозореца или през вратата, щеше да види как Хелър си подтичва към метрото, потраквайки с обувки, без за нищичко да го е грижа. На вратата ми в наблюдателността на колежаните бе нанесен тежък удар. Може би всички използваха наркотици. Това бе единственото възможно обяснение! Един извънземен се разхождаше под носа им и се издаваше на всяка крачка, а на тях око не им мигаше.

Хелър отиде направо на улица „Варик“ със същото метро. Влезе в специализираната книжарница. След няколко секунди вече показваше списъка си на един полусляп старец. В метрото бе

отбелязал липсващите книги с червен химикал и сега бе дал списъка, заедно с волтарианския скоропис, да му изпълнят заявката.

Старецът отиде отзад в склада и се върна.

— Искаш от всички по трийсет екземпляра, така ли?

— Не, достатъчно е по един.

— А, значи си частен учител. Добре.

Върна се след десет минути, залитайки под купчина книги.

— Сега ще донеса и останалите.

Пак влезе в склада и излезе с нова купчина. Хелър провери заглавията. Стигна почти до края.

— Една липсва — „Аритметика за трети клас“.

— О, вече не я преподават. Сега се учи само „нова математика“.

— Какво е това?

— Не знам. Всяка година измислят по една „нова математика“.

Тази година е нещо относително по-големи и по-малки числа, но без изобщо да се използват числа. Миналата година беше редове величини, но все пак ги учеха да броят. Сега престанаха.

— Все пак ми трябва нещо за основите на аритметиката — каза Хелър.

— Защо?

— Ами знаете ли, аз решавам логаритмите на ум и единствената аритметика, която ми е попадала, беше на някакво примитивно племе на Флистан. Използваха овъглени пръчици и късове бял варовик.

— Без майтап? — каза старецът.

— Да, беше по време на една мирна мисия на Флота. Не можеха да повярват, че имаме толкова кораби и започнаха да подскачат около нас, да ги броят, да ги умножават и да ги записват. Но съм виждал и по-изостанали. В едно племе използваша пръстите на ръцете и краката, за да си броят съпругите. Не можеха да имат повече от петнайсет, защото нямаха повече пръсти.

Старецът каза:

— От флота си, а? И аз бях в морския флот по-предната война. Чакай малко.

Отиде в склада и след доста търсене се върна с една прашна, опърпана книжка, стара колкото си иска.

— Ето ти един учебник: „Основи на аритметиката, включително събиране, умножение и деление, със специална глава за търговска

аритметика и сценични изпълнения“.

Разгърна жълтите страници.

— Издадена е във Филаделфия през 1879. Вътре има всякакви трикове, например как по-бързо да се събират до трийсет десетцифрени числа и други такива. Едновременно счетоводни номера. Има и много сценични трикове — едно време се излизаше на сцена, пишеха се числа на дъската, заставаш с главата надолу, облегат на дъската, и решаваш по-сложни примери за три секунди и после публиката ти пляска. Господин Тегърс ми каза да я изхвърля, но на мен ми се искаше да я изпратя в музей. Откак излезе закон децата да използват калкулатори в час, вече никой не се интересува от аритметика. Но щом си морски човек като мен, ще ти я дам.

Хелър плати и старецът опакова книгите в два големи пакета. Още двеста фунта. Очаквах, че Хелър ще ги нарами и ще тръгне. Разочаровах се, като видях, че четиристотин фунта му идват много. Сигурен съм, че с малко повече усилия можеше и тях да носи. Помоли да му повикат такси. Старецът даже повика едно момче да му помогне да натовари. Хелър благодари.

— Не изхвърляй тази книга — извика старецът от тротоара. — Не вярвам в тази страна да е останал някой, който знае как се правят тези неща. Като свършиш с нея, дай я в музей!

— Благодаря за „спасителния пояс“! — каза Хелър и таксито потегли. Старецът махаше от тротоара.

Нарушение на Кодекса. „Спасителен пояс“. Това сигурно беше някакъв флотски лаф. Всъщност, не. Никога не го бях чувал на Волтар. Но Хелър едва ли можеше да знае такива земни лафове. Или знаеше? Във Волтарианския Флот не използват пояси. Най-често си служат със спасителни въжета. Само земните използват пояси. Вече бе настъпил часът пик в Ню Йорк, така че имах много време да поразмишлявам. Стигнах до заключението, че единственото общо между земните моряци и волтарианските космонавти е това, че много ходят по курви. Но точно в този момент съсредоточеността ми бе прекъсната.

Пиколото тикаше на количка тоновете книга на Хелър през фойето. Точно тогава Вантаджо изскочи от офиса си като миниатюрна джамина.

Впери очи в пакетите книги, скъса опаковката на единия и надникна в горния сак, за да се увери, че наистина са книги.

— Приели са те!

Въздъхна шумно от облекчение и избърса лицето си с копринена кърпичка. Махна на пиколото да върви и бутна Хелър в офиса.

— Успя! — възкликна Вантаджо.

— Мисля, че ти успя — каза Хелър.

Вантаджо го погледна с престорена невинност.

— Хайде, хайде — каза Хелър. — Бяха отхвърлили всички изисквания, включително и това да имам глава на раменете! Как го направи?

Вантаджо започна да се смее и седна зад бюрото си.

— Добре, момче, хвана ме на тясно. Беше много късно и страшно трудно се докопах до президента на университета снощи, но успях. Виждаш ли, когато е много натоварено, тук използваме някои студентки от „Барнярд Колидж“. Тъй че просто му казах, че ако утре до девет и половина сутринта не бъдеш приет, ще спрем програмата за студентска помощ.

— Задължен съм ти — каза Хелър.

— О, не, не — каза Вантаджо. — Няма да се измъкнеш толкова лесно. Продължаваш да правиш, каквото ти кажа. Съгласен?

— Съгласен — каза Хелър.

— Тогава обади се веднага по телефона и кажи на Бейб, че си приет!

Хелър завъртя телефона с високоговорител на бюрото към себе си и Вантаджо натисна бутона за директна връзка с Бейон. Джовани прехвърли разговора в трапезарията.

— Мисиз Корлеоне, обажда се Джером. Просто исках да ви кажа, че Вантаджо свърши чудесна работа, за да ме приемат.

— Всичко наред ли е?

— Абсолютно — каза Хелър.

Само че не каза нито на нея, нито на Вантаджо как мис Симънс го е подредила така, че да се провали. Хелър хитруваше.

— О, толкова се радвам. Скъпо момче, нали не искаш да пораснеш и да станеш някой простак като другите простаци? Мама иска да станеш мъж от класа, дете, от истинска класа. Да станеш президент или нещо такова.

— Ами, наистина съм ви много благодарен — каза Хелър.

— Така, и още нещо, Джером — добави Бейб с по-суров глас. — Трябва да ми обещаеш, че няма да кръшкаш.

На Хелър му спря дъха. Знаеше много добре, че ще отсъства поне от два-три часа на ден. Бог да благослови мис Симънс!

Хелър се овладя.

— Нито дори от един час, мисис Корлеоне?

— Виж какво, Джером — каза Бейб и гласът ѝ стана още по-твърд. — Знаем, че е ужасно да възпитаваш момчета. На мен самата не ми се е налагало, но имам братя и знам! Само за секунда да ги изпуснеш и дим да ги няма, стават волни като птички и чупят прозорците на съседите. Така че отговорът е пределно ясен. Ще ти го кажа без никакви заобикалки. Никакво кръшкане. Дори от един час! Мама ще бди и мама може да пляска! Обещай ми, Джером. Вантаджо, и ти, ако слушаш — а ти слушаш, защото това е телефонът с високоговорител на бюрото ти — погледни му ръцете — да не е сключил пръсти или да е скръстил крака. Как е?

Вантаджо погледна Хелър и каза:

— Няма нищо сключено, миа капо.

О, Хелър бе попаднал на тясно! С глупавите си офицерски скрупули да спазва дадената дума, бях сигурен, че страхотно се измъчва. Нямах как да спазя обещанието, което значи, че няма да обещае. А бях сигурен, че за Бейб Корлеоне фразата „мама може да пляска“ се превеждаше на по-точен език като „дървено пардесю“.

— Мисиз Корлеоне — каза Хелър, — ще бъда откровен. Сега ще да става, каквото ще става. Съвсем честно ви обещавам, че освен ако не се случи нещо с мен или не затворят университета, ще завърша колежа навреме и ще си получа дипломата.

— О, скъпо мое момче! Това е дори повече, отколкото исках! Но въпреки всичко, Джером, не забравяй, че мама бди. Чао-чао.

Вантаджо затвори слушалката и с грейнало лице погледна Хелър.

— Още нещо, Вантаджо — каза Хелър. — Можеш ли да ми дадеш телефонния номер на Бум-бум Римбомбо? Искам да му се обадя от апартамента си.

— Ще празнуваш, а? — каза Вантаджо. — Не те обвинявам. В интерес на истината, той е точно в Манхатън, при офицера, където трябва да се разписва всеки ден.

Написа номера на лист хартия и му го подаде.

— Забавлявай се, момче.

Това ме довърши. Вантаджо може и да беше умен, но този път не проумя за какво става дума. Хелър беше пълен с изненади, да го „бибип“. Сега какво? Университетът ли смята да взривява? Не можех да измисля как иначе ще си спази обещанието, което даде на Бейб Корлеоне.

ГЛАВА ОСМА

След около час Хелър излезе от стаята си. Шивачите сигурно бяха донесли нещо, защото в огледалото на асансьора видях, че е облечен в тъмносин ежедневен костюм. Платът навярно беше летен, тънък и проветрив, но изглеждаше плътен и дебел. Носеше бяла копринена риза с диамантени копчета на ръкавите, поне така изглеждаше, и тъмно синя вратовръзка. За разнообразие бе оставил бейзболната си шапка, всъщност не носеше никаква шапка. Но като прекоси фоайето разбрах, че пак бе обул шпайковете!

Слезе по стълбите на метрото и се качи на един влак. Слезе на Таймз Скуеър и тръгна по Бродуей покрай сексшоповете. Сви по една пряка. Помислих си, че отива на театър, защото се заглеждаше по театрални афиши.

Вгледа се в едно стълбище. Имаше табела: „СПОРТЕН КЛУБ К.О.“ Качи се по стълбите и влезе в помещение, пълно с боксови круши и боксьори с каски, които тренираха на крушите.

Очевидно го очакваха. До него се приближи треньор и попита:

— Ти ли си Флойд? — и кимна.

Хелър го последва в съблекалнята и треньорът му посочи шкафче. Хелър се съблече и си окачи дрехите. Треньорът му подаде хавлия и го заведе до врата, от която излизаше пара.

Хелър си проправи път, махна с ръка, за да разчисти парата и отсреща се показва Бум-бум Римбомбо, седнал на пейка, плувнал в пот, стиснал хавлия. Тясното лице на дребния сицилианец се губеше сред парата.

— Как си? — каза Хелър.

— Ужасно, момче. Отвратително. По-лошо не може да бъде. Сядай.

Хелър седна и избърса лицето си с кърпата. И от него започна да се стича пот. Сигурно беше страшно горещо.

Седяха в пълна тишина, около тях на гейзери излизаше пара. От време на време Бум-бум пийваше глътка вода от една кана, след това отпиваше Хелър.

След почти цял час Бум-бум каза:

— Пак започвам да се чувствам като човек. Главоболието ми мина.

— Погрижи ли се за това, което те помолих? — попита Хелър. — Надявам се да не те е притеснило много.

— Ами, нищо работа. Я, мога да си навеждам главата. Откак те видях за последен път, не мога да изтрезнея.

Помълча малко и след това явно си спомни какво го беше помолил Хелър.

— Всяка седмица по това време отец Ксавие ходи в Бейон. Той е изповедникът на Бейб, познавал я е още от дете, в Ист Сайд. Вечерят заедно, после той я изповядва и се връща в града, натоварен с контрабандни противозачатъчни таблетки. Една от спирките му е „Грейшъс Палмз“. Тъй че не е никакъв проблем. Ще си ги получиш покъсно тази вечер. Нищо не ми дължиш.

— Много ти благодаря — каза Хелър.

— Ако всички неща се уреждаха толкова лесно — каза Бум-бум, — животът щеше да си заслужава. Но точно в момента не е така. Знаеш ли, момче, понякога животът е направо ужасен.

— Какво има? Може би ще мога да помогна?

— Боя се, че ни човек, ни господ може да ми помогне — каза Бум-бум. — Следващата сряда пак влизам отвъд реката.

— Но защо? — попита Хелър. — Мислех, че са те пуснали под гаранция.

— Аха. Само че ме арестуваха съвсем незаконно. Да притежаваш автомат е наказуемо. Узопополис ми го подхвърли и ме подреди пред Нюйоркската полиция. Арестуваха ме за незаконно притежание на оръжие, или както там му викат. Само че не ме пратиха във федерален затвор, а ме тикнаха отвъд реката в „Синг-синг“.

— Много кофти — каза Хелър.

— Аха. Такива са мошеници, че даже не те изпращат в който трябва затвор! Така че като ме пуснаха под гаранция, аз естествено си отидох у дома в Ню Джърси. И офицерът, който отговаряше за мен, веднага ме изнамери и каза, че съм напуснал района, не можело да излизам от Ню Йорк. Тъй че се връщам в Ню Йорк, а сега вече Ню Йорк не е в наши ръце, както беше преди да пречукат Свети Джо. И полицейски инспектор Булдог Графърти виси на врата на моя офицер

да ме изпрати обратно в кокошарника да си долежа присъдата. Още осем месеца, момче, осем сухи месеца!

— За какво е това, защото нямаш къде да живееш ли? Аз мога...

— Не, не, познавам едно пиленце от Сентръл Парк и се преместих да живея при нея и петте ѝ сестрички.

— Тогава, ако е за пари, мога...

— Не, не. Благодаря, малкия. Имам си тонове пари. Плащат ми по много, но все под тезгяха и в това е бедата. Офицерът, който отговаря за мен ми постави условие да си намеря постоянна работа. Представяш ли си, момче? Постоянна работа. Човек на изкуството като мен! Аз си имам работа, ама как да им кажа каква е. Никой няма да наеме бивш затворник. Бейб каза, че ще ми уреди постоянна работа със социална осигуровка в едно от предприятията на Корлеоне, но там всичко е съвсем легално, а аз съм прекалено известен. Няма да рискувам да докарам беля на Бейб, никога. Тя е велика капо. Така че това ми е проблемът. Заявиха ми: „Постоянна работа, социална осигуровка, плащаш си данъците, или те обвиняваме в скитничество и се връщаш следващата сряда“. Така каза офицерът, дето отговаря за мен.

— Ужасно съжалявам — каза Хелър.

— Е, все пак се почувствах по-добре, като го споделих, олекна ми. Как е главоболието? — Предпазливо тръсна глава. — Да. Хайде да си вземем душ, да изчезваме отгук и да вечеряме някъде.

След малко бяха готови и облечени. Като минаха през тренировъчната зала, Хелър не можа да се сдържи да не удари нещо — това е заради зловния му характер. Минавайки край една боксова круша, я удари. Тя се откъсна от пружините.

— Съжалявам — каза Хелър на треньора.

— Ей, шефе! — викна треньорът.

Появи се много дебел мъж с огромна пура в устата.

— Виж какво направи това момче — каза треньорът.

— Хм — каза дебелият. — Я удари това тук, хлапе.

Хелър отиде и го удари. Крушата просто започна да вибрира напред-назад — пляс, пляс, пляс.

— На онази са ѝ били слаби пружините, Джо — каза дебелият. — Трябвала се грижиш за оборудването.

Засмях се. В крайна сметка, Хелър не можеше да удря толкова силно. Винаги се фука и перчи. Хубаво е от време на време да го виждам как му свиват парцалите.

Тълпите от театрите се бяха прибрали.

— Ако някога искаш да видиш последното действие — каза Бум-бум, — изчакваш антракта, когато народът излиза да пуши и после влизаш с тях. Така гледаш края, само че на мен винаги ми е чудно как са стигнали до всички тези неразбории в първите действия, така че изобщо не влизам да гледам.

Стигнаха до много голям и облян в светлини ресторант с голяма блестяща реклама:

ПРИ САРДИНЕ

Оберкелнерът забеляза Бум-бум сред чакащите и го издърпа. Поведе ги към малка маса в задното отделение.

— Някои от вечерящите са знаменитости — каза Бум-бум. — Онова там е Джони Матине. А това е Джийн Лологигида. Всички театрални звезди ядат тук. След премиера звездите идват тук и всички им пляскат и ги поздравяват. А ако пиесата се е провалила, обръщат им гръб.

Оберкелнерът ги настани на малка маса, където беше спокойно и им подаде менюто. Хелър погледна цените.

— А, ама тук не е евтино. Не съм искал да ме каниш на вечеря. Ще си взема някакъв сандвич.

Бум-бум се засмя.

— Момче, не се излагай, това е италиански ресторант. Собственост е на фамилията Корлеоне. Тук не сервират сандвичи. Освен това, няма нужда да поръчваме. Ще ни донесат антипасто, кюфтета и спагети. Но много вкусни.

Бум-бум бръкна в чантата си. Извади пълна бутилка Джони Уокър със златен етикет и я остави на масата.

— Не се изненадвай толкова, момче. Нека седи тук да си я гледам. Имам още цели кашони, но в „Синг-синг“ няма да близна и капчица за цели осем месеца. Като я гледам, постоянно ще се сецам, че още не съм в „Синг-синг“.

Донесоха им антипасто и се заеха с хрупкавите вкуснотии.

Край масата им се завъртя друг сервитьор, с големи заострени мустаци.

— Че с'е ди нуово, Бум-бум?

— Все лоши неща — каза Бум-бум. — Да те запозная с това момче. Човек от фамилията. Прити Бой Флойд, а това е Черубино Гатано.

— Приятно ми е — каза Черубино. — Нещо да ти донеса, Флойд?

— Малко бира — каза Хелър.

— Чакай, чакай! — викна Бум-бум. — Не се оставяй да те извози. Непълнолетен е и ще ни хвъркне „бибипа“. Всичко трябва да е законно.

— Ти чакай — каза Черубино. — Даже да е непълнолетен, може да пийне малко бира.

— Откога?

— Отсега.

Черубино се загуби и се върна с поднос с ниска тумбеста бутилка и висока чаша „Пилзен“.

— Нарушаваш закона — каза Бум-бум. — А пък аз съм на път за отвъд реката. Този път ще ми лепнат и „подтикване на непълнолетен към престъпление“ и никога няма да изляза от пандиза.

— Бум-бум — каза Черубино, — аз те обичам. Обичам те още откак беше дете. Но си глупав. Не можеш да четеш. Това е швейцарска бира, при това най-добрата. Но в случая вътре няма никакъв алкохол! — И той тикна етикета пред очите на Бум-бум. — Вносна! Легално!

Напълни догоре чашата и я подаде на Хелър. Хелър я опита.

— Охо! Вкусно!

— Виждаш ли? — каза Черубино и взе празната бутилка. — Винаги си бил глупав.

— Остави бутилката — каза Хелър. — Искам да си препиша етикета. До тука ми е дошло от кока-кола, иде ми да повръщам!

Черубино каза:

— Бум-бум и аз на времето биехме всички гърци от „Хел Кичън“, така че да не си помислиш, че не сме приятели. Но той винаги си е бил глупав, а като се върна от войната, беше оглупял още повече, а това не се търпи. Хайде, до скоро — каза келнерът и се отдалечи.

Бум-бум се смееше:

— Черубино ми беше капитан по време на войната, така че знае.

— Какъв беше по време на войната? — попита Хелър.

— Аз ли? Морски.

— Да, но какво правеше?

— Ами казват, че там трябва да умееш да правиш всичко. Трябва да боравиш с всякакви оръжия, тъй че не си така тясно специализиран като армейците и те убиват при по-голямо разнообразие.

— В какво са те обучавали? — попита Хелър.

— Ами, получих доста добро обучение. Още от началото се изяхих. Като излязох от лагера, качих се направо на върха — направиха ме пилот на хеликоптер.

— Какво е това?

— Хеликоптер ли? Ти къде си живял? Не си ли гледал стари филми? Както и да е, аз се стрелвах и стрелях по всичко, що се движи по земята и изведнъж ме изпращат в специално демолиционно училище.

— В какво?

— За масови разрушения.

Кюфтета и спагетите им пристигнаха.

— Е, добре де, нали сме приятели. Мога да ти кажа истината. Разбих толкова много хеликоптери, че един ден полковникът ми вика: „Този «бибип» Римбомбо има талант, но не е попаднал, където трябва. Пратете го в демолиционното училище.“

Опитах се да му кажа, че хеликоптерите, фрашкани с куршуми, не летят добре, но трябваше да ида и ето ме сега тук. Никой друг не знае за това, така че, не го разпространявай.

— О, няма — каза Хелър. След малко продължи. — Бум-бум, искам да те попитам за нещо.

А, сега вече мина на въпроса. Този Хелър беше хитър и потаен. През цялото време си знаех, че не е там за нищо. Бях нащрек. Може би ще настрои Бум-бум срещу себе си. Той умее да опъва нервите на хората. Поне с моите е така. Опасен е!

Бръкна в джоба си и извади някакъв формуляр. Пишеше:

ШКОЛА ЗА ЗАПАСНИ ОФИЦЕРИ

Беше формуляр за записване.

— Бум-бум, погледни този ред. Искат да обещаеш, че ще си верен на Съединените Щати и ще защитаваш конституцията. Трябва да се подпишеш. Изглежда ми много обвързваща клетва.

Бум-бум погледна формуляра.

— Ами, това не е истинската клетва. На следващия ред пише, че като завършиш ШЗО, трябва да служиш две години в Армията на САЩ като младши лейтенант. Хм. Да. Това е формулярът за трета или четвърта година. Като завършиш ШЗО, тогава полагаш истинската клетва. Изправяш се, вдигаш дясна ръка и повтаряш след тях. Това е истинската клетва.

— Ами аз не мога да подпиша този формуляр — каза Хелър. — И после, като завърша, не мога да положа такава клетва.

— Напълно те разбирам — каза Бум-бум. — Вярно е, те са банда мошеници.

Хелър остави формуляра и хапна малко спагети. След малко каза:

— Бум-бум, мога да ти намеря работа като шофьор.

Бум-бум застана нащрек.

— С истинска социална осигуровка, плащане на данъци и всичко легално? За да задоволи офицера, който отговаря за мен?

— Абсолютно — каза Хелър. — До вторник ще имам корпорация, напълно легална и ще те наема като шофьор. Така ще се побереш в крайния срок, сряда.

— Ей! — каза Бум-бум. — И няма да се връщам отвъд реката!

— Но има две условия — каза Хелър.

Бум-бум още повече наостри уши.

— Самото шофиране няма да е много. Но през деня ще трябва да изпълняваш някои поръчки. Не може да се каже, че работата ще бъде тежка, даже ще е по твоята специалност.

Бум-бум каза:

— Май надушвам някакви уловки.

— Не, не — каза Хелър. — Няма да те карам да вършиш нищо незаконно. Там, където ще работиш, има много момичета.

— Звучи интересно. Но все още надушвам нещо.

— Е, не е кой знае какво — каза Хелър. — Бил си пилот и тези неща са ти ясни, така че няма кой знае колко да се напругаш. Освен другите задължения искам ти да се подпишеш на този формуляр за ШЗО като Дж. Терънс Уистър, да се явяваш на три лекции седмично и няколко упражнения.

— НЕ! — категорично отказа Бум-бум.

Беше дребен сицилианец, един фут по-нисък от Хелър и с кестенява коса, докато Хелър беше рус.

— Ако свикнеш хората да ти викат Уистър, а аз навсякъде се представям като Джет или Джером, всички просто ще си мислят, че сме двама различни хора, но според компютрите ще сме едно лице.

— НЕ! — каза Бум-бум.

— Можеш да ми преподаваш материала, който вземате и да се упражнявам по практическите задачи заедно с теб. Честно ще си изкарвам оценките!

— НЕ!

— Ще ти плащам колкото поискаш седмично, освен това няма да те върнат в затвора.

— Момче, не ми е за парите. Двеста на седмица ще са абсолютно достатъчно. Не е за парите. Просто има неща, които човек не може да се накара да направи!

— Като например?

— Виж сега, момче. Аз съм бил пилот. Така, веднъж бил ли си пилот, винаги си оставаш пилот. А пилотът, момче, си е ПИЛОТ! Виж сега, момче, армията е страшно земна организация. Тя си е армия, момче. Тъпанари. Не зная дали разбираш, но ме молиш да се отрека от всичките си принципи. Не мога даже да си представя, че съм в армията. Ще се чувствам толкова деградирал, че няма да мога да се примиря със себе си! Това е то, момче. Гордост!

И двамата хапнаха още спагети.

Стана по-шумно. Бум-бум погледна към вратата.

— Я, сигурно е свършила някоя премиера. Това стълпотворение на вратата трябва да са звездите. Гледай сега, момче. Ако представлението е било хубаво, цялата тази тълпа в ресторанта ще започне да ръкопляска, а ако е било кофти, ще им обърнат гръб.

Хелър се загледа. Джони Матине почти бе станал от стола и се бе извърнал към вратата. Джийн Лологигида бе протегнала хубавата си шия. Трима от фотографите на „Сардине“, които преди бяха обикаляли по масите и снимаха със светкавици вечерящите за личните си колекции, се приготвиха да заснемат нещо велико.

Шумът откъм вратата се засили. Тълпата отпред се раздели.

Вътре влезе полицейски инспектор Графърти, в пълна униформа! Вечерящите му обърнаха гръб с недоволно мърморене.

— Това е Графърти — изсъска Бум-бум. — Как е събрал кураж да влезе в ресторант на Корлеоне! На него му плаща Фаустино.

Графърти знаеше точно къде отива. Запъти се право към задните маси. Идваше при Бум-бум! Спря отляво на Хелър. Интересуваше го само Бум-бум.

— Цивилните ченгета отпред на улицата са те забелязали да влизаш тук, Римбомбо. Просто исках за последен път да ти видя очите, преди да се върнеш в дранголника.

Хелър не гледаше Графърти. Бе хванал крайчеца на покривката и се мъчеше да го напъха в джоба на Графърти е една вилица! Каква щуротия! Ясно показва, че Хелър разсъждава тривиално.

— Какво е това? — каза Графърти. Протегна ръка към бутилката Джони Уокър златен етикет. — Няма данъчен печат на капачката! Така си и мислех, че все ще намеря нещо...

Гласът на Хелър накара Графърти да млъкне, а също и всички в ресторанта. Монотонният шум от гласове секна.

— Не се опитвай да лепнеш на моя приятел обвинение за подстрекателство на малолетен към престъпност!

Графърти остави уискито и се извърна към Хелър.

— Кой е този? Не съм ли виждал някъде личицето ти, хлапе?

С всепроникващия си флотски глас Хелър каза:

— Бирата е легална!

— Бира? — каза Графърти. — Непълнолетен и бира? Охо, Римбомбо, сега вече си вътре! Освен това тук става дума и за разрешително! Мога да отнема разрешителното на Корлеоне и да затворя това местенце тук!

— Я виж тук! — каза Хелър. — Това е безалкохолна бира. Виж етикета!

Хелър бързо и енергично тикна празната бутилка под носа на Графърти. Изплъзна му се от ръцете. Графърти посегна да я хване.

Бирената бутилка падна върху бутилката скоч.

Уискито се катурна през масата.

Графърти понечи да го хване.

Уискито падна на пода и се разби.

Графърти продължи да се навежда.

Явно нещо изгуби равновесие.

Цялата покривка се свлече надолу.

Върху Графърти като лавина се понесоха чинии спагети, прибори, мръсни съдове, доматен сос.

Джийн Лологигида се бе повдигнала на стола, пребледняла, с ръце, притиснати върху гърдите.

Хелър се изправи.

— О, боже мой! — извика и хукна да помага на Графърти. Шпайковете му настъпиха стъкло от счупената бутилка уиски. Погледна в земята и ритна надалеч капачката и отлепения етикет.

Помогна на Графърти да се изправи. Грабна от една съседна маса салфетка на червени карета. Започна да бърше лицето на Графърти.

Какъв отвратителен маниер на почистване! Мажеше го със спагети по цялото лице, косата, сакото.

Джийн Лологигида се притисна назад в сепарето.

Хелър хвана Графърти под ръка и го поведе към масата на звездата.

Фотографите не спираха да снимат.

Хелър заведе Графърти до масата.

— О, мис Лологигида! Инспектор Графърти много настояваше да ви се извини лично, че така е обезпокоил вечерята ви. Покривката на масата се е закачила за пояса му. Много съжалявате, нали инспекторе?

Графърти не можеше да реши да се радва ли, да плаче ли. Зяпна звездата.

— О божичко, това е мис Лологигида!

В този момент забеляза, че още влачи след себе си покривката и чиниите. Издърпа края от колана си. И под светлините на светкавиците бързо напусна ресторанта.

Изведнъж Джийн Лологигида избухна в мощен смях. Направо се превиваше на две.

Джони Матине дотича.

— Ех, боже, защо не бях и аз наоколо! Утре щях да съм на първите страници на всички вестници!

Някой, вероятно завеждащият връзките с обществеността на Джони Матине веднага привика фотографите и набързо обсъди нещо със собственика.

След това се приближи до Хелър.

— За тебе това не означава нищо, момче. Имаш ли нещо против Джони да се появи на твое място на първите страници? Ще направим

монтаж на снимките.

— Няма проблеми — каза Хелър.

Сложиха Джони там, където Хелър бе стоял пред Лологигида и го нагласиха в същата поза. Светкавиците просветнаха.

Хелър се върна на масата. Ресторантът продължаваше да се залива от смях. Някой късно сетил се започна да ръкопляска и Хелър леко се поклони, но посочи с ръка Джони Матине. Това се стори на хората още по-смешно.

Бум-бум седеше на масата и се превиваше от смях.

— О, *sangue di Cristo!* Този Графърти дълго няма да смее да припари до някой ресторант на Корлеоне! А ти направи на кръчмата реклама за милиони!

Хелър каза със сериозен вид:

— И Графърти няма да свърже бутилката с историята с онзи склад.

Бум-бум погледна Хелър, който седна и се облегна.

— Я, изобщо не се сетих за това!

Черубино се приближи до масата. Носеше още една безалкохолна бира. Сложи я на масата и се ухили:

— Добро момче си изнамерил, Бум-бум. Радвам се, че е от нашата фамилия, а не от някоя друга мафия! Може би не си толкова глупав, колкото те мислех. — И се отдалечи.

Бум-бум не помръдваше, вторачил поглед в Хелър.

— Знаеш ли какво, ще взема да ти приема предложението. Даже ще преглътна скрупулите си към армията заради теб.

Помисли малко и пак каза:

— Не защото това ще ме спаси от затвора. Просто е весело човек да е край теб.

Но аз не бях толкова впечатлен, като всички останали. Трикът с покривката сме го правили хиляди пъти в Академията, за да се майтапим с новаците. И всеки космонавт има достатъчно богат опит с такива ресторантски закачки. Хелър просто се бе възползвал от това, че Волтар има много по-развити технологии от Земя. Но въпреки това беше много подмолен и хитър. И напредваше прекалено бързо!

Къде по дяволите пропадна връзката с Рат и Търб? Не можех да понасям мисълта да виждам как Хелър мами всичките тези хора, че представлява нещо. И тези „бибип“ аплодисменти!

ЧАСТ ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Бодри и подранили, Хелър и Бум-бум слязоха от метрото на Емпайър. Тази сутрин Хелър бе облечен в шит сив спортен панталон и сива риза, а върху нея широк бял тенис пуловер с яка по врата. И разбира се, беше с неизменната червена бейзболна шапка и шпайковете. Носеше два тежки сака, очевидно натъпкани с разни неща, без да имам представа какви.

Бум-бум беше друго нещо. Беше облечен в дънки и дънкова риза. Но на главата си имаше маслинено синя шапка, на която беше изписано с черни букви АВМС.

Тръгнаха по „Колидж Уолк“ сред множество студенти на път за часовете си, натоварени с книга.

Но за моя изненада Хелър и Бум-бум изглежда нямаха намерение да влизат в час. Хелър крачеше бодро, а Бум-бум подтичваше, за да го догонва. Свиха на север край централната библиотека и като заобиколиха най-различни сгради, стигнаха почти до 120-та Улица. Там имаше поляна и дърво. Хелър се запъти към дървото.

— Добре. Това е командният пост. Свери си часовника.

— Да — каза Бум-бум.

— Ето и графика, който направихме снощи в апартамента.

— Да.

— Трябва да имаш предвид, че става въпрос за бомби с часовников механизъм.

— Да!

Какво по дяволите бяха намислили? Да не би Хелър да възнамеряваше да взриви университета, за да се измъкне от обещанието към Бейб?

— Заравяш ги така, че да не се забелязват.

— Да.

— И какво правиш, когато вече не е нужно районът да е миниран?

— Изваждаш ги така, че да не се забелязва — каза Бум-бум. — Това е секретна операция. Не бива да се поемат никакви рискове.

— Правилно — каза Хелър. — Момент. Какво значи АВМС?

Хелър гледаше надписа на шапката на Бум-бум.

— Божичко! Американски Военноморски Сили, естествено!

— Дай ми шапката.

— И да остана без никаква морална подкрепа под вражеския обстрел?

Хелър му я свали от главата. Свали и своята бейзболна шапка и я наложи на Бум-бум. Естествено, беше му къде-къде широка. Хелър си сложи шапката с надписа АВМС. Не можех да видя, но сигурно му стоеше много смешно.

— Не виждам нищо — каза Бум-бум. — Как ще поставям...

— Вече изоставаш от графика — каза Хелър.

Подаде на Бум-бум един от саковете. Бум-бум се затича, влачейки след себе си пълната чанта. Постоянно повдигаше шапката от очите си.

Хелър извади маскировъчен чаршаф. Боже мили, волтариански! Чаршаф с размери един квадратен инч, който като се отвори, става до десет квадратни фута. И си сменя цветовете в зависимост от околната среда.

Сля се с цвета на тревата. Оставете Хелър да се оклепа и той веднага ще се постарее! Тези флотаджии!

Извади надуваема облегалка. Волтарианска! Наду я. Изсипа сака върху чаршафа. Изпаднаха маса книги.

Хелър седна удобно и се отпусна на надуваемата облегалка. Прехвърли книгите и си хареса една. Аха! Само да можеше Бейб да надзърне отнякъде! Не ходи в час! Кръшка!

Книгата се казваше „Английска литература за горните класове на гимназията, съставена и одобрена от Асоциацията по медицина. Том първи. Пълните съчинения на Чарлз Дикенс, преработени и адаптирани“. Книгата беше дебела четвърт инч и беше с доста едър шрифт. Хелър, с обичайната си показност, я унищожиха за нула време, прелиствайки страниците толкова бързо, че не можех да мерна даже номерата им. Отне му около една минута. Поддържа я малко в ръце, очевидно озадачен, че е свършила така. След това взе един изтриваем волтариански химикал — винаги е толкова чист и подреден, че ми лази по нервите! — и си отбеляза датата и волтарианския математически знак, който значеше „уравнението е решено, следващ етап“.

Остави книгата встрани и взе нова, том втори от същата поредица: „Стоте най-велики романа в света, преработено и адаптирано издание“. И тази беше дебела четвърт инч, с едър шрифт. Отне му още една цяла минута. Отбеляза датата и волтарианския знак.

Нямаше том трети, тъй че Хелър разгърна една тетрадка и написа: „Гимназиален курс английска литература“. Последва волтарианският математически знак за решено уравнение.

Това вероятно го накара да се почувства добре, защото се огледа. Повечето студенти явно бяха в час, защото се виждаха само две момичета, които се шляеха. Може би бяха последна година. Махнаха му и той им махна.

Хареса си друга книга. Казваше се „Английска литература 1-ва част за първокурсници, одобрена от Асоциацията по медицина. Всички идеи и внушения на литературата и как трябва да я възприемаме“. Изгълта я.

Така ми се зави свят от размазания екран с бързо обръщащите се страници, че с известен ужас осъзнах най-лошото. Написа в тетрадката си: „Първите три години университетска английска литература“, след това пак същия математически знак за решено уравнение и минаване към следващ етап.

Два пъти си погледнах часовника. Бяха минали само десет минути!

О, аз безпогрешно усещам кога е дошло нещастieto. Да го „бибип“! По време на специалните си занимания по английска литература той просто ще направи вулгарен жест с палеца и ще повтаря: „Ъхъ, ъхъ, ъхъ!“

Бум-бум се върна.

— Поставих ги.

— Защо се забави толкова?

— Отбих се в университетския магазин и си купих нова шапка. Не можех да работя с твоята.

Наистина носеше нова черна четвъртитата шапка с пискюл отгоре. Върна бейзболната шапка на Хелър, легна на волтарианския чаршаф и веднага заспа.

Хелър се зае с журналистика — предмет, по който имаше оценка от училище. Учебникът се казваше „Журналистика за студенти първи курс. Най-важните вълшебни приказки от много земи“. С радост

забелязах, че това му отнема повече време. Не четеше толкова бързо. Изглежда се наслаждаваше на нещо, затова разделих екрана и задържах една страница във втория прозорец. Боже мой, това беше приказката за изчезналия континент Атлантида!

Доста се разтакаваше. Свърши журналистиката за половин час. След това забеляза, че се изисква курсова работа за края на срока. Извади голямата си тетрадка и написа:

„КОНТИНЕНТ ПОТЪВА МИЛИОНИ ИЗЧЕЗНАЛИ

Днес масмедиите гръмнаха от едно събитие — потъването на континент. Издателите изпаднаха в екстаз.

Събитието доби още по-голяма популярност заради конфликта на мненията на водещи експерти.

Все пак нашият вестник разполага с информацията на неизвестен експерт — източниците не могат да се разкриват въпреки разпоредбите на Върховния съд — че не всичко е известно за това събитие.

Неидентифициран експерт, който няма да бъде назован по име, заяви, че тази колония е била основана вследствие на намеса от чуждо космическо пространство под командването на смелия и влиятелен революционер и благородник с широк кръгзор, а именно принц Кавкалсия от провинция Аталанта на планетата Манко.

Някои от оцелелите, които веднага имигрирали в Кавказ, намиращ се зад Желязната Завеса и поради това човешки същества нормално не могат да стигнат до там, са били затворени в карцер от КГБ. Скоро е последвало депортирането им и са се озовали, може би, в Ню Йорк.

Читателите и занапред ще бъдат информирани по този въпрос.“

Хелър сбута Бум-бум.

— Прочети това.

— Защо аз? — каза Бум-бум, гроги в топлата сутрин.

— Ами защото все някой трябва да го прочете и да го признае. Това е курсовата работа по журналистика за края на срока. Ако никой не я прочете и оцени, няма да ми признаят предмета.

Бум-бум седна. Прочете го, мърдайки с устни.

— Какво значи „карцер“?

— Дрънголник.

— А, така ли? Я, хубава дума. Карцер.

— Е, минавам ли?

— Да, мамка му. Всеки, който знае толкова много думи, е гений. Ей, трябва да тръгвам. Време е за още една серия бомбички!

Бум-бум хукна, а пискюла на абсолвентската шапка се развя отзад.

Хелър написа: „Журналистика. Взет изпит с подходящи цитати“.

Още две момичета се появиха отнякъде. Спряха при Хелър, за да убият малко време.

— Какво специализираш? — обърна се към Хелър едното от тях.

— Журналистика, но току-що я взех с бойни почести. А ти?

— Литературна критика за напреднали — каза тя.

— До скоро — махна им Хелър.

След малко се върна Бум-бум.

— Първите заряди прибрани. Вторият ред заложен — и пак се настани да спи.

Откровено казано, направо ме побъркваха. Какво правят? Защо не чух никакви експлозии или срутване на сгради?

Хелър погълна още няколко предмета и си писа в тетрадката, че е издържал изпитите успешно. Бум-бум пак ходи и се върна и вече спеше.

Хелър бе минал на гимназиален курс по химия. Но тук вече истински се обърка. Веднага му пролича. Прозяваше ли се, прозяваше. Напрегнатост! Всъщност, дойде му твърде много, защото остави учебника и хвана някакъв по гимназиална физика. Почете малко, прозявайки се. После пак хвана учебника по химия и започна да го сравнява с физиката.

— Ей — обърна се той към учебниците, — няма ли поне едно нещо, по което да имате общо мнение?

Ясно изразен случай на анимистични пристрастия, навик да си говори с вещи. Нищо чудно, че не разбираше толкова прости текстове.

Приключи с химията, включително и студентските учебници и пак се върна към физиката. Постоянно се връщаше и препрочиташе минали страници, включително и от учебниците по химия.

И после, направо не можах да повярвам! Започна да се смее. Винаги е бил крайно непочтителен. Заливаха го нови и нови вълни от смях. Прочете още малко и пак започна да се хили. Пристъпът се усили, смееше се все по-силно, докато накрая се изтърколи на земята от облегалката и започна да удря с юмруци по земята.

— Какво, по дяволите, става тук? — събуди се Бум-бум. — Смешни книжки ли четеш, или какво?

Хелър се овладя. Беше крайно време.

— Това е учебник по примитивни предразсъдъци — каза Хелър. — Виж, вече е почти обяд. Събери последния заряд и да идем да хапнем.

Аха, заплашваха училището! Може би искаха откуп?

Хелър събра всичко и отидоха да си купят сандвичи и нещо за пиене от един подвижен фургон за бърза закуска.

— Операцията върви по график — каза Хелър.

— Заслужихме си плажа — каза Бум-бум.

Поразходиха се малко и се наслаждаваха на минаващите момичета. Хелър купи няколко вестника. След това твърдо каза:

— Време е!

И Бум-бум пак се втурна. Като се върна, Хелър бе разпънал командния щаб и Бум-бум легна да спи.

След като не взривяваха нищо, а аз не чух ни една експлозия, това бе най-странният начин да се ходи на училище, който бях виждал. Би трябвало да влизаш в часовете, да сядаш, да слушаш лекции и да си водиш записки, после да бързаш за следващия час и така нататък.

Хелър бе преполовил тригонометрията, когато Бум-бум каза:

— Отивам да прибера последната серия и да заложа новата. Но след това трябва да ида да се представя в армията и ще се наложи ти да поемеш нещата.

Хелър свърши с тригонометрията и ѝ каза:

— Защо ти трябва да вървиш по толкова заобиколен път?

Но я отбеляза в тетрадката си като взета. Бум-бум се върна и пусна на земята раницата, с която тичаше напред-назад.

— Е, прасето влиза в кочината. Сега ти поемаш наблюдението.

Очевидно Хелър се бе уморил да учи, защото прибра книгите. Часовникът му намигна с волтариански цифри, че е след два. Разгърна един от вестниците, които беше купил.

Прегледа го. Не намери и следа от това, което търсеше. Постоянно си повтаряше тихичко: „Графърти, Графърти?“.

Отвори втория вестник. Откри това, което търсеше чак накрая в рубриката „Снимки“. Надписът гласеше:

„Полицейски инспектор Графърти снощи спаси Джийн Лологигида от пожар в италиански ресторант.“

Хелър каза на вестника:

— Сега, като журналист, мога истински да си дам сметка каква огромна отговорност е да информираш обществеността.

Като чух това, ми стана забавно. Прекрасен пример за това колко повърхностен беше Хелър. Нищо не бе разбрал за целта на журналистиката! А тази цел, разбира се, е да държиш обществеността НЕинформирана! Само по този начин правителствата и хората, които ги притежават и контролират, могат успешно да объркват и лъжат народа! В училището на Апарата много добре ни научиха на тези принципи.

И после забавлението ми отстъпи място на тревога и раздражителност. Цялата тази информация, която той получаваше, правилна или не, можеше да бъде опасна за мен. Може случайно да го накара да се замисли.

Имаше един предмет, с който не трябваше да се занимава. И това беше шпионаж. Не вярвам да го преподават в американските държавни училища, макар че знаех със сигурност, че в руските детски градини това е задължителен предмет, за да могат децата да шпионират родителите си. Знаем, че в Америка често копират това, което правят руснаците. Кръстосах пръсти. Надявах се това да не е един от задължителните му предмети. Опитах се да прочета някои от заглавията на разхвърляните наоколо книги.

Хелър пак се зае с учене. В 2.45 прибра всичко, нарами двата сака и тръгна. Спря на един хълм, загледан в някаква врата.

Аха, сега ще разбере какво правиха цял преди обед!

От стаята се изсипаха студенти. Професорът бързо излезе и тръгна по коридора.

Хелър влезе в празната стая. Запъти се право към лекторската платформа. Посегна към кошчето.

Измъкна едно касетофонче!

Спря го.

Прибра го в раницата.

Хелър извади малък фотоапарат за моментални снимки и снима диаграмите на дъската.

Прибра апарата.

Излезе от стаята.

Втурна се към друга сграда.

Влезе в празната зала. Отиде до платформата, извади от раницата нов касетофон, увери се, че е зареден със сто и двацет минутна касета, натисна копчето за запис, остави го на дъното на кошчето и го покри с хартии. Излезе от стаята точно когато двама студенти влизаха.

Излезе от сградата и се облегна на стената. Извади първия касетофон, провери дали е станал записът и извади касетата. Отбеляза отгоре датата и предмета и с помощта на ластиче за коса прикрепил снимката към касетата. В този си вид я прибра в специално отделение на сака, надписано „Химия за напреднали“. Провери батериите, зареди нова сто и двацет минутна касета и прибра касетофона в сака.

О, какъв мошеник! Той и Бум-бум просто записваха всички лекции! Нямахше намерение да присъства на ни един час в този колеж!

И знаех какво ще направи. Ще прослуша лекциите за минута-две, когато е свободен, на машина за скоростно възпроизвеждане. Точно така усвои езиците.

Може дори да си ги събира и да мине целия семестър от три месеца за по-малко от час!

Каква нечестност! Не знаеше ли, че ФБР арестува хора за запис без права. Или пък за копиране и продаване на материали, които имаха авторско право, не си спомням. Но както и да е, шокът за мен бе огромен! Това беше шанс да завърши колежа въпреки мис Симънс!

За момент блесна надежда. Може би ще има тестове. Сигурно има лабораторни упражнения. Но надеждата угасна и потънах в още по-голямо отчаяние. Хелър навярно бе помислил и за това.

Да го „бибип“, правеше на пух и прах всички мои усилия да го направя на пух и прах! Ръцете ме сърбяха за взривострел! Най-добре да учетворя всички усилия, за да го довърша.

ГЛАВА ВТОРА

Със сакове и всичко, Хелър тръгна да тича. Тръгна по 120-та Улица в западна посока, после на юг по Бродуей, на изток по 114-та Улица, на север по Амстердам и така заобиколи целия университет. Очевидно се опитваше да убие малко време. Надявах се, че ще изглежда странно и даже могат да го арестуват за нещо, но по улиците имаше още много тичащи и хора, които бързаха нанякъде.

В 3.45 пак се зае с прибирането на касетофоните и поставянето на нови. След това се върна при първоначалния „команден пункт“ и с очакване се огледа за Бум-бум. Промърмори:

— Военните вече трябва да са свършили. Къде си се запилял, Бум-бум?

Никакъв Бум-бум.

Хелър отиде да потича по една алея в Морнингсайд парк и като се върна, прибра последния касетофон за деня.

Върна се при „командния пост“. Нямаше и следа от Бум-бум. Часовникът му намигна с волтариански цифри, че е 5.10.

Хелър намери едно сенчесто място, пак разтегна маскировъчния чаршаф, наду отново облегалката и седна! Не започна да учи. Само се оглеждаше за Бум-бум. Сенките ставаха все по-дълги. Все по-често започна да поглежда часовника си. Най-накрая стана 5.40.

Нещо се зададе!

Идваше по пътеката. Приличаше повече на багаж с два крака, отколкото на човек.

Пристъпвайки нестабилно, планината се приближи до Хелър. Надигна се на пръсти и се стовари на поляната. Още няколко секунди продължиха да се сипят разни неща и после сред купищата се подаде Бум-бум. От усилието бе останал без дъх. Придвижи се малко и се срути върху чаршафа.

— Ох — каза Бум-бум. — Схватката беше кървава и продължителна. Ще ти докладвам бойния рапорт „Военноморски сили срещу армия“. — Малко се успокои. — Ти се яви навреме в обичайната армейска лудница ШЗО. Подписа формуляра като „Дж.

Терънс Уистър“. След това се яви пред първото препятствие в курса по препятствия.

Понеже си за пръв път в ШЗО, трябваше да минеш през медицински преглед. Така, навярно с ужас ще научиш, че имаш начална форма на цироза на черния дроб вследствие на злоупотреба с алкохол. Радвам се, че това не беше моят медицински преглед. Останали са ми шестнайсет кашона скоч. Тъй че минаваш, стига да спреш алкохола.

След това пристъпи към следващото препятствие. Униформи. Ето това са — и той посочи с отвращение един куп с дрехи. — Квартирмайсторът настояваше всичко да пасва идеално. Но ще трябва да ги занеса да ми ги стеснят и свият, за да ми паснат наистина. Не мога да позволя да изглеждаш зле! Даже да става въпрос за армията, поносимостта на един пилот от ВМС има граници! Тъй че, мина и през това препятствие.

Следващото не беше толкова лесно. Знаеш ли какво направиха онези „бибипци“? Опитаха се да ми изпишат дефектна пушка М-1! И ти, и аз добре знаем, че един пилот могат да го лишат от заплата за цял месец, ако оръжието му не е в изправност. И да го „бибип“, момче, ударникът беше изкривен! Да! Изкривен! Опитаха се да спорят с мен и аз им го разглобих до последното болтче! Казаха, че на запасните не им било разрешено да ползват ударник. Можело някой да сложи истински патрони и като инспектират оръжието, да гръмне. Оставих ги да живеят. Но истински опасното нещо е да имаш оръжие, което не стреля! Прицелваш се, а не можеш да стреляш! А аз им казах: „Ами ако искате да застреляте някой полковник в гърба? Тогава какво?“ И те млъкнаха. Не можах да сглобят оръжието, а аз отказах, понеже настоявах да го върнат в оръжейната работилница за поправка и най-накрая един капитан от редовната армия обеща да ти издейства позволение за редовна М-1. Така че ще ти я изпишат по-късно. Нямах нищо против, нали?

— Съвсем разумно — каза Хелър. — Това е същото като да имаш дефектно химическо оръжие. Армията сигурно е ужасна.

— О, да, ужасна е — каза Бум-бум. — Тъпанари. Така. След това ти стигна до блатата, а нямаше възета да минеш отгоре, така че трябваше да взема решение вместо теб и се надявам да е било правилно.

Един лейтенант с очила от редовната армия забеляза, че това ти е последната година, освен това забеляза, че при предишното ти военно обучение в „Сейнт Ли“ не си предявил предпочитания към някой вид служба. Аз се опитах да отбия въпроса, но той каза, че от това зависело обучението ти през последната година и трябва да избереш. И така, връчи ми някакъв дълъг списък.

Понеже знам, че не искаш да копаеш окопи, пехотата отпаднаше. И понеже не ми се щеше някое армейско лекенце да пъха снаряди, когато главата ти е под цевта, артилерията също отпадна. В наше време се палят много танкове, така че и това не ставаше. Знам, че и ти като мен мразиш военната полиция, така че и това не. И като прочетох списъка, остана само едно. Надявам се да ти хареса. Г-2.

— Какво е това?

— Разузнаване. Шпиони! Някак си се връзваше със задачата ми в момента — пилот, инфилтриран в армията. Знаех си, че и ти ще се почувстваш добре.

Но аз не се почувствах добре. Умрях от яд!

Бум-бум се зае да изрови книгите и брошурите от планината вещи. На всички пишеше „поверително“, „ограничен достъп“ или „секретно“.

— Погледни това — каза Бум-бум. — „Кодове, шифри и криптография“. „Как да говорим тайно“. Погледни тези неща. „Как да обучаваме шпиони“. „Как да изпратиш тайно човек зад вражеската линия, за да отрови водата“. „Как да прелъстим съпругата на противниковия генерал, за да ни предаде плановете на утрешната битка“. Хубави, стабилни неща! И виж колко много наръчници. Десетки! „Как да проследим руски агент“. „Как да изберем добра мишена, за да унищожим индустриалния потенциал на врага“. Виждаш ли какви неща, малкия!

Я да видим тези тук — и той избра произволно една книжка за взривяване на влакове. И после друга за изкуството да се инфилтрират агенти. Хелър започна да се смее.

— Доволен ли си, малкия?

— Фантастично — каза Хелър.

— О, радвам се, че си доволен. Мислех си, че действам малко егоистично. Разбираш ли, така се чувствам по-малко деградирал.

Бум-бум си взе шапката с надпис АВМС и си я сложи. След това извади същата шапка, само че армейска и я наложи отгоре.

После Бум-бум застана на четири крака и запълзя към обратната страна на дървото. Надникна оттам с престорена предпазливост. Правеше се на клоун!

— Шпиони! — каза Бум-бум. — Пилот шпионира армията! Схващаш ли, момче?

Хелър се смееше. Много силно. Но аз знаех, че се смее не на Бум-бум, а на нещо друго.

Изведнъж осъзнах как се е чувствал Изи Ъпщайн, когато е настъпила катастрофата, от която се е боял до смърт. Технологиите за шпионаж на Земя вероятно бяха доста не усъвършенствани. Но все пак това беше шпионаж. Задачата ми ставаше далеч по-трудна!

Бързо написах ново съобщение до Нюйоркския офис. Повторих предишната си заповед да намерят Рат и Търб и този път обещах мъчения преди смъртта, ако не я изпълнят! Хелър трябваше да бъде спрян!

ГЛАВА ТРЕТА

В петък единствената разлика бе в това, че бяха избрали различен команден пункт и си бяха донесли студени газирани напитки в една кофа.

Какъв начин да ходиш в колеж! Лежиш си на тревата и гледаш как минават момичета. Вярно, в това отношение повече се проявяваше Бум-бум. Хелър наваксваше с основното училище, гимназията и колежа. Но Бум-бум гледаше и за двамата. И все пак, каква идилия. Пасторална сцена! Отвратително!

В събота, обаче, не беше така. Бум-бум бе изчезнал някъде, говореха за някакви упражнения. А Хелър се яви в зала за „изпити“, за да определят по резултатите от тестовете по кои предмети ще има индивидуални занимания.

Бях се успал и като върнах записа, не обърнах внимание на бързото движение на химикала, докато правеше тестовете. Той винаги се фука. Направо превъртях записа до интервюто, което имаше с някакъв заместник-декан.

— Агнес — викна заместник-деканът през рамо. — Сигурна ли си, че машината за оценки е на поправка?

Отговори му глас:

— Да, господин Бош. Цяла сутрин не работи добре.

Господин Бош, млад мъж с подвижни очи, прокара ръка през купчината тестове, след това погледна Хелър.

— Тук трябва да има някаква грешка. В дипломата ти пише, че имаш успех среден три, а тук на изпитите изкара шестици.

В очите му се появи суров блясък.

— Тук има нещо странно, Уистър.

— Нали знаете, понякога се случва да ходиш с дъщерята на не когото трябва — каза Хелър.

Господин Бош се изправи на стола си, а после разцъфна в усмивка.

— О, да, да. Трябваше да се сетя. Много често явление!

Като се хилеше на себе си, прибра тестовете и им постави надпис: „Да се снимат за студентско досие“.

— Е, добре, Уистър, мога само да кажа, че прескочи трапа. Тук няма нищо, за което да се нуждаеш от индивидуално обучение, затова просто ще отбележим, че всички изисквания за приемане са изпълнени. Става ли?

— Много ви благодаря — каза Хелър.

Господин Бош се наведе напред и прошепна:

— Кажи ми, просто от любопитство, стана ли работата с нея или не?

Хелър също се наведе и прошепна:

— Е, тук съм направо за четвъртата година, нали така?

Господин Бош избухна в луд смях.

— Знаех си! Знаех си! О, страхотно!

И стисна ръката на Хелър със страхотно приятелско чувство. И това беше.

Имаше нещо в отношението на Бош, което ме подразни. Може би начинът, по който сияйно се усмихваше на Хелър. Нямахте нищо толкова забележително в това, че Хелър издържа изпитите — разполагаше с няколко дни и няколко дълги вечери във фойето, за да си научи предметите. За него това трябва да е било нещо като етнологическо проучване относно това как примитивните гледат на нещата. Нямахте нищо забележително един завършил висше образование боен инженер от Волтарианския Флот да вземе няколко лигави бебешки изпити от рода на смахнатата квантова механика. Наистина се ядосах. Вярата ми в земните се разклати — не че някога съм вярвал особено. Само глупости.

Походих малко из двора. Две от децата беряха грозде и аз ги обвиних, че ядат повече, отколкото берат и след като ги заплаках хубавата, ги ритнах, и се почувствах по-добре.

Повиках шофьора на такси и го попитах кога, по дяволите, ще ми достави Утанч, а той ми каза, че всичко се движело по график. Почувствах се много по-добре. Това, че всяка вечер гледах как този „бибипец“ Хелър го чакат в стаята му страхотни жени, ми действаше по-зле, отколкото си признавах. А това, че никога не виждах какво прави с тях, правеше нещата още по-зле! Понякога въображението на човек се бунтува!

Само възможността за скорошното пристигане на Утанч ми даде сила да се върна и да видя какво става около Хелър. Но той само си бягаше по една алея, облечен в анцуг. Даже не бягаше за време. Спря и погледа тренировките на един футболен отбор, но явно му омръзна и продължи да бяга. Как може някой просто да си бяга цели два часа? За какво мислят тези хора?

Излязох навън и след дълги опити най-после се свързах по телефона с директора на строежа на болницата, който каза, че основите са почти изкопани, имат готовност да прекарат водата, електричеството и канализацията и утре ще наливат основите. Нямаше за какво да се зяям, освен за това, че е бил на строителната площадка, докато аз се опитвах да го открия по телефона.

Вече бе станало късно вечерта по турско време. Имаше някакво очарование да наблюдавам Хелър. Отчаяно жадувах да настъпи момента, когато ще го видя свит на кълбо, за предпочитане в агония от болка, и ще го видя как умира. И все пак, докато не разполагах с кодовата хартия, той стискаше живота ми в безотговорните си груби ръце. Тъй че пак се залепих за екрана и започнах да следя какво става в момента.

Хелър слизаше с асансьора. Беше облечен в черен официален костюм, но нямаше нищо официално в начина, по който се държеше.

От асансьора се втурна право в офиса на Вантаджо.

— Тука е! Тука е! Колата, която искам, е тука!

Вантаджо бе в смокинг, очевидно готов за големия приток на клиенти в съботната вечер.

— Е, крайно време беше. Бейб всеки ден ми го напомня, а откак поля със спагети Графърти, настоява за най-хубавата кола. Къде е? Отпред или долу в гаража?

— В гаража — каза Хелър. — Ела!

Вантаджо нямаше нужда от подканване. Бързо излезе от офиса, последван от Хелър, качиха се в асансьора и слязоха в гаража.

— Дано да е хубава — каза Вантаджо. — Ако най-сетне се сдобиеш с кола, ще имам малко мир на главата. Вече мина цяла седмица, откак Бейб ми каза да ти купя хубава кола!

На изхода на асансьора в гаража седеше Морти Масакурович. Хелър го запозна с Вантаджо.

— Работех по две смени на ден — каза той. — Едва днес успях да дойда тук, но ето я и нея!

По средата на огромното хале с многобройни колони, всред луксозни лимузини последен модел, седеше старото очукано такси отпреди десетилетия, със счупени стъкла и обелена боя.

Приличаше на купчина боклук, събран с лопата по средата.

— Къде е колата? — попита Вантаджо.

— Това е колата — каза Хелър.

— Я стига, момче. Шегите са си шегите, но това е сериозна работа. Бейб ще ми скъса главата, ако не ти купя кола.

— Ей — каза Хелър, — та това е страхотна кола!

— Произведена е тогава, когато наистина са правили таксите! — каза Морти.

— Момче, искаш да кажеш, че това не е майтап? Наистина ми предлагаш да ти купя тази трошка?

— Ей — обади се Морти. — Компанията я дава почти без пари!

— Сигурен съм, че не биха посмели да ѝ искат нещо! — каза Вантаджо. — Трябва да платите на купувача двайсет и пет долара за превоза до автомобилното гробище!

— Е, хайде, хайде — каза Морти. — Признавам, че не прилича много на тези лимузини, но знаеш ли с колко зор успях да убедя компанията да я продаде. Тя ни е нещо като сувенир от добрите стари времена. Традиции! Естествено, не може да остане червена и не може да я караш като такси на „Риъли Ред“ и да си ни конкуренция. Не можеш да получиш и разрешителното ѝ за такси — то е скъпо и остава в компанията. Но колата е съвсем легална и ще имаш редовно право на собственост върху нея.

Вантаджо надникна вътре. Бързо отстъпи назад, стиснал нос.

— О, боже мой.

— Това е само от кожата — каза Морти. — В онези години не са имали винил, така че кожата е истинска. Естествено, малко е позагнила и се е пропила с какво ли не. Но е истинска кожа.

— Моля те — каза Хелър.

Вантаджо каза:

— Бейб ще ме убие. Ще ме налага с камшици два-три часа и после ще ме убие с голи ръце.

— Казаха ми да я продам евтино — каза Морти. — Хиляда долара и нито цент по-малко.

— Стига си ми намигал! — каза Вантаджо. — Чака ме трудна нощ. Днес е събота и цялото ООН се изсипва тук. След две седмици излизат във ваканция. Момче, имаш ли представа...

— Петстотин — каза Морти. — Но нито цент по-малко.

Вантаджо се опита да си тръгне. Хелър го хвана за ръката.

— Виж, истински калници от стомана, дебела половин инч. Виж, Вантаджо, истински прозорци с армирано стъкло. Виждаш ли звездичките по тях? Съвсем скоро спряха истински куршуми.

— Двеста и петдесет и край, ни цент по-малко — каза Морти.

— Момче — каза Вантаджо, — моля те, нека се кача горе и да се обадя на някоя агенция да ти изпрати червена спортна кола.

— Това такси — каза Хелър — е страхотно!

— Момче, нека се обадя в агенцията на Мерцедес Бенц.

— Не.

— На Алфа Ромео?

— Не.

— Мазерати? Това е хубава кола. Много хубава кола — каза Вантаджо. — Мога да уредя специален модел. Специален модел, яркочервена. С гюрук. Ще я напълня с момичета.

— Не — каза Хелър.

— О, *che il diavolo lo porti*, момче, ще ме убиеш! Даже не мога да посмея да прибера тази кола в гаража. Тя е за боклука, за боклука!

— Това е антика! — извика Морти. — Не е никакъв боклук. Това е антика!

Вантаджо го изгледа. Продължи да крачи напред-назад.

Морти го натисна.

— Покажи тази кола на парада на стари автомобили в Атлантик Сити и ще спечелиш награда дващсет и пет хиляди долара. Гарантирано! Сега старите коли са на мода!

Вантаджо спря да препуска.

— Чакай. Хрумна ми нещо. Ако закараме тази кола на парада за стари коли в Атлантик Сити...

— И я напълним с момичета, облечени по модата от дващсетте...
— подсказа Хелър.

— И сложим отстрани на калниците мъже с автомати — каза Вантаджо.

— И да я преследват агенти от службата за забрана на алкохола — каза Хелър.

— И на вратите да изпишем „Таксиметрова компания Корлеоне“ — каза Вантаджо. — Бейб ще ахне! Традиция! И реклама за милиони! Прав ли съм?

— Прав си — каза Хелър.

— Виждаш ли, момче, трябва да правиш, каквото ти казвам. Така ли е?

— Така е.

— Вземи тази кола — каза Вантаджо.

— Както казах — каза Морти, — цената е хиляда долара.

— Петстотин — каза Вантаджо, — при условие че я закараш на този адрес. А по-късно ще купя разрешителното за такси от вашата компания.

На гърба на една картичка написа: „Гараж Джифи-спифи, Майк Мутационе, Нюарк, Н. Дж.“.

— Може ли аз да я закарам и да изпробвам двигателя? — каза Хелър.

— Естествено, момче, това си е твоята кола. Но трябва да ни я предоставиш за парада и да оставиш Майк Мутационе да ѝ придаде вид на нова кола, преди да я паркираш тук. Виждаш ли, мога да казвам, че е за парада и хората от ООН ще са щастливи да бъдат на културна почва. Много обичат да виждат как племенните традиции се спазват.

Чу се нов глас:

— Хей, откъде се взе този инвалид от войната? Беше Бум-бум.

— Това е колата, която ти ще караш — каза Хелър.

— Не се опитвай да ме будалкаш, малкия. Имах тежък ден. Опитвах се да науча армейците, каква е разликата между левия им крак и „бибипа“ им.

— Виж, Бум-бум — каза Хелър и посочи една звездичка в стъклото.

— Я, това е 7.62 милиметров куршум НАТО стандарт. Отскочил е навън. Белгийски или италиански. Трябва съвсем да се е сплескал. Армирано стъкло!

— И калниците. Стомана, дебела половин инч — каза Хелър.

Вантаджо потупа Бум-бум.

— След като работиш за момчето, отскочи до Нюарк с шофьора на такси и кажи на Майк какво да направи. Използвайте същия материал, но сменете всичко! Нови армирани стъкла, нова тапицерия, корпуса да се изчука, боядисайте я в оранжево и напишете на вратите: „Таксиметрова компания Корлеоне“. Всичко да изглежда чисто ново. Даже двигателят. Кажи му да побърза, за да може момчето да си я кара.

— Не би трябвало да излизам от Ню Йорк — каза Бум-бум.

— Събота вечер е — каза Вантаджо.

— А, да — каза Бум-бум.

— И аз ще ида! — каза Хелър.

— Не, няма да ходиш — възпротиви се Вантаджо. — Тази нощ ще е тежка и искам да се навърташ във фоайето. Освен това казах на двама южноамерикански дипломати, че ще се радваш да се запознаеш с тях. Имам за теб още една работа.

Вантаджо подписа документите, които Морти му подаде. Отброи петстотин долара.

Морти и Бум-бум скочиха в колата и изчезнаха с рев, пушек и дрънчене.

Вантаджо и Хелър се върнаха в асансьора.

— Сега трябва да се качим и да се обадим на Бейб и да ѝ кажем каква страхотна идея ми е хрумнала — каза Вантаджо. — Не, по-добре ти ѝ позвъни от твоя апартамент и ѝ кажи, че ти си го измислил, Традицията е най-важното за нея, момче. А като се смеси със сантименталност, винаги печелиш. Старият Свети Джо започна като шофьор на такси.

— Ти си цяло чудо — каза Хелър.

— Да, прави каквото ти казвам и никога няма да загубиш. Запомни това, момче.

Бях объркан, съвсем объркан. За какво му са на Хелър две коли? Вече си имаше един стар Кадилак, на който правеха основен ремонт, и не бързаше особено с него. А това такси го искаше веднага. За пръв път някакво шесто чувство ми подсказа — в Апарата без такова чувство си загубен, — че това не е обикновеният му флотски фетишизъм към играчките. Свих се от ужас. Да го „бибип“, напредваше твърде бързо! Твърде бързо! Можеше да завърши и да постигне нещо. И да ме унищожи!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Понеже знаех, че тази неделя Хелър ще има първия си час по удоволствие от природата с мис Симънс — за която бях сигурен, че ще го довърши, — не ме интересуваше много какво ще се случи с него до следващия ден сутринта, затова слабо следях какво прави.

Двамата дипломати от Южна Америка изобщо не бяха важни клечки. Вантаджо ги заведе при Хелър и ги представи. Имената им бяха дълги около ярд. Хелър носеше смокинг от коприна и мохер с диамантени копчета за ръкави, но южноамериканците го засрамираха с черните бродерии на сините си смокинги и изобилието от дантели по гърдите. Ставаше ми хубаво, като видех как някой превъзхожда Хелър.

Бяха им отпуснали международен банков заем за построяването на мостове. Разбрали, че Хелър е студент по инженерство и му казаха, че се съмнявали дали мостовете ще издържат. Показаха му някакви чертежи. Той им каза да построят двата края на моста във водата, за да не го засягат земетресения. Даже им начерта набързо някакви рисунки, да ги покажат на фирмата изпълнител. Но аз знаех, че това е глупаво — мостовете служат за прекосяване на реки, как може краищата им да са във водата. Само че южноамериканците са любезни хора и се отдалечиха със щастливи усмивки. Глупости.

Единственото друго нещо, което се случи, също бе отвратително. Стафумо и заместник-делегатът, когото Хелър така несправедливо бе обезоръжил, го потърсиха и го намериха зад палмите. Той често седяше там, защото така почти не се виждаше от вратата.

Носеха някаква кутия с орнаменти, която и двамата държаха. Застанаха пред него и двамата казаха в хор английски:

— Благодаря ти за посредничеството в договора за Харлота. Нашите две страни се обединиха, за да ти поднесат това в знак на благодарност. Между нас никога не е съществувал такъв мир.

Отвори кутията и вътре, в гнездо от пурпурно червено кадифе, лежеше Лама 45-ти калибър, автоматичен пистолет с голяма рама, със златни дамаскини и златна цев. Бяха инкрустирани гербовете на двете страни, преплетени в сърце. Инкрустаторът доста се бе постарал!

Имаше допълнителни пълнители и петдесет патрона. Освен това имаше кобур с пояс през гърба с бялата лястовица на мира и върху нея написано „Принц Хикс“. Освен факта, че целият е позлатен по краищата, а не черен, пистолетът приличаше на армейски Колт 45.

Хелър им благодари и те се отдалечиха, блеснали в усмивки.

Това направо ми съсипа сутрешния сън! Да получиш такова красиво оръжие заради някакъв циркаджийски номер! Освен това го бе получил нечестно! Прави се на шут с лъжлива самоличност! Истински „Принц Хикс“! Беше само един флотски боен инженер от семейство средна класа, като мен. Аз имах по-висок чин от неговия! Каква ужасна загуба на хубаво ръчно оръжие!

Тъй че, както казах, наистина очаквах с нетърпение срещата с мис Симънс.

Към девет сутринта Нюйоркско време смущението от апартамента му изчезна. Но какво, той май не бързаше да ходи на неделното упражнение? Не! Определено виждаше под извратен ъгъл удоволствието от природата!

Първото нещо, което се появи на екрана, бе тилът на момиче. Беше брюнетка и очевидно излегната по корем на дивана, главата на една страна, ръцете отпуснати на земята. Изобщо, картинка на пълно изтощение.

Хелър я галеше отзад по врата, по-скоро работеше с палците. На една маса наблизо имаше сребърна кана и с периферното му зрение забелязах, че е облечен в бял хавлиен халат и седи на диванчето, надвесен над полуголото момиче.

— О — изстена тя, — мисля, че ще умра.

Хелър разтриваше врата ѝ с палци.

— Спокойно, спокойно — каза той. — Ще се справиш, Миртъл.

Тя пак изстена.

— Седемнайсет пъти е прекалено много!

— Сега можеш ли да си вдигнеш главата?

Тя опита и изстена.

— Чувствам се така, сякаш ме е изнасилил слон.

— Съжалявам — каза Хелър.

Изведнъж ми стана ясно. Това чудовище наистина е изнасило горкото момиче! А тя беше хубава, доколкото можех да видя, защото се бе обърнала на задната си страна.

— Така е по-добре, мили — каза тя. — Господи, не искам повече такива ноци!

Аха, значи не е толкова популярен сред тези момичета, колкото си мислех.

Тя стана със залитане, сети се за халата си и без особено желание покри голотата си.

— Иди да си вземеш един душ — каза Хелър — и като се напиш хубаво, ще се почувстваш по-добре.

— О, господи, искрено се надявам. Мога ли после пак да дойда?

Боже мили, помислих си. Та той ѝ е повлиял по някакъв начин! Направил я е своя робиня, заразявайки я с хроничен мазохизъм!

— В един имам час по удоволствие от природата — каза Хелър.

— Засега съм получила всичкото възможно удоволствие от природата — каза Миртъл и излезе от стаята му с нестабилна походка, босонога и полугола. Горкото изнасилено момиче.

Хелър се обади да му донесат закуска и докато чакаше, обади се по телефона. Нищо чудно, че не можех да му хвана спатиите. Той си вършеше работата под прикритието на това смущение. Хитро!

Чу се момчешки глас.

— Искам да говоря с Майк Мутационе — каза Хелър. И когато момченцето извика „тати“ на телефона, Хелър каза: — Съжалявам, че те безпокоя в неделя, Майк. Но искам да питам докараха ли таксито?

— Естествено, момче. Страхотно е! Ще го оправя за нула време.

— Чудесно. Чуй сега, Майк. Пращам ти една малка бутилка с нещо вътре. Ще напиша пълните указания. Искам да го сложиш върху боята. Т.е., навсякъде от външната страна и върху буквите, които нарисуваш. Лесно е. Просто се смесва с боята, независимо каква е. Тъй че като приключиш с двигателя, прозорците, корпуса и тапицерията, просто смеси боята с това нещо.

— Искаш да стане по-лъскава ли? — каза Майк.

— Нещо такова — каза Хелър. — Ще ти изпратя шишенцето. Ще го имаш, преди да си готов с останалото.

— Добре, момче, нямаш проблеми. Кадилакът става страхотен. Имаше малко забавяне с новия двигател, но вече е тръгнал. Също и с новите калници. Като свършим, ще вдига 190. — Майк се засмя. — Ще трябва постоянно да му натискаш спирачките, за да не отлети за Луната.

— Не се притеснявай за него — каза Хелър. — Но таксито ще ми трябва по-спешно.

— Ще го имаш, момче. Искаш ли да наминеш и да дойдеш с нас на неделната служба?

— Днес имам час по удоволствието от природата. Но все пак ти благодаря, Майк. Чао.

Служба ли? Тези „бибип“ сицилианци отгоре на всичко ще го направят и християнин!

Пристигна закуската му и Хелър най-напред изяде грамадно парче шоколадов сладкиш. Келнерът още не бе затворил вратата, когато в стаята влезе невероятна блондинка.

— Здравсти, Саманта — каза Хелър. — Искаш ли закуска?

Тя поклати глава и седна на един стол близо до него. Посочи към вратата:

— Миртъл току-що е била тук, нали? Готин, трябва да внимаваш с тази Миртъл.

Хелър се засмя.

— Не, сериозно, готин. Трябва да внимаваш. Тя е пълна с номера. Познавам я много добре. Кажеш сега, като влезе, направи ли това?

Саманта развърза колана на халата си. Отдолу нямаше нищо! Така ли разбираше Хелър удоволствието от природата?

Тя протегна крака отдясно на Хелър.

— А после седна така настрани, нали?

Погрижи се краката ѝ да останат съвсем голи.

— А после показа ли ти голото си бедро така? Прокарала е пръсти по него, оплакала се е, че се е ударила и е поискала да видиш.

По-внимателно с тази Миртъл, готин. След това сигурно е станала ето така и е оставила халата да падне ето така.

И после не ти ли каза, че я боли лявата гърда? И, типично в неин стил, я е хванала така и ти е казала да погледнеш дали някъде няма натъртено.

А после се е примъкнала съвсем близо, ето така, и ти е прошепнала да погледнеш съвсем отблизо, за да си сигурен.

Хелър се засмя.

— Внимавай, ще се нацапаш със сладолед!

— И после — продължи Саманта, — тя се е разходила така. О, трябва да внимаваш с нея! И си е вдигнала халата ето така? И се е престорила, че чак сега забелязва, че е гола, и го повдига, ето тъй, и го повлича след себе си в твоята спалня, обръщайки се назад по този начин? Внимавай с тази Миртъл!

— Леглото не е оправено — каза Хелър. Виждаше я какво прави на огледалата в спалнята.

— После — продължи Саманта, — е потупала леглото ти ето така и се е зачудила дали е по-меко от нейното и те е попитала дали може да опита.

Саманта бе легнала на леглото, но отгоре, над завивките. Изтегна се съвсем гола, с разтворени крака.

— И после е започнала да си гали тялото, ето така. Нали, готин? Тя обича да я гледат, тази Миртъл. А после е вдигнала ръка към теб, ето тъй и е направила така с устните и ти е казала, че се чувства някак празна и има нужда...

— Саманта — каза Хелър. — Стани от онова легло и ела тук.

— О, хубавецо — задъхано каза тя. — Ще ме накараш да стоя права в онази поза, докато ти...

Пак се появи смущението. Е, повече не ми трябваше да гледам. Беше очевидно, че той е един от извратените типове, които обичат странните пози.

Защо по дяволите този „бибип“ таксиметров шофьор не побърза с Утанч? Окаян, излязох да му се обадя. Той не знаеше на какви мъки ме подлага! Доста дълго се опитвах да се свържа с него, но не успях. Побеснях малко на двора и се прибрах да вечерям.

В действителност, това, което ме вбеси, бе представата на Хелър за подготовка за часа по удоволствие от природата. Не можех да разбера как може от тъмната си бърлога на порока да излезе на блесналия от слънце свят, без да го гризе съвестта. Не беше достоен да общува със сладките дечица и очарователната мис Симънс по време на тяхната екскурзия на открито. Знаех, че мога да разчитам на мис Симънс! Хелър ще си намери майстора! Мис Симънс имаше твърд характер.

ГЛАВА ПЕТА

Първото занимание на класа по удоволствие от природата явно щеше да се проведе в парка на ООН между 42-ра и 48-а Улица, който граничеше с Ист Ривър — само на няколко преки от там, където Хелър живееше.

Беше красив септемврийски следобед. Тревата и дърветата бяха зелени, а небето и водата — сини. Грамадната сграда на секретариата извисяваше белия си мрамор зад сградата на Общото събрание и сградата за конференции.

Част от класа вече се бе събрал, както бе уточнено, пред статуята на мира. Студентите бяха повечето в дънки и небрежни дрехи. Някои носеха очила, други не; някои бяха дебели, други слаби. Хелър ги огледа. Никой не си говореше с другите или с него. Очевидно не се познаваха.

В огледалото на асансьора видях, че Хелър е облечен с шити и добре изгладени джинси, с бейзболната шапка и шпайковете. Сигурно изглеждаше малко не на място сред тях — по-спретнат и с по-скъпи дрехи, като се изключат шапката и обувките. Освен това беше по-висок от другите. Отгоре на всичко носеше хубава чанта, докато другите бяха със сакове или раници. Сигурно се е откроявал сред останалите, защото от време на време привличаше погледи на минувачи, особено на момичета.

Събраха се още студенти и вече наброяваха към трийсет.

Ето я и мис Симънс! Крачеше целеустремено напред! Беше обути с тежки планински обувки, въпреки горещия ден, дебела карирана пола и яке. Носеше и бастун, който повече приличаше на бухалка. Кестенявата ѝ коса бе здраво стегната отзад и прибрана в мъжка ловна шапка.

Спря се. Вдигна очилата си с рогови рамки на челото, за да ги вижда. Огледа ги един по един. Като стигна до Хелър, пусна очилата и те паднаха на носа ѝ. А, добър знак. Вярвах в мис Симънс. Ако всичко друго пропадне, тя ще спре Хелър, сто на сто! Първите ѝ думи ме окуражиха.

— О, ето те и теб, Уистър — каза тя пред целия клас. — Как се чувства днес младият Айнщайн? Да не би да си се преуморил? Разбрах, че вчера си използвал пак ВЛИЯНИЕТО си, за да се отървеш от индивидуално обучение. Е, не бой се, още не си прескочил телената ограда, Уистър. Войната, която ти така свирепо обичаш, едва започва!

Тя пак повдигна очила, за да вижда студентите и се обърна към тях:

— Здравейте, млади надежди. Винаги започвам екскурзиите в удоволствие от природата тук, в парка на ООН. Обединените Нации са основани през 1945, за да предотвратят по-нататъшно разрастване на ВОЙНАТА и по-точно, ядрената война. Тази тогавашна надежда е вградена тук в тези забележителни бели мавзолеи.

От историческо значение е фактът, че тази част на Манхатън на времето е била пълна с кланици. Това е интересен и значим факт.

ООН, този черен гроб на най-светлите надежди на човечеството, разполага с пари, авторитет и ВЛАСТ! И все пак, трябва да ви обърна внимание, че тези алчни, себични и егоистични МЪЖЕ седят в тези гробници по цял ден, всеки ден от годината, всяка една година и не правят нищо друго, освен да мислят как да избегнат истинските си задължения, задължения, които са поели с най-свети клетви!

Ако тези долни мошеници имаха възможност да правят, каквото поискат, щяха да вдигнат във въздуха целия свят с малко термоядрен заряд! Уистър, обърни внимание.

Тя смъкна очилата си и го изгледа свирепо.

Намести очила и пак се обърна към другите:

— И така, колеги, започваме с нещо, което е било възможно, но не се е осъществило — Обединените Нации. Всички живи организми, които видите в нашите занимания, скоро ще бъдат мъртви завинаги — унищожени от престъпното бездействие, нерешителност, задкулисни игри и жалка страхливост на Обединените Нации. Уистър, какво гледаш?

Хелър каза:

— Тази трева е много свежа, въпреки че много хора минават от тук. Ако не я поливаха с хлорирана вода, щеше да е по-добре.

— Внимавай, Уистър — свирепо каза мис Симънс. — Това е час по удоволствие от природата, не по използването на отровни газове! Така, колеги, надявам се, че си записвате по-важната информация,

която ви давам. Виждате ли онази група мъже ей там? Искам да ви обърна внимание върху самодоволните, подлудяващо безгрижни изражения на лицата на тези мъже от ООН, разхождащи се из парка.

Хелър се опита да помогне и каза:

— На синьо-златистите им шапки и значки пише: „Американски Легион 89, Де Моин, Айова“. Това някоя страна членка ли е?

Мис Симънс съвсем правилно не му обърна никакво внимание.

— Тъй че, колеги, трябва да забележите, при това с ужас и възмущение, отношението и безотговорността, които преобладават тук. Само ако тези мъже си изпълняваха задълженията... Уистър, сега пък какво гледаш?

— Тези листа — каза Хелър. — В крайна сметка, дърветата се справят доста добре сред всички тези нефтени изпарения, които идват от реката. Но ми се струва, че въпреки това в почвата няма достатъчно минерали.

— Внимавай в това, което ти говорят — бързо излая мис Симънс. — И така, колеги, ако ООН си изпълняваше задълженията, можеше веднъж завинаги да се сложи край на човешкото пристрастие към лемингско самоунищожение.

— Какво е леминг? — попита едно момиче.

— Това са орди ужасни плъхове, които всяка година вкупом се хвърлят в морето и масово се самоубиват — каза мис Симънс. — Ако искаше, ООН можеше да се възправи въодушевано и отведнъж и с единен глас да извика: „СМЪРТ НА КАПИТАЛИСТИЧЕСКИТЕ ЧЕРВЕИ!“ Уистър, какво за бога гледаш СЕГА?

На бетонния парапет лежаха три чайки. Краката им бяха покрити с мазут и се бяха залепили за бетона. Двете бяха мъртви, а третата, със залепени крака и пропити от нефт крила, все още правеше слаби опити да се освободи.

— Тези птици — каза Хелър. — Попаднали са в нефтено петно.

— И предполагам, че така ще можеш по-лесно да ги уловиш и да ги взривиш с атомна бомба! Не му обръщайте внимание, колеги. Винаги има някой, който се опитва да разсмее останалите.

Откъм реката се появи хеликоптер, който се приземяваше и летеше много ниско. Шумът я заглуши.

Хелър извади от чантичката си с инструменти чифт ръкавици. Отиде при двете чайки, които не помръдваха и се увери, че са мъртви.

После се приближи до третата. Тя вяло се опита да се защити с човката.

Хелър коленичи и извади малък спрей от тежката си чанта. Боже господи, той постоянно беше на една крачка от това да наруши кодекса. На спрея пишеше: „Разтвор 564, Флотска доставна база 14“. На чист волтариански! Отбелязах си го. Може би някой ще забележи!

Извади инженерски плат с червена звезда и покри очите и дихателните отвори на птицата. Бързо ѝ напръска перата. Естествено, мазутът изчезна.

После ѝ освободи краката, изтри ги и ги напръска. Огледа птицата, видя още две петна, които бе пропуснал и напръска и тях. Винаги беше толкова влудяващо чист!

Извади бутилка вода и напълни капачката. Птицата, която досега бе с отпусната глава, започна да се бори, но помисли и пийна малко вода от капачката. След това отпи още няколко пъти.

— Обезводнила си се — каза ѝ Хелър. — От горещото слънце е. Пийни още няколко глътки.

Какъв глупак! Говореше ѝ на волтариански, а това беше земна птица!

После Хелър извади половин сандвич, начупи го на парчета и го остави на тревата. Птицата разпери крила, без съмнение с известна изненада. Щеше да излети, но видя сандвича и реши първо да обядва.

— О, добра птица — каза Хелър. — Стой далеч от онези чернилки. Това е мазут, разбираш ли? Петрол!

Птицата издаде някакъв звук и продължи да яде сандвича. Не зная защо се обади. Не бе възможно да разбира волтариански.

Хелър се огледа. Естествено, класът по удоволствие от природата бе изчезнал. Хелър напрегнато се ослуша. Нищо не чу. Набързо се огледа.

След това започна да души. За какво по дяволите душеше?

Обърна се назад. Чайката тъкмо излиташе. Мина край него, сви над реката и изчезна.

Без да спира да души, Хелър тръгна напред и след малко се озова в приемния център на сградата на Общото събрание, според надписите. Имаше и информационно табло, но той не отиде до него.

Изглежда мястото му се стори много любопитно. Светлината проникваше отвън, през стените и се получаваше странен ефект на

прозрачност. Хелър се приближи до една стена и я огледа, вероятно, за да разбере как става така.

Отиде в заседателната зала и намери класа.

Мис Симънс продължаваше с лекцията:

— ... и точно тук, на това място, делегатите могат да издигнат единодушно глас и с твърдост и благородство да отрекат веднъж завинаги ядрените оръжия. Мъжете, които идват тук, са принудени да мълчат заради собствените си страхове. Тях ги е страх...

Хелър оглеждаше мрамора.

Класът се повлече по петите на мис Симънс. Тя продължи да говори, без да обръща никакво внимание на екскурзовода, който се бе закачил към групата. Отидоха в сградата за конференции и след малко се озоваха в зала, на която пишеше:

Съвет за сигурност

Погледнаха към двестата празни седалки. Естествено, заседание нямаше и нямаше да има през следващите две седмици. Мис Симънс продължи с лекцията.

— И така, накрая стигаме до могъществото на петте нации, които ще наложат вето на всякаква разумна инициатива за забрана на ядрените оръжия, подета от останалите. Петте постоянни членки — Съединените Щати, Франция, Великобритания, Русия и Китай — всяка, от които има правото сама по себе си да отмени пропитите от болка молби на всички народи на земята! Те парират усилията на всеки, който се опита да направи незаконна ядрената енергия и да разоръжи света. Алчността, ламтежът за власт, мегаломанията и параноята карат това самопомазало се малцинство да върви напред и напред, все по-близо към ръба.

Хелър от известно време насам се възхищаваше на картините в златно и синьо и на стенописите, но при последните ѝ думи рязко каза:

— Кой пречи да се намери разрешение?

Мис Симънс отговори с висок и рязък глас:

— Руските предатели, които предадоха революцията и се превърнаха в тирани на пролетариата! Кой зададе този въпрос? Много хубав въпрос!

— Уистър — обади се едно момиче.

— О, пак ли ти? Уистър, престани да пречиш на класа!

Мис Симънс ги изведе от залата.

Очите на Хелър се задържаха върху масивна мускулеста фигура на мъж, който хвърляше доста усилия върху нещо.

Хелър попита:

— Какво прави тази статуя?

Мис Симънс каза:

— Това е руска статуя. Изобразява работник, заставен да прекове плуг в меч. Олицетворява измяната на идеите на пролетариата.

Беше се обърнала назад и си свали очилата, за да види кой е задал въпроса.

— Хубав въпрос, Джордж.

Уистър се огледа да види кой е Джордж, а също и останалите студенти.

Беше ги събрала под статуята на мира.

— Днес, колеги, беше само началото. Опитах се да ви ориентирам какво ще представлява този курс. Ще повторя още веднъж защо сме тук, така че внимавайте добре.

Всичко, което ще видите в бъдещите недели от нашите часове по удоволствие от природата, е обречено от тегнещата ядрена война. Като се възхищавате от красотите на природата, от всеки пролетен цвят, от листата, пъпките и всяко кътче мека, беззащитна земя, за вас ще бъде още по-болезнено да разберете, че всичко това ще бъде унищожено завинаги в ужаса и пожара на термоядрената война!

О, тук беше права! Ако Хелър не спечели и се отприщи волтарианско нашествие, тези първобитни атомни бомби ще изглеждат като пикник.

— И така, колеги — продължи тя, — ако все още не сте почувствали, всеки сам за себе си и като част от човечеството, изгарящо желание веднага да се запишете в организацията за антиядрен протест, уверявам ви, че скоро ще го почувствате, независимо дали има или няма Нюйоркска полиция. Свободни сте. Уистър, ако обичаш, остани за малко.

Студентите се пръснаха. Хелър се приближи до мис Симънс.

Тя повдигна очилата си, за да го вижда по-добре.

— Уистър, боя се, че работата ти в клас няма никакво подобрение. Прекъсваше ме и пречеше на останалите. Освен това изобщо не внимаваше.

— Запомних всичко, което казахте — запротестира Хелър. — Казахте, че ако ООН не бъде принудена да действа правилно, планетата ще се самоунищожи с термоядрени оръжия.

— Оръжия, които ги правят такива като теб, Уистър. Думите ми бяха далеч по-силни. Тъй че за днес получаваш двойка. Ако работата ти в клас е оценена за под тройка, да знаеш, че няма да те спаси даже отлична ВРЪЗКАРСКА оценка на срочния изпит. А ако тук се провалиш, Уистър, няма да си получиш дипломата и никой няма да иска да те слуша. Никога няма да получиш работата, за която бленуваш — да взривиш планетата. Макар и с малко, аз ще допринеса за това, Уистър. Довиждане.

И тя си тръгна.

Хелър седна.

Колко бях доволен! Мис Симънс го постави на място. Каква чудесна, блестяща жена! Пристегнатата ѝ коса и очилата скриваха факта, че освен всичко друго; беше и хубава. И макар че тя очевидно мразеше мъжете, чувствах голяма нежност към нея, копнеех да я прегърна и да ѝ кажа каква великолепна личност е.

Мой съюзник! Най-сетне бях намерил някой, който да ми дава надежда в морето от хаос!

О, как хубаво ми ставаше да гледам Хелър да седи и зяпа в тревата!

Съдбата на цели империи лежеше в красивите и нежни ръце на една жена. Но това не бе за пръв път във вековните истории на планетите. Молах се на боговете хватката ѝ върху съдбата да остане все тъй силна и здрава.

ГЛАВА ШЕСТА

Хелър си погледна часовника и той мигна 3 ч. следобед. Погледна към небето. На север се забелязваха облаци и подухваше вятър.

Стана и е бърза крачка тръгна по дългите пресечки, които го деляха от дома му.

Изведнъж спря. Нещо отпред му бе привлякло вниманието. Мис Симънс току-що се бе скрила в един подлез за метрото, доста далеч отпред.

Хелър се огледа по улицата. Беше неделя следобед и почти нямаше хора. Обичайната неделна пустош в центъра на града. Той продължи. Очевидно се запъти към стълбите. Изведнъж ми хрумна, че може би иска да убие мис Симънс! Аз първо за това щях да помисля. Обучението в Апарата винаги е на най-високо ниво.

Но Хелър продължи край стълбите.

Остър глас отдолу от спирката на метрото: „Не, махни се!“

Хелър се метна през парапета и се озова на стълбите. Заслиза надолу, прескачайки по шест стъпала наведнъж. Изскочи на платформата.

Мис Симънс седеше там, от другата страна на въртящата се врата. Един окъсан и раздърпан пияница стоеше пред нея и се клатеше напред-назад.

— Дай един долар и изчезвам.

Тя вдигна бастуна си, за да го удари. Той с лекота го хвана и го издърпа от ръката ѝ. Хвърли го настрани.

Хелър викна:

— Как смееш!

Пияният се огледа. Спъна се и се запъти към един по-отдалечен изход. Мина през стоманена въртяща се врата.

Хелър извади от джоба си монета и също мина през вратата. Приблужи се до бастуна и го вдигна. Върна се и го подаде на мис Симънс.

— В неделя е доста запустяло — каза той. — Не е безопасно да се движите сама.

— Уистър — презрително каза мис Симънс.

— Може би трябва да ви изпратя — каза непоправимо любезният и учтив имперски офицер.

— Не бой се, Уистър, нищо няма да ми стане — язвително каза мис Симънс. — По цяла седмица работя сред гъмжило от хора. По цяла седмица съм заобиколена с тълпи студенти. Днес часът свърши по-рано и за пръв път от месеци насам имам възможност да се разходя сама до вкъщи. И кой ми се появява? ТИ!

— Съжалявам — каза Хелър, — просто не мисля, че е безопасно за една жена да се разхожда сама в този град. Особено днес, когато има толкова малко хора. Този мъж преди малко...

— Живяла съм в Ню Йорк години наред, Уистър. Напълно съм способна да се грижа сама за себе си. Нищо не може да ми се случи!

— Често ли ви се случва да се разхождате сама? — попита Хелър.

— Нямам възможност, Уистър. Винаги наоколо има студенти. Ако обичаш, Уистър, остави ме на мира. Ще се разходя, никой не може да ми попречи, дори ти. Иди някъде и си играй с твоите атомни бомби.

Пристигна влак. Вратите се отвориха. Тя рязко му обърна гръб и се качи във вагона. Уистър продължи напред, подмина няколко вагона и се качи, провирайки ръка между автоматичните врати в последния момент, преди да се затворят. Влакът потегли и набра скорост.

Опитвах се да разбера какво смята да прави. Живееше само на няколко пресечки от спирката, на която току-що двамата се качиха. Тя определено бе решила да му попречи да изкара диплома. Ако се отървеше от нея, щеше само да спечели. В учебниците на Апарата ситуацията щеше да се разреши точно по този начин. Нима веднага след като бях намерил един истински съюзник в нейно лице, щях да го изгубя?

Влакът-совалка спря на Гранд Сентръл. Хелър не изпускаше от поглед мис Симънс, която лесно се забелязваше през прозрачните врати между вагоните. Тя слезе.

Хелър също.

Мис Симънс вероятно не го видя. Тя тръгна към спирката, откъдето се хващаше влакът за Лексингтън Авеню. Хелър я следваше

от разстояние.

Тя стигна до платформата на спирката за Лексингтън Авеню, което беше към края на града.

Мина в началото на платформата, където спираше първият вагон. Спря се, облегната на бастуна си и зачака следващия експрес.

Млад мъж с червена барета тръгна към нея. Хелър направи няколко крачки напред, но спря. Младежът изглеждаше спретнат и почтен. Носеше бяла тениска, на която пишеше: „Доброволна обществена охрана“.

Обърна се към мис Симънс:

— Мис — каза той учтиво, — не бива да се возите в предните или задните вагони на влака, особено в неделя. Качете се в централните, където има повече хора. Днес гъмжи от престъпници и убийци.

Мис Симънс му обърна гръб.

— Остави ме на мира.

Доброволецът се отдалечи по платформата. Вероятно е усетил по някакъв начин, че Хелър е чул разговора. Като минаваше край него, му каза:

— Изнасилвания колкото си искаш, и пак не вземат от дума.

Появи се експресът, спря с пищене на спирачките и вратите се отвориха с металически звук. Мис Симънс се качи в първия вагон. Хелър се качи някъде по средата. Вратите се затвориха и те потеглиха с висока скорост. Един пияница здравеняк огледа Хелър от глава до пети. Хелър извади от чантата си инженерските си ръкавици и ги навлече. Жестът бе ефектен. Здравенякът веднага се затътри със залитане към следващия вагон.

Една след друга се редяха спирките с белите си тухлени стени. Препускаха, препускаха, препускаха с много голяма скорост през тъмните тунели, тътенът отекваше. На всяка спирка, а те бяха нарядко, Хелър се повдигаше, поглеждаше дали мис Симънс не се готви да слиза и пак сядаше.

След много дълго време на табелите отстрани на тунела се появи:

„Уудлон“

Мис Симънс слезе. Хелър изчака до последния момент и също слезе. Мис Симънс бе изчезнала нагоре по стълбите.

След малко Хелър излезе на дневна светлина. Мис Симънс крачеше на север. Той изчака малко. Погледна небето. Бяха надвиснали облаци. Вятърът гонеше хартии и боклуци по пътищата.

В този момент осъзнах какво възнамеряваше да прави: вероятно бе прочел един от наръчниците по разузнаване — онзи, в който пишеше как да се проследи руски шпионин. И сега просто тренираше. Не беше чел наръчниците на Апарата, затова нямаше как да знае, че трябва просто да убие мис Симънс. След като разбрах какво ще прави, почувствах се много по-спокоен. В крайна сметка, мис Симънс не бе в опасност и аз все още си имах съюзник.

По улиците се виждаха няколко човека, които очевидно се прибираха след пикник, с разрошени от вятъра коси. Освен тях нямаше никакво движение.

Хелър изчака мис Симънс да се отдалечи поне на двеста ярда. Тръгна след нея.

Тя повървя малко. На една табела пишеше:

ПАРК „ВАН КОРТЛАНД“

Зави по посока на табелата, крачейки с тежките си ботуши с връзки, размахвайки бастун — олицетворение на модерна планинарка в европейски стил.

Зави още няколко пъти и се озова в пустош, прекосявана тук-таме от пътеки.

Вятърът се усилваше и извиваше клоните на дърветата. Няколко закъснели природолюбители се връщаха с бяг обратно към цивилизацията. След тях настана пустош — само храсталак и дървета.

Хелър вече вървеше по-близо зад нея, но все още дистанцията беше поне трийсет ярда. Тя не можеше да го види, защото пътеката криволичеше, освен това не се обръщаше назад.

Отпред имаше падина. Пътеката слизаше надолу в нея и в края ѝ пак се излизаше горе. Местността беше напълно изолирана, обградена от високи дървета.

Мис Симънс измина около една трета от падината. Хелър тъкмо се готвеше да слезе надолу по пътеката.

Изведнъж, сякаш изпод земята, около нея изскочиха шестима мъже!

Един от тях, бял младеж с парцаливи дрехи, застана на пътя ѝ.

Друг, черен, застана зад нея.

Двама латиноамериканци и още двама бели блокираха пътя ѝ отляво и отдясно!

Хелър тръгна по пътеката към тях.

Груб, студен глас каза:

— Чакай, малкия!

Хелър обърна глава вляво назад.

Зад едно дърво седеше стар скитник с посивяло, небръснато лице. Държеше двуцевна пушка, насочена към Хелър. Беше на дваайсет стъпки от него. Друг глас!

— Спри на място, хлапе!

Хелър се обърна назад вдясно. Там седеше друг мъж, черен, с насочен към него пистолет, на трийсет фута отзад.

— Цял следобед чакаме да ни изскочи нещо, хлапе, така че недей да правиш внезапни движения.

Мъжът с пушката каза:

— Тоя път, сладур, мацето няма да е само за теб. Може и ти да намажеш, ако остане нещо.

Онези около мис Симънс се изсмяха. Постоянно подскачаха насам-натам.

Тя замахна с бастуна!

Един черен посегна и ѝ го измъкна!

Останалите се запревиваха от смях и черният започна да танцува с бастуна, размахвайки го. Другите затанцуваха около мис Симънс.

Хелър викна със силен глас:

— Моля ви, не правете това!

Онзи с пушката каза:

— Спокойно, малкия. Само едно групово изнасилване. Малко развлечение по повод неделата. Аз и Джони сме малко „избибипали“ за нещо повече от гледане, така че не се прави на умен и действай като нас, може да останеш жив.

— Що за зверове сте вие на тази планета? — викна Хелър.

— Да имаш мангизи? — обади се оня с пистолета. — В днешно време една стотачка не е за изхвърляне.

Наобиколилите мис Симънс постоянно посягаха към нея и отскачаха назад. Избутваха я към едно по-равно място, обградено още по-плътнo от дървета. Тя им крещеше да я оставят на мира.

Хелър посегна към чантата си.

— Чакай, малкия. Внимавай с ръцете. И двете цеви са заредени. Ще му приберем парите после, Джо. Боже — каза той, — я погледни тези млади дяволи.

— Само буйстващите луди правят подобни неща! — каза Хелър.

— Какво искаш да кажеш с това луди? — предизвикателно каза онзи с пистолета. — Пит сам ли е учил. А той разбира от психология. И всички тези деца имат шестици по психология. Как могат да бъдат луди? Божичко, виждаш ли какви им са твърди ония работи! Страхотно, а, Щит?

— Господи, виж ги, а? — обади се Пит.

Изведнъж забелязах, че Хелър отстъпва назад.

Беше се придвижвал съвсем бавно инч по инч. Пристъпваше към стандартен изход — бягство. Значи е по-умен, отколкото го мислех.

Половин дузината млади мъже, които полудяваха все повече от възбуда, бяха изтикали мис Симънс на равното. Един латиноамериканец подскочи и ѝ грабна шапката.

Друг скочи към нея и дръпна косата ѝ. Тя се разпусна и падна около раменете ѝ.

— Юпи! — викна една чернилка. — Я виж каква дивачка!

— Не ми влиза в работата да убивам негодници като вас! — каза Хелър. След това извика: — Моля ви, зарежете това и изчезвайте, докато още можете!

— Единствените застрашени от убийство сте ти и тази „бибипка“ — каза Пит. После добави: — Боже! Съблечете я, какво чакате! Хайде, да видим малко плът! Хе-хе, това е по-гот от всички неделни шоута по телевизията.

Двама от тях сграбчиха якето ѝ, смъкнаха го и го хвърлиха на земята.

Други двама ѝ разкъсаха ризата! Хелър отстъпваше, инч по инч.

— Блеки — викна Джо, — мини зад нея и ѝ свали сутиена!

— О! — въздъхна Пит в екстаз.

— Педрито! — провикна се Джо. — Махни полата! Полата, човече! Смъкни ѝ я!

Като на забавен кадър Хелър отстъпваше назад.

— Загрей я! Загрей я! — продължаваше да крещи Джо. — Хвани я отзад и я загрей!

— Свали я долу, свали я долу! — обади се Пит.

Кракът на мис Симънс се стрелна към един. Той стисна ботуша ѝ, изви го и го измъкна от крака ѝ, с връзките и всичко. Чу се изпукване.

Лицето на мис Симънс се сви от болка.

— Глезена ми! Пит каза:

— О, божичко, как обичам да крещят!

Инч по инч, Хелър незабележимо се оттегляше назад. Ъгълът, който образуваше с двете дървета, ставаше по-голям. Измъкваше се от обсега им. След секунда ще може да избяга. Хитро.

Джо викна:

— Свали я! Свали я по гръб! Пит извика:

— Съблечете я цялата, както съм ви учил! Джо въздъхна.

— О, уау! Виж как това момче я опипва!

Гласът на мис Симънс се издигна над върховете на дърветата.

— Не ме докосвай! Не ме докосвай!

Единият латиноамериканец гледаше алчно, когато мис Симънс извика:

— Глезенът ми е счупен!

Джо облиза устни, когато писъкът на мис Симънс прониза целия парк.

Един бял с див поглед чу заповедта на Пит:

— Накарайте я да си го изпроси!

Втурна се напред.

Пит викна:

— Хвани я за краката!

Джо се ухили, когато писъкът на мис Симънс прониза всичко наоколо.

— Нека Уити е пръв! — изкрещя Пит. — Другите вече сте се „бибип“. Първо Уити!

Изведнъж Хелър се хвърли на земята!

Пушката изгърмя!

Хелър се търкаляше с шеметна скорост наляво.

Отекна изстрел от пистолет.

Мъжът с пушката се опитваше да заобиколи дървото, което му пречеше. Дръпна се назад.

Още един пистолетен изстрел и близо до главата на Хелър полетя гейзер мръсотия.

Хелър се затъркаля още по-встрани.
Бързо се мярна дърво. След това онзи с пушката!
Ръцете на Хелър се стрелнаха напред и изтръгнаха пушката.
Мъжът изпищя и падна по гръб със счупена ръка.
Изад дървото се чу лай. Пистолетен изстрел!
На мушката на пушката се появи онзи с пистолета.
Изстрел на пушката!
От гърдите на мъжа с револвера бликна червено и той политна
назад.
Онзи с пушката се опита да стане.
Прикладът се разтресе. Дупка и откат. Онзи с пушката остана без
лице. Само червена плът и стърчащи кости.
Хелър скочи на крака и застана на пътеката.
Групата около момичето се пръсна, свиха се и застанаха нащрек.
Бял младеж кресна:
— Той е сам! Убийте го!
Черен и латиноамериканец се втурнаха напред. Блеснаха
остриета на автоматични ножове.
Другите четирима се пръснаха, за да могат да го обградят.
Кракът на Хелър се заби в ръката с острието. Ножът полетя.
Мъжът изпищя.
Мярна се мъж между други двама. Имаше пистолет.
Кракът на Хелър удари като таран. Ръката с пистолета увисна.
Нещо изсвистя. Друг нож! Крак нагоре към ръката. Ножът излетя
във въздуха!
Хелър се завъртя на един крак, другият обтегнат като струна.
Стъпалото му откъсна цялото лице.
Боже! Шпайковете! Затова значи Хелър носеше шпайкове!
Просветна острие на нож. Стовари се върху ръката на Хелър и се
заби.
Крак нагоре. Силен ритник. Гръдта на нападателя се разкъса и
зейна!
Ръце сграбчват Хелър отзад. Светкавично завъртане назад на
главата на Хелър, неговите ръце се вдигат и отблъскват захвата.
Завъртане!
Шпайковете се забиват в бедрото и разкъсвайки всичко надолу,
стъпват на земята. Другият крак се вдига.

Гърлото на мъжа разкъсано!

Три шеметно се опитват да сграбчат Хелър.

Глава. Шпайковете на Хелър се стрелват към нея. Забиване на стомана в кости!

Лице на латиноамериканец. Светкавичен удар с крак. Едната страна на главата му отлита!

Нечии пети. Бягат, опитват се да се измъкнат.

Спринт. Хоризонтален удар на два крака в шпайкове. Улучват го в гърба. Той полита и се стоварва в листата. Хелър се приземява върху него. Главата на онзи на два фута под шпайковете. Хелър се стоварва отгоре. Подметки под формата на V. Свличат от главата кожата, ушите и две парчета от черепа.

Тишина.

Хелър започна да ги проверява. Петима бяха мъртви, разкъсани на парчета. На шестия гърдта бе отворена. Виждаха се вените и артериите.

Мъжът се свести. Изкрещя. Припадна. Тялото се сгърчи в последна агония.

Хелър се качи по хълма. И Джо, и Питър бяха много мъртви.

Той се върна и огледа мястото. Приличаше на кланица. Навсякъде имаше кръв, листата бяха станали на червена кал.

Бях ужасен. Никога не си бях давал сметка защо носи шпайкове. Но сега знаех. В такава примитивна земя, където други оръжия не бяха законни, той си ходеше с оръжията! Ами ако не бях разбрал! Аз самият можех някой ден да бъда мишена! О, отсега нататък ще стоя далеч от този Хелър, ако изобщо някога ми се наложи да говоря с него. Той е опасен!

Мис Симънс, с разкъсани дрехи, лежеше там, където я бяха оставили след първия изстрел.

Беше се повдигнала на лакът. Зяпаше Хелър с широко отворени очи.

Той се приближи до нея. Опита се да я обърне по гръб. Това сигурно е раздвижило крака ѝ. Тя изпищя то болка! Припадна.

Хелър ѝ прегледа крака. Глезенът бе счупен, стърчеше кост.

Хелър извади от чантата си нож, вдигна един счупен клон и бързо издялка колче. Подложи отдолу книжни носни кърпички, които извади от чантата ѝ и после закрепил колчето с инженерско тиксо.

Опита се да посъбере разкъсаните дрехи и да я загърне в якето ѝ. Все още беше в безсъзнание. Видя очилата ѝ, прибра ги в чантата ѝ и я закачи за врата ѝ.

Огледа земята наоколо. Навсякъде имаше следи от шпайковете.

Хелър си погледна обувките. Бяха покрити с кръв, с парчета плът и кости.

Обиколи мъртвите. Избра си един и му свали обувките. Събу си бейзболните обувки и ги обу на краката на трупа. После обу тези на мъртвеца.

Това беше лош знак. Очевидно вече бе чел наръчниците от разузнавателните служби. Както се страхувах, работата ми щеше да стане далеч по-трудна.

След известно търсене намери бастуна на мис Симънс. Пак огледа цялата сцена. Беше порядъчно кървава и страховита сцена, особено сега, когато небето ставаше все по-тъмно и вятърът развяваше косите и дрехите на мъртвите.

Хелър вдигна на ръце мис Симънс и се огледа наоколо за последен път, за да види дали нещо не е останало. След това погледна нагоре към хълма, където продължаваше да лежи мъжът с пушката, частично скрит.

— Трябваше да ме послушаш — каза му Хелър. — Не съм тук, за да наказвам някого.

Погледна към лицето на мис Симънс. Беше в безсъзнание. После вдигна поглед към тъмнеещото се небе и каза на волтариански:

— Нима тази планета е обитавана от безбожници? Нима някаква странна идея ги е отровила да мислят, че нямат души? Че няма отвъдно?

Ами да, такъв си беше Хелър. Глупав и театрален. Ако си знаеше интересите, щеше да тръшне на земята мис Симънс и да ѝ забие един от хвърлените ножове. Веднага се познаваше, че не е обучаван в Апарата, така че може би в крайна сметка онези книжки от разузнаването нямаше да ми навредят толкова много.

Да. Глупак. Като че ли искаше да се ориентира къде е изток и запад. След малко започна бързо да се придвижва на запад и леко на юг, провирайки се между храсталаци и дървета и то така, че да не друса мис Симънс.

Най-сетне излезе от огромния парк. Тръгна по някаква улица.

Измина доста разстояние, когато отпред в здрача се видя табела:
СТАНЦИЯ „ВАН КОРТЛАНД“ ПАРК

Купи билети, а мъжът зад стъклото на гишето даже не го погледна. Хелър пхна два билета и вратата се отвори.

След малко се качи на влака и той потегли. Вътре нямаше почти никакви хора. През вагона мина мъж от охраната. Въпреки кръвта по панталоните, разкъсаните дрехи на момичето и глезена ѝ, охраната даже не спря, като минаваше край тях.

На белите тухли се появи: „Станция Емпайър“. Хелър слезе.

Тръгна плавно и бързо, без да друсва мис Симънс. Вървеше по Колидж Уолк. Зави в южна посока по Амстердам Авеню и спря пред една врата, на която пишеше:

ЗДРАВНА СЛУЖБА ПРИ ЕМПАЙЪР

Вътре не светеше нищо.

Продължи по Амстердам Авеню и влезе в някаква болница, в отделението за спешна медицинска помощ. Почака малко, докато през чакалнята не мина една сестра. Тя го забеляза и се приближи.

— Нещастен случай — каза тя. — Почакайте тук.

Излезе. Върна се, тикайки носилка на колелца.

Хелър качи отгоре мис Симънс. Сестрата я зави с одеяло и я завърза над гърдите за носилката.

Сестрата заведе Хелър на някакво гише. Извади формуляр:

— Име?

— Казва се мис Симънс — каза Хелър. — Преподавателка в Емпайър. Документите ѝ сигурно са в чантата. Аз съм просто студент.

Сестрата бръкна в чантата на мис Симънс и измъкна застрахователни карти и други документи.

По коридора се зададе млад лекар и хвърли поглед на мис Симънс.

— Шок — каза той. — Тя е в шок.

— Счупен глезен — каза Хелър. — Сложна фрактура.

— Ръката ти е одрана — каза докторът, повдигайки ръкава на Хелър. — Трябва да се обработи. Прилича ми на рана от автоматичен нож. Студент ли си?

— Да — каза Хелър.

— Ще го оправим.

Мис Симънс се свести и започна да пищи.

Появи се втора сестра с поднос и спринцовка. Докторът хвана ръката на мис Симънс. Сестрата стегна ръката с каучуков маркуч. Мис Симънс се мяташе и сестрата не можеше да вкара спринцовката.

— Това не е хероин, нали? — попита Хелър. — Не мисля, че тя се друса.

— Морфин — каза докторът. — Най-чист медицински морфин. Успокой я.

Мис Симънс се мяташе и дърпаше колана, с който бе вързана за носилката. Другата ѝ ръка бе свободна. Сочеше Хелър.

— Махнете го от мен! — Опитваше се да се дръпне назад. — Махни се от мен, убиец!

Докторът и сестрата успяха да задържат ръката ѝ неподвижна. Сестрата вкара иглата във вената.

Мис Симънс гледаше унищожително Хелър и крещеше:

— Убиец! Садист!

Докторът каза:

— Спокойно, спокойно. След малко ще се почувствате по-добре.

— Махнете го от мен! — крещеше мис Симънс. — Той е точно такъв, за какъвто го мислех!

— Тихо, тихо — каза сестрата.

— Хванете го! — изпищя мис Симънс. — Видях го как убива най-хладнокръвно осем мъже!

— Сестра — каза докторът, — отбележете, че трябва да се постави под наблюдение.

Мис Симънс продължи да се мята:

— Трябва да ми вярвате! Видях го как убива с ритници осем човека!

— Сестра — каза докторът, — отбележете отделение за психиатрично болни.

Морфинът сигурно бе започнал да действа. Тя се отпусна в носилката.

Изведнъж вдигна глава и прониза Хелър с отровен поглед.

— Знаех си! През цялото време си знаех! Ти си жесток убиец! Като оздравея и изляза от тук, ще посветя живота си на това да се ПРОВАЛИШ!

О, толкова ми стана спокойно. През цялото време се страхувах, че тя ще бъде благодарна на Хелър, че я е спасил от изнасилване, а

след изнасилването най-вероятно щяха да я убият просто тъй, за удоволствие. Но тя бе вярна докрай на принципите си.

Когато морфинът подейства напълно и тя заспа, на лицето ѝ остана същото мрачно и решително изражение.

Направих няколко бързи изчисления. Този семестър няма да може да продължи да преподава по предмета си, но сто на сто щеше пак да преподава на Хелър втория и третия семестър. Имаше достатъчно време да го провали. Или — о, каква радост — да го окачи на въжето за убийство!

Бог да благослови лудото ѝ, изчанчено и неблагодарно сърце!

Колко прекрасно бе да чувстваш, че имаш истински приятел!

Даже да я поставят под психиатрично наблюдение, това няма да промени нищо. Както винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.